

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YA RA SA

NEMESIS KİTAP

No 402

Yarasa Selvi Atıcı

Yayın Koordinatörü Hasret Parlak Torun

Kapak Tasarımı Cem Özcan

Sayfa Düzeni Hazel Çelik

© Selvi Atıcı © Nemesis Kitap

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-00-6

Ciltli 1. Baskı : Şubat 2018

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü / İSTANBUL

Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Sertifika No:28640

YA RA SA

SELVİ ATICI

Babamın Anısına...

Giriş

Evdeki son konuğu da uğurladıktan sonra tükenmiş vücudunu koltuklardan birine bıraktı. Bedeni sancıyor, kalbinin ağrısı önüne geçilemez bir hızla onu tüketiyordu. Acı, her yanını sarmıştı. Öylesine şiddetliydi ki birisi çıkıp gelse ve balyozla kemiklerini kırana kadar bedenine vursa böylesine canı yanmazdı. Fiziksel acının bir çaresi olurdu. Ama o anda acıyı çeken ruhtu, onun da merhemi yoktu. Daha önce böyle bir acı yaşamamıştı. Bu yüzden kabullenmekte de, kaldırmakta da zorluk çekiyordu. Üstelik üzerinden üç hafta geçmişti. Her taziyeye gelenle yarası bir kez daha değiliyordu. *Keşke gelmeselerdi!*

Alışkanlıklarına körü körüne bağlı olmasaydı koltuğun üzerinde kıvrılır, sabaha kadar kıpırdamazdı. Güçlükle de olsa kalktı. Duş alıp üzerine pamuklu pijamalarını giydi. Dişlerini fırçalamak için banyoya girdi. Tekrar sulanan gözleri

bulanık gördüğü için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Macunu fırçaya sıktıktan sonra kafasını kaldırdı.

Donup kaldı. Aynada gördüğü görüntüyle birlikte kalbini bir el sıkıyormuş gibi hissetti. Şiddetli bir ürperti saç diplerinden ayak tırnaklarına kadar tüm bedenini yokladı. Tam arkasında duruyordu. Başında siyah bir bere vardı. Siyah kazağının üzerine ağzını ve burnunu kapayan siyah bir atkı takmıştı. Sadece gözleri görünüyordu. Keşke onları da görmeseydi. Simsiyah, boş bakışlar kendi gözlerine kilitlenmişti.

Elleri havada, bir elinde macun, diğerinde diş fırçası varken yanlış tepkiler verdiğini biliyordu. Çığlık atması gerektiğini biliyordu. Yardım istemesi ya da dönüp onunla mücadele etmesi gerekiyordu. Bir işe yarayacağından değil, sadece bunları yapması gerektiğini düşünüyordu. Hiçbirini yapamadı.

Kalbinin şiddetli atışı, kulaklarının uğuldamasıyla birleşti. Nabızı saniyelerle yarışıyor, atış hızı gittikçe artıyordu. Baş hafifçe döndüğünde, burnundan usulca bir soluk çekti. Adam hâlâ arkasında duruyordu. Kıpırdamadan, bir heykel gibi... Sadece ona, öylece bakıyordu. Tıpkı kendisinin de ona baktığı gibi!

Dudakları aralandı. Ne söyleyeceğini düşünmemişti. Korkudan ölüyordu. Bu durumda ne söylenirdi, onu da bilmiyordu. İmdat mı? Belki! Adamın bakışlarında hafif bir titreme oldu. Sanki onun duymadığı bir şeyi duyuyormuş gibiydi. Genç kız tam o anda fısıldadı.

“Sen?”

Adam bir kartal gibi atıldı. O kadar hızlı hareket etmişti ki kıpırdasa bile ondan kaçması imkânsızdı. Zaten kıpırdamadı da! Adamın eli, ağzıyla burnunu kapadığında içgü-

düsel bir tepki vererek çırpındı. Elleri manasız bir dirençle adamın bileğine yapıştı. Aslında mücadeleyi severdi. Çok pervasız bir cesareti olmasa da 'savaşmadan ölmeyenler' sınıfında olduğu söylenebilirdi. Fakat öylesine bir şok anı yaşamıştı ki tek yapabildiği adamın simsiyah çukurlarında titremek olmuştu.

Keskin koku zihnini yok ederken bedenindeki direnç ondan alındı. Sonrası dipsiz bir karanlıktı.

1. Bölüm

Genç kız minik, şirin ama bakımsız bahçenin, betonu yer yer çatlamış olan yürüme yolunda sakın adımlarla ilerledi. Omzunun üzerinden tekrar arkaya bir bakış attığında başını iki yana salladı. Babası bahçe konusunda o kadar kayıtsızdı ki bazen onu tutup sarsmak istiyordu. Hâlbuki biraz üzerine düşse bahçe oturulabilecek bir yere dönüşürdü. Sonbaharın nispeten sıcak günlerinde kendine has bir mekân yaratabilirdi.

Eğer babasıyla birlikte yaşıyor olsaydı el atacağı ilk yer bu şirin bahçe olurdu. On dokuz yaşında üniversite eğitimi için şehir dışına taşınmış, geri döndüğünde de birlikte yaşayamayacaklarına karar vermişti. Aslında bu kararı birlikte vermişlerdi. Birbirlerini sevmediklerinden değil, aksine baba-kız birbirlerine çok düşkünlerdi. Fakat o kadar zıt kutuplardı ki aynı evde yaşamaları imkânsızdı.

Daha önce çantasından çıkardığı anahtarları dış kapının kilidine götürürken kapı aniden açıldı. Genç kız şişmiş, kızarmış ve acının dağ olduğu gözlerle karşı karşıya geldiğinde irkildi. Refleks olarak başını eğip kadının geçmesi için kenara çekildi. Arkasında sıkıntılı yüz ifadesiyle babası duruyordu. Gözü yaşlı kadın tek söz etmeden, burnunu çeke çeke bahçeyi adımladı. Ağlayan kadın gözden kaybolduğunda genç kız başını babasına çevirdi.

“Sakin bana çalkantılı bir aşk hayatın olduğunu söyleme!”

Babası gözlerini devirdi. “Olmayacağını gayet iyi biliyorsun.”

Genç kız, babasının kırılmış kirli sakalla kaplanmış yanğını öperken, “Bence olmalı!” diye karşılık verdi.

Annesinin ölümünden sonra babası kendisini işine vermiş, kadınlarla tek ilişkisi de işiyle ilintili olmuştu. Annesi öldüğünde genç kız ortaokula gidiyordu ve babasının yüzü o zamandan bugüne kadar hep asıktı. Çok nadir güler, az konuşur ve karısını hep özlerdi. Annesini seviyordu fakat babasının onun yüzünü güldürecek birine ihtiyacı olduğunu düşünmeden de edemiyordu.

Babası hafif sert bir sesle, “Bunu daha önce konuşmuş-tuk!” diye sitem etti.

“Evet, tamam. Biliyorum.”

Genç kız deri ceketini çıkarırken babası ona yardım etti. Pofuduk terliklerini giyip doğruca mutfağa ilerledi. Flindeki yemek paketlerini mutfak masasına koyduktan sonra inleyerek dağınıklığı gözden geçirdi.

“Ben de birazdan toparlayacaktım.”

Genç kız ona inanmamıştı. O her zaman aşırı derece dağınık bir adamdı. Ofisine girmeye ise asla cesaret edemiyor-

du. Her yere dağılmış dosyalar, fotoğraflar, videokasetleri, fotoğraf makineleri...

İçini çekerek, "Ben hallederim!" dedi.

Böylesine bir dağınıklıkta yemek yiyebilmek onun için imkânsız bir şeydi. İçerleyerek getirdiği yemeklerin soğuya-çağını düşündü. Mutfağı toparlarken bu kadar dağınık birinin nasıl olup da müşterilerinin işlerini titizlikle yürütebildiğini düşündü. Adam dağınıklığın içinde rahatı!

Babası bir dedektifti. Bu düşünce onu her zamanki gibi gülümsetti. Çoğunlukla aldatılan eşler boşanma mahkemesi süresince kanıt toplamak için onun yardımına başvurulardı. Ya da sahte ürünlerin depolarını araştırması için onun kapısı çalınırdı. Diğer dedektiflik büroları bir ekiple çalışırken o daima tek başına çalışırdı.

Bulaşık makinesini çalıştırırken babasının yüksek perdeden çıkan sesini duydu. Sessiz bir gülüşle başını iki yana salladı. Babası köpekleri hiç sevmezdi. Hele de çok yaşlı ve miskin Çarşaf'tan hiç haz etmezdi. Köpek o kadar tembeldi ki neredeyse tuvalet ihtiyacını bile kulübesinde gidecekti. Fakat annesinin yadigârı olduğu için babası hayvanı kendisine bile vermeye yanaşmıyordu.

Babası tekrar mutfağa gelene kadar masayı hazırladı. Sürahiyi yerine koyarken babası içeri girdi.

Genç kız gözlerini kaldırıp ona baktı. "Tahmin ediyorum: Kocasını aldatmış!" Tahmininin tutacağından o kadar emindi ki! Karşısındaki yaşlı kurt derin bir iç çekince kaşları şüpheyle çatıldı.

Babası yerine oturup ona baktı. Gözlüklerinin üzerinden bakan mavi gözlerinde bariz bir huzursuzluk vardı. "Yanıldın. Bu defa... farklı!"

Genç kız onun karşısındaki yerini alırken merakla, “Nasıl farklı?” diye sordu.

“Evet. Eşi için gelmişti. Ama kocası ölmüş. Yani öldürülmüş. Daha doğrusu o öyle olduğunu düşünüyor. Aslında kanıtı da var.” Adam yüzünü buruşturarak yemeğine gömüldü.

Genç kız merakı tam olarak giderilmediği için sinirli bir sesle, “Eee?” diye ısrar etti. Bildiği kadarıyla babasına ilk defa böyle bir iş geliyordu.

Babası gözlerini kaldırıp ona baktı. “Bu kadar! Benden kocasının katillerini bulmamı istiyor. Mümkünse cesedini bulmayı da planlıyor.” Neşesizce güldü. “Ona Müge Anlı’yı önerdim.” Şaşırmış gibi gözleri irice açıldı. “Bana çantasını fırlattı. Fakat ben ciddiye dim!”

Kadının durumuna değil de babasının şaşkın ifadesine kıkırdadı. Ağzındaki lokmayı yutup, “Araştırmayacak mısın?” diye sordu.

“Aslında ilk defa gelmiyor. Birçok dedektiflik bürosundan ret cevabı almış. Polisin de onu oyaladığını düşünüyor.” Devam edip etmemekte kararsız gibi göründü. Sonra başını hırçın bir şekilde salladı. “Anlattıklarına bakılırsa aslında ölümünün -ki bu da net değil- ardında çok iç açıcı şeyler yok. Adam taksici, rutin bir düzeni var. Sonra bir anda, adam telefonda karısıyla konuşurken bir kargaşa oluyor. Silah sesleri duyuluyor. Kocasını ona dar bir sokakta olduğunu, birini vurduklarını gördüğünü anlatıyor. Sonra korkuyla kendisini gördüklerini söylüyor. Kaçmaya çalıştığını anlatıyor. Sonrası... Sonrası yok!” Konuşmayı burada kesip telaşla bir bardak su içti. “Kadının söylediğine göre aynı gün bir de savcı kayboluyor. Tesadüf ya! Aynı ilçede! Her neyse... Kadın polise gidiyor. Arama başlatıyorlar fakat bir anda ara-malar da kocasıyla ilgili bilgiler de kesiliyor. Ona umudunu

kes diyorlar.” Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturuyor. “Tuhaf bir durum!”

Genç kız ürperdi. Kadın için de, kocası için de üzgündü. Fakat babası bu işe karışmayı düşünmediği için de sevinmişti. Çünkü o bir işe başladığında sonunu görmeden asla peşini bırakmazdı. İnatçı, tuttuğunu koparan bir yapısı vardı. “İşi almamakla doğru yaptığını düşünüyorum.” Kendi fikrini ona belirtmek istemişti.

Babası omuz silkti. Kadının durumunun onu huzursuz ettiğini biliyordu. O gözyaşlarına dayanamayan, yufka yürekli bir adamdı.

“Ersin nasıl?”

Genç kız soruyla birlikte derin bir iç çekti. Bu konu, konuşmak isteyeceklerinin arasında son sıradaydı. Yine de onun konuyu değiştirmeye can attığını gördüğü, kendisinin de ondan bir şey saklamasının imkânı olmadığı için mırıldandı. “Sinirli!”

“Neden?”

“Çünkü Bora tatsız şeyler yapıyor.”

Babasının onaylamaz, endişeli bakışları bir süre yüzünde dolaştı. “Nasıl tatsız şeyler?”

“Beni tehdit ediyor. Tekrar ona dönmem için ısrar ediyor. Ersin’e belli etmemek için uğraştım. Fakat karşımıza çıkıp duruyor. Sanırım, sözlüm beni terk edecek!”

Babasının gözlerinden koyu bir öfke bulutu geçti. “Bana bak! O çocuktan hoşlanmadığımı söylememe rağmen -hoş, Ersin’den de hoşlanmıyorum- ilişkine devam ettin. Sana vurmaya kalktığında onu benzetmemem için kaçmasına olanak tanımasaydın şimdi bunları yapmaya cesaret ediyor olmazdı. Bora’yı bana bırak. Kimse benim kızımı tehdit edemez.” Sinirle dişlerini gıcırdattı.

Mavi içinden söylendi. Erkekler o kadar kolay öfkelenen, o kadar anlaşılmaz varlıklardı ki çoğu zaman konuşmak denen şeyden bihaber olup hemen yumruklaşmaya, kaba kuvvete başvuruyorlardı. Bir zamanlar Bora'dan çok hoşlanmıştı. Uzun soluklu bir ilişkileri olmuştu. Nazik, düşünceli, iyi bir adamdı. Üniversitede okurken her şey iyi gitmişti. Ta ki Mavi okuduğu su ürünlerinden mezun olup bir kulübün organizatörlüğünü üstlenene kadar! Bora işini kabullenememiş, uyanılarda bulunup durmuştu.

Mavi özgürlüğünün kısıtlanmasından hoşlanmıyordu. Onun çıkışmalarına sakın ve mantıklı açıklamalarla karşılık vermişti. Sonra bir gün patlayıp onu terk etmek istediğinde Bora onu dövmeye kalkmıştı. Atabildiği tek, sert tokat hâlâ genç kızın canını yakıyordu. Gelip babasına her şeyi anlatmış, bir süre onunla beraber kalmıştı. Daha sonra babası bir okul çocuğu gibi kızını işe getirip götürmüştü.

Bora'dan yüzüne sıktığı göz yaşartıcı spreyiyle kurtulmuştu. Babası bir de Mavi'yi ruhsatlı silah alması için zorlamıştı. Fakat onu kullanabileceğini sanmıyordu. Daha sonra Bora ortalıktan kaybolmuştu. Mavi, kendini çapkın bir kız olarak tanımlamasa da flörtlerden hoşlanırdı. Kısa süreli, ciddiyete varmayan ilişkilerin ardından Ersin'le tanışmıştı. Bora aniden tekrar ortaya çıkana kadar iyi yürüttükleri bir ilişkileri vardı. Şimdiyse her şey karışmıştı. Mavi'nin tek pişmanlığı Bora'ya güvenip bekâretini vermek olmuştu. Çünkü adam onu öyle bir sahiplenmişti ki neredeyse Mavi'yi cam bir fanusun içine koyacak, gelip gidip genç kıızı sevecekti. Mavi, artık sevgilisi de dâhil olmak üzere bir erkeğin elini tutmayı bile istemiyordu. Bunu yapabilmek için ona çok çok güvenmesi gerekiyordu.

Suskunluğu uzun sürdüğünde babası sert bir sesle, "Umarım spreyini ve silahını çantanda taşıyorsundur!" dedi.

“Evet, baba. Merak etme. Bir süre sonra sıkılıp tekrar ortadan kaybolacak. Bir yerden sonra kabullenmesi gerekecek.”

“Anlamıyorsun, Mavi! Bu tipler istediklerini alana kadar vazgeçmek nedir bilmezler.” Kaşlarını çatarak bir süre daha düşündü. “Bence bir süre daha benimle kalmalısın!”

Mavi gözlerini devirdi. “Bunu birkaç kez denedik, baba. Olmuyor!”

Karşısındaki endişeli adam inatlaşacakmış gibi göründü. Daha sonra pes edip omuzlarını düşürdü. “Lütfen, kendine dikkat et! Sana zarar gelmesine dayanamam. Ersin... Onun da elle tutulur bir tarafı yok. Belki onu terk edersen Bora seni rahat bırakır.”

“Baba, korkunun gölgesinde yaşayamam. O öyle istiyor diye yaşamımdan da vazgeçemem. Bir süre sonra kabullenmek zorunda. Ayrıca o bakışı biliyorum. Onu dövmeye filan kalkmayacaksın!”

Babasının baş sallamasının sırf onu geçiştirmek için olduğunu biliyordu. Mavi, bu rahatsız edici konuyu kapamak için üzerine gitmemiştii. Fakat daha sonra onu tekrar uyarmaktı. Babasının başına bir şey gelmesinden ödü kopuyordu. Bora’nın o kadar ileri gideceğini tahmin etmese de tedbirli olmakta fayda vardı.

İki saat daha kalıp babasıyla özlem giderdikten sonra yanından ayrıldı. Mavi’nin evden ayrılışından tam on beş dakika sonra kocasını arayan kadın tekrar Dedektif Mehmet Engin’in kapısını çaldı. Kadın o kadar acı çekiyordu ki Mehmet sırf yarasına bir nebze olsun merhem olmak adına kocasını bulmaya *çalışacağına* söz verdi. İşi aldığını Mavi’ye hiçbir zaman söylemedi.

2. Bölüm

3 hafta sonra...

Mavi sinirden dişlerini gıcırdattı. Şarkıcı Oylum'a ulaşmak için denemediği yol kalmamıştı. Neredeyse iki ay peşinde koştuktan sonra ona sunduğu teklifi kabul ettirerek büyük başarı yakalamış, patronunun gözüne girmişti. Masraftan kaçınmadan reklam yapmış, tüm biletleri satmışlardı. Bu özel bir geceydi. Mavi'nin canla başla çalışmasıyla son zamanların en iyi organizasyonuna büyük kitle toplamışlardı.

İnsanlar harika bir gece geçirmek için yemin etmiş gibi heyecanlı, gözleri ıslıl bir bekleyişin içine girmişlerdi ve Mavi şarkıcıya ulaşmaya çalışıyordu. Ücretin bir kısmını çoktan kadının hesabına yatırmışlardı. Bir kısmını da sahneye çıktıktan sonra vereceklerdi. Onun, kendi kulüplerinde sahneye çıkması kulübün adını birkaç basamak daha yuka-

rıya taşıyacaktı. Kadın ekibiyle birlikte gelmiş, sahneyi incelemiş, isteklerini belirtmiş, onları bir sürü de masrafın içine sokmuştu. Hepsini kabul etmişlerdi. Çünkü onun sahneye çıkması ileriye dönük bir başarı olacaktı. Fakat kadın ortamlıklarda yoktu. Ne menajeri, ne ekibi, ne de Mavi'nin bir şekilde ulaştığı annesi ve sevgilisi nerede olduğunu biliyordu. Aniden toz olmuştu ve yirmi dakika sonra sahneye çıkması gerekiyordu.

Tekrar ümitsizce bildiği tüm numaraları denedi. Yine haber yoktu. Ofisin kapısı aniden açıldı. İçeriye sinirli patronları ve endişeden yüzü kızarmış olan müdürleri girdi. Patron, Mavi'nin yüzüne baktığı anda kolunu savurup duvara sert bir yumruk attı. Mavi ve müdür yerinde sıçradı.

Patron, "O sürük hâlâ ortalarda yok, değil mi?" diye söylendi. Mavi'nin irice açılmış gözlerine baktığında pişmanlıkla, "Üzgünüm, tamam mı? İnan çok sinirliyim!" dedi.

Genç kız başını sallayıp ayaklandı. Onun yanına kadar ilerledi. "Annesini bile aradım. Ama ortalarda yok."

"Bize bunu yapamaz! Yapmış olamaz! İçeride sürüyle insan onu bekliyor. Eğer ben onların yerinde olup cüzdanımı onu görmek için boşaltsaydım, Oylum'u göremeyince mekânı herkese dar ederdim. Onlara sahne alamayacağını söyledüğimizde aynen böyle yapmak isteyecekler! Kadını sevmeye devam edip günah keçisi olarak bizi seçecekler!"

Mavi ona hak veriyordu. Kadın başlarına büyük dert açmıştı. Üstelik kulübü baştan ayağa yenilemişlerdi. Kulisi saymıyordu bile! Bir gece sahne almak için sandalyesinden paravanına, oturma grubundan aynaya kadar her şeyin değiştirilmesini istemişti. Onlar da yapmıştı. Yeni ışıklandırmalar için neredeyse küçük bir servet harcamışlardı. Yine de patron böyle kehanetlerde bulunmasa sanki daha iyi olurdu.

Mavi umutsuz bir sesle, “En azından bir saat daha oyala-nabilmek için bir şeyler yapmalıyız,” diye önerdi.

Patron ona sinirli bir bakış attı. “Çıkıp striptiz yapsam bile bu insanların ilgisini çekemem!”

Mavi’nin dudakları seğirdi. Adam kel kafalı, göbekli, tombul suratlı bir şeydi. Ayrıca çok yaşlı olmamasına rağ-men çok kilo alıp verdiği için vücudu sarkmıştı. Onun çıkıp gösteri yapması kulübün sonsuza dek bir daha iş yapmama-sı demekti. Sessiz kalmanın kendi yararına olduğunu bildiği için küçük ofisin içinde volta atmaya başlayan patronunu izledi. Sonra kendisini durduramadan konuşmaya başladı. “Ekibi, menajeri, makyözü, stilisti bile burada! Yani aslında bizi ekmek gibi bir sorunu olmadığını düşünüyorum. Belki de gelecek. En azından müşterileri kısa bir süre olsun oyala-yacak bir şeyler bulmalıyız! Eğer hâlâ gelmemiş olursa açık-lamamızı o zaman yaparız.”

Patronu ona bıkkın, aynı zamanda çileden çıkmış bir ba-kış attı. “Onları bir süre oyalamak için ne yapmayı düşünü-yorsun? DJ yok! Adama izin verdik. Şimdi telefonlarımızı açmıyor.”

Mavi kara kara düşünürken aniden gözleri parladı. En yakın arkadaşının kuzeni stand-up gösterisi yapıyordu. Hat-ta turnelere bile çıkıyordu. Telefonunu masasından alırken patronuna kısa bir açıklama yaptı. Onlar da kendisi gibi kü-çük bir umuda kapılmışlardı. Fakat arkadaşıyla konuştuktan sonra tüm umutları geldiği gibi söndü. Arkadaşının kuzeni Almanya’da turnede idi.

Üçü de ofisin içinde başlarını eğmiş, içine düştükleri çık-mazı düşünürken patron aniden Mavi’ye döndü. “Sen!” diye parladı.

Mavi gayriihtiyari bir adım geri çekilirken sorarcasına kaşlarını kaldırdı. “Evet?”

“Sen dans edebiliyorsun! Seni gördüm, biliyorsun. Kendi kendine dans ediyordun. Bence yapabilirsin.”

Adamın gözleri çakmak çakmak olmuştu. Mavi dans etmeyi seviyordu. Fakat bunu kendi kendine yaparken seviyordu. Kahretsin! Patronun bakışlarında inatçı, yırtıcı bir parıltı oluştu.

“Sezer Bey, lütfen!” diye mırıldandı Mavi. “Ben... yapamam. Üzgünüm.”

“Lütfen, Mavi! Tek çıkar yolumuz şu an sen gibi görünüyorsun! Bana başka bir çıkış yolu bul!” Adamın kaşları sertçe çatıldı. “Bu kadını sen istedin! Ve ben de sana güvendim. Şu an yaptığım masrafı bile karşılayamayacağım! Gelir sağlamak şöyle dursun, dava etseler donuma kadar alırlar! Üstelik ciddi anlamda çok kötü lanse olacağız.” Adamın dişlerinin gıcırdaması genç kızın gözlerinin titremesine neden oldu.

Erkekler neden böyleydi? Hayatına şöyle ya da böyle giren her adam, iş zora geldiğinde hemen suçu onun üzerine atıyor ve emrivakilerde bulunuyordu! Patronu ise o anda gerçekten pis oynuyordu. Onu suçlu durumuna düşürerek isteğini kabul etmesini sağlayacaktı. Üstelik haklıydı da! Şarkıcının sahne alması için adamı o kadar zorlamıştı ki bir nevi sorumluluk kendi üzerinde sayılırdı.

Mavi dişlerini gıcırdatarak bir iki itiraz cümlesi daha mırıldandı. Fakat kabul edeceğini biliyordu. Sonunda başka bir dansçıya ait, kıcından düşen payetli bir pantolon ve ıslıl ıslıl bir bluzla sahnenin yolunu tuttu.

Sahneye ilerlerken ayakları geri gitmek için sanki çığlık atıyordu. O, sadece kendi kendine dans etmeyi severdi. Ayrıca iyi de oynayamazdı. Ayrıca müşterilerin arasında neredey-

se her gün karşılaştığı, kulübün müdavimleri de vardı. Mavi, yapı olarak ağır başlı bir insandı. Çok neşeli sayılmazdı. Hele uçarılık! Tek bir hücresinde bile yoktu. O anda insanların itiraz seslerinin arasında, gururunun üzerinde dans edecekmiş gibi hissediyordu. Çünkü ona itiraz edeceklerini biliyordu!

Her neyse! Sonuçta utanç dolu birkaç dakika yaşaması gerekiyordu. O da yaşayacaktı. Hoparlörlerden son zamanlarda sık dinlediği ve sevdiği 'Twerk It Like Miley' şarkısının melodileri yükseliyordu. Belki izleyicileri şarkıyı da, dansını da sevmeyeceklerdi. Ancak o gözlerini kapayacak ve evde olduğunu düşünecekti. Öyle de yaptı.

Fakat yüksek sesli itiraz homurtularının, bağırışların arasında dans etmesi o kadar zordu ki! Zaten bu konuda kötü-nün iyisi sayılırdı. İnsanlar biletlerine fahiş bir ücret ödedikleri Oylum'u istiyorlardı. Karşılarında dans etmeyi bilmeyen, mavi saçlı, iskeletten hallice bir kadın gördüklerinde tepkileri şaşırtıcı değildi. Bunu zaten bekliyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde dengede durmaya çalışırken aynı anda dizlerini büküp kalçalarını da kıvrırken kasları deli gibi sancıyordu. Tüm bedeni orada oluşuna isyan ediyor gibiydi. Gerginlik onu öylesine sarmıştı ki kaslarının kilitleneceğinden korkmaya başlamıştı.

Pantolonunun arkasındaki minik cebe sıkıştırdığı telefonu titrediğinde gözlerini istemsizce açtı. Zorunlu vazifesine devam ederken içinden arayan kişinin Oylum olması için dualar etti. Gözleri ister istemez izleyicilerine takıldı. Kimileri ön sıralardaki masalarda oturmuşken, kimileri arkalarda ayakta duruyordu. Çoğunun yüzünde hoşnutsuz bakışlar olsa da bazıları onu eğlenerek izliyordu. Alaylı bakışlar hoşnutsuz yüz ifadelerinden de kahrediciydi. Neyse ki sonuna yaklaşıyordu.

Müzik bittiğinde eğilerek selam verdi. Alkışlayanlar da olmuştu, 'git artık' diye bağırانlar da! Mavi gururlu bir kızdı. Bunun için sanki dünya starı gibi hareket ederek ağır ağır sahne merdivenlerini indi. Aynı anda hafif hafif ellerini birbirine vurarak kendisini alkışlıyordu. Çevresindeki kalabalık onun bu davranışını fark ettiğinde birden alkışlama sesleri artarken itiraz çıgıkları azaldı. Hafifçe gülümsedi. Belki bir saati değil ama birkaç dakikayı bir şekilde kurtarmıştı. Çenesini kaldırmasa da omuzlarını dikleştirerek kulise doğru ilerlemeye başladı. Kulis de kendi ofisinin hemen yanındaydı ve o bir an önce üzerindeki kilerden kurtulmak istiyordu. Allah aşkına! Disko topu gibi parlıyordu.

Kulise sahne arkasından gidilmesi gerekirken hangi akıl yoksununun bunu müşterilerin arasından geçerek yapılmasına izin verdiğini bilmiyordu. O anda bu işin mimarına küfür ediyordu. Aslında depar atarak kendi ofisine gitmek istiyordu. Orada bir süre kendi kendine kalarak utancını özgürce yaşayabilirdi.

Son masalara geldiğinde derin bir iç çekti. İyi idare ettiğini düşünüyordu. Son masayı geçip köşeyi döndüğünde her şey sona erecekti.

Sonra bir şey oldu. Takıldığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu fakat zaten üzerinde zar zor ayakta durduğu ince sivri topuklu ayakkabılarından biri bir engele takıldı. Mavi aniden dengesini kaybetti. Düşmemek için mücadele ederken diğer ayağıyla denge sağlamaya çalıştı. Başarısız oldu. Resmen havada uçarken sanki bir kova kaynar su başından aşağıya dökülüyormuş gibi hissetti. Ayakta tutmaya çalıştığı gururu sivri topuklarının altında resmen eziliyordu.

Zavallı bir girişimle ellerini havaya kaldırarak tutunacak bir şeyler aradı ama bu nafile bir çaba olmaktan öteye gide-

medi. Bedenine hiçbir şekilde hâkim olamadığı o anda gözleri yuvalarından çıkarak yüzünün hedefi olan yeri gördü. Bir adamın kucacı! Yüzü adamın iki bacağına ortasına resmen yapıştı. O gürültünün, kendi içine düştüğü acınası durumun arasından bile adamın dudaklarından çıkan kısık sesli inlemeyi duymuştu. Elleri adamın dizlerini sıkıca kavradı. Başını kaldırmadan önce sertçe yutkundu. Dilemesi gereken özür için sözcükleri nasıl toparlayacağını düşünürken başını kaldırdı.

Özel bir seçim olduğu belli olan, karanlıkta kalmış bir masada, sırtını duvara vererek oturmuş olan adamın yüzünü net olarak göremiyordu. Fakat alaycı ifadesini fark etmişti. Yardım etmek için kılını bile kıpırdatmayan adam öylesine kayıtsız duruyordu ki onun üzgün olabileceğini düşünmek hata olurdu. Adamın dudakları tembelce aralandı.

“Şimdi mi? Burada? Bunu gerçekten şu anda istediğine emin misin?”

Adamın sesi bir an için düşüncelerine kilit vurdu. Sadece birkaç saniye! O kadar derinden gelmişti ki kulakları bu sesi yadırgamıştı. Sonra sözcüklerinin manası kafasına çekiçle vurulmuş gibi genç kızı baştan ayağı hem yaktı, hem öfkelendirdi. Ona cevap vererek adamı memnun etmeyecekti. Arka cebinden çıktığını o anda fark ettiği telefonuna bakmak için döndüğünde gülüşmeler kulaklarını tırmalamaya başladı. Allah’a şükür telefonu çok uzaklara gitmemişti. Yanıp sönen ışığını gördüğünde hafifçe iç çekti. Telefonunu yerden alıp ayağa kalkarken ona uzanan ellere bir baş sallamayla itiraz etti.

Kucağına düştüğü adamın gözlerini üzerinde hissediyordu. Bakışları resmen bedeninde delikler açıyordu. Yanakları öylesine yanıyordu ki yüzünü ifadesiz tutmakta zorlanıyordu.

Gözleri de yanıyordu. Tekrar yürümeye başladığında tüm izleyicilerine arkasını dönmüştü. Batan gözlerini kırptırdı. Ağlamamak için burun deliklerini irice açarak ofisine doğru yine kendinden emin adımlarla ilerledi. Sonuçta herkes düşebilirdi, değil mi? Bu sadece onun başına gelmiyordu.

Ofisinin kapısına geldiğinde bahtsız gününün artık bitmesini istiyordu. Normalde daha fazla koşturarak çalıştığı halde böylesine bitkin düşmezdi. Fakat o anda yığılacakmış gibi hissediyordu. Tam ofis kapısından içeri girerken o sesi duydu. Ve nedensizce bedeni titredi.

“Hey! Mercedes!”

Bir süre gözlerini kapatarak öylece durdu. Kucağına düştüğü adamın ona seslendiğini biliyordu. Ofise girerse kaçmış gibi olacaktı. Ona öfkeli sözler söylerse de durumu önemsediyiğini belli etmiş olacaktı. Yüzüne soğuk bir gülümseme yerleştirip omzunun üzerinden arkaya baktı. Adam yine gölgelerin arasında kalmıştı. Fakat bedeninin silueti fark ediliyordu. Uzun boyluydu. Omuzları ve göğsü genişti. Görebildiği kadarıyla saçları oldukça kısaydı.

Adam sadece ona bakıyordu. Mavi sanki karşısındaki küçük bir çocukmuş gibi ona baştan savma bir gülümsemeyle karşılık verdi ve içeri girdi. Sırtını kapıya dayadığında nefes nefeseydi. Burnu sızıyordu. Akıtamadığı gözyaşları yüzünden yanağını kemirmeye başlamıştı. Bir elini sinirle saçlarının arasından geçirirken başını iki yana salladı. Onu bu soytarı gösterisine iten patronu ortalıklarda görünmüyordu. Çünkü Mavi'nin yaşadığı utancın farkındaydı! Dans edemeyen birini böyle bir şeye zorlamak hangi ahlaka sığardı ki?

Telefonu tekrar titrediğinde Mavi hızla ekrana baktı. Arayan ismi gördüğünde hem öfkeleni hem de delice sevindi. Profesyonel bir yaklaşımla ama sesine hafif bir de soğukluk

ekleyerek kadının aramasını yanıtladı. Genç kız, şarkıcının bahanelerini dinlemedi. Belki önemliydi belki de değildi. O sadece artık sahneye çıkmasını ve içine düştükleri müşkül durumdan kurtulmayı istiyordu. Bir daha o sahneye onu tek bir Allah'ın kulu çıkaramazdı. Gerekirse istifa ederdi!

Kadının geciktiği için özrüyle başlayan gece, muhteşem bir şekilde sonlandı. Oylum belki de hayatının en iyi performansını sergileyerek geceyi de, kulübün adını da kurtarmıştı. Mavi, gecenin bitmesini beklemeden çıkmak için patronundan izin aldığı anda adamın gözlerindeki özür diler bakışla ona olan öfkelerini unutuverdi. Fakat bir kez daha olursa anında istifa edeceğini bildirmeden de edemedi.

Deri ceketini giyip dışarı çıktığında daha kalın bir şeyler giymiş olmayı diledi. Hava öylesine soğuktu ki ceketinin yakalarını sıkıca sararak boynunu kapamaya, içeriye giren soğuğu engellemeye çalıştı. Neyse ki taksi durağı çok uzakta değildi. Kulübün arka kısmında kalan dar sokağı hiç sevmiyordu. Ona çok tekinsiz ve ıssız geliyordu. Kısa mesafeyi bir an önce atlatmak için hızlı adımlarla ilerledi.

Biri aniden koluna asıldığında hafif bir çığlıkla arkasını döndü. Bora'nın öfkeli ifadesini fark ettiğinde endişeyle dolu bir titreme bedenini yokladı. "Bora?" diye mırıldandı. Korkmuş görünmemeye çalışıyordu. Fakat kahretsin ki korkmuştu.

Bora irice açılmış gözleriyle yüzüne eğildi. "Başkasını mı bekliyordun?" diye resmen gürlledi.

Mavi kolunu ondan kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. "Kimseyi beklemiyordum. Müsaade edersen evime gitmek istiyorum." Bir adım geri atmaya çalıştığında Bora diğer kolunu da sıkıca kavrayarak onu kendisine çekti.

Çok hırçın, çok öfkeli ve çok... deli görünüyordu. Bu adama ne olmuştu böyle? Bir zamanlar sevdiği adamla aynı adam olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Bora dişlerini göstererek sevimsiz bir gülüşle onu daha çok ürküttü. Mavi, onun omzunun üzerinden karanlık sokakta birilerinin olup olmadığına baktı. Çantasında spreyi vardı. Ayrıca silahı da vardı. Fakat o kendisini böyle sıkıca kavramışken hiçbir işe yaramazlardı.

Bora yüzüne biraz daha eğilerek yüzleri arasındaki mesafeyi daralttı. "Senden tek bir şey istedim! Burada çalışmanı istemiyorum, dedim. Vc sen tuttun bir iş uğruna beni terk ettin! Şimdi birlikte gidebileceğimiz bir evimiz olması gerekirken başka bir adamla gönlünü eğlendiriyorsun. Seni düşünmekten gözüme uyku girmiyor. Hele o adamın kollarında olduğunu düşündükçe aklımı kaybediyorum. Bu işin sonunda ya bana döneceksin ya da... Ya da bir çaresine bakacağız!"

Mavi'nin bedenindeki tüm acil durum sirenleri aynı anda çalmaya başladı. "Sen aklını kaçırmışsın! Bana böyle davranırken seninle birlikte olmamı nasıl beklersin? Sen, beni dövmeyle kalktın!" Gözleri tekrar sokakta dolandı. İnsan değil, bir kedi bile yoktu. Kalbi davul gibi atmaya başladı. Öylesine sık nefesler alıyordu ki tıkanacağını düşünüyordu. *Allahım*. Korkuyordu. Ödü patlıyordu.

"Boşuna bakma! Sana kimse yardım edemez. Buradan sonra ya rızanla benimle geleceksin ya da ben zorla götüreceğim ve sonuna birlikte karar vereceğiz!"

Mavi kollarını çekmeye çalıştı. Adamın kaval kemiğine bir tekme salladı. Fakat Bora'nın üzerinde daha fazla öfke lenmesinden başka hiçbir işe yaramıyordu çabaları. Bora, aniden saçlarına asıldığında acıyla yüzünü buruşturdu. Ama

o da yerinden bir milim bile kıpırdamamaya kararlıydı. Saç dipleri deli gibi zonklarken ayaklarını yere sağlam basmaya, adamın ezici gücünden kurtulmaya çalışıyordu. Kahretsin ki başarılı olamıyordu. Çektiği acıdan gözleri yaşarmaya başladı. Yalvarabilen bir insan olmadığı için onu mantığa davet etmek istedi. Ancak Bora'ya ulaşabilmenin hiç yolu yoktu. O kendi isteklerini sıralarken ayakları istemeden Bora'nın peşi sıra ilerliyordu.

Sokak bir motorun gürültülü sesiyle dolduğunda Mavi boğazı yırulırcasına çılgık attı. Bora saçlarına yapışmış olduğu için kafası yerde duruyordu fakat motor sesinin kendilerince doğru süratle yaklaştığını fark ediyordu. Belki bu Bora'nın dikkatini dağıtırdı ve genç kız da bir şekilde kurtulmayı başarırdı. Sonra çok hızlı koşması gerekiyordu. Taksi durağına kadar nefesi kesilse de koşmak zorundaydı. Ama önce Bora'dan kurtulmalıydı.

Motor sesi hemen onların dibinde durduğunda Mavi bir tuhaflik olduğunu fark etti. Bora aniden saçlarını bırakıp kolunu beline dolayarak onu bedenine sıkıca bastırduğunda genç kız tuhaflığın ne olduğunu anladı. Gözleri, onların etrafında daire çizen motosiklete kilitlenmişti. Adamın başında kaskı vardı. Üzerinde siyah bir ceket, altında siyah bir pantolon ve simsiyah bir motosikleti vardı. Onları gittikçe daha küçük bir daire içine almış halde sürekli hareket ediyordu. Bora da Mavi'yle birlikte kendi çevresinde dönüyordu.

Bora, "Siktir git lan! Belanı benden bulma!" diye gürledi.

Motosikletli adam onu pek umursamış gibi görünmüyordu. Mavi onun doğrudan kendisine baktığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Sonra kendi durumunun tehlikesini düşündü. Aniden gelen bir cesaretle Bora'nın ayağına sertçe basarak parmaklarını topuğuyla ezdi. Adamın afallamasıyla karın

boşluğuna bir dirsek atarak Bora'nın sıkı tutuşundan kurtuldu ve planladığı gibi koşmaya başladı. Motosikletliye bir teşekkür etmesi gerekir miydi, emin değildi. Ama adamın onu anlayacağını düşündü. Sonuçta hayatı tehlikedeydi.

Arkasından gelen gürültüye kayıtsız kalıp koşmaya devam etmesi gerektiğini bildiği halde omzunun üzerinden arkaya baktı ve gözleri irice açılırken bedeni tamamen arkaya çevrildi. Adam motosikletini Bora'nın üzerine sürmüş, arkasındaki binaya sırtını dayayana kadar da sürmeye devam etmişti.

Bora kendisini korumak için bir harekette bulunmuyor, elleriyle birlikte tüm bedeni duvara yapışmış halde bağırıp duruyordu. Motosiklet aniden şahlandı. Arka tekerleğin üzerinde ilerledi. Bir çığlık Mavi'nin boğazında tikanıp kaldı. Ne kadar istese de ses dışarıya çıkmadı. Adam tam Bora'ya çarpacağı anda durdu. Hâlâ motosikletin üzerindeydi. Arka tekerlek deli gibi dönüp dumanlar çıkarırken ve motor sokağı homurtusuyla inletirken ön tekerlek yan dönerek Bora'nın boynunu tehdit ediyordu.

Mavi'nin tüm bedeni kasılmış, sahnede beklediği o kilitlenme anını yaşamıştı. Sonunda motosikletli adam geriye çekildi ve Bora'nın ödü kopmuş bir halde oradan kaçmasına izin verdi. Genç kız hareket edemiyor, olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Evet. Adam hayatını kurtarmıştı fakat onu Bora'dan çok daha fazla tedirgin ederek iliklerine kadar titremesine neden olmuştu ve aynı adam o anda Mavi'nin üzerine doğru geliyordu.

Genç kız aniden çözülerek arkasını döndü ve sert adımlarla ilerlemeye başladı. Koşmaya gerek duymuyordu. Çünkü motosikletle yarışmaya kalkmak komik olurdu. Adam, onun çevresinde bir kez döndükten sonra Mavi'nin yanında

usulca ilerlemeye devam etti. Mavi arada ona kaçamak bakışlar atıyor, adamın doğrudan ileriye baktığını gördükçe de rahatlıyordu. Sonunda taksi durağına vardığında adam durdu. Mavi ona baktığında adam iki parmağını başına götürüp selam verdi.

Mavi ona teşekkür bile edememişti. Resmen dili tutulmuştu. Fakat başını eğmeyi başarabilmişti. Adam, genç kız taksiye binene kadar orada bekledi ve ardından gözden kayboldu. Mavi sert ve hızlı soluklar almaya devam ederken kurtarıcısına sessizce mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

3. Bölüm

Uğur Karaca ya da bağlı olduğu servisin ona verdiği isimle *Yarasa*; mavi saçlı, tuhaf kızın içinde bulunduğu taksi gözden kaybolduğunda hareket etti. Hızını artırırken kaskının üzerindeki paneli kaldırarak rüzgârın teniyle sevişmesine izin verdi. Eğer mümkün olsaydı gözlerini kapatır, rüzgârın ve hızın onu iliklerine kadar adrenaline boğmasına izin verirdi. Fakat trafik çok yoğundu.

Aslında dinlenmesi gerekiyordu. Hayatının iki kez riske girdiği bir görevden daha yedi saat önce dönmüştü. Ancak görev dönüşü ritüelini gerçekleştirmezse huzursuz olurdu: Bar, kulüp, taverna... Herhangi birinde iki kadeh içmek, geceyi de bir hanım arkadaşla sonlandırmak! İnsan herhangi bir yere ya da şeye -aile, sevgili, ev, araba- ait bir şeyleri olsun isterdi. *Yarasa*'nın tek bağlılığı her görev dönüşü içtiği iki kadehi ve hanım arkadaşındı. Bu gece de değişen bir şey olmamıştı.

Gecenin ilk kısmını gerçekleştirmek üzere onun için daha önceden alınmış olan davetiyeyle bir kulübe gitmişti. Fakat gayet olağan olan gecesi mavi saçlı bir kız yüzünden tuhallaşmıştı. Kız, önce sahnede dikkatini çekmişti. Zaten mavi saçları ben buradayım diye bağırırken çekmemesi imkânsızdı. Ama onun dikkatini daha çok başarısız dans performansı çekmişti. Kız o sahnede poposunu kıvırıyor olmaktan o kadar nefret ediyor, o kadar utanıyordu ki bu, sağlıksız derecede zayıf yüzünün her satırından okunuyordu. Yarasa, kızın aptal gibi hissettiğinden emindi. Kızın bilmediği şeyse aptallıktan fersah fersah uzak göründüğüydü. Evet, dans edemiyordu. Belki de bazıları için onu izlemek işkence bile olmuştu. Ama Yarasa için değildi!

Kızın beceriksiz hareketleri nedeniyle utanan yüzüne eklenen rengin albenisi, zaten büyük olan gözlerinin daha da irileşmesi, kürdan gibi vücut yapısındaki kıvrımlı hatlarının dolgunluğu ve her hareketindeki sahnışı... Kız eşsizdi! Güzel değildi. Ama eşsiz olmak için de güzel görünmeye gerek yoktu. Yarasa da çok yakışıklı bir adam değildi. Ancak o da eşsizdi.

Kız, Yarasa'nın midesinin altında resmen dinamit patlatmıştı. Sonra da gelmiş, uzaktan uzağa çektiği eziyet yetmiyormuş gibi yüzünü aletine gömmüştü! İşte Yarasa tam o anda, bilmediği yıllar boyunca ilk defa istemsizce bir harekette bulunmuş, kendi bedeni üzerinde hâkimiyet kuramarak inlemişti. Tüm güdülerini ona kızın peşinden gitmesini söylediğinde ve o da itaat ettiğinde ise kızdan velet muamelesi görmüştü. Hem kıza, hem kıcına eğlenerek bakarken başka bir şey yapamamıştı.

Daha sonra yine onu dize getiren hisleriyle hareket ederek kıızı kulüpten çıktığında da takip etmişti. Takip konusunda iyiydi. Zaten kızın da ruhu duymamıştı. Kendi beynindeki

pürüzlerin hepsini defetmeden kızla konuşmak, ona teklifte bulunmak istememişti. Kararını verdiğindeyse beynini doğru kullanmaktan uzak bir hergelenin kızı rahatsız ettiğini görmüştü. Yarasa da rahatsız olmuştu. Motosikletinin tekerleğini adamın boğazına dayamasına engel olan tek şey, ikisinin arasında güçlkle duran iradesiydi. Fevri davranışlarda bulunmayan kendisi için bu hareketi olgunluktan oldukça uzaktı. Ama kızın koluna asıldığında adamın ellerini kızgın yağın içine baurıp, kemiklerini eritene kadar orada tutmak daha da acılı -mantıksız- bir düşünceydi. Ayrıca elleri zaten çok kirliydi. Durup dururken birini öldürmeye gerek yoktu. Kızın kendi zihninde uyandırdığı vahşet yüzünden onu sadece güvenli bir şekilde taksiye binene kadar takip etmiş, birlikte vakit geçirmeyi teklif etme düşüncesine de sert bir tekme atmıştı.

Yalnız başına yatağına yattığında ise hayıflanmıştı. Bedenin rahatlamaya ihtiyacı vardı. Genelde onun için güvenli kişi ayarlamış olurlardı. Ancak o gece için adresi öğrenmeyi istememişti. İçini çekerken ertesi güne kaldığını düşündü. Gözlerini kapadığında ise kızın telefonunu ararken arkasını döndüğü an zihnine üşüştü. Yere eğildiği için pantolonunun bel kısmı aşağıya kaymış, kızın siyah tangası gözlerinin önüne serilmişti. Mercedes amblemine benzeyen tangaanın görüntüsü Yarasa'nın gözlerini kısıp başını yana eğmesine neden olmuştu. Mavi Saçlı Mercedes!

Şafak henüz sökmüştü. Bostancı Sahili'nde, alacakaranlığın içinde tempolu bir koşu tuttururken hafif hafif yağmur atıştınyordu. Yere düşen her damla sanki onun ayakkağılarından çıkan sese uyum sağlamaya çalışıyor, farklı bir ritim

oluşturuyordu. Hâlâ yanmaya devam eden bir sokak lambasının altında durup saatine baktı. Bedeni bu ritme o kadar alışkındı ki nefesi bile aksamıyordu. Bu sessizliğine rağmen sokak lambasının hemen altındaki bir bankta uyuyan adam gözlerini aniden açtı. Hâlbuki yağmurun altında, güvenli ve sıcak bir evin konforunda olacağı kadar rahat görünüyordu. Göz göze geldiler. Adam bir anda sinerek arkaya doğru kaydı. Yarasa bu temkinli yaklaşıma alışkındı. İnsanlar onu sezdiği anda bir şekilde tehlike sinyallerini duyuyordu. Aslında o, gerekmedikçe kimseye dokunmazdı. Fakat yaydığı karanlık elektrik için yapacağı bir şey yoktu.

Tekrar hareket etti. Belirlediği süre boyunca koştuktan sonra tamirhanenin üst katındaki odasına girdi, duşunu aldı ve tekrar çıktı. Tamirhane evi değildi. Hiçbir yerin onun evi olmadığı gibi... Her an, bir şekilde güvenlik için yer değiştirebilirdi. Bağlı olduğu ekip bile nerede yaşadığını bilmiyordu. Ancak isterlerse öğrenmeleri parmak şaklatmak kadar kolay olurdu. Aniden hareket etmesi gerekebileceği için her zamanki gibi önce sırt çantasını hazırladı. Ardından bir turist gibi giyinerek kendisini sokağa attı. Ailesi yoktu. Arkadaşı yoktu. Sevgilisi yoktu. İsminden başka bağlı olduğu hiçbir şey yoktu. Bir de doğup belirli bir yaşa geldiği memleketi vardı. Her görev dönüşü oraya bir kez olsun gitmek, ailesiyle yaşadığı normal anılarını tazelemek istiyordu. Ancak henüz bunu başaramamıştı.

Üsküdar, Fethi Paşa Korusu'nda deklanşöre arka arkaya basarken görev anlarında kaçırdığı güzellikleri düşünüyordu. O her zaman tetikte olan bir adamdı. Öyle olmak zorundaydı. O anda -büyüleyici güzellikleri sonsuza kadar bir kare içine hapsettiği anda- bile gözleri, duyuları, hisleri tamamen açıktı. Arkasını kolluyordu. Tehlike her yerde olabilirdi. O da uyanık olmak zorundaydı.

Kilometrelerce yürüyebilecek kadar yerindeydi fiziki kondisyonu. O gün için seçtiği Üsküdar-Beykoz hattında tembelce yürürken bulunduğu yerlerin Osmanlı döneminde ya da Cumhuriyet'in ilk yıllarında nasıl görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. Elbette o zamanın imkân dâhilindeki fotoğraflarından, çizimlerinden bir şeyler biliyordu. Herkes biliyordu. Ama gerçekte nasıldı?

Kanlıca'da, Fıstıklı Yokuşu'nda, Körfez'e inen alanda, I. Mahmut zamanında kurulan Mihrabat Korusu'nun fotoğraflarını çekerken yaşanmış tarihin kokusunu alıyordu. Nevşehirli Damat İbrahim Paşa tarafından yaptırılarak III. Ahmet'e armağan edilirken, adının Mihrabat Kasrı olarak verildiği iddia ediliyordu. Fakat bu güzellik, bir hafta içinde Yeniçeri isyanıyla yıkılıp yok edilmişti. Koru görkemli tarihine rağmen giderek küçülmüştü. Yine de Yahya Kemal Beyatlı gibi yazarların ilham kaynağı olmaktan da geri kalmamıştı.

Kasıtlı bir şekilde olması gerekenden çok daha fazla oyalandığı için kendine verdiği süreyi doldurmuştu. Bunu her izin gününde yaptığı halde uğruna savaşlar yapılan İstanbul'un güzelliklerini tümüyle fotoğraflamayı bitirememişti. Daha tüm Türkiye'de bir tura çıkacaktı. Tahmin ediyordu ki ömrü kendi vatanının güzelliklerini fotoğraflamaya yetmeyecekti.

Onu şöyle ya da böyle tanıyan birine yaptıkları çok tuhaf, alışılmadık gelebilirdi çünkü duyguları öyle derinlere gömülmüştü ki yüzeye çıkması neredeyse imkânsızdı. Fakat içinde bir yerlerde bir zamanlar kök salmış olan kişiden parçalar ister istemez kalmıştı.

Yarasa, gecenin içinde sessizce süzülen adam, bir zamanlar tarihi ve fotoğraf çekmeyi seviyordu. Belki de bir şeyle-

rin gerçekten kendisinde kalmasını istiyor; tamamen benliğini yok etmek, gerçek kimliğinden sonsuza kadar sıyrılmak istemiyordu. Kim bilir!

Tekrar bir duş aldıktan sonra ritüelinin ikinci kısmını gerçekleştirmek için hazırlandı. Yıpranmış deri ceketini üzerine geçirdiğinde artık üzerindeki yenilemesi gerektiğini düşündü. Yol üzerinde bir mağazaya uğrayarak baştan ayağa kıyafetlerini değiştirdi. Mağazaya girmeden önce tüm güvenlik kameralarının yerini tespit etmiş, kör noktaları belirlemiş, yüzünün görünmesini engellemişti. Belki buna gerek bile yoktu. Fakat alışkanlıklar insanın bünyesine kök saldıığında kolay kolay kaybolmazdı. Hayatını bu *küçük* alışkanlıklarına borçluydu. Birçok kez!

Dünya üzerinde en çok alışveriş yapan insanlardan biriydi. Batı Dünyası'nın egemen sistemi kapitalizmin en koyu bireylerindendi. Arada sırf içinde bulunduğu görev uğruna çalmak zorunda kalsa da -parası olsa da zaman önemliydi- o, ekonominin ağır taşlarından biriydi. Tüm insanlar gibi! İsteyen Adam Smith'e sorabilirdi. Yarasa'yı kesinlikle doğrulardı.

Motosikletini bir önceki gece park ettiği yere bıraktığında keyifsizce iç çekti. Amacı oraya gelmek değildi. Eğlenmek için aynı yerde iki kez bulunmazdı. Bu, yasaklarından sadece bir tanesiydi. Bir gece önce de eğlenmişti. Fakat nedeni alışlagelmiş zevklerden oldukça uzaktı.

Mavi Saçlı Mercedes! Kızın peşine düşmemesi gerekiyordu. Bunu biliyordu. Ama Allah aşkına! Kız ona velet muamelesi çekmişti. O henüz on altı yaşındayken bile üç kişilik bir silahlı gruptan da, üç kişilik bir sadomazoşizm fanatığı kadınların arasından da sağ çıkabilmişti. Hiçbir zaman velet olmamıştı. Ve hiçbir zaman bir kadın midesinin altında el bombası patlatmamıştı. Belki de dinamitti! Eğer kızı çözüp

kendisiyle birlikte olmayı kabul ettirebilirse... Bir gece öncesinden beri onu düşünmekten kurtulacaktı.

Gün boyu mavi bir renkle karşılaştığında kızın gözleri aklına gelmişti. İlk defa bir kadını ertesi gün de düşlemişti. Hem de üzerine çıkmadan! Kadınlara değer vermediğinden değil, o her kadına değer verirdi. Öldürmek zorunda kaldıklarına bile! Çünkü onlar olmasaydı hayat olmazdı. Ekonomiymiş, siyasetmiş, savaşlarmış... Onlar olmasaydı dünya olmazdı. Bunun için de her kadın özeldi. Onun sadece hak ettikleri ilgiye geri dönüş için zamanı yoktu. Ama birlikte olduğu her kadına dünyanın en şahane kadını olduğunu hissettirirdi çünkü onlar bunu hak ediyordı.

Kulübün içi bir gece önceki kadar kalabalık değildi. Onun sevdiği türden, gayet hoş bir ortam vardı. Mesela müzik, bangır bangır insanın kulaklarını inletmiyordu. Hatta çoğu insan müziğe aldıyor gibi görünmüyordu. Daha çok çevrelerindeki insanların sohbetiyle ilgili gibilerdi.

Daha önce oturduğu masanın dolu olduğunu anladığında adımları geniş alanın en dibindeki, gözlerden ırak masaya yöneldi. İnsanların onu gözetlemesinden hoşlanmıyordu. Bunun yerine o insanları gözetlemeyi tercih ederdi. Hatta itiraf etmekten hoşlanmasa da bu gece tek bir kişiyi gözetlemek için gelmişti. Kızı çok fazla beklemesine gerek kalmadı. İlk siparişinin hemen ardından ortalığa çıkmıştı. Kulak hizasındaki saçlarını tamamen arkaya yatırmış; yüzünü, özellikle gözlerini ilgi odağı haline getirmişti. Bedenini saran, diz üstü bir elbise giymişti. Rengi siyahtı. Kızın makyajı o kadar sadeydi ki tüm dikkat yoğun bakışlarında, kalın dudaklarında toplanıyordu.

Aklından abuk sabuk birçok düşünce aynı anda geçti. Hepsisi de kızın dudaklarıyla ilgiliydi. Azgın bir teke değildi!

Seks düşkünü hiç değildi. Ama kız, her zaman yönlendirebildiği düşüncelerini taciz ediyordu. Kulüpte ne iş yaptığını tam olarak çözebilmiş değildi. Sahnede dans etmesi mutlaka zorunlu olmalıydı. Fakat barmen, DJ, garson falan da değildi. Masalara gidiyor, onları gülümseyen bir yüzle karşılıyor, fotoğraf çekiyor ve sonra telefonuyla ilgileniyordu. Muhtemelen çektiklerini mekânın sanal hesaplarında paylaşıyordu.

İlk kadehini bitirirken gözlerini ayırmaksızın izlediği kıza isim takmaya başladı. Rüya, belki onu tanımlayabilirdi. Melodi? Çok durgun ve sıcak bir isimdi. Hâlbuki karşısındaki kız neşeli ifadesine, hoş sohbetine karşı insanların arasında yalnız gibiydi. Aslında yaklaşımı soğuk, mesafeli bile sayılabılırdi. Kız orada bulunan herhangi biriyle gerçekten samimi değildi. Sadece öyle olması gerektiği için gülümsüyor, orada olmalarına çok sevinmiş gibi davranıyordu. Garsonlardan biri içkisini tazelerken masasına bir davetiye bıraktı. Garson yanından ayrılana kadar davetiyeye kayıtsız kaldı Yarasa. Ardından üzerindeki yazılara odaklandı.

Pazar gecesı yapılacak olan gökkuşağı partisine gelmesini çok istiyorlardı. Mavi yine bir ilke imza atacak, herkes tüm enerjisini kulüpte bırakacaktı. Yarasa'nın gözleri davetiye-den ayrıldı. Yukarı baktı. Gözleri kıızı buldu. Ve fısıldadı. "Mavi."

İşte bu isim tam da karşısındaki kıza göre ydi. Mavi, gözlerini dikmiş huzursuz bir ifade ile kendisine bakıyordu. Onun da masasına gelecek miydi? Eğer belirli müşterilere yakın ilgi göstermiyorsa gelmesi gerekirdi. Kız yanındaki adamın söylediği bir şeye ilgisizce gülümsedi. Ardından huzursuzca ensesini kaşıdı. Yarasa, onun tekrar kendisine baktığını yakaladı. Belki kız emin değildi fakat içgüdüleri bir gece önceki adamla, o an baktığı adamı karşılaştırıyor, uyarı sinyali veriyordu.

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Sabit bakışlarını kızın üzerinden hiç ayırmıyordu. Sonuçta orada onun için bulunuyordu, değil mi? Görev dışında biri için herhangi bir şey yapmamıştı. Bu bile tuhaf bir durumdu. Ancak onunla bir gece geçirme düşüncesi balıklara yem olmuş gibi görünüyordu. Gözlem yeteneğine güveniyordu. Daha birçok şeyin yanı sıra bu yeteneği sayesinde işinde en iyisiydi! Gözlemlediği kadarıyla da kız soğuk, mesafeli ve... Ürkekti! Birileri bir şekilde canını yakmıştı. İri, mavi gözlerinde kemikleşmiş bir temkin vardı.

Hafif bir meltemde uçacakmış kadar narin görünmesine rağmen insanların açtıkları yaraları yine insanların içinde sarıyordu. Tam o anda karşısında gelişen olay da tahminlerini doğrular gibiydi. Adamın biri elini hafifçe beline koyduğunda keskin ama nazik bir manevrayla bu sıcak tutuştan hızla kurtulmuştu. Yarasa içini çekti. Gecenin başından beri muhabbet içinde olduğu bir adamın sadece hafif dokunuşunu bile kibarca veto eden biri, kendisi gibi tehlike sinyali veren bir adamın yanına yaklaşmazdı ki onu güç bir durumdan kurtardığı halde kız ona kahramanıymış gibi bakmamış, yanından kaçmaya çalışmıştı.

Hesabı istedi. Garson masasına gelene kadar da hiç olmazsa gözlerine ziyafet çekti. Onun güzel olmadığını düşünmekle belki de hata etmişti. Yüzünü görme şerefine eriştiği her seferde içi kıpırdıyordu.

Kız bir masada ona arkası dönük halde ayakta duruyordu. Yarasa da ayaklandı. Pazar gecesi yapılacak olan gökkuşağı partisinin davetiyesini alıp deri ceketinin iç cebine attı. Mavi'nin peşinden koşmaya gerek yoktu. Kız onu istemezdi. Fakat hislerini böylesine yoğun bir çalışma içine sokan kızdan bir hatıra istemişti. Kız, onun için kibritin yanmayan

ucunda kalmıştı. Bırakmak zorunda kaldığı diğer pek çok şey gibi...

Usul adımlarla ilerledi. Mavi bulunduğu masada birinin anlattığı bir şeyleri hafifçe öne doğru eğilerek dinliyordu. Hâlâ arkası dönüktü Yarasa'ya. Tam kızın arkasından geçerken durdu. Hafifçe elini beline koydu. Mavi'nin bedeni önce gerildi. Ardından titredi. Bu tek, küçük dokunuş ise Yarasa'nın midasını düğümledi. Flinde değildi. Kız onu etkiliyordu. Mavi, hafifçe başını arkaya çevirerek ona teklifsizce dokunana görmek için hareket etti. Genç adam onun kendisini görmesine izin vermedi. Diğer kulağına eğilip fısıldadı. "Güzelsin, kızım!"

Ve yoluna devam etti. Mavi'nin gözlerini üzerinde hissetse de dönüp arkaya bakma istediğini bastırdı. Motosikletine binip kaskını takar takmaz hareket etti. Sonra... Sonra yaptığına kendisi de inanamadı. Kulüp personelinin çıkış kapısını görebileceği, onu kimsenin fark etmeyeceği bir yere park etti. Kıpırdamadan kızın dışarıya çıkmasını bekledi. Olduğu yerde sabit bir halde saatlerce durmaya alışkındı. Bu yüzden iki saat yirmi üç dakika hareketsiz kalmak onun için sorun olmadı.

Personel kapısına bir taksi geldi. Mavi dışarı çıktı. Üç adım sonra taksiye binip gözden kayboldu. Eh, en azından kendi güvenliğini sağlayacak önlemler alıyordu. Yarasa ne bekliyordu ki? Onu tekrar kurtarmayı mı? Başını iki yana sallayarak tekrar hareket etti. Bedeninde bir gerginlik yüzüyordu. İstedığı şey yumuşak bir tenle güzel bir gece geçirmekti. Fakat herhangi bir kadını istemiyordu. Mavi saçlı o kıızı istiyordu. Her neyse, birkaç gün sonra mutlaka unuturdu.

4. Bölüm

"Güzelsin, kızım!"

Genç kız gözlerini açtı. Huzursuzca dönerek yatağında sırtüstü uzandı. Tekrar gözlerini kapadı. Keşke rüya görüyor olsaydı. Öyle olsaydı, *hayırdır inşallah* diyerek o sesin etkisinden çok daha kolay kurtulabilirdi. Belki de kurtulmazdı. Böylesine derinden gelen, insanın bel kemiğine titremeler gönderen bir ton daha önce duymamıştı. Bir de beline koyduğu elinin teması vardı. Sesi ve dokunuşunun hissi izinsizce zihnine sızıp duruyordu.

Yüzünü buruşturdu. Adamın yüzünü net olarak görebilme ayrıcalığını hiç yaşamamıştı. Muhtemelen adam tarafından planlı bir şekilde engelleniyordu. Adam onu Bora'dan bile daha fazla ürkütüyordu. Onu hissettiği anda ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Sanki bir şey bedeninin içinden

geçiyormuş gibi hissediyor, kalbi yukarıya doğru tırmanıyormuş gibi geliyordu. Daha onun varlığını görmeden bile! Bunun için motosikletli kurtarıcısının da aynı kişi olduğunu tahmin ediyordu.

Son günlerde onunla karşılaşmamıştı. Fakat ensesindeki tüyler belirli aralıklarla hazır ola geçmişti. Mavi dönüp etrafına bakmış, adama dair herhangi bir iz aramıştı. Kimseyi bulamamıştı. Belki de paranoyak olmuştu.

Sakin yaşantısı son zamanlarda öylesine bir hareketliliğin içine girmişti ki bünyesine fazla geliyordu: Bora'nın onu rahatsız etmeleri, Ersin'le bu yüzden sık sık karşı karşıya gelmeleri, gizemli adam, motosikletli adam... Fazla hızlı gidiyordu ve bunun bir yerde durmasını istiyordu. O, kahvesini içerken kitabını okumayı severdi. Hele bir de yağmur yağıyorsa keyfi katbekat artardı. Eğer düzenlediği partileri saymazsa hayatında hareketlilik yok denecek kadar azdı. Son zamanlarda ise bu hızdan başı dönüyordu.

Huzur bulduğu iki yer vardı: Babasının ve en yakın arkadaşının yanı! Onlar yüzüne gerçek gülümsemeler yerleştirebilen yegâne insanlardı. Ersin ise... Derin bir iç çekti. Araları hiç iyi değildi. Şaşırdığı şey ise bu durumun onun hislerine hiçbir şekilde dokunmuyor oluşuydu. Onun davranışları, tartışmaları, esip gürlemeleri... Bir şeyler hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama hisleri her nereden geliyorsa sanki orada kimsecikler yoktu.

Tembel hareketlerle yataktan kalktı. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Her zaman yaptığı gibi banyodaki boy aynasında kendisini inceledi. Kırk sekiz kiloydu ve neredeyse kemikleri sayılıyordu. Bedenindeki çatlaklara dik dik baktıktan sonra tartıya çıktı. İki yüz gram fazlalığı vardı. Sorun değildi. Parmağını boğazına tıkmasına gerek yoktu. Tedavisin-

den sonra bunu artık asla ama asla yapmıyordu. Yapmamak için de kilosu konusunda çok hassas davranıyordu. Hızlı bir düşün ardından giyinip mutfak masasına oturarak bitki çayını içti. Ardından diyet kahvaltısını yaptı.

Geceye hazırlanmadan önce babasına uğramak istiyordu. Onu bazen o kadar özlüyordu ki neredeyse kapısını çalmak için kendisini durdurmak zorunda kalıyordu. Eğer her gün yanına gitmeye kalkarsa hayatındaki her şey domino taşı gibi sıra sıra devrilirdi.

Ansızın kapı çaldı. Mavi şaşırarak sırtını dikleştirdi. Kimseyi beklemiyordu. Yüzünü buruşturarak giriş kapısına doğru ilerlerken aniden yön değiştirdi. Bir endişe hissi ona şiddetle çarparken adımları hızlandı. Yatak odasına gidip çantasının içinden göz yaşartıcı spreyini aldı. Tekrar kapıya ilerlerken adımları o kadar sessizdi ki sanki yürümüyordu. Kalbi atış hızını artırırken mercekten baktığında karanlıkla karşılaştı. Giderek huzursuz olurken dudağını ısırdı. Seslenmesi gerekir miydi? Kısa süreli bir kararsızlığın ardından cevap vermemeye karar verdi. Gelen kişi her kimse eğer kendini göstermiyorsa, bu onun bileceği bir şeydi.

Mavi son zamanlarda Bora'dan o kadar çok tehdit almıştı ki temkinli olmak zorundaydı. Ziyaretçisi nasılsa bir süre sonra evde olmadığını düşünerek giderdi. Kapı tekrar çaldığında olduğu yerde sıçradı. Gözlerini kapatırken Bora'ya küfür ediyordu. Onu bu kadar ödlele yaptığı için burnunu kırmak istiyordu. Tekrar mercekten baktı. Bu defa elinde bir buket çiçekle Ersin'in sabırsızca kıpırdandığını gördü.

Omuzları rahatlamayla gevşerken spreyi portmantonun rafına bıraktı. Erkekler ne kadar tuhaf varlıklardı. Kimisi sabırsız, öfke dolu, kimisi esrarengiz, kimisi de belirsiz... Aslında onlar olmadan dünya belki çok daha güzel olurdu. Ka-

dınlar erkeklerin yapacağı her işten anlar, gerekirse sırtta taş taşıma işini bile üstlenebilirlerdi. Ya erkekler! Onlar kadınların yapabildiği çok az şeyi yapmaya cesaret edebilirlerdi. Fakat üretim dururdu. İşte bu ufak sorun yüzünden onlara ihtiyaçları vardı. Kapıyı açarken zihninden geçen bir habere hafifçe gülümsüyordu. Artık kadınların kemik iliginden sperm üretilabiliyordu. Belki de onlara gerçekten ihtiyaçları yoktu!

Ersin onun gülümseyen yüzünü fark ettiğinde endişeli ifadesi aniden yok oldu. Neşeli bir tonla, “Selam, güzelim!” dedi.

Mavi ona gülümsemiyordu. Fakat fazla uğraşmak da istemiyordu. Hafifçe yana kayıp, “İçeri gelsene,” dedi.

Genç adam yanından geçerken yanına bir öpücük bıraktı. Ardından küçük salona ilerledi. Mavi kapıyı kapatırken Ersin onun en sevdiği yerine, okuma koltuğuna çökmüştü bile. Peşinden ilerlerken adamın küçücük salonda bile kaybolduğunu düşünüyordu. Belki de ona karşı hisleri zayıftı ve son zamanlardaki davranışlarıyla tamamen yok olmuştu. Ani karar vermek istemediği için kestirip atmamaya karar verdi.

Kendisi de salona girdiğinde genç adam onu beklemeden oturduğu için mahcup görünerek ayağa kalktı. İki adımda yanına ulaşmış elindeki buketi ona uzattı. Papatyalar! Daha hangi çiçeği sevdiğini bile bilmiyordu.

“Teşekkür ederim.” Yine de inceliği için ona hafifçe gülümseyerek mutfığa yöneldi. Çiçekleri bir vazoya koyduktan sonra salona tekrar geri döndü.

Onun tam karşısındaki üçlü koltuğa geçerek ve ne söylemesi gerektiğini bilemeyerek bir an bocaladı. Neyse ki adam konuşmaya hevesli görüyordu.

“Seni özledim, Mavi!” Dirseklerini dizlerine koyup öne doğru eğildi. Mavi gözlerini onun gözlerine dikti.

En azından adamın kendisinden hoşlandığını biliyordu. Gözlerindeki yakarışı da görmezden gelmesi zordu. Fakat yakışıklılığı yüzünden ilgisini çalmasına rağmen o an baktığı yüz ona dürüst gelmiyordu. “Bense beni hatırladığın için çok geçirmek üzereyim.”

Mavi yüzünü buruşturmamak için kendisini zor tuttu. Sözleri kendi kulağına kırgınmış gibi geliyordu. Aslında daha çok alaycı bir konuşmaydı.

Ersin aniden oturduğu yerden kalkıp dizlerinin üzerine çökerek hemen onun önünde durdu. Mavi’nin kucığındaki ellerini avuçları arasına aldı. “Hata yaptığımı biliyorum, be-beğim.”

Mavi onun pişmanlık dolu ses tonuna karşı içinden suçluluk duygusunun yükselmesini bekledi, olmadı. Belki de Bora karşılarına pat diye çıkmadan önce bazı şeyleri fark etmeliydi. Mavi onun güzel yüzüne, bedenine, oyunbaz kelimelerine aldanmıştı. Yirmi sekiz yaşındaydı ve hâlâ lise çağında yaşayamadığı o ergen ilişkilerini ucundan da olsa yaşamak istiyordu. Ama onunla çıkmak için ilgilenen erkeklerin hepsi artık genç yaşlarını geride bırakmış, olgun adamlardı. Çocukça mesajlar çekmek, parkta yürümek, sinemaya -en azından ilk randevunun dışında- gitmek ilgilerini çekmiyordu. Ama Mavi de böyle biriydi işte! Ersin’den hep minik, çocuksu jestler bekliyordu. Elinde değildi. Hiçbir zaman istediği jestleri alamamıştı!

“Ancak herif o kadar sinirlerimi bozuyordu ki sanırım istemeden hincımı senden çıkardım. Beni ölümle tehdit ediyordu! Buna inanabiliyor musun? Hangi devirde yaşıyoruz, Allah aşkına?”

Eğer Mavi onun hata yaptığını söyledikten sonra pişmanlık duysaydı, bu sözlerden sonra bu his tuzla buz olurdu. Bora, Mavi'yi de tehdit etmişti. Fakat Ersin kendisi için o kadar endişelenmişti ki genç kadın için endişelenecek yer kalmamıştı.

Belli belirsiz bir sesle, "Haklısın," dedi.

"Zuzu'yu aradım. Artık Bora'nın seni rahatsız etmediğini, ortarlardan kaybolduğunu öğrendim ve sevgilimi o kadar özledim ki kendimi affettirmek için yollara düştüm."

"Ne kadar cesursun!" Zihninden geçen kelimeler anında dilinde yer bulduğu için gözleri ırice açıldı. Ancak Ersin yüzüne boş boş baktığında homurdandığı için anlamadığını düşündü.

"Ne dedin?"

"Zuzu'yu rahatsız etmene gerek yoktu. Beni arayabilirsin, öğrenmek istediklerini sana açıklardım." Ellerini adamın ellerinden hızla çekip arkasına yaslandı.

Ersin de onun yanına oturdu. "Rahatsız olduğunu sanmıyorum. O, iyi bir kız. Ayrıca barışmamızı da çok istediğini iyi biliyorum."

"Ve bunu kullanıyorsun!"

"Yapma, Mavi! Seninle tekrar tartışmamak için onu aradım. Endişelerimin yersiz olmadığını çok iyi biliyorsun. Kahretsin, Mavi! Aramızın tekrar iyi olmasını istiyorum. Birlikte gülebilmek istiyorum. O piç de görünmediğine göre bunun olmaması için bir neden göremiyorum." Aniden hareket ederek genç kadına sıkıca sarıldı. "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

Mavi nasıl davranması gerektiğine karar veremedi. Bedeni hiçbir şekilde sevgi gösterisine ya da onun bedenine karşı tepki göstermiyordu. Hareketsiz kalmayı tercih etti.

Ersin onun tutukluğunu fark ettiğinde geri çekildi. Hüsranla içini çekerek, “Sanırım biraz daha çabalamam gerekiyor, değil mi?” diye sordu.

Genç kız yeni bir tartışma yaratmamak için bu defa yalan söylemeyi tercih etti. “Yorgunum. Bu gece için özel bir parti organizasyonu hazırladık. Kafam sürekli meşgul, üzgünüm.” Beceriksizce gülümsedi.

Mavi’nin işine ne kadar düşkün olduğunu bildiği için Ersin büyük bir ‘özveride’ bulunarak anlayışla karşıladı. Ardından aralarını düzeltmekle ilgili cesur birkaç söz daha söyledi ve çıkıp gitti.

Mavi rahatladığını hissetti. Ersin’in yanında ne kadar huzursuz olduğunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu ancak bir dakika içinde onu unuttu. Arkadaşı Zuzu’yu arayıp onu pazar uykusundan kaldırdığı için bir sürü küfür yedi. Fakat arkadaşı, babasının evinde bir kahvaltuya hayır diyemedi.

“Bu, resmen rüşvet!” Zuzu esnedi.

“Olabilir. Ancak benim rüşvetlerim her zaman gayet harika oluyor.”

“İyi. Duş alıp çıkıyorum.”

“Ben de birazdan çıkıyorum. Görüşürüz.”

Genç kadın fazla üzerinde durmadan rahat bir şeyler giydi.

Babası gelen bir telefona cevap vermek için masadan kalktığı anda Mavi, arkadaşına gözlerini kısarak baktı. “Neden Ersin’in seni aramasına müsaade ediyorsun ki?”

Ona yakın olan tek arkadaşı masumca kirpiklerini kırptırdı. Mavi’nin keskin bakışlarını fark ettiğinde omuzlarını

indirdi. “Çok yakışıyorsunuz! Bir şansa daha ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Hem zaten henüz ayrılmadınız ki!”

Mavi sesini alçaltarak ona doğru eğildi. “Anladım ki adam kendi gölgesinden bile korkuyor! En ufak bir şeyde elimi bırakıp koşarak kaçacak bir adam için zamanımı harcamayacağıma karar verdim.”

Zuzu’nun yüzü asıldı. Bir elini arkadaşının elinin üzerine hafifçe bıraktı. “Mutlu olmanı istiyorum. Keşke doğru insanların başında bir tabela olsa ve biz gerçekten hangisi iyi adam bilebilsek!”

Mavi arkadaşının sözleri üzerine kıkırdadı. “Öyle bir şey olduğunda sırf kafalarındaki o tabela yüzünden evden dışarı çıkmayacaklarına eminim.” Gözünün önüne gelen karelerle birlikte gözlerini irice açtı. Ardından kahkaha attı. “Düşünabiliyor musun? Sokağa çıktıkları anda kadınlar, kan kokusu almış piranalar gibi üzerlerine atlarlar!”

Zuzu’nun bakışları düşünürmüş gibi uzağa kaydı. Sonra gözlerini arkadaşının kollarıyla buluşturdu. Bir kahkaha da o attı.

Aynı anda Mavi’nin babası mutfaka girdi. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı ama kızının bakışlarıyla karşı karşıya geldiğinde ifadesi neşeli bir hâl aldı. “Bu kadar güldüğünüz şey nedir, bilmek istiyorum!”

Mavi onun sorusunu önemsemedi. Bakışları gözlerinde yatan, değiştirmeye çalışsa da beceremediği sıkıntılı ifade kalmıştı. Zuhâl biraz önce düşündüklerini ona aktarır, babası da kahkaha atarken genç kızın içini bir huzursuzluk kapladı. Sırtından aşağıya doğru usulca inen hissi atmak için hafifçe silkindi. Ardından ona sorgulayan bakışlarla bakan babasına önemsiz der gibi kafasını salladı.

Bir saat kadar daha birlikte vakit geçirdikten sonra Zuhall annesinin yanına gitmek için, Mavi de akşam yapılacak olan partiye hazırlanmak için evden ayrıldı. Ayrılmadan önce her zaman beraber izledikleri *Game Of Thrones* dizisi için tekrar sözleşmişlerdi.

“Geç kalırsan yemin ediyorum seni beklemeden izlemeye başlarım!”

“Kendine küfür ettirtme bana! Bensiz başlarsan seni boğmak zorunda kalırım. Sonra da en yakın, biraz manyak, biraz çatlak ama harika arkadaşımı öldürdüğüm için vicdan azabı duyuram!”

Mavi onun eğlenceli tehdidinin ardından kıkırdadı. “Geç kal da görüşürüz!”

Bu defa veda ederken babasına biraz daha çok sarıldı. En kısa zamanda tekrar geleceğini söyleyerek ona kocaman bir öpücük verdi. Onu rahatsız eden his muhtemelen kendi hayatının sıkıntılı bir dönemden geçiyor olmasından kaynaklanmıştı.

Önce kuaförüne, ardından elbisesini sipariş ettiği mağazaya uğradı. Evinde son hazırlıklarını yaptıktan hemen sonra geç kalmamak için hızla evden ayrıldı. Daha kulübün kapısından içeri girerken bir gün önce verdiği talimatların yerine getirildiğine emin olarak rahatlamış bir şekilde iç çekti. Mekânın giriş kapısının önündeki kısacık yürüme yolunun üstü gökkuşağı renklerine boyanan bir tenteyle kaplanmıştı. Hemen girişte ise mini bir süs havuzu, renkli ışıklandırmalarla akan suyun gökkuşağı gibi görünmesini sağlamıştı. Muhteşem görünüyordu.

Kulübün diğer ayrıntılarını da incelerken kendisine fazla bir iş kalmadığını düşündü. Neredeyse her şey eksiksizce yerine getirilmişti. Çok fazla para dökmek zorunda kaldığı için

sinirlenen patronunun homurtuları arasında ufak tefek detayları da yerine getirirken hafifçe gülümsüyordu. Her zaman homurdanırdı fakat sonunda da Mavi'yi hep takdir ederdi.

Partinin başlama saatine yaklaştıklarında ise kalabalık bir gece olacağının sinyalleri çoktan verilmişti. Kimlik kontrolleri yapılırken giriş kapısının önünde uzun bir sıra oluşmuştu. Mavi müşterilerini karşılamak için yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle parti alanında bekliyordu. Herkes o kadar renkliydi ki ister istemez yüzüne gerçek neşe ifadesi de yayılmıştı. Sokakta giymeyecekleri, normalde olsa burun kıvracakları kılıklarına bakarken derin bir iç çekti.

İnsanları anlamak aslında güç değildi. Hayat o kadar zordu ki minicik bir aralık bulsalar hemen içine bakmak istiyorlardı. Mavi de insanlara her zaman bu aralığı yaratmak için uğraşıyordu. Durup soluk alabilecekleri, dünyayı bir an olsun arkalarında bırakabilecekleri renkli birkaç saat! Bu işte bunun için iyiydi. Kendi aralıklarını ararken çok zorlanmış, kimse ona ufacık bir ilgi gösterisinde bulunmamıştı. Birkaç saat için bile!

Bir saat sonra sanki biri onu dürtmüş gibi sırtını dikleşti. Ensesindeki karıncalanma ile başını kaldırıp etrafını dikkatle inceledi. O kadar kalabalıktı ki nereye baksa sadece renklerle karşılaşılıyordu. Hoş, neyi aradığını da bilmiyordu ya. Ya da kimi aradığını! Sonunda gerçekten paranoyak olabileceğini düşünerek başını iki yana salladı. Ünsüz ünlülerden bir grubun birlikte takıldığı masaya doğru gülümseyerek ilerledi.

Onu arıyordu. Uğur'un yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Bu tuhaftı. Kadının onu hissetmesi hem tedirgin olmasına,

hem eğlenmesine, hem de biraz şaşırtmasına neden oluyordu. Kendisini göremediğini biliyordu. Aslında rengârenk insanların içinde renksiz olan sadece Mavi ve Yarasa vardı. O da kendisi gibi siyahlar içindeydi. Sadece ayakkabıları gökkuşağı rengindeydi. Yarasa da gökkuşağı renginde bir bileklik takmıştı. Fakat kendisini gölgelerin arasına saklamıştı.

Onu takip etmeme kararından iki gün sonra kendini yine kulüpte bulmuştu. Kadın hakkında her şeyi öğrenebileceğini biliyordu fakat o kadar ileri gitmemeye kararlıydı. Yani öyle olmayı umuyordu. Onu araştırmak için can atıyor olsa da olduğu yerde kalmasını sağlamalıydı. Görünüşe göre yeni bir görev verilene kadar sadece onu izlemekle yetinecekti. Kendisini hissedebilen bir kadınla yakınlaştığında neler olacağını tahmin bile edemiyordu. Bu, belanın ortasına balıkla- ma atlamak gibi bir şey olurdu.

Yaptığı işi hiçbir zaman sorgulamamış, bundan pişmanlık duymamıştı. Hatta ailesinin ölümü ardındaki gerçekleri fark ettiğinde bile devam etmeyi başaramıştı çünkü öyle olması gerekiyordu. Onun hayatı işiydi. Fakat kızı yaşamanın ya da onunla yaşamanın nasıl bir şey olacağını düşünürken işi ona dev bir örümcek gibi geliyor, her tarafının bu örümceğin ağlarıyla sarmalandığını hissediyordu. Kendini unutulı uzun zaman olmuştu. Kadın hakkında hiçbir şey bilmiyor olmasına rağmen kendini hatırlamasına neden olduğu için onu daha fazla merak ediyordu. Ona sorular sormak istiyordu. Konuşkan biri değildi. Aslında iş gereği tek bir kelime konuşmadığı günler bile olmuştu. Ama bu kadınla gevezelik yapmak istiyordu.

Mavi'nin masalara gidişini, onları mutlu edişini, elindeki telefonla öz çekimler yapışını izledi. Birini izlemek nasıl bu kadar keyif verebiliyordu? Onun sanal hesaplarını kontrol etmek ya da ele geçirmemek için kendisiyle güç bir mücadele-

leye girmişti. Kadın bir şekilde onun üzerinde güç gösterisi yapıyordu ve bu gücünden haberi bile yoktu. Ne tuhaf!

Kadehinin son yudumunu da içip kalkmaya hazırlanırken Mavi'nin yakınlarında bir hareketlilik oldu. Uzun boylu, yakışıklı bir herif elinde kocaman bir buketle genç kıza doğru ilerliyordu. Yarasa kaşlarını çatıp kalkmak için hafifçe doğrulduğu sandalyesinde arkaya yaslandı. İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. Farkında olmaksızın dişlerini sıkarken gözlerini kırpmadan ikiliyi izliyordu. Adam aniden kadının önünde diz çöktü. Buketi Mavi'ye uzattı. Yüzünde yılışık bir gülümseme vardı. Nereden bakılırsa bakılsın bu gösteriş yapmaktan başka bir şey değildi.

Genç kadının huzursuz yüz ifadesine bakılırsa o da anlamıştı. Fakat insanlar çevrelerini sarıp hülyalı bakışlarla onları seyrederken ve erkekler ıslık çalarken bukete uzanıp yarım bir gülümseme ile teşekkür etti. Yarasa'ya göre daha sonra adamın kaval kemiğiyle iyi anlar geçirmeyi planlıyor gibiydi. Zihni aynı anda birçok soruyla boğuşuyordu. Bu adam kimdi? Mavi neden ona basıp gitmesini söylemiyordu? Adam uzanıp dudaklarını hafifçe öperken Mavi neden geri çekilmemişti?

Yarasa adamın dudaklarını elleriyle koparmak istiyordu. O anda Mavi'nin beline dolanan elini de kırmak istiyordu. Sakinleşmek için gözlerini kapadı. Adam kadının sevgilisiydi. Bu açık bir gerçektir. Kadın çok mutlu görünmüyor olsa da onu geri çevirmemişti. Belki araları bozuktur ve bu gösteri de barışmaları için hazırlanmıştı. Genç adam aralarının bir daha düzelmek üzere bozulmasını diledi. Sonra da kendi kendine öfkelenirdi. Muhtemelen kadının yanında göreceği herhangi bir adamın da burnunu, ağzını, artık eline neresi gelirse kırmak isteyecekti. Peki, bu ona mı düşerdi? Kadınla ilgili geleceğe dair hiçbir şey yapmamayı düşünen bir adam

için oldukça mantıksız davranıyordu. Aslında günlerdir o kadar mantıksız, açıklanamaz davranışlarda bulunuyordu ki bunun sona ermesi gerekiyordu.

Ayağa kalktı. Bir kere daha kendisine onu son görüşü olması gerektiğini hatırlatarak ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki havaya açılan bir ateşle olduğu yerde kalakaldı. İnsanlar çığlıklar atarak kaçacak delik ararken silahlı adam mekânın ortasında kendini belli etti. Herkes ondan uzağa kaçmak, çıkışa ilerleyebilmek için birbirini ezmeye çalışıyordu. Fakat adamın ilerisinde kalan insanlar masaların altlarına, duvar diplerine saklanmış kendilerini korumaya çalışıyorlardı. Adam bir el daha ateş etti. Yarasa böyle zamanlarda duruma kayıtsız kalıp kendini belli etmemeyi tercih ederdi. Elinden geleni de yapmayı düşünürdü elbette. Fakat yaptığını kimse- nin görmemesini sağlardı.

Bu, öyle bir durum değildi. Kalbinde hoşlanmadığı bir his patlak verdi. Beyninin günlerdir hiç hoşuna gitmeyen tarafı kızıl bir bulut tarafından sarmalanmış, öfke kemiklerinin içine kadar sızmıştı. Sirtında yanına hissederken silahlı adamın hedefinin Mavi olduğunu fark etti. Genç kadının sevgilisi ise resmen toz olmuştu, ortalıklarda görünmüyordu. Yarasa onun bir masanın altına kaçtığından şüpheleniyordu. Çabucak ihtimalleri tarttı. Adam bir şeyler geveliyordu. Onu dinlemek için uğraşmadı. Eğer kızı ondan kurtarmak istiyorsa elini çabuk tutmalıydı. Beyninin içinde bir curcuna koparken oldukça sakin hareket ediyordu. Deri ceketinin cebinden kasketini çıkarıp kafasına taktı. Kasketiyle birlikte çıkardığı eldivenlerini parmaklarına geçirdi. Ceketinin fermuarını da çenesine kadar çekti. Güvenlik kameralarının nerede olduğunu biliyordu. Bunun için hangi tarafa dönmesi gerektiğini iyi biliyordu.

Dikkat çekmeyen sessiz adımlarla ilerledi. Adam Mavi'ye, onu terk ettiği için cezalandırmakla ilgili bir şeyler söylüyordu. Onu kendisine saklayacağını, sevgilisini de öteki dünyaya göndereceğini hiddetle haykırıyordu. Anlaşılan adam genç kızı kaçırıp bir yere kapatmayı düşünüyordu. Mekânın güvenlik görevlilerine ne olduğunu merak etmiyordu. Bu tür görevlilerin elinde silah olsa bile deneyimleri o kadar az olurdu ki böylesine deli bir cesarete sahip insanlarla karşılaşmışlarında kendi silahlarını çekmek akıllarına gelmezdi. Ya da belki de ölmüşlerdi. Gözü dönmüş bu serserinin böylesi bir nefretle hareket ederken her şeyi göze almış olması gerekirdi. Yarasa, Mavi'ye hiç bakmamıştı. Aslında bakmayı da istemiyordu. Onun yüzünde göreceği korkuyla birlikte hislerini kontrol edebilen bu kadının ona yanlış adım attırmasına neden olacağından endişe ediyordu. Soğukkanlı biri olmasıyla övünmesine rağmen bu konuda kendinden şüphe duyuyordu.

Yine de adamın tam arkasında bittiğinde kadına kısa bir bakış attı. Elbette korkmuştu. Fakat Yarasa'yı şaşırtacak derecede tiksinti dolu bir ifade ile silahlı adama bakıyordu. Çenesini de yukarı kaldırmıştı. Yarasa adamın Mavi'yi daha önce tehdit eden adamla aynı kişi olduğunu fark ettiğinde, onun gözünü yeterince korkutmamış olduğu için kendisine kızdı. Ancak bu defa bunu en iyi şekliyle yapmayı planlıyordu.

Kısa süre adamın kendisini fark etmesi için bekledi. Nefesi adamın ensesine değiyordu. Adam aniden panikleyerek arkasını döndüğü anda silahlı elini kavradı, bileğini döndürdüğünde kırılan kemiğin sesinden garip bir haz duydu. Adamın silahı elinden kayarken bir çığlıkla başı arkaya düştü. Yarasa daha fazla baskı uygulayarak adamın dizlerini büküp yere çökmesini sağladı. Diğer eliyle göğsüne bir yumruk atarak onu yere serdi. Ardından silahını yerden aldı. Nam-

lusunu adamın çığlık atıp durduğu açık ağzının içine soktu ve kulağına eğilip fısıldadı. “Bir öncekinde yapmadım. Seni bugün de öldürmeyeceğim.” Derin bir nefes alırken namluyu biraz daha ittirerek boğazına kadar soktu. “Fakat seni bir kez daha Mavi’nin on kilometre dahi yakınında görürsem, zavallı çekirge... Bunu seve seve yapacağım. Bana yok yere kendini öldürtme!” Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. “O benim. Her anında da yanıdayım. İstersen dene! O zaman ölümünün ne kadar yavaş olacağını göreceksin. Seni yavaş yavaş öldüreceğim. Etini parça parça keseceğim ve sonra beslediğim şahine vereceğim. İsmi Etobur! Ne zaman birini öldürsem işkembesine kadar yiyor!” Adamın korkuyla irileşmiş gözlerinin içine, acıyla gerilmiş yüzüne baktı ve bir daha onun kızı rahatsız etmeyeceğine emin oldu.

Ayağa kalktı. Silahın mermilerini boşaltıp boş silahı adamın göğsüne fırlattı. Arkasını dönüp hızlı adımlarla Mavi’ye doğru ilerledi. Kıza sorma gereği duymakla vakit kaybetmeden elini kavrayıp onu çıkışa doğru çekti. Kızdan itiraz dolu tek nefes bile çıkmamıştı. O kadar korkmuştu ki bedeni zangır zangır titriyor, sert soluklarıyla göğsü körük gibi hareket ediyordu.

Genç adam insanların meraklı bakışları arasında yüzünü gizlemek için başını yere eğmişti, arkasından kızı çekiştirirken kulüpten çıktı. Karanlık sokağa park ettiği motoruna vardığında kızın elini bıraktı. Onunla gelmek ya da gelmemek Mavi’ye kalmıştı. Kaskını eline aldı. Motosiklete atladı. Kıza bir kez bile bakmamıştı. “Atla!” dedi.

Kısa süre onun düşünce aşamasında bocalamasını bekledi. Ardından kız titrek bir soluk alarak adamın bedeninin arkasında yerini aldı. Yarasa kaskı ona uzattı. “Bunu tak. Kollarını belime dola. Sıkı tutun!”

Kız çok fazla titriyordu. O kadar ki Yarasa'ya yapışmış olan bedeni elektrik akımına tutulmuş gibiydi. Onun da içinde bir yerler titriyordu ama tamamen başka bir nedenden. Genç adam etrafı kontrol etti. Ardından sokağın karanlığına güvenerek arkasını döndü. Kızın gözlerini net olarak göremiyordu. Fakat bakışlarının sabit bir şekilde kendisine dikildiğini biliyordu. Titremekten takamadığı kaskı elinden aldı. Nazikçe saçlarını kenara çekip kaskı kafasına yerleştirdi. "Sakinleş," diye fısıldadı. "Bir daha asla yanına yaklaşamayacak."

Kız sakinleşebilmek için derin bir nefes alırken göğsü şişti. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu. Sesi kaskın altından boğuk çıkmıştı ve her harfinde korku yüyüyordu. Belki de onu bu kadar korkuttuğu için adamı öldürmeliydi.

"Çünkü ona bir daha seni rahatsız etmemesini söyledim." Yarasa önüne döndü. "Sıkı tutun."

Kız kollarını beline doladığında bedenini baştan ayağa yakan bir his yakasına yapıştı. Kahretsin! Bir daha görmeye karar verdiği kadın tam arkasında duruyor, ona sıkıca sarılıyordu. Yarasa ise ona dokunamayacağı için sağlam bir duvar bulup kafasını birkaç kez vurmak istiyordu. His o kadar güzeldi ki bunu daha çok tadabilmek için kıza İstanbul turu bile attırabilirdi. Ama mümkün değildi. Hem kızın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yarasa ona ancak taksi durağına kadar eşlik edecekti. Evini öğrenmek istemiyordu. Öğrenirse sürekli gitmekten korkuyordu.

Rüzgâr tenlerini yalayıp geçerken ve Yarasa ilk durakta durmayı göz ardı etmişken kız bağırarak sordu. "Kimsin sen?"

Yarasa cevap vermedi. Onunla gevezelik yapmayı istiyordu fakat bu onları yakınlaştırırdı. Kızı kafasının içine daha çok sabitlerdi. Görev sırasında bu yumuşak sesi hatırlamak

onun için hoş olmazdı. Bir saniye bile bazen ölmesine neden olabilecekken bu kız zihnini ele geçirebilirdi. İkinci taksi durağını da atlarken dişlerini sıktı. Kararlarını çiğnemesine neden olan kadının dokunuşunu kısa süre daha yaşamak için kendini resmen küçük düşürüyordu.

Sonunda bir taksi durağında durdu. Kızı motosiklette bırakıp taksiciyle görüşüp kızın ücretini bol keseden ödedi. Çünkü nereye gideceğini bilmiyordu. Kızın yanına tekrar dönerken kasketini aşağıya doğru çekti. Mavi kaskını çıkarmıştı. Motorun üzerinde olağanüstü görünüyordu. Dağınık saçları yüzünün etrafını çevrelemişti. Taksi durağından yanşıyan ışık mavi gözlerinde patlıyor; bedenine yapışmış olan elbisesi, açıkta kalan bacaklarıyla o yaşına kadar gördüğü her şeyden çok daha güzel görünüyordu. Yarasa içinden küftü. Sonra da gerçeği kabullendi. Bu kadını, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

Kız kaskı ona uzatırken dik bakışlarını yüzünde hissediyordu. Kendisini görmek istediğini biliyordu ve onu merak etmesi de çok normaldi. Fakat Yarasa yüzüne dikkatle bakıp ayrıntılarını inceleyecek birine kendisini açık etmek istemiyordu. Hem ertesi gün polisler ifade verirken onu tamamen tanımlamasını da istemiyordu. Sonra başı kendi patronlarıyla belaya girebilirdi.

Kızın verdiği kaskı takmak için arkasını döndü. Aynı anda Mavi hayal kırıklığıyla dolu bir sesle konuşmaya başladı. "Beni daha ne kadar takip edeceksin?" Kızın cesaretine hayranlık duyarak hafifçe gülümsedi. Onu takip ederken hiç görmemişti fakat varlığını hissettiğini kabul ediyordu.

"Bu gece sondu, Mercedes!" Kıza döndü.

Mavi dikkatle onu inceliyordu. "Paranoyak olduğumu düşünmeye başlamıştım."

Kızın gözlerinin içine baktı. Belki biraz daha bakarsa en derinine gidebilirdi. O kadar güzel bir bakışı vardı ki insana dünyanın harika bir yer olduğunu, çiçekleri, kuşları, denizleri ve ormanları hatırlatıyordu. Gözleri insanın içine işliyordu. İki tane, iri, mavi titreşirken karşısındakinin de içini titretiyordu.

“Değilsin, kızım!”

Mavi onun tabirine hafifçe güldükten, utanarak gözlerini kaçırdıktan sonra taksiye doğru ilerlemeye başladı. Tam kapıyı açmış içeri giriyordu ki tekrar arkasını döndü. “Teşekkür ederim. İkinci kez!”

Yarasa hafifçe başını eğdi. Taksi hareket ettiğinde kısa süre onu takip etti. Ardından kızın bulunduğu tarafa ilerleyip taksiye geçerken Mavi’ye baktı. İki parmağını başına götürüp selam verdikten sonra tamirhanenin yolunu tuttu. Taksiden hızla uzaklaşırken bir şeyi arkasında bırakıyormuş gibi hissetmeye engel olamıyordu. Evet. Kızı arkasında bırakmıştı. Fakat belki başka bir şeyi daha bırakmış olabilir miydi? Bıraktığından hoşlanmayacağı bir şeyi? Yarasa’nın acilen bir göreve ihtiyacı vardı!

5. Bölüm

Sanki onu duymuşlardı. Uğur elinde tuttuğu güvenli telefona gelen mesaja bakıyordu. Sonunda görev gelmişti. Uzaklaşmak iyi gelecekti. Henüz nereye gideceğini bilmiyordu fakat Türkiye'den uzak herhangi bir yere razıydı. Kendini kontrol edebilme yeteneğini baltalayan kızdan uzakta herhangi bir yere!

Görev için hazırlıklarını patronlarıyla görüştüktan sonraya bırakmıştı. Üzerini giyip evden çıktı. Ne çok eski ne de yeni olan aracına atlayıp görüşme noktasına doğru ilerledi. Dikkat çekmeyen araçlar her zaman onların yararına olurdu. Trafiğin içinde öylesine görünmez olurdunuz ki tehlikeli bir durumda bazen kaçabilmek için fazladan dakikalar yaratabilirdi.

Bir AVM binasının ikinci katında, çocuk oyuncaklarıyla, gürültülü çocuklarla ve onların peşinden koşturan ebeveyn-

lerle dolu bir alana girdiğinde dudaklarını sıkı. Açık alanda olmaktan nefret ediyordu. Fakat en dikkat çekmeyen görüşmeleri de ancak böyle ortamlarda gerçekleşiyordu. İki patronu da minik çocukların atlıkarıncaya bindiği, dönüp dururken insanın kafasını bulandıran daireye bakıyordu.

Vakit kaybetmeden yanlarında yerini aldı. Yirmi beş dakika sonra homurdanarak binadan dışarıya çıkıyordu. Aldığı görev ne uzun süre kafasını meşgul edebilirdi, ne yurt dışındaydı, ne de günlerce takip gerektiriyordu. Hatta o kadar yakınındaydı ki gözlerini devirmek zorunda kalmıştı. O anda başka bir görevi olmayan tek kişi olduğu için şans onu bulmuştu. Ne şans ama! Kimseyi öldürmekten hoşlanmıyordu. Fakat görev görevdi!

İki liderin dışında, yedi kişilik bir ekibin üyesiydi. Zorlu eğitimlerden geçmiş, kimi arkadaşlarını eğitim sırasında kaybetmiş, bir süre bordo bereli olarak görev almışlardı. Ardından da seçkin, tehlikeli bir ekip oluşturmuşlardı.

O sıralar ekip elemanlarının çoğu aynı görev üzerinde çalışıyordu. Tehlikeli, hata kabul etmeyen bir işti. Kendisi yurt dışında olduğu için bu göreve dâhil olamamıştı. Fakat o gün aldığı iş, dolaylı yoldan bu görevle ilintiliydi. Liderlerinden ekibin durumunu, içinde bulundukları görevin tüm ayrıntılarını öğrenmiş, başarı oranını tartışmış, kendine düşen kısmı yerine getirmek için de vakit kaybetmeden yanlarından ayrılmıştı.

Güç bir iş değildi. Öldürmesi gereken adam neredeyse evinden çıkmıyordu -son zamanlarda da çıkmamaya özen gösterseydi iyi olurdu- ve yalnız yaşıyordu. Tamirhaneye döndüğünde hızla ekipmanını ayarladı. Fazla bir şeye ihtiyacı duymayacağı için çantasını almaya gerek duymadı. Susturucu takılmış bir silah, her ihtimale karşı bir bıçak, onu

karanlıkta gizleyecek kıyafetler ve beresinden başka bir şey ihtiyacı yoktu.

Ona verilen adrese doğru ilerlerken evi araştırıp adamın günlük rutinini takibe alan elemanlara sessiz bir teşekkür gönderdi. Henüz içeri girmeden bile evin konumu hakkında birçok şey biliyordu. Gece yarısında, hedefi olan adam Mehmet Engin'in minik bahçesinin çevresinde kısa bir keşif yaparken köpek kulübesini gördü. Anında yüzünü buruşturdu. Araştırma ekibinin bu "küçük" ayrıntıyı atlamış olmalarına küfür etti. Karanlıkta köpeğin cinsini seçemiyordu. Fakat kulübeden dışarı sarkan kafası oldukça büyük görünüyordu. Hayvanın rahatsız edici horultusunu duyduğunda gözlerini devirdi. Uyuyor oluşuna güvenemezdi. İçini çekerek küçük bir taş aramaya koyuldu. Aynı anda dört saniyede bir çevreyi hızla tarıyordu. Bulduğu minik taşı doğrudan köpeğin önüne fırlattı. Hayvan, sanki kendisine ağır geliyormuş gibi başını güçlükle kaldırdı. Ardından tekrar patisinin üzerine yığıldı. Uğur elindeki diğer taşı da fırlattı. Bu defa daha çok gürültü çıkarmayı amaçlamıştı. Taş paldır küldür hayvanın önüne yuvarlandı.

Hayvan o kadar kayıtsız kalmıştı ki bu durumun araştırma ekibinin şakalarından biri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yine de buna ihtimal vermiyordu. Çünkü onların işinde şakaya yer yoktu! Böyle bir hataya da yer yoktu fakat bu daha sonra hesabını soracağı bir durumdu. O anda risk almayı göze alamadığı için evin arka tarafına doğru ilerliyordu. Zihninin içindeki tüm düşünceleri, o geceyle ve göreviyle alakasız olan her şeyi derinliklere gömdü.

Fevde tek bir odada ışık yanıyordu. Sonuna kadar çekilmiş olan perdelerin sayesinde masasının üzerinde harıl harıl bir şeyler karalayan adamın her hareketini izleyebiliyordu. Bahçe duvarından içeriye atladı. Adamın çalıştığı odanın hemen yanındaki odanın pencerelerine ilerledi. Çevreyi bir

kez daha kontrol ettikten hemen sonra pencereyi açma işine girişti. Yarım dakika sonra içeriye girmişti.

Sessiz adımlarla ilerleyip kapı aniden açıldığında arkasından kalacak gibi konumunu ayarlardı ve kıpırdamadan beklemeye başladı. Adamın masasından kalkmasını, bulunduğu odadan çıkmasını istiyordu. Bir buçuk saat kadar bir bekleyişin ardından isteği yerine geldi. Adam bir şeyler homurdanarak onun bulunduğu odanın kapısının önünden geçti.

Yarasa birkaç saniye sonra aralık kapıdan başını uzattı. Adam mutfak kısmına ilerlemişti. O anda gelen takırtılara ve çalışma odasının hâlâ yanmakta olan ışığına bakılırsa geriye dönecekti. Duvar dibinden ayrılmadan sessizce ilerledi. Çalışma odasına girdiğinde yine duvar dibinden yürüyerek pencereye yaklaştı. Arkasında kalmaya dikkat ederek perdeleri kapadı. Eğer perdelerin kapandığını fark ederse sadece hızlı davranmak zorunda kalacaktı. Adamın masasının hemen arkasındaki dolaba doğru hızla ilerledi.

Ayak seslerini duyduğunda hafifçe öne ittiği dolabın arkasındaki yerini almıştı bile. Gerçi oda o kadar dağınıktı ki öylece ortalıkta dursa da kendisini fark edemeyeceğini düşündü. Adam eline dökülen kahveye küfrederek yerine oturduğunda Yarasa yüzünü buruşturdu. İyi niyetli, masum insanları öldürmekten hoşlanmıyordu. Fakat görev görevdi.

Bulunduğu yerden sessizce çıktı.

Genç kadın gözlerini boşluğa dikmiş, kıpırdamadan oturuyordu. Düşünceleri öylesine derinleşmiş, bedenini öylesine katılaştırmıştı ki dışarıdan bakan biri onun bir heykel olduğunu zannedebilirdi.

Mavi korkmuştu. Allah kahretsin! Korkmak istemiyordu fakat hâlâ delicesine korkuyordu. Sıcak, küçük evinin kucağında bile kendisini güvende hissetmiyordu. Bora onu iki kez öldürmeyi denemişti. Üçüncüde başarabilir miydi? Nasıl bir anlayışı vardı? Artık onunla olmak istemiyor diye yaşama özgürlüğünü elinden almayı nasıl kendisine hak görebiliyordu? Bu nasıl bir mantıktı? Nasıl bir insanlıktı?

Unutmak istediği olayın sabahında polisler gelmiş, ifadesini almışlardı. Patronu da onlarla birlikte ziyarete gelmişti. Bora için bir arama emri çıkarmışlar, gizemli adamın kim olduğunu öğrenebilmek için de resmen sorularla beynini delmişlerdi.

Ne kadar tuhaftı. Mavi gizemli koruyucusunun yanında kendisini hem güvende hissetmiş hem de ondan ürkmüştü. Onunla iki kelimeyi bir araya getirip konuştuğuna bile inanamıyordu. Motosikletine bindiğini ise unutmak istiyordu. Bir zamanlar çok güvendiği Bora bile onun için güvenilmez olmuşken tanımadığı bir adama sıkıca sarılıp onu götürmesine izin verdiğini hatırlamak istemiyordu. Adam o kadar ürkütücü bir hava yayıyordu ki genç kadının içi titremişti. Fakat göz ardı edemediği bir durum da vardı. Bora silahını ona doğrulttuğunda adamın onu kurtaracağını sanki biliyordu. Evet, o anda korkmuş; hatta şoka girmişti. Yine de içinde bir yerlerde sakin olmasını söyleyen yumuşak bir ses duyuyordu.

Adam bu gece son diyerek onu takip ettiğini kabul etmişti. Ona o kadar çok soru sormak istiyordu ki kendi soruları da o gece beynini uyuşturmuştu. Fakat kim olduğunu sorduğunda cevap alamayışı ona zihnindeki soruları oldukları yerde tutması gerektiğini göstermişti.

Adamın kendisini bir daha takip etmeyeceğini söylemesi hem rahatlatıcı hem de tedirgin ediciydi. Bir insan bir şeyi ya isterdi ya da istemezdi. İstiyordu çünkü gizli bir koruma

gibi tehlikede olduğu her anda ortaya çıkıyordu. O kadar kendinden emin görünüyordu ki sanki dünya karşısına geçse bir sigara yakıp dumanını yüzüne üfleyecekti. Yine de onu uzaktan izliyor oluşu Mavi'nin aklını bulandırıyor. Herhangi bir nedeni olmaksızın biri bir başkasını neden göz hapsine alırdı ki? Ya da sadece nedenini Mavi bilmiyordu. Ve işte bu bilinmezlik de insanın tüylerini diken diken ediyordu. Bir de ona Mercedes diye sesleniyordu. Acaba nedeni neydi? Onca sorunun içinde cevabını bulmak istediği ilk sorunun bu olması da tuhaftı. Aslında son zamanlarda yaşadığı her şey bir tuhaftı.

Derin bir nefes alarak aniden ayağa fırladı. Ne yapacağını bilemez haldeydi. Kulübe gitmek istemiyordu. Zaten patronu da ona kafasını dinlemesi için birkaç gün izin vermişti. Eğer biraz daha kendi kafasının içindekileri dinlerse deli çıkacaktı. Bunun için evde öylece oturup duramazdı da! Daha da önemlisi olayın şokunu atlatana kadar yalnız kalmak istemiyordu. O anda kendini o kadar yalnız hissediyordu ki!

Sıcak bir düşün hemen ardından küçük valizine birkaç günlük kıyafetlerini yerleştirdi. Üzerine spor bir şeyler giydikten sonra kendisini evden dışarı attı. Bora onu ürkütmeyi öyle iyi başarmıştı ki bir eli istemsizce fermuarını açık bıraktığı çantasının içindeki silahın üzerinde duruyordu. Duyuları her an tetikteydi. Apartmanının önünde bekleyen taksiye binene kadar ise nefesini tuttuğunu bile fark etmemişti. İşte tam o anda onu böylesine ürkek bir tavşana çevirdiği için Bora'nın ölmesini diledi. Ersin zaten başka bir durumdu. Onu da bir daha asla görmek istemiyordu. ASLA!

Babasının yanında geçireceği birkaç gün onu hem güvende tutar hem de kaybettiği cesaretini geri kazanmasını sağlardı. O her zaman Mavi'yi korumuştur. İnsanlardan, çirkin davranışlardan, can yakan sözlerden... Yine de genç kızın ruhunun yaralanmasına engel olamamıştı. O anda yine ba-

basının güvenli sığınağına gidiyordu. Her şeyi olduğu gibi anlatırken babasının sakın kalması imkânsızdı. Ne söylerse söylesin, Mavi sessiz kalacaktı. Sadece ona sarılmak, kendisini güvende hissetmek istiyordu.

Minik bahçe kapısının önünde taksiden indi. Bora'nın oraya gelmeye cesaret edemeyeceğini tahmin ediyordu. O babasından her zaman ürkmüştü. Yine de bir gece öncesinde, bakışlarındaki deliliği hatırladığında o kadar da emin olamıyordu. Hızla yürüme yolunu adımlarken karşısındaki görüntüyle kaşlarını çatı. Çarşaf tiz sesler çıkararak evin kapısını tırmalıyordu. Sanki... ağlıyordu.

"Oğlum! Buraya gel."

Hafifçe dizlerini kırıp eğilerek eliyle de köpeği yanına çağırırdı. Fakat hayvan o kadar tembeldi ki o kısacık mesafeyi yürümeyi bile göze alamamıştı. Karnı mı açtı? Babası onun aç kalmasına asla müsaade etmezdi. Birkaç adımda köpeğin yanına ulaştı. Hafifçe başını okşadıktan sonra zile bastı. İçeriden ses gelmediğinde tekrar denedi.

Babasının o saatte uyuyacağını düşünmüyordu. O her zaman güne erken başlayanlardan olmuştu. Çok, çok erken! Sonunda çantasından anahtarlarını çıkardı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde tuhaf bir his bedeninden akıp gitti. Ürperirken çantasını ve küçük valizini girişe bıraktı.

"Baba?" Kaşlarını çatmış, daha evin girişinden başlayan dağınıklığa bakıyordu. Muhtemelen mutfak daha beter durumdaydı. Ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giydikten sonra doğrudan mutfığa ilerledi. Çay suyunu koyarken onun neden bu kadar erken bir saatte dışarı çıktığını merak etti. Gerçi neredeyse öğlen olmuştu ama... Belki de polisler onun da ifadesini almak istemişlerdi. Fakat böyle bir şey olsa önce Mavi'yi arar, nasıl olduğunu sorardı. Belki de yine gizli gizli fotoğraf çekmek zorunda kalmıştı.

Mutfağın dağınıklığını topladıktan sonra kahvaltı hazırlamaya başladı. Kendisine gerçekten bir şeyler yemek için izin verdiği an babasının yanında oluyordu. Onun zayıflık takıntısına ses çıkarmıyor olsa da -çünkü neler çektiğini iyi biliyordu- kalorisiz yiyeceklerini eleştirip duruyordu. Mutfaktaki işini bitirdikten sonra cebinden telefonunu çıkardı. Ekranında yanıp sönen sanal bildirimlere yüzünü buruşturdu ve hepsini görmezden geldi.

Babasını iş üzerinde rahatsız etmek istemiyordu fakat nerede olduğunu, en azından ne zaman döneceğini merak ediyordu. Onu beklerken eski odasına yerleşebilirdi. Telefonun sesi evin içinde bir yerlerden yükseldiğinde şaşkınlıkla başını geriye attı. Belki de gerçekten uyuyordu. Artık eskisi kadar genç olmadığı için belki bedeni dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Mavi çalışma odasından gelen sese doğru ilerledi. Geç uyandığı için onunla alay edebileceği birkaç söz aklından geçerken hafifçe gülümsedi. Çalışma odasının kapısını açtı. Aynı anda ağır bir koku, havasızlık ve hoşlanmadığı bir şey daha genç kızın tenine çarptı. O kadar ağır bir ortam vardı ki dağınıklığına rağmen bu kapalı perdelerle daha da ağırlaşan melankolik hava hiç babasına göre değildi.

Babası, başını dağınık masasına dayamış uyuyordu.

“Sana inanmıyorum! Burada nasıl uyursun?” Homurdanmaya devam ederken telefonu kapatıp yanına ilerledi. Ve donup kaldı. Zihni karşısındaki görüntüyü algılamaya çalışır ve bunu başaramazken çoktan boğazına sıra sıra yumrular dizilmeye başlamıştı.

“Baba?” Sesi çıkmış mıydı? Derinlerden gelen bir yanma hissi bedenini sararken bir adım daha attı. “Bu imkânsız!” diye fısıldadı.

Bacaklarının onu taşımadığını fark edemediği için aniden yere çöktü. Dizleri yere çarparken babasının açık gözleriyle

karşı karşıya geldi. Bakan ama göremeyen gözleri... Boş, ifadesiz o gözlerde yaşam kalmamıştı. Hiçbir şey yoktu. Hafifçe şişmiş yüzünde ise şaşkın bir ifade vardı. Şakağındaki delikten akmış, kurumuş olan kanla kaplanmış yüzünde...

“Hayır, baba!” diye yakardı. Sesi daha da yükselerek korku dolu, çaresiz yalvarışlara dönüşürken devam etti. “Bunu bana yapamazsın! Hayır, baba! Beni böyle bırakamazsın!”

Aktığını fark etmediği yaşlar yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. Şiddetli bir titreme vücuduna çöreklenirken elini cansız bedene uzattı. “Beni yalnız bırakamazsın! Söz vermiştin.”

Fısıltısı şaşkındı. Acı doluydu ve inkâr barındırıyordu. Bu kâbus olmalıydı. Bunları gerçekten yaşamıyordu. O kadar kötü bir gece geçirmişti ki kâbusları en sevdiği kişiyi ondan almaya yönelikti. Hayatta tutunacağı, güvenilebileceği, sırtını dayayabileceği tek insan oydu. Ölmüş olamazdı. Hem onu özlerdi. Daha o anda bile özlemişti.

“Baba? Hiç komik değil!”

Dakikalarca ona bakarak oturdu. Kâbustan sıyrılmayı, karşısında gördüğü görüntünün gerçek olmadığını fark edeceği anı bekledi. Olmadı. Sonunda, acı hıçkırıkları bedenini parçalara ayırırken dizlerinin üzerinde babasının yanına ilerledi. Pantolonu macunlaşmış, ağır kokulu kanla boyanırken hâlâ bunun bir kâbus olmasını diliyordu.

Babası sandalyesinde oturuyordu. Başı masaya düşmüş, bir kolu cansız halde aşağıya sarkıyordu. Genç kız soğuk, katılaşmaya yüz tutmuş eline uzandı. Öptü. Yanağını eline sürttü. Ardından alnını buz gibi tenine dayayarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Dakikalar sonra hıçkırıkları acı haykırırlara, yalvarmaya, sonra da ağıda dönüştü. “Beni yalnız bırakma, baba!”

Evv çok kalabalıktı. O kadar bunaltıcı bir hava vardı ki avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Hepsinin evden gitmesini, bir an önce yalnız kalmayı istiyordu. Cenaze için gelen insanların çoğunu tanımıyordu. Kimilerinin ise sadece isimlerini biliyordu. Akrabaları ise başka bir durumdu. Annesi bir Alman olduğu için akrabalarının çoğu bu evliliği onaylamamıştı. Aslında sadece büyük annelerinin ultiatomunu yerine getirmişlerdi. Büyük annenin çok diktatör olduğunu, kimsenin ona karşı gelemediğini babası birkaç kez Mavi'ye anlatmıştı. Babası annesiyle evlendikten sonra yaşadıkları yer olan Konya'dan ayrılıp İstanbul'a yerleşmişti. Büyük anne öldükten sonra kimi akrabaları görüşmek istemişti fakat bu defa da babası hiçbirini istememişti. O anda Mavi de hiçbirini babasının evinde istemiyordu.

Mutfak masasında Zuhale ile karşılıklı hiç konuşmadan otururlarken arkasından biri ona seslendi. Omzunun üzerinden baktığında patronunun hüzünlü gözleri ile karşı karşıya geldi.

"Güzelim, ben gitmek zorundayım. Ama en kısa zamanda tekrar uğrayacağım, olur mu?"

Mavi başını sallarken ayağa kalktı. Onun bu kadar ince düşünceli ve anlayışlı olabileceği aklına bile gelmezdi. Fakat adam Bora'nın kulübe gelişinden sonra her gün onun yanında olmuştu. Cenaze işlemlerinin hepsini o ayarlamış, herhangi bir masraf varsa bile Mavi'ye bunların hiçbirini aksettirmemişti. Bir temizlik şirketi ayarlayarak evin cenazeye hazır hale getirtilmesini sağlamıştı.

"Her şey için teşekkür ederim, Sezer Bey. İnanın altından nasıl kalkardım bilemiyorum."

Sezer Bey başını iki yana salladı. Ardından aniden Mavi'yi kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı. "Yalnız değilsin. Bunu unutma, lütfen! Ne ihtiyacın olursa olsun beni mutlaka ara!"

Mavi burnu sızlarken başını sallayarak geri çekildi. Ona hüznü bir gülümseme ile baktıktan sonra, "Giderken bu kalabalığı da götürürseniz bana en büyük iyiliği yapmış olursunuz!" diye fısıldadı.

Sezer Bey hafifçe omzunu sıvazladı. "İsterdim. Ama emim onlar buna uymazdı. Yakında hepsi dağılır, merak etme. Ben karakola gideceğim. O orospu..." Aniden susup yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bora denen it hakkında bir gelişme var mı bir bakacağım. Telefonunu açık tut. Bir şey öğrenirsem seni arayacağım. Kulübün korumalarından biri dışarıda olacak. Gece de nöbet değişimi yapacaklar. Bora bulunana kadar buradan ayrılmasan iyi olur. Ama gidersen de onlar sana eşlik edecekler."

Mavi'nin zaten evden dışarı çıkmak gibi bir niyeti yoktu. "Çok teşekkür ederim, Sezer Bey," diye mırıldandı. Onun koruma bırakacağı aklının ucundan bile geçmemişse de buna çok memnun oldu.

Patronu ayrıldıktan sonra tekrar mutfak masasında, Zuhâl'in karşısındaki yerini aldı. Zuhâl yüzünde garip bir ifade ile ona bakıyordu. Mavi, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bu adam gerçekten senin o hırslı patronun muydu?"

Mavi başını salladı. O da en az Zuhâl kadar şaşkındı.

Zuhâl dudaklarını büzdü. "Adamın içine bir şey kaçmış! Ama ne kaçmışsa iyi kaçmış!"

Mavi babasını bulduğu andan beri ilk defa gerçekten gülmüştü. "Sen kalacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Bu da sorulur mu? Herhalde kalacağımı!" Yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Eve bomba ihbarı yapıldı dersem

bu millettten anında kurtuluruz. Ya da istersen senin silahı alıp hepsini tehdit edeyim.”

Mavi ikinci kez gülümsedi. “Seni seviyorum.”

Zuhal sevimli sevimli sırıttı. “Biliyorum.”

Arkadaşının hakkını nasıl ödeyeceğini bilmiyordu. Lise yıllarından beri bir arkadaşlıkları, daha da ötesi kardeşlikleri vardı. O zamanlarda o kadar hakarete maruz kalmıştı ki Zuhal resmen onunla alay eden insanlara savaş açmış, yanında olup yaralarını sarmaya çalışmıştı. Birbirlerinin bakışlarından bile ne düşündüklerini anlayabilen arkadaşlardı ve Mavi onun varlığı için bir kez daha Allah’a şükretti.

Akşam olduğunda evde Zuhal ve kendisinden başka hiç kimse kalmamıştı. Aslında sadece kendini dinlemek istiyordu. Belki acısını doya soya yaşarsa, belki hıçkırıklarla kalbi kanayarak ağlarsa içindeki siyah zehri atabilir; sonra da hayatına kaldığı yerden devam etmek için yeterince cesarete sahip olabilirdi. Ama yine de tamamen yalnız hissetmek de istemiyordu. Bunun için Zuhal’e özür diler bir bakış gönderdikten sonra sessiz adımlarla babasının yatak odasına ilerledi. Üzerini çıkarmak için uğraşmadı. Doğruca kendini kocaman yatağın üzerine bıraktı. Kokusu yatağına sinmişti. Bunu duyum-samak, akmak için hazır bekleyen gözyaşlarının yanağından hızla yuvarlanmasına neden oldu. Gözlerini kapayıp sessizliği dinlerken sanki çok uzaklardan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Belki de o anda gerçekten evi terk ediyordu. Annesinin ölümünün ardından çok fazla dağılmamıştı çünkü neler olduğunu anlamak için oldukça küçük bir yaştaydı.

Fakat babası onun her şeyiydi. Arkadaşı, kardeşi, ilk aşkı! Onunla ne yapacağını bilmediği halde en basit sorununla bile ciddiyetle ilgilenmişti. Annesinin yokluğunu birlikte kapatmışlardı ve bunu bir şekilde başarmışlardı. Baba-kız değil, daha çok iki arkadaş olmayı başarmışlardı.

Şimdi Zuhal dışında kimsesi kalmamıştı. Hayatında ilk defa gördüğü akrabaları onu tuhaf bir yaratığı inceler gibi seyretmiş, sanki gördüklerinden hoşlanmamışlar gibi de burun kıvrımışlardı. Mavi'nin umurunda değildi. Onun hakkında istediklerini düşünebilirlerdi. Bir daha onlardan herhangi birini görmeyi planlamıyordu. Halasının son anda hatırlattığı, okul yoğunluğundan dolayı cenazeye gelemeyen kuzenlerini de görmek istemiyordu. Babası da bu düşüncesini mutlaka doğrulardı çünkü o da sevdiği kadını kabul etmeyen bu insanları ailesi olarak görmüyordu.

Bir özlem hissi bünyesini kavururken yatağın içinde top gibi büzüştü. Gözlerinden durmaksızın akan yaşları elinin tersiyle sildi. Burnunu çekerken hıçkırıkları daha da artmaya başlamıştı. Bunu durdurmak istemiyordu. İçi çıkana kadar ağlamak istiyordu. Bedenindeki tüm zehri böyle atabileceğini umuyordu.

Fakat bir şey vardı. Öylesine bir şey ki bu hissi yaşamının son gününe kadar taşıyacağını, her andığında da deli gibi canını yakacağını biliyordu. Bora'yı hayatına dâhil ettiği için öyle yoğun bir suçlulukla boğuşuyordu ki bu hissin içinde boğulmak üzereydi. Bir şekilde babasının ölümüne kendisi sebep olmuştu. Artık Bora'nın karşısına çıkmasından korkmuyordu. Karşısına çıksın istiyordu ve bu anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Onu gördüğü anda yapacağı tek şey silahında bulunan tüm mermileri bedenine boşaltmak olacaktı!

6. Bölüm

Mavi nefes nefese doğruldu. Kolunu kaldırıp alnında birikmiş olan teri hırçınca sildi. Diğer eli, uzun süre eğilmiş bir pozisyonda kaldığı için ağrıyan belini ovuşturdu. Ne kadar yorgun olursa olsun bakışındaki memnuniyeti saklamadan bahçeyi etraflıca süzdü. Uzamış yabani otlar yolunmuştu. Bunu keskin bir alet yardımıyla da yapabiliirdi. Fakat içindeki tüm öfkeyi resmen otlardan çıkarmıştı. Yapraklar süpürülmüştü. Söğüt ağacının aşağıya doğru sarkan yapraklarının altına küçük bir masa ve ahşap tabureler yerleştirilmişti. Kısa zamanda iyi iş çıkarmış gibi görünüyordu.

Zuhal kendisini beklemesini tembihleyip durmuştu. Ancak biraz daha yatağın içinde cenin pozisyonunda kalıp, hayata küserken kendine acımaya devam etseydi deli çıkacaktı. O yatağın içinde gözyaşlarıyla ıslanıp duran yastığına sarılmışken insanın cehennemini derelerini dünyaya kendi-

sinin çağırıldığını fark etmişti. Bu farkındalık kalkıp hareket etmesini ve mücadele vermesini sağlamıştı. Yaptığı iş önemli değildi. Önemli olan o acının içine gömülmüşken yukarıya tırmanmaktı.

Zuzu içine düştüğü durumdan aslında ürküyordu. Nefessiz kalana kadar iş yapmaya çalışmanın Mavi'nin akli dengesinde bir sorun olduğunu düşünmesine yol açtığını tahmin ediyordu. Fakat ona söylemesine rağmen bir türlü anlamıyordu. Bir şeyler yapmalıydı! Hareket etmeliydi. Böylece anlamlık da olsa bir şeyleri zihninde gerilere itebiliyordu.

Bora'nın yakalanmış olması da onu soğutmamıştı. Babasının ölümünden iki hafta sonra eski bir üniversite arkadaşının evinde saklanırken bulunmuştu. Kulüpteki baskının her dakikasını itiraf etmesine rağmen babasının ölümünde hiçbir suçu olmadığını söyleyip duruyordu. Bahane olarak da kırılmış bileğini öne sürüyordu. Mavi de, polisler de ona kesinlikle inanmıyordu. Ancak kırık bilek işi bir parça mide bulandırıyordu. Sezer Bey'e kulübün korumalarının artık devam etmesine gerek olmadığını söylemiş, Zuzu'yu da evine göndermişti. Elbette arkadaşı sürekli yanına uğruyordu fakat hasta annesi için evinde kalması çok daha iyi olurdu.

Bahçeyi incelemeyi bitirirken o anda bir farkındalık daha yaşıyordu. Yaptığı işlere şöyle bir bakması bile düşünmemiş olmasına rağmen kendisine yaşam alanı oluşturmaya çalıştığını anlamaya yetmişti. Belki de ailesinin hatıralarının sinmiş olduğu bu evde yaşamak ona gerçekten iyi gelebilirdi. Daha neyi isteyip neyi istemeyeceğini bilecek kadar bile kendisini toparlayamamıştı.

Gözleri biraz ötesindeki kulübede yaşanan hareketlenmeye takıldı. Kaşlarını çatarak deli gibi kulübesinin içinde eşelenen Çarşaf'ın yanına doğru ilerledi. Genel olarak tem-

bel bir tabiata sahip olan hayvanın kendi yatağını parçalama-ya çalışmasına anlam vermeye çalışırken onu yanına çağırdı. Hayvan, otoriter kullanmaya çalıştığı sesine hiçbir tepki göstermeden çılgın gibi patilerini kumaşa gömüyordu.

“Çarşaf! Gel, oğlum.”

Eğilerek onu daha net görmeye çalışırken ellerini dizlerine vurdu. Hayvan kendisine o kadar kayıtsız kalıyordu ki dişlerini gıcırdattı. Sonunda yatağın bir ucunu tutup çekiştirmeye başladı. İşte bu hareketten sonra Çarşaf’ın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Mavi yatağını çekiştirip dışarı çıkarmaya başlayınca o da diğer ucundan ısırıp kendisine doğru çekmeye başlamıştı.

Genç kadın onunla girdiği savaşı güç bela kazandıktan sonra yere oturarak derin nefesler aldı. Çarşaf yanına gelip yüzünü yaladığında hafifçe güldü. “Sen gerçekten anlaması güç bir şeysin!” diye mırıldandı.

Hayvan sanki sonunda kendisinin yapmaya çalıştığı şeyi Mavi’nin daha iyi yapabileceğini anlamış gibi onu dürtmeye başladı. Patisiyle yatağını işaret ediyor, burnunu Mavi’nin boynuna sürtüyordu. Genç kadın yere yaydığı yatağı elleriyle yoklarken, kılıfın altında anlayamadığı bir şey ellerine takıldı. Kılıfın fermuarını açarken kaşlarını çatmış köpeğe bakıyordu. “Sen nelerle uğraşıyorsun böyle?” diye sordu. Elini, açtığı fermuardan içeriye uzatıp çok sert olmayan cismi dışarıya çıkardı.

Elindeki siyah dosyaya bakarken kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Bir huzursuzluk hissiyle birlikte içini endişe kaplamıştı. Siyah, sert kapağı açtı ve dosyayı oluşturan ince, şeffaf dosyalara bakakaldı. Babası neden bir dosyayı Çarşaf’ın yatağının içine saklama gereği duymuştu ki? Dahası niye bir dosya saklama gereği duymuştu? Bağdaş kurup sayfaları çevirmeye başladı.

Şirket isimleri, bazı isimlerin yanında o kişiye ait açıklamalar, birçok açıdan çekilmiş fotoğraflar ve anlayamadığı daha bir sürü bilgiyle karşı karşıya kaldığında içini benzersiz bir huzursuzluk hissi kapladı. Ensesindeki tüyler havalanırken kendisini ayağa kalkmış halde buldu. Dalgınca Çarşaf'ın başını okşarken, "Aferin, oğlum!" diye mırıldandı.

Ağır adımlarla eve giderken hâlâ dosyanın sayfalarını karıştırmakla meşguldü. Kesin bir bilgi vermemekle birlikte aldığı bazı notları okurken kalbi göğsünü yarıp geçmek ister gibi atmaya başladı. Birbiriyle bağlantısız isimlerden bir şey anlamadıysa bile bir taksicinin ve bir savcının isminin geçtiği sayfaları okurken gözleri şokla açılmıştı. Gözlerinin önünde babasının evinden ağlayarak çıkan kadının görüntüsü belirmişti. Bağlantıyı kurmak için dâhi olmaya gerek yoktu. Babasını Bora'nın öldürdüğünü düşünmekle hata mı etmişti? Göğsü öylesine ağrıyordu ki merdivenleri çıkarken bir eliyle ovmak zorunda kalmıştı.

"Yapmış olamazsın değil mi, baba?" diye fısıldadı. Yatak odasına gidip yatağın üzerine oturdu. Gözlerini tek bir noktaya dikerek bir süre düşüncelerinin amaçsızca oradan oraya savrulmasına izin verdi. O kadar karmaşık hissediyordu ki o an ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonunda aniden ayağa kalktığında başı döndüğü için hafifçe sendeledi. Kendisi ne yapacağını bilemiyor olabilirdi fakat babasının cinayetini araştıran polisler ne yapmaları gerektiğini biliyor olmalıydı.

Çok kirliydi, çok terlemişti ve gerçekten kötü kokuyordu. Ancak banyo yaparak vakit kaybetmek istemiyordu. Sadece telaş içinde üzerini değiştirip yanına dosyayı koyabileceği kadar büyük bir çanta alarak evden ayrıldı. Caddeye kadar giden yolu nasıl geçtiğini bilmeden kör gibi ilerliyordu. Bir şeyler içinde kopma noktasına gelmiş gibi hissediyordu. Ba-

bası gerçekten o işi almış ve ölümünü kendi elleriyle yazmış olabilir miydi?

Uğur ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuş, tembel adımlarla ilerliyordu. Sonbahar etkisini göstermiş, yazdan kalma günler sanki yıllar öncesine aitmiş gibi geride kalmıştı. İnsanlar tuhaf yaratıklardı. Öyle çabuk unutuyorlardı ki! Bu şaşırtıcı derecede bir hızdı. Televizyonda bir genç kızın tecavüzünün ardından gelen ölümüne kanlı gözyaşları dökülürken, bir an sonra başka bir olayla bir anda unutuluyorlardı. Ya da belki gerçekten unutmuyorlardı fakat üzerini çok çabuk örtebiliyorlardı. Hayat sadece bir koşturmacadan ibaretti. Ay sonu nasıl gelecek? Sevdiğim çocuk bugün bana göz kırptı. Şu ayı da atlatayım, her şey düzene girecek! Kızım şu sınavı atlattığında çok rahatlayacağım. Herkes yaşamlarına kendilerine göre değer biçiyordu. Farklı kelimelerin oluşturduğu farklı, karmaşık hayatlar... Aslında her şey yanı başımızdan geçip gidiyordu ve arkaya bakma gereği bile duymuyorduk. Sonra hayat aniden bitiyordu. Sen ne zaman bittiğini bile anlayamadan Azrail'in soğuk nefesiyle tanışıyordun. Ya da belki tanıştırılıyordun.

Yarasa'nın da yaşadığı hayat kendine göre bir değere sahipti. Belki hayatının akışını kendi yönlendirme özgürlüğüne sahip olmayabilirdi fakat o kendi insanları için savaştığını bile rek bu özgürlük için hayıflanmıyordu. Yeni görevi için çağrıldığını tahmin ettiği kafeye doğru ilerlerken beresini kafasına taktı. O kadar kısa saçları vardı ki rüzgâr derisine işliyordu. Gürültünün bir şelale gibi dışarıya taşıdığı kafenin önüne geldiğinde gülümsedi. Bu kalabalığın ve curcunanın arasından birbirlerini gerçekten duyabileceklerine inanıyorlar mıydı?

Kapıyı açtığı anda gürültü resmen üzerinden geçti. Büyük ekran televizyonda uzun zamandır beklenen bir futbol karşılaşması vardı. İçeride bulunan neredeyse herkes ekrana kilitlenmiş, küfür edip duyamayacaklarını bildikleri halde terlemiş futbolculara taktik veriyorlardı. Bu onu her zaman gülümsetmişti. Bir şeye çevrendeki her şeye kayıtsız kalacak kadar kilitlenebilmek onun yaşam kuralları içinde yoktu. O her şeyi görmek zorundaydı. Ölüm her zaman insanların ensesinde geziniyordu fakat kimse bunun farkında değildi. Detaylar önemliydi.

Büyük ekran televizyonun kablolarının daha önce yanmış olduğunu, üzerine sardıkları bandın artık işlevini kaybetmiş olduğunu ve her an bu kablonun bir yangın çıkarabileceğini görebiliyordu mesela.

Karşılaşmayı izliyormuş gibi görünen ama hararetle kendi meseleleri içine gömülmüş olan liderlerinin masasına doğru ilerledi. Teklifsizce yanlarına oturduğunda ikisi de başlarını sallayarak onu selamladı.

“Hızlısınız,” diye mırıldandı.

“Hoş olmayan bir sorun ortaya çıktı.”

Karşısındaki adam sıkıntılı gözlerini gözlerine dikti. Üzerindeki parkaya rağmen üşüyor gibi görünüyordu. Siyah saçları artık beyaz saçlarının arasında tek tek sayılabilecek kadar azalmıştı. Yüzündeki çizgiler dolu dolu, heyecanlı yaşadığı hayatının kısa özeti gibiydi. İnce dudakları gerilmiş, bir eliyle burun kemerini sıkıyordu. Yeşil, çok şey görmüş olan gözleri ise her zamanki gibi donuk bakıyordu.

Yarasa gülümsedi. “Hangi sorun insanın gözüne güzel gelebilir ki?” Ellerini ceplerine sokup ona verecekleri görev için beklemeye başladı.

Yaşlı adam güldü. “Bunun üzerine diyecek bir şeyim yok. Yakalamazsan zaten sende bir sorun olduğunu düşünmeye başladım.”

Yarasa hafifçe gülümsemekle yetindi. Mekânın içini aniden bir dizi küfürler ve haykırışlar sardı. Muhtemelen biri iyi bir gol atma fırsatını kaçırmıştı. Henüz konuşmamış olan bir diğer lider gözlerini ekrandan ayırdı. Kalabalığı işaret ederek, “Haklılar,” diye mırıldandı. Adı Hürmet’ti. Sadece bu. Daha fazlasını bilmiyordu. Bilmesine de gerek yoktu. Bir zamanlar fazlası için uğraşmış, öğrendikleri de pek hoş şeyler olmamıştı.

“Her zaman haklı olduklarını düşünüyorlar zaten.” Yarasa omuz silkti.

“Bu sefer gerçekten haklılar!” Hürmet, sözlerini vurgularcasına kaşlarını kaldırdı.

Diğer lider olan Orhan selamlaşma faslının bittiğine karar vermiş olmalı ki ekrana bakarak öne doğru eğildi. Sanki maç hakkında bir şeyler anlatıyormuş gibi konuşmaya başladı. “Dedektifin kızı bir dosya bulmuş. Şirketlerin isimlerini, el değiştirme zamanlarını, içerideki çalışanların birçoğunun ismini ve bizi sıkıntıya sokacak durum olan köstebeklerimizin isimlerini, resimlerini ayan beyan ortaya koyacak bir dosya! Tam emniyetteki elemanı geri çağırmak üzereyken kız gelip dosyayı adamımızın eline vermiş. Babasının ölümüyle ilgili olabileceğini söyleyip durmuş. Ve sıçıtığının şansına bak ki kız zeki! Gerçekten zeki... Elemanımız dosyayı almak istediğinde müsaade isteyip fotokopilerini çektikten sonra vermiş.” Başını iki yana sallayarak sinirle masaya hafif bir yumruk attı.

Aynı anda Hürmet alaylı sözlerle lafa karıştı. “Bir daha kadınların zeki olanlarından hoşlandığımı söylediğimde beni kırbaçlayın, olur mu?”

Yarasa kaşlarını kaldırdı. “Bana böyle şeyler söylemeyin! Yapacağımdan emin olabilirsiniz.”

Bir süre birbirlerinin bakışları çarpıştı. Yarasa, onun zihnine verdiği hasardan memnundu. O gözlerin derinliklerinde titreşen korkuyu görmekten zevk alıyordu.

“Zaten sana söylememiştim.” Hürmet derin bir iç çekerek genç adama biraz daha eğildi. Ama ondan önce gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı. “Ortada bir durum daha var. Dedektif tüm bu bilgilere tek başına ulaşamaz. Fakat kızının zekâsını nereden aldığı da belli oluyor. Adam tek bir adımını bile fütursuzca atmadı. Bilgileri kimden, hangi yolla aldığına dair tek bir iz yok. Hâlâ araştırıyoruz fakat eğer bulamazsak bu adamın konuşmaması için dua etmekten başka çaremiz yok.”

“Eğer işlerimizi dua yoluyla halletmeye başladıysak ben bir kitap bulup en etkili olanlarından başlamak istiyorum. Çünkü eğer ifşa olursak bu gerçekten batırdığımızın resmidir!” Orhan sinirle dişlerini gıcırdattı. Gözlerindeki öfke herhangi birinin buz kesmesine neden olabilirdi. Ama karşısında oturan iki adam da bir nebze bile etkilenmemişti. “Kız babasının evinde kalıyor. Dışarı çıkmıyor. Her zaman yalnız değil fakat senin için basit bir iş. Geceleri yalnız kalıyor. Bugün de yalnız. Lütfen acele et! Eğer babasının ölümüne dair beklediği hareketlenme olmazsa sadece haber bültenlerine bir e-posta atması bizim fişimizi çekmek için yeterli olacaktır. Ya da yakın bir arkadaşına durumu anlatması işten bile değil! Zaman çok az ve daha fazla açılmak istemiyoruz. Zaten yeterince kayıp verdik! Herkesi öldüremeyiz. Adresi biliyorsun. Daha fazla bilgiye ihtiyacın yok. Git ve bu işi bitir!”

Yarasa daha fazla konuşmalarına gerek olmadığına karar vererek ayaklandı. Başını eğerek onları selamladı. Çıkmadan

hemen önce kafenin sahibi olduğu her halinden belli olan adamın yanına gitti. Eğilip alçak sesle kabloların durumundan bahsetti. Adamın ilgilenip ilgilenmemesi onun bileceğı bir şeydi. Liderlerine dönüp bakmadan kafeden ayrıldı. Bazen bu tür şeyleri neden yaptığı hakkında kafa yoruyordu. O anda başka bir masumun canını almaya giderken bu durum hakkında küçük bir aydınlanma yaşıyordu. Eline o kadar kir bulaşmıştı ki sanki açık ettiği her tehlikeli durumda -en basitlerinde bile- canlarını aldığı masum insanları diğerleriyle takas etmiş gibi hissediyordu.

Eve gitmesi çok zamanını almadı. Bir gün daha beklemeye gerek görmeden tekrar hazırlıklarını yaptı ve evden çıktı. Aynı yolu tekrar aynı nedenden gitmek tuhaf hissettirdi. Fakat görev görevdi. Bahçeyi çevreleyen kısa duvarların önüne geldiğinde etrafı dikkatle gözden geçirdi. Bahçe içinde, duvarın hemen önündeki söğüt ağacının dışarıya sarkmış dallarının altında konumunu aldı. Her şey sakin ve huzurlu görünüyordu. Bu da tamamen ironikti. Artık köpek hakkında endişe etmiyordu çünkü tembel tenekenin teki olduğunu biliyordu.

Fakat duvardan atladığı anda köpek, kulübesinin içinde aniden kafasını kaldırdı. Kaşlarını çatarak bir süre onu izledi. Köpek bir şeylerin ters gittiğini anlamış olabilirdi. Ancak yanına gelmeye çalışmayacak kadar üşengeçti. Tuttuğı nefesini koyuvererek bir adım attı. Köpek saldırı pozisyonunu alarak kulübesinin dışında durdu. Hırlamaya başlamıştı. Yarasa tekrar durdu. Belki de önce köpeğı halletmeliydi.

Hayvan uyarı verir gibi havlamaya başladığında dudaklarını sıkıp tekrar duvardan atlayarak yere eğildi. Sadece içeriyi görebilecek kadar kafasını kaldırdı. Aynı anda evin dış kapısı açıldı. Narin bir figür elinde dolu bir kapla dışarıya çıktı. Yarasa hareketsiz olmaya alışkındı. Bir heykel gibi saatlerce

dikilebilirdi. Fakat o anda bedeni öylesine donmuştu ki bu hareketsizlik bilinçli yaptığı bir şey değildi.

Mavi üzerinde kendisine birkaç beden büyük gelen hırkayla köpeğe doğru ilerler ve bir şeyler mırıldanırken genç adam sessiz bir küfür savurdu. Anlamak için uğraşmayacağı bir his bünyesini makineli tüfekten çıkan mermiler gibi art arda tararken gözleri kızın üzerinden bir saniye ayrılmadı.

Mavi, "Aç kalmadığın sürece asla kıpırdamaya gerek duymuyorsun, değil mi?" diyordu. Yumuşak sesi Yarasa'nın kulaklarına dolarken sık aldığı nefesler onu rahatsız etmeye başladı. Görev görevdi. Kim olduğu önemli değildi. Çevresini kontrol etti. Hâlâ sakindi. Ortalıkta kimseler yoktu. Neden bu kızın bir koruyucusu yoktu ki? Ya da neden babasının cinayeti ardından böylesine savunmasız bir halde kendini açık hedef yapıyordu? Yarasa silahını kavradı. Hâlâ sık nefesler alıyordu. Gözlerini kapayıp sakinleşmeye çalıştı. Tekrar açtığı anda biraz önceki halinden farklı bir halde değildi.

Mavi aniden arkasını döndüğünde başını aşağıya eğdi. Yüzü istemsizce gerilirken kızın kendisini hissettiğini anlamıştı. Kalbi anlamsız bir şekilde tekledi. Sanki kızın manyetik bir alanı vardı ve Yarasa o alanı ihlal ettiğinde Mavi bunu fark ediyordu. Sanki ona değişirmiş gibi yakınında olduğu her anda kız bunu hissediyordu. Dişlerini sıkı. Tekrar başını kaldırdığında onu eve doğru usul adımlarla yürürken gördü. Silahını kaldırıp hedef aldı. Parmağı tetiğin üzerinde oyalandı. Açısı iyi değil gibiydi. Iskalamak istemiyordu. Allah kahretsin! Yarasa ıskalamazdı ki! Hatırlamadığı kadar uzun yıllar boyu bu boku kullanmıştı.

Mavi evin dış kapısına geldiğinde tekrar arkasını döndü ve tam olarak Yarasa'nın bulunduğu noktaya bir bakış attı. Onu göremediğini biliyordu. Altına saklandığı söğüt ağa-

cının dalları mükemmel bir şekilde onu kamufle ediyordu. Hedef tam karşısındaydı. Yarım saniyede bitebilirdi. Gözleri buluştu. Yarasa'nın nefesi daha da sıklaştı. Alın ter içinde kalmıştı. Elleri de eldivenin içinde iyice terlemişti.

Anlamadığı bir şekilde göğsü yanıyordu. Hasta hissetti-recek kadar çok yanıyordu. Gözlerini tekrar kapadı. Hızla açtığı anda Mavi arkasını dönmüş, kapıdan içeriye giriyordu.

Gözden kaybolduğunda sessizce yere çöküp sırtını duvara verdi. Silahının namlusu hafifçe şakağına değiyordu. Anlık bir düşünceyle kurşunu kendi kafasına sıkmanın daha cazip geldiğinin farkına vardı. Bu nasıl bir ironiydi? İki kere hayatını kurtardığı kızı mı öldürmesi gerekiyordu? Yıllarca her histen arınmış olan ruhunu uyandıran kızı mı öldürmeliydi? Yarasa işi bir sonraki güne erteledi. Sonuçta görev görevdi. Bu görevin onu yakacağını, belki de gerçekten dağıtacağını hissediyor olsa bile bunu yapmak zorundaydı. Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve tamirhaneye doğru hareket etti.

Kahretsin! Yerine getireceği en zor görev olacaktı. Sanki kendisini öldürmek kadar canını yakacağını nereden bildiğini bilmiyordu. Fakat çıra gibi yanacağını bir şekilde biliyordu. Yine de... Görev görevdi.

7. Bölüm

Genç adam tamirhanenin içinde vahşi bir hayvan gibi dola-
nıyordu. Beyni tek bir noktaya kilitlenmiş, kasları gerilmişti.
Derin nefesler alıyor, zihninin içindeki düşüncelerine, hisle-
rine yön vermeye çabılıyor, kızı da herhangi biri gibi düşün-
meye çalışıyordu. Olmuyordu.

Kara bir mizahla, *Çünkü o kız herhangi biri değil!* diye dü-
şündü. İşte bunun için bir bağ kurmamaları, kimseye değer
vermemeleri gerekiyordu. Görevlerinin önüne geçecek her
şey yasaklıydı. Eğer bu işi yapıyorsanız kalbinizi tuzla buz
etmeniz gerekirdi. Yarasa yapmıştı. Hislerini oldukça derin-
lere gömmüş, vicdan sahibi bir insanın yapamayacağı işlerin
altından kalkmıştı. O anda ise göğsünün içindeki delice çırpın-
madan ürküyordu. Başını iki yana salladı. Henüz kafasın-
nın içindekileri yönlendirebilecek kadar sakinleşmediğini
fark etti. Belki bir beş dakika sonra...

Tüm donanımının bağlı olduğu bilgisayar masasının çekmecelerine doğru ilerledi. Gerçekten ona ait olduğunu düşündüğü kişisel eşyalarının -dünyadan çaldığı hatıralarının- bulunduğu çekmeceyi açtı. Anında yüzü gerildi. Az sayıda anısı vardı. Çocukluğunda kullandığı cüzdanı, çektiği fotoğrafların bulunduğu flash bellek ve... Mavi'nin gökkuşağı partisinin davetiyesi! Bununla yüzleşmek kolay değildi.

Cüzdanını saklamıştı çünkü nasıl bir yerden geldiğini unutmak istemiyor, normal bir yaşamının olduğu o anları gözlerini sonsuza dek kapayacağı güne kadar saklamak istiyordu. Fotoğrafları değerliydi çünkü eğer o anda yaptığı işini yapmıyor olsaydı belki bir fotoğraf sanatçısı olabilirdi. Bu da kimliğinin diğer bir parçasıydı. Peki ya davetiye? Onu neden sakladığını kendisi de bilmiyordu. Fakat şüphelendiği korkunç bir tahmini vardı. Kayıp kalbinin kendi yolunu seçmiş olmasından korkuyordu.

Masanın üzerindeki sigara paketinden bir sigara alıp yaktı. Çekmeceyi kapatıp koltuğuna oturduktan sonra bilgisayarını açtı. Genç kızın sanal hesaplarını kolayca buldu ve tüm resimlerini tek tek inceleyerek dakikalar geçirdi. Her ne kadar kişisel hesap olsalar da yüklediği fotoğraflardan bu hesapları işle ilgili kullandığı anlaşılıyordu. Kalabalığın içinde bile o kadar yalnız görünüyordu ki ister istemez insanın içinde bir yerleri sızlatıyordu. Derin bir nefes alırken flash belleğini çekmecedan çıkardı. Kızın neredeyse tüm fotoğraflarını bilgisayarına indirmişti. Dosyayı olduğu gibi belleğe yükledi.

Kendi elleriyle yok etmek zorunda kalacağı kız, hayatının en zorlu görevi olarak daima dünyadan çaldığı anılarının içinde kalacaktı. On saniye içinde gerçekleştirebileceği en

Selvi Ahı

güç görev olacaktı. Maddesel beş dakika, manevi bir ömürlük sızı...

Karanlığın içinde usul adımlarla ilerledi. Evin tüm ışıkları kapalıydı. Evi gözetlerken son ışığın da kapandığı odaya doğru kararlı adımlarla ilerliyordu. Tüm evi dolaşmasa bile evin içini biliyordu. Yarım saatini alt katta, çalışma odasında aradığı dosyayı bulmak için harcamıştı. Genç kızın fotokopilerini aldığı dosya o anda ceketinin iç cebinde duruyordu. Keşke dosyayı alması yeterli olabilseydi. Kafasını iki yana salladı.

Zihnini bu düşüncelerden arındırmıştı. Tüm gece uğraşarak onu herhangi biri gibi görmeyi başarmıştı. Sonuçta görev görevdi, değil mi? Kapısı sonuna kadar açık olan odanın girişinde durdu. İçeriden dalga dalga yayılan koku burun deliklerinden içeri girdi. Gözlerini kapamamak için kendini tuttu. Sadece saniyeler içinde bitecekti. Ağır adımlarla kızın kıvrılmış bedeninin bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Yüzükoyun yatıyordu. Bir kolunu yastığının altına yerleştirmişti, diğeri yataktan aşağıya sarkıyordu. Bir dizi yukarı çekilmişti. Tam yanı başında durdu. Silahının namlusunu şakağına doğrulttu. Derin bir nefes aldı. Sadece birkaç saniye...

Kız mırıldanarak döndüğünde kurşun yemiş gibi irkildi. Birkaç saniye öylece kıpırdamadan durdu. Silah hâlâ başını hedeflemiş haldeydi. Parmağı tetiğin üzerinde oyalandı. Yarasa gözlerini kapadı. Hedefi sabitti. Görmeden bu işi halletmesi belki de daha iyi olacaktı. Belki daha kolay... Kaslarını gerdi. Kız tekrar kımıldadığında gözlerini hızla

açtı. Şimdi tam olarak yüzünün güzel hatlarına bakıyordu. Pencereden yüzüne tırmanan ışık yüzüne dağılmış saçlarında titreyordu.

Yarasa dizlerinin üzerine çökerken silahını göğsündeki kılıfa yerleştirdi. Gözlerini kızın yüz hatlarına dikerek ne kadar uzun olduğunu bilmediği süre boyunca onu izledi. Duyulmayacak kadar alçak bir fısıltıyla, “Bana ne yaptın?” diye sordu. Sanki cevabı orada bulacakmış gibi de kızın kapalı gözlerine baktı. Yatağın yanı başındaki komodinin üzerine oturarak kızı izlemeye devam etti. Bu işi o gün de yapamıyacaktı. Belki yarın? Ya da ondan sonraki gün?

Liderleri bir şeylerden şüphelenecekti. Yarasa işlerini bu kadar uzatmazdı. Hele de böylesine kolaylıkla üstesinden gelebileceği bir iş! Bu konuda bir şeyler uydurabilirdi. Şafak sökene kadar kızın nefes alışlarını, mırıldanmalarını dinledi. Bilinçsiz hareketlerini izledi. Aslında normal bir insanın yaptığı şeyleri yapıyordu. Her insan gibi kız da düzenli nefesler alıyordu. Fakat bu bile Yarasa’ya farklı geliyordu.

İlk ışıklar odanın karanlığını ele geçirirken ayaklandı. Geldiği gibi sessiz adımlarla odadan çıktı. Bu zor geliyordu. Kız onu kendisine çekiyordu. Süratle, görünmeyen bir güçle... Yanından ayrıldığı anda o huzur hissi yerini huzursuzluğa, gerginliğe bırakıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kız onu farkında olmadan kendisine hapsediyordu ve muhtemelen bu çok kötü bir şeydi.

Yarasa bahçe duvarını atladı fakat fazla uzaklaşmadı. Aracının arka koltuğundan yanında taşıdığı yedek kıyafetlerini çıkarıp giyindi. Başına kasketini, gözlerine gözlüklerini taktı. Sürücü koltuğuna yerleşerek genç kızın evini gözetlemeye başladı. Bu işi o gün bitirmek zorundaydı. Buna mecburdu!

Ancak o gün de yapamadı. Genç kız alışveriş için evden çıktığında onu takip etti. Karşılaştığı herhangi bir şeyde durumlara verdiği en ufak tepkisel hareketlerine gülümsedi. Sırf kendisini denemek için bir koridorda arkasından geçti ve ona ufak bir omuz atarak kendisini belli etmemek için iradesiyle savaştı. Omuz atmasına gerek yoktu. Omzunun üzerinden arkaya bir bakış attığında kızın dikkatle ve şüpheyle ona baktığını gördü. Çenesinin altına yapıştırdığı keçi sakalı ve kıyafetleri onu tanımasını imkânsızlaştırsa da kız bir şekilde kendisini hissediyordu. Bu durum, ne kadar uğraşırsa uğraşsın çözemeyeceği doğaüstü bir durum gibiydi.

Eve döndüğünde onu bekleyen arkadaşıyla bahçede oturduğu anları izledi. Zarif gülümsemesini, bir şeyler anlatırken havada süzülen ellerini, kimi zaman abartılmış hareketlerini... Arkadaşına tamamen güvendiğini düşündü. Hareketleri doğal ve sıcaktı. Kulüpte, kalabalığın içinde olduğu gibi görünmez bir çizgi ile mesafe çekmiyordu.

Sonra tüm ışıklar kapandığında yine gidip yanı başına, komodinin üzerine oturarak onu sabaha kadar izledi. Silahını birkaç kez eline alması da boş bir çaba olmaktan başka bir işe yaramamıştı. Gözlerini kapadığında kızın solgun yüzü, cansız bedeni zihnine zorla giriyor, hareket etmekten alıkoyacak kadar canını yakıyordu. Bu öfkelenmesine de yol açıyordu. İçindeki sakin kazan fokurdamaya başlamıştı.

Sonunda gün ağardığında tamirhaneye gidip güvenli telefonundan bir mesaj çekti: *Dosyayı aldım. Fakat işi tamamlamadım.*

Elbette onu hemen görüşmek için çağırmışlardı. Şaşkınlıklarını gizlemeden uyarılarda bulunmuşlar; işin bir an önce, kız dosyanın kaybolduğunu fark etmeden bitmesi gerektiğini söylemişlerdi. Yarasa tüm bunları zaten biliyordu. Onla-

ın düşündüğü tüm ihtimalleri o yüzlerce kere düşünmüştü. Hatta düşünmedikleri en küçük ayrıntıları bile! Fakat köpeği ya da taziye gelen insanları bahane ederek işi en kısa sürede bitireceğini söylemişti. Artık bundan da şüphe duymaya başlamıştı. Kendinden şüphe duyuyordu. Kızdan uzaktayken bir şekilde onu öldürebileceğini düşünüyor, yanına gittiği an sanki tüm dünya başka bir yere kayıyordu.

Sonunda bir mesajla görevden alındığı haberini aldı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Bu işi kendisinin yapamayacağı belliydi. Nasılsa yapacak bir sürü adam vardı. Kız başaramadığı tek görev olarak hatıralarının en büyük köşesini kaplayacaktı.

Sabah koşusunun ardından üzerini giyip yeni bir görev belene kadar İstanbul'un fotoğraflarını çekme işine tekrar başladı. Bu ona her zaman haz veren bir şeydi. Fotoğraf çekmekten, anı dondurup sonsuza kadar öyle kalabilmesini sağlamaktan zevk alırdı. O gün hiçbir şeyden zevk almıyordu. Koşmaktan, fotoğraf çekmekten, yemek yemekten, sigara içmekten... Hiçbir şeyden!

Tamirhaneye tekrar döndüğünde hızlı bir duş aldı. Oturamayacak ya da başka herhangi bir şey yapamayacak kadar huzursuz hissettiği için volta atmaya başladı. Masasının üzerinde bulunan sigara paketine uzandığında boş olduğunu fark edip delice öfkelenerek buruşturup duvara fırlattı. Fazla sigara tüketen bir insan değildi fakat arada sırada günde üç taneyi aşabiliyordu. Yedekte sigarası da yoktu. Belki bir şeyler içmeliydi. Bir kulübe gidebilirdi. Bir tavernaya, bir bara... Sonra başka bir mavi saçlı kızla mı karşılaşırdı?

İstemediği görüntüler hızla zihninin içinde dolanmaya başladı. Kızın yüzü, korkmuş gözleri... Ya kendisi gibi acı çekmesine izin vermeden yapamazlarsa? Ya kızın canını çok

larsa? Göğsünden yükselen gürültüyü dudakların-
fazla yakar. Adan önce fark edememişti. Bu işi her kim aldıysa
dan fırlamıştı. Arsi benzersiz bir öfke duydu. Elleri onun bedeni
o kişiye ka-ırkaç hasar bırakmak için sızladı. Başını sertçe iki
üzerinde b-ı. Ardından ellerini başına koyarak olduğu yere
yana sallac-ı. aklından çıkarabiliyor ne iç huzurunu yakalaya-
çöktü. Ne şeye yönelebiliyordu. Sorun kız kendisinin veya
bileceği bir-ın öldürmesi değildi. Sorun kızın ölmesiydi!
bir başkası

Ani bir kararla ya da belki de gerçekten karar bile ver-
meden sır-ı çantasını hazırlamaya başladı. Canını oldukça
yakarı bir i-leminden sonra dişlerini sıkıp bir süre acısının geç-
mesini bek-ledi. Aslında bir sargı bezi gerektiren yarasının
üzerindeki dikişlere bakarken yüzünü buruşturdu. Ardından
özel bir sp-rey sıkarak yaranın uyuşmasını bekledi. Bedenini
zula olarak kullanmaktan hoşlanmasa da bazen gerekiyordu
işte! Üzeri-i giydikten sonra silahlarını ve bıçaklarını yanına
aldı. Aracı-na atlamadan önce motosikletine şöyle bir bak-
tı ve onu arkada bırakmak zorunda kalacağı için hafif bir
üzüntü duy-ı. Yola çıktığında mecburi bir güzergâh izleye-
rek güvenli telefonunu bir çöp konteynerine attı. Kızın ve
tamirhanenin oldukça uzağında bir yerde olduğundan emin
olması gere-kiyordu. Telefonla onu elleriyle koymuşlar gibi
bulabileceklerini biliyordu. Aslında onu bulmak için çok
fazla zorlanmaları gerekmediğini de biliyordu. Bu delilikli!

Diğer araçların arasından zikzaklar çizerek ilerlerken ku-
sursuz olma-ı da kısa sürede idare edebileceği iyi bir plan
zihninde ş-killenmeye başlamıştı. Geç kalmamış olduğunu
umuyordu. Eğer geç kalmış olursa neler olacağını o anda
kestiremiyo-ı. Görmek istediği tek şey kızın canlı olma-
sıydı! Evin-ın birkaç sokak ötesinde aracını park edip hızlı
adımlarla eve doğru ilerlemeye başladı. Evin konumu ken-
dileri için çok uygun bir yerdeydi. Diğer binalar oldukça

uzaktı. Yakın olanlar ise daha çok iki veya tek katlı müstakil evlerdi. Bu, görünmeden hareket etmede onlara kolaylık sağlıyordu.

Bahçe duvarından atlamadan önce üst katta yanan ışıkları fark etti. Artık ışıkların yanması veya kapalı olması problem değildi. Kızın onu görmesi de problem değildi. Eğer yaşıyorsa onu zaten uzun bir süre görmek zorunda kalacaktı. Kızın hoşuna gitsin ya da gitmesin! Atkısını burnunu örtecek şekilde yukarı çekerek bahçeyi adımladı. Köpeğe kısa bir bakışın ardından gülümsedi. Hayatında gördüğü en tembel köpekti. Daha önce girdiği pencerenin önünde durdu ve zorlanmadan içeri süzüldü.

Karanlığın içinde hızlı ve sessiz adımlarla merdivenleri tırmandı. Kulaklarına değen su sesi onu banyoya yönlendirdi. Kapı sonuna kadar açıktı ve duşakabinin ardındaki bedeni gözler önüne seriliyordu. Yarasa o anda kızın yaşıyor olduğu gerçeğiyle derin bir rahatlama duyarken gözleri bir anlığına kapandı. O neden bu kadar önemliydi? Gerçekten onun için dünyayı karşısına mı alacaktı? Kızı kurtarmak için orada olduğuna göre artık bunun geri dönüşü yoktu. Yıllarca tırmandığı merdivenlerin urabzanından kayarak aşağıya inecekti ve bu onu korkutmuyordu bile! Onu korkutan o anda duşakabinin ardındaki ıslak bedenin yok olmasıydı!

Yatak odasının yanındaki odaya gizlenerek onun duştan çıkıp üzerini giyinmesini bekledi. Tekrar banyoya yöneldiğini duyduğunda onun hareketlerini dinlemenin ne kadar hoş olduğu gerçeğini göz ardı edip harekete geçmek zorundaydı. Belki de sadece birkaç dakikaları kalmıştı. Odadan çıktı. Banyoya doğru sessiz adımlarla ilerledi.

Kız diş fırçasına macun sıkıyordu. Başını eğmiş olduğu için aynadan ona bakan Yarasa'yı henüz fark etmemişti. Ya-

rasa hafifçe gülümsedi. Kızı korkutacağı için ondan sessizce özür diledi. Açıklama yapmak için vakit yoktu. Hem neden kendisine inansındı ki? En doğru olanı önce onu güvenli bir yere götürmek, ardından da olayları tamamen anlatmaktı. Fakat tahmininden ve planladığından önce yakalanırlarsa... O zaman ikinci planında henüz kıza hiçbir şey anlatmamış olacaktı.

Mavi başını kaldırdı. Doğrudan gözlerinin içine baktı ve donup kaldı. Yarasa'nın başını belaya sokan kocaman mavi gözleri korkuyla titreşse de kız kıpırdayamıyordu. Gözlerini bile kırpıyordu. Yarasa'nın başı beladaydı! Hem de her şekilde... Kızın gözleri sanki onu zehirliyor, uyuşturuyordu. Fakat hareket etmesi gerekiyordu.

Mavi'nin dudakları aralandı. Soluk kadar alçak bir sesle, "Sen?" diye fısıldadı. Onu tanımış mıydı? Gerçekten kim olduğunu anlamış mıydı, yoksa sadece hisleri mi onu yönlendiriyordu? Her neyse, bunun cevabını daha sonra öğrenebilirdi. Aşağıdan duyduğu bir sesle kaşlarını çatı. Siktir! Kız daha gözünü kırpamadan öne doğru atıldı. Elindeki gazlı bezi burnuna dayadı. Bu birkaç dakika için onu bilinçsiz tutmaya yetecekti. Hem onunla mücadele edip hem de diğerleriyle aynı anda uğraşamazdı.

Mavi yere yığılmadan önce onu tutup omzuna attı. Hızla banyodan çıktı. Merdivenlerde kendisi gibi giyinmiş fakat yüzünü açıkta bırakmış olan başka bir ceylanla karşılaştı. Ya bunu yapacaktı ya da kızdan vazgeçecekti. Onun şaşkınlığından faydalanarak susturucu takılmış silahıyla eline ateş etti. Adam acıyla inler ve diğer eliyle tirabzanları sıkıca kavrarırken, "Başını belaya soktuğunu biliyorsun, değil mi?" diye inledi.

"Benim sorunum!"

Yarasa silahını indirmeden, gerekirse onu öldürebileceğini açıkça belli ederek merdivenlerden indi. Arkasından gelebileceğini biliyordu. Yine de onu öldürmek istememişti. Eğer ikinci bir kere karşısına çıkarsa bunu kesinlikle yapacaktı ama! Evden dışarı çıktı. Köpek, kulübesinden çıkıp onu şaşırtan bir hızla kendisine doğru gelirken adımlarını hızlandırdı ve bahçe duvarından omuzunda kızla birlikte dışarı atladı. Aracının bulunduğu sokağa kadar süratle ilerledi. Kızı yolcu koltuğuna yerleştirip kemerini taktı. Kendisi de bindikten sonra vakit kaybetmeden yol aldı.

Bu işte iyiydi. Hem de ekipteki herkesten iyiydi. Daha önce hem ülkede hem de kiralanarak ülke dışında tanık koruma programında çalışmış, aldığı her işi de başarıyla yerine getirmişti. Birini korumanın yollarını biliyordu. Koruyacağı kişiye zarar gelmesine de, ölmesine de izin vermezdi. Hele de bu kişi farkında bile olmadan bedeninin, aklının iplerini ele geçiren kıza onu ölümüne korurdu! Ölümüne...

8. Bölüm

Şiddetli bir sarsıntıyla organlarının yer değiştirdiğini düşünürken sağa doğru savrularak başını sert bir cisme çarptı. Acıyla inledi. Sabit durduğu halde tüm bedeni hareket ediyordu. Titriyor, sağa sola savruluyor; sanki bir fanusun içinde yamaçtan aşağıya atılmış gibi hissediyordu ve bunca hareketliliğe rağmen bedenindeki uyuşukluğu atamıyor, gözlerini açmakta güçlük çekiyordu. İçindeki tüm enerji çekilmiş, boş kalmış gibiydi. Belki de rüya görüyordu. Ya da bir karabasan ihtimali mi vardı? Bu tür şeylere inanmıyor olsa da o kadar garip hissediyordu ki aklına olmayacak şeyler geliyordu.

Sağa doğru savrulup tekrar kafasını çarptığında alçak sesle edilen bir küfür duydu. Ardından bir el omzunu kavrayarak onu hızla çekti. Alçak sesi beyninin içinde bir çınlamaya yol açtı. Art arda görüntüler zihninin içinde birbirini kovalarken anlamlı bir şeyler yakalamak oldukça güçtü. Aniden

lanıyodaki son anlarını hatırladığında bedeni kasıldı. Korku ve adrenalin nefes alışlarını sıklaştırırken gözlerini hafifçe aralamayı başardı.

Bir aracın içindeydi. Tek tük araçların seyir halinde olduğu yolda süratle ilerliyorlardı. Boğazına kadar tırmanan çığılı yutmak zorunda kaldığında, çığılı sanki bir baloncuk olarak boğazına yapışıp kaldı ve o baloncuk boğazının gıcıkklanmasına yol açtı. Ağır nefesler almaya çalışarak öksürüğü gidermeye çalıştı. Yanında aracı kullanan bir adam vardı fakat arkada da birileri var mıydı, emin değildi. Daha yanındaki adama bakmaya bile cesaret edemiyordu. Hâlâ baygın olduğunu düşünmesi için bedenini tamamen serbest bırakmıştı, aracın sarsıntılarına rağmen bir yerlere tutunma ihtiyacını göz ardı ediyordu. Uyandığını fark ettiğinde tek bir yumrukla tekrar bayılması hiç de zor değildi.

Bir şeyler düşünmeliydi. Bir şeyler düşünmeli ve bu araçtan nasıl kurtulacağını bulmalıydı. Tam o anda -panik sabit duruşunu bozmakla tehdit ederken- kafasının içinde onlarca soru art arda zihnini bulandırıyor. Nereye götürülüyordu? Onu kim, niye kaçırmıştı? Götürüldüğü yerde başına neler gelecekti? Babasının ölümüyle bir ilgisi var mıydı? Yoksa Bora'nın bir yakını intikam mı almak istiyordu? Cevabı olmayan daha pek çok soru beynine baskı yaparken ister istemez titredi. Hemen öldürülmediğine göre belki de ona işkence edeceklerdi. Kimse kimseyi akşam yemeğine çıkarmak için kaçırmayacağına göre başına hoş şeyler gelmeyecekti. Belki de bir tecavüzcünün kurbanı olmuştu! Bu ihtimal onu ölüm fikrinden daha da çok korkuttu.

Gözlerini biraz daha açtı. Aracın sarsılıp durmasından faydalanarak fark edilmeyecek şekilde, tamamen bilinçsizmiş gibi başını hafifçe adama çevirdi. Önce aracın ön camından bakarak adamın silüetini görmeye çalıştı. Fakat aracın içi de,

yollar da o kadar karanlıktı ki bu mümkün değildi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Ancak kendini savunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Ne spreyi, ne silahı... Tırnak makası bile yoktu! Sağ yumruğunu olanca gücüyle sıkarken kalbi sanki göğüs kafesinden yukarı doğru tırmanmaya başlamıştı. Sessizce derin bir nefes aldı. Ardından tüm gücünü sağ bileğinde toplayıp ileri atıldı.

Yumruğu adamın boğazını hedeflemişti. Belki yüzünün ya da bedeninin herhangi bir yerinde tüy kadar hafif darbesi başarılı olmazdı ama boğazı kısmen narin bir bölgeydi. Ancak adamın büyük eli bileğine yapıştı ve hamlesini kolaylıkla geri savurdu. Ardından eğlenmiş gibi hafifçe kıkırdadı.

Mavi, dişlerini sıkarak, "Bırak beni, orospu çocuğu!" diye gürledi. Aynı anda bileğini adamın elinden çekmeye çalıştı.

Adam homurdandı. Ardından göğsünden gülme ya da gürlleme arası bir ses çıktı. "Sakin ol, kızım!"

Adamın sözleri genç kızı olduğu yere mıhladı. Ses tonu zihninde daha önce duyduğu başka derin bir sesle hızlı bir eşleşme yaptı. Uyandığından beri adamın derin sesini ilk defa duyuyordu. Bu sesi unutması imkânsızdı. Günlerce zihnini taciz etmiş, olur olmadık yerlerde aklına düşmüştü. Hem sesi hem de adamın ta kendisi!

Mavi soluk gibi bir sesle, "Sen!" diye fısıldadı. Genç kızın bedeni ani bir rahatlamayla gevşerken bileğini adamın elinden kurtarıp kucığına yerleştirdi. Bu saçmaydı. Adam evine girmiş, onu bayıltmış, sonra da kaçırmıştı. Ona neden güvenmeliydi ki? Yine de panik hissinin usul usul bünyesini terk ettiğini fark etti.

"Yarım dakikadır orada ne düşünüp durduğunu merak ettim. Aklını kaçırdığından endişelenmeye başlamıştım. Çılgılık atmanı, kapıları açıp kaçmaya çalışmanı bekliyordum fakat

bana saldırtman aklımın ucundan geçmemişti.” Adam beğeni dolu bir homurtu çıkardı. “Aferin, kızım. Korum kendini!”

Adamın sesinde renkten eser yoktu. Ne inişi, ne çıkışı, ne de tek bir duygu belirtisi vardı.

Mavi henüz şoku üzerinden atamamıştı fakat konuşmak zorundaydı, yoksa gerçekten aklını kaçıracaktı. Boğazını temizledi. “Neden? Neden böyle bir şey yaptın?” Başını çevirerek adama dikkatle baktı. “Ben sana ne yaptım?”

“Bir bilsem. Ben de anlamaya çalışıyorum.”

Bu defa adamın sesinden ince bir alay akıyordu. Mavi öfkelenerek tekrar dişlerini sıktı. “Bu bir cevap değil! Hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor. Lütfen, neden beni kaçırdığını söyler misin?” Sesi her kelimede biraz daha yükselirken hislerinin sınırına geldiğini fark ederek bir yumruğunu dudağının üzerine koyup derin nefesler almaya çalıştı.

Adamın ona baktığını hissediyordu. Sonra alçak sesini duydu. “Sana açıklamam gereken çok fazla şey var. Fakat... Allah kahretsin!”

Mavi daha onun neden hiddetlendiğini anlayamadan araç aniden durdu. Hem de son sürat hızla ilerlerken. Genç kızın bedeni öne doğru savrulurken emniyet kemerinin engeline takılarak son anda ön camdan uçmaktan kurtuldu. Fakat göğsüne baskı yapan kemer yüzünden dudaklarından çıkan çığlığa engel olamadı. Daha kendini toparlamaya fırsat bulamadan araç aniden yön değiştirdi ve geldikleri yolu yine süratle gerisin geri katetmeye başladı.

Adam hiçbir şey olmamış gibi sözlerine devam etti. “Fakat şu iki aracı biraz oyalamamız gerekiyor.” Bahsi geçen iki aracın ortasından hızla geçti. “Sadece senin hakkında iyi şeyler düşünmediklerini bilmen yeterli. Ben de onlara engel olmaya çalışıyorum.”

Mavi tamamen bilinçsiz bir mırıldanmayla, “İçimi rahatlatın!” dedi. Adamın bir ses çıkardığını duysa bile üzerinde duramayacak kadar endişeliydi. Sözlerinden çok, ilerlediklери hız onu korkutuyordu. Araç hızları yüzünden resmen titremeye başlamıştı. O kadar ki genç kız bu titremeyi ta içinde bir yerlerde hissediyordu. En ufacık bir hata bile yoldan çıkmalarına, ölmelerine yol açabilirdi. Bir eli yolcu kapısının üzerindeki tutacağı sıkıca kavrarken diğeri oturduğu koltuğa yapışmıştı.

Neden birileri onun canını yakmak istiyordu ki? Peki, bu adam tüm bunları nereden biliyordu. Evini nereden biliyordu? Belki de takip etmeyeceğini söylemesine rağmen bunu yapmaya devam etmişti. Ancak o anda sorularıyla adamın kafasını karıştırmak istemiyordu. Başını arkaya çevirdiğinde iki aracın hâlâ peşlerinde olduğunu gördü. Yüreği ağzında atmaya başladı.

Tekrar önüne döndü. Aksi yolda ilerlerken gördüğü sivil araçların ortalıktan yok olduğunu fark etti. Sadece kendileri ve arkalarındaki iki araç vardı. Arada sırada yanlarına ilerleyip onları yoldan çıkarmaya çalışıyor, sonrasında tekrar takibe devam ediyorlardı. Yine istemeden mırıldandı. “Yol çok boş!”

Adam ona bakmadı. Zaten Mavi de yola bakmasını tercih ediyordu. Fakat yine de cevap verdi. “Muhtemelen yolu trafiğe kapamışlardır.”

Mavi bir an için sözlerinden anlam çıkaramadı. Herhangi biri canı istediğinde trafiğe açık bir yolu bir izin gereksizsin kapatabiliyor muydu? Bu ancak görevli kişilerin yapabileceği bir şey değil miydi? Aklına gelen ani bir düşünceyle nefesi kesildi. “Ne?”

“Aynen! Karşı karşıya olduğumuz insanlar senin düşündüğün tarzda kötü adamlar değiller!”

Mavi’nin gözleri dehşetle açıldı. “Kahretsin! O zaman benden ne isteyebilirler ki?”

Adam bu soruya cevap vermedi. Gözleri sürekli dikiz aynasında ya da yan aynalardaydı. Sonunda Mavi’ye kısa bir bakış attı. İleriden onlara doğru gelen iki araç vardı. Ve arkasında başka araçların da olduğu fark ediliyordu. “Birazdan vakalanacağız! Kaçabiliriz fakat bu bizim için daha zorlu olur. Beni dikkatle dinlemeni istiyorum.”

Mavi panikle sık nefesler almaya başladı. Adamın sözlerini anlamakta güçlük çekiyordu. Bile bile bu adamların ellerine kendilerini teslim edeceklerdi. Yoksa adam ona bir oyun mu oynuyordu? Yine de içinde bulunduğu durumda sözlerini dinlemesi gerektiğini düşündüğü tek adamdı. Sonuçta onu iki kere kurtarmıştı, değil mi? Allah kahretsin! O anda neye inanacağını, kime güvenmesi gerektiğini bilmiyordu. Ve ağlamak istiyordu. Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Adam sanki onun iç dünyasında yaşadıklarını biliyormuş gibi bu kısa anda onu yalnız bıraktı. Aynı anda eline hangi ara aldığını görmediği telefonda parmakları uçarcasına hareket ediyordu.

“Şimdi beni dinleyecek durumda mısınız?” diye sordu. Fakat hâlâ telefonuyla ve yola bakmakla daha ilgili görünüyordu.

“Evet.” Genç kızın sesi solgundu.

Adamın elinin kendisine uzandığını fark ettiğinde ona döndü. “Bunu all Sütüyeninin içine yerleştir ve düşmeyeceğinden emin ol!”

Mavi adama şokla açılmış gözlerle bakarken adam sim kart kadar küçük bir cismi ona uzatmaya devam ediyordu. “Lütfen, şunu alır mısınız? Bu seni aldıklarında daha kolay

bulmamı sağlayacak! Tüm İstanbul'u seni aramakla geçirirken seni harcayabilirler! Eğer sütyen takmıyorsan -ki bence takıyorsun- bedenindeki herhangi bir deliğe yerleştirmen gerekiyor.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Nesin sen, sapık mı?”

Adam aniden hırladığında Mavi olduğu yere sindi. Nefes alışları o kadar gürültülü bir hâl almıştı ki bayılmaktan korkuyordu. Adam tekrar konuşmaya devam etti. “Bak! Bu bir çip! Senin bulunduğun yeri bana bildirecek olan tek şey... Ve senin onu alıp üzerinde bulundurman gerekiyor. Pijamalarına yerleştiremeyeceğine göre...”

Mavi bunun gördüğü bir kâbus olmasını dileyerek titrek ellerle adamın elindeki çipi aldı. Ve evet, sütyen takmıştı. Kartı sütyeninin içine yerleştirirken adamın bir kere bile dönüp kendisine bakmadığını fark etti.

“Lütfen, sağlam olduğundan emin ol!”

Mavi nasıl yaptığını bilmese de ona ters ters bakmayı başararak kartın bedenine yapıştığını fark etti. Kaşlarını çatarak ve üzerini düzelterek, “Tenime yapıştı,” diye fısıldadı.

“Çok güzel! Şimdi beni iyi dinle. Teslim olduğumuzda bulduğun dosyanın birkaç kopyasının daha olduğunu onlara söyleyeceğim. Ya da sen söyleyeceksin. Ve sana ne söylerlerse söylesinler bu konuda geri adım atmayacaksın. Beni tanıdığını düşünerek seni beni öldürmekle tehdit edebilirler, arkadaşına zarar geleceğini söyleyebilirler, sana çeşitli işkenceler yapmaktan bahsedebilirler, kafanı karıştıracak çeşitli yalanlar anlatabilirler... Sen sadece susacaksın. Onlar olmayan dosyanın nerede olduğu için endişelenirken ben o sırada seni almak için geliyor olacağım!”

“Bulduğum dosyayı nereden biliyorsun?”

“Sana her şeyi daha sonra açıklayacağımı söyledim. Bu işten yakamızı kurtarabilirsek inan bana her şeyi öğreneceksin!” Adam durup bu defa ona gerçekten baktı. “Bana güvenmek zorundasın!”

Mavi içinde bir yerlerin yıkıldığını hissederken, “Başka yansı mı var?” diye histerik bir soru sordu.

“Yok! Onun için bana güvenmeye çalış!”

Genç kız onaylarcasına başını salladı. Korkudan ölüyordu. Tüm bedeni ter içinde kalmıştı. Aynı anda üşümeye de başlamıştı. Üzerinde incecik pijamalarıyla ne yapacağını bilemez halde tanımadığı bir insanın aracında tanımadığı kişiler tarafından takip ediliyordu ve bu durumun hepsi olağandışıydı! Daha adamın adını bile bilmiyordu.

Aniden, “İsmin ne?” diye sordu.

Adam buz gibi güldüğünde içi titredi. “Yarasa.”

Mavi içinde bulunduğu duruma rağmen gözlerini devir-di. “Orijinal!”

Karşıdan gelen ve arkalarından takip eden araçlar tarafından sıkıştırıldıklarında Yarasa -madem gerçek ismini söylemeyecekti ona böyle hitap edebilirdi- ani bir frenle aracı durdurdu. “Söylediklerimi unutma!” diye bir uyarıda bulunurken arkaya uzanıp ona bir parka uzattı. Ardından kapıyı açıp aşağıya atladı. Araçların farları onu aydınlatıyordu. Adam böyle bir durumda bile hâlâ dünyanın efendisiymiş kadar sakin ve rahat görünüyordu. Mavi parkayı giyip araçtan inerken Yarasa gibi ellerini yukarı kaldırdı ve hızlı adımlarla adamın yanına ilerledi. İçinden onun bedenine saklanmak geliyordu. Hislerine güçlkle hâkim olarak titrek bacaklarla yanında durmayı başardı. Araçlardan insanlar inmeye, kapılarını açıp silahlarını kendilerine doğru doğrultmaya başladılar.

Mavi, "Lütfen, bu bir rüya olsun!" diye fısıldadı.

"Kendine gel, kızım! Her şey gerçek ve sen soğukkanlı olmak zorundasın!"

Genç kız şoka girerek adamın yüzüne baktı. "Üzerime bu kadar silah doğrultmuşlarken mi?" Sesinin titremesine engel olamıyordu. Bedeninin titremesine de engel olamıyordu.

"Bana inan!"

"Yarasa, üzerinde bulundurduğun tüm silahları at ve bize doğru it."

Öndeki aracın kapısının ardında saklanmış adam başını hafifçe yukarı çıkararak onları dikkatle izledi. Mavi adama gerçekten Yarasa denildiğini anladığında tuhaf bir ses çıkardı. Aynı anda Yarasa üzerinde bulunan tüm silahları yere aıp kendinden uzağa itiyordu. Genç kız yere düşen gölgesinde zangır zangır titreyen ellerini fark ettiğinde parmaklarını sıkıp yumruk yaptı.

"Başka silahım yok."

Adamlar bir bir araçların ardından çıkmaya, Yarasa silahım yok dediği halde temkinli adımlarla kendilerine doğru gelmeye başladılar. İki adam Yarasa'yı kısıvrak yakaladığında diğer bir adam Mavi'nin kolunu sıkıca kavrayıp araca dayadı ve üstlerini aramaya koyuldular.

Eller bedeninde süratli bir araştırma yaparken Mavi kesik kesik soluklar almaya başlamıştı. Bu durumun hâlâ gördüğü bir kâbus olduğunu düşünüyordu. Her şey gerçek üstüydü. Başını hafifçe Yarasa'ya çevirdiğinde onun sakin kalmayı nasıl başardığını merak etti.

Bir eli sargılı olan siyahlar içindeki bir adam Yarasa'nın tepesinde bitti ve silahının kabzasıyla yüzüne sertçe vurdu.

Genç kız aniden irkilirken dudaklarından küçük bir çığlık fırlar etti.

Adam yaralı elini havaya kaldırıp Yarasa'nın yüzüne doğru tutarak, "Allah aşkına aklından ne geçiyordu?" diye sordu.

"Elin yerine kalbini hedef almam gerektiği!"

Adam tekrar silahının kabzasıyla yüzüne vurduğunda Yarasa sanki darbeyi alan o değilmiş gibi arkasında duran adama döndü. "Biri onu alsın çünkü daha fazla sakın kalamıyorum!" diye mırıldandı.

İşte o anda Mavi onun yüzünü gerçek anlamda görebiliyordu. Gözlerinin rengini seçemiyordu. Siyah, iki çukurdan başka bir şey görünmüyordu. Fakat hatlarına yerleşen hiddetin onun yüzünü nasıl ürkütücü bir hale getirdiğini görebiliyordu. Adamın duruşunda, hatlarında basit bir vahşilik vardı. Sanki onun doğasında olan bir şeymiş gibi tavrı doğal geliyordu. Mavi görüntüyü hafızasına kazıdı. Adamın hiddeti dünyayı sarsacak kadar etkiliydi. Zaten arkasındaki adam da Yarasa'ya vuran adamı omzundan ittirerek, "Kendine gel!" diye gürledi. "Onları araçlara bindirin. Gözlerini bağlayın ve kelepçeleysin."

İkisi de elleri arkalarında kalacak şekilde kelepçelenirken Yarasa onun ürkek bakışlarını yakalayıp gözlerini gözlerinde bıraktı. Sanki ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Sanki korkmamasını söylüyordu. Sanki sabretmesini... Gözlerini bir kez kırparken yanaklarından aşağıya damlalar yuvarlanmaya başladı. Nasıl korkmayacaktı ki? Neler olduğunu bile anlayamıyordu. Bunların neden başına geldiğini bile bilmiyordu.

Sonunda araçlara götürülürken Yarasa'nın mırıldanmalarının bir kısmını duydu. Mavi'nin bulduğu dosyayla ilgili bir şeyler anlatıyordu. İkisi ayrı araçlara götürülürken biri

Mavi'nin başının tepesini tuttu ve sanki bir suçluymuş gibi onu aracın içine yaka paça bindirdi. Ardından hızla gözleri bağlandı. Bu çok daha ürkütücüydü. Elleri bağılyken hiçbir şey görememek onu deliliğin sınırına getiriyordu.

Bindiği araç hareket ettiğinde seslere odaklandı. Fakat kimse konuşmuyordu. Yanında biri var mıydı, yoksa aracı süren kişiyle yalnız mıydı ondan bile emin değildi. Boş yere bir çabayla bileğini kelepçeden kurtarmaya çalıştı ve bileğini acıtmaktan öteye gidemedi. Hâlâ gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Burnunu çektiğinde önde bir hareketlenme duydu. Sanki biri doğrudan ona bakıyor gibi hissediyordu.

“Bence seninle küçük bir anlaşma yaparsak tüm bu olanlardan kurtulabilir ve hayatına kaldığın yerden devam edebilirsin.”

Mavi sese odaklanırken nefesi hızlandı. Fakat sessiz kalmayı başardı. Yarasa'ya güvenmek zorundaydı. Bunun için her ne söylerlerse söylesinler sessiz kalmaya çalışacaktı.

“Ne olduğunu merak etmiyor musun?” Adam kısa süre duraksadı ve Mavi'den ses çıkmayacağını anladığında derin bir iç çekti. “Bak, güzelim. Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Biz sadece senin elindeki dosya ile ilgileniyoruz. Yarasa sana ne söyledi bilmiyorum fakat o güvenebileceğin bir adam değil! Seni korumaya çalışan bir adamımızı yaraladı. Eli bandajlı olan adamı hatırlıyor musun?” Yine kısa bir duraksama anı oldu. Adamın aldığı nefes bu defa sabırsızdı. “İşte o adam bu yüzden Yarasa'ya vurdu.”

Mavi'den bir tepki alamayacağına tamamen emin olduğunda sözlerine daha fazla devam etmedi. Genç kızın kafası karışmıştı. Bu adamlar doğruyu söylüyor olabilir miydi? Fakat doğruyu söylüyorlarsa neden onun ellerini kelepçelemişler ve gözlerini bağlamışlardı? Kaldı ki Yarasa hiç neden

yokken onun hayatını kurtarmıştı. En azından onunla bir geçmişleri vardı.

Çok uzun olmayan bir yolculuğun ardından yine gözleri kapalı olarak araçtan indirildi. Sendelediğinde o kadar nazik davranıyor, art arda o kadar özür diliyorlardı ki genç kız samimi olduklarından şüphe duydu. Sonunda kapalı bir alana girdiklerini fark etti. Ardından sert bir cismin üzerine oturtuldu ve gözlerindeki bandaj açıldı. Genç kız doğrudan gözlerine hücum eden keskin ışık yüzünden gözlerini kırptırdı. Ardından göz kapaklarını aralık bırakarak ışığa alışmaya çalıştı. Sonunda içinde bulunduğu alanı inceleyecek kadar görüşü yerine geldiğinde iki metrekarelik daracık bir alanda olduğunu fark etti. Yalnızdı. Ve Allah kahretsin ki korkudan altına kaçırarak üzereydi.

O normal sorunları olan, normal bir insandı. Daha önce karşılaştığı güçlüklerin hepsini gözünde çok büyüttüğünü düşünmeye başlamıştı. İnsanların alayları, incitici sözleri ruhunu yaralamıştı belki ama bu... Bu bambaşka bir şeydi. Dünyada gerçekten böyle şeyler oluyor muydu? Bu tür durumların sadece aksiyon filmlerinde olduğunu sanıyordu. Ya da gerçekten hayatı yeterince iyi tanıımıyordu.

Karşısında bulunan kapı aniden açıldı. İçeriye göbekli, kır saçlı, takım elbise giymiş bir adam girdi. Gözünde çerçevesiz gözlükler vardı. O kadar sevimli bir görünümü vardı ki Mavi adama güven duymak istedi. Fakat incelemesi adamın gözlerine vardığında içi ürperdi. Bazen bakışlar çok şey anlatırdı. Yüzü ne kadar ıslık ıslık, dudaklarında ne kadar güven veren bir gülümseme olsa da gözleri ölü bir ruhun gözleri kadar donuktu.

“Merhaba, güzel kız!”

Adam tam önünde yere diz çöktü ve bir elini genç kızın dizine koydu. "Seni bu kadar korkuttuğumuz için tüm arkadaşlarım adına özür dilerim." O da genç kızdaki herhangi bir tepki bekledi. Alamadığında yüzü hüznle eğildi. Başını iki yana sallayarak bir cık cık sesi çıkardı. "Seni bu kadar korkuttukları için elemanlarımı iyice bir azarlayacağımı söylesem bana güvenir misin?" Yine dikkatle genç kızın yaşaran gözlerine baktı.

"Pekâlâ! Beni dikkatle dinlersen ne kadar samimi olduğumu ve sana zarar vermeyeceğimizi anlayacaksın." Susup dudaklarını yaladı. Eli genç kızın dizini babacan bir tavırla okşamaya başladı. "Seninle ilgili hiçbir problemimiz yok. Fakat senin elindeki dosya ile ilgili çok büyük problemlerimiz var. Bana kopyalarını nerede tuttuğunu söylersen buradan ne kadar rahat çıkıp gidebileceğini fark edeceksin! Biz kötü adamlar değiliz. Devlet için çalışıyoruz ve o dosyada bizi açık etmeye yetecek bir sürü bilgi var. Ayrıca... Aramızda neler yaşandı bilmiyorum fakat Yarasa denen o adam bize karşı olan bir örgüte bağlı bir katil!"

Mavi'nin irkildiğini fark ettiğinde başını onaylarcasına salladı. "Yanlış insanlara güvenme, çocuğum! Sonra gerçekten sonun olurlar! Güvendiğin adam daha birkaç gün önce babanı hiç acımadan öldüren adamın ta kendisi!"

Genç kızın gözleri irice açıldı. İstemsizce başını iki yana sallamaya başladı. "Hayatımda hiç yemin etmedim. Buna güvenebilirsin, benim de çocuklarım var ve sana baktıkça kendi kızım gözlerimin önüne geliyor. Onların üzerine yemin ederim ki... babanı Yarasa öldürdü!"

Mavi hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Kime inanacağını kestiremiyordu. Bu insanlara inanıp, dosyanın babasının çalıştığı masasında olduğunu söyleyip hayatına kendi sözleriyle

le son mu vermiş olurdu? Ki bu kadar önemli bir dosyayı araştırmamış olmaları gerçekten doğru olabilir miydi? Evine bu kadar kolaylıkla girebildiklerine göre dosyayı da almaları işten bile değildi. Sonuçta orada öylece, çekmecelerden birinde duruyordu. Aniden Yarasa'nın sözleri kafasında yankılandı. Dosyanın birkaç kopyasından bahsetmesini söylemişti. Ne söylerlerse söylesinler inanmamalarını tembih etmişti. Genç kız, müthiş bir bocalamanın içine düştü. Dakikalarca karşısındaki adamla göz göze kaldılar. Sonunda içgüdülerini dinleyerek Yarasa'ya inanmayı seçti.

Konuşmayacağını anladığında adamın bakışlarından karanlık bir parıltı geçti. Yine de uzun dakikalar boyu anlayışlı ve iyi niyetli adam rolünü sürdürdü. Ardından Yarasa'nın söylediği tehdit kısımlarına geçiş yaptılar. Önce Yarasa'yı, ardından Zuzu'yu... Mavi suskunluğuna devam ettiği sürece adamın yüzü kızarıyor, parmakları sürekli saçlarının arasından geçiyor ve öfke kat kat yüz hatlarında yer buluyordu.

En sonunda parmağındaki kalın yüzüğü tersine çevirecek genç kızın yüzüne sert bir tokat patlattı. Mavi'nin başı darbeyeyle yana doğru savrulurken dudağından fırlayan kanın havada süzülüşünü ağır çekimde izler gibi izledi. İkinci bir tokatla bilinci aniden karanlığa gömülürken oradan sağ çıkmayacağını anladı.

Uğur iç çamaşırının içine kadar arandıktan sonra sorgu odalarından birine götürüldü ve tamamen yalnız kaldı. Kimsenin onu sorguya çekmek için uğraşmayacağını biliyordu. Çünkü herhangi bir sorgu çeşidi onun üzerinde etki etmezdi. Kızla ilgili de onu tehdit edemezlerdi. Bu işleyişi herkesten iyi bi-

liyordu. Tekrar giydirilip kelepçelendikten sonra onu yalnız bıraktıkları için memnun olmuştu. Birilerinin gözü önünde bir şeyler yapmaya çalışmak daha fazla zaman, ayrıca gizlilik gerektirirdi ve o zamanının olup olmadığını bile bilmiyordu. Bir an önce telefonunu ele geçirmesi gerekiyordu. Telefonunu ne kadar kurcalasalar da aradıklarını bulamayacaklarına güveniyordu. En azından bu kadar kısa bir süre içerisinde! Sonra da elbette Mavi'yi bulmalıydı.

Bedenini gererek içine derin bir soluk hapsetti ve başparmağını eklem yerinden çıkararak kelepçeden iki kolunu da işlevsel hale getirecek kadar kurtuldu. Ardından parmağını tekrar yerine yerleştirdi. Bunu ondan bekliyor olmaları gerektirdi. Daha önce bu tür durumlardan nasıl kurtulduğunu hiç sormamaları kötü olmuştu. Her şeyden önce o bir zamanlar askerlik yapmış, çok fazla tehlikeli görevde bulunmuştu.

Bulunduğu odada ne cam ne de herhangi bir havalandırma vardı. Aniden biri geldiğinde yapabileceği çok fazla şey yoktu. Seçeneklerini tarttı. Sadece saldıracabilirdi. Eğilerek sol paçasını dizine kadar çekti. Ardından baldırındaki derin keşiği kontrol etti. Üzerindeki dikişler hâlâ sağlam duruyordu. Tekrar kaslarını gerip içine derin bir soluk çekerek dikişleri parmaklarıyla parçaladı. Yarasının içine gizlenmiş nesnenin karşısındaki kapıya uyum sağlamasını dilemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Bu anahtarla onlarca kapı açmıştı. Fakat bir gün sürekli girip çıkmak zorunda kaldığı kapılardan birinde deneyeceği aklına hiç gelmemişti. Dişlerini sıkarak paçayı tekrar yerine çekti. Paça çoktan kana bulanmıştı bile. Önce ayaklarından demir sandalyeye bağlı olduğu kelepçeyi açtı. Ardından kolundaki kelepçeyi çıkardı. Kahretsin! Yaraları gibi sızlıyordu.

Elinde kanla kaplanmış olan özel yapım anahtar oldukça etkiliydi. Olmazsa kapıyı kırmak zorunda kalacaktı ki bu hiç

kolay olmazdı. Anahtarı kilide soktu. Makas gibi iki yana açılan uzun kısımlarıyla biraz oyalanarak ve tırnakların, kilidin yapısıyla uyum sağlamasına çalışarak kapının kilidini döndürmeyi başardı. Tek kaşını yukarı kaldırdığında ne kollar savunmaz olduklarını düşünüyordu.

Kapı kolunu sessizce aşağıya çekti. Kapıyı hafifçe araladı fakat aralıktan görünmemek için kendini arkasında bıraktı. Biraz daha araladı, ardından sonuna kadar açtı. Kapının önünde kimse yoktu. Bu durum gururuna hafif bir yara izi bıraktı. Bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorlardı? Hiç mücadele etmeyeceğini? Aslında yakalanmalarının Yarsa'nın planı olabileceği hiç akıllarına gelmemiş miydi? Bunu sadece zaman kazanmak için yaptığını gerçekten fark edememişler miydi?

Gözleri nispeten karanlık koridorda tartarak dolandı. Bir yangın tüpü, duvara dayanmış birkaç sandalye, üzerinde şeffaf plastikten büyükçe bir kabın olduğu bir masa... Muhtemelen o kabın içinde kendi kişisel eşyaları vardı. Eşyalarını almayı o anda düşünmedi. Koridorun sonunda duvara istiflenmiş, sırf yanılucu görüntü amacıyla konulmuş yağ teneke-lerine baktı. Aksi bir durumda onları silah olarak kullanabilirdi. Sessiz adımlarla konuşmaların, gülüşmelerin koridora taşıdığı yere doğru ilerledi. Aralık kapının önünde durdu ve konuşmaları dinledi.

İçlerinden biri, "Biriniz şu adamı kontrol edin! Onun ne yapacağı belli olmaz!" diye gürledi.

"Adamı gözünüzde amma büyütüyorsunuz!"

En azından biri onun yetenekleri hakkında iyi şeyler söylemişti ya da o böyle yorumlamak istemişti. Adım sesleri kendisine doğru gelirken kapının yanında sırtını iyice duvara dayadı. Zamanlama mükemmeldi! Baldırı yanıyordu

fakat bunu dişlerini sıkarak göz ardı etti. Adam elinde otomatik silahla dışarı çıktığında kapıyı kapamasını, ona tamamen sırtını dönmüş olmasını bekledi; sonra yine durumu tartarak vakit kaybetmeden arkasından adama saldırdı. Bir kolu adamın boğazını nefesini içine hapsedecek kadar sıkıca kavramış, tek bir yanlış hamlesinde hayatını almakla tehdit ediyordu.

“Şişşş! Sessiz ol!” diye fısıldadı. Ardından adamın silahını alarak sırtına dayadı. Onunla birlikte tekrar çıktığı kapıya yöneldi. “Kapıyı ittir!”

“Kahretsin! Oradan nasıl çıktın?”

“Kapıyı it!”

“Tamam. Tamam.” Engin ayağıyla sertçe tekmelediğinde kapı ardına kadar açıldı.

Tüm gözler kendilerine çevrilirken o gözlerde yaşanan şok anlarını zevkle izledi. Başını iki yana sallayarak onları küçümsemeyi de ihmal etmedi.

Biri masanın üzerindeki silahını kavrayıp onlara doğrulttu. “Kahretsin! Engin’i gözden çıkarmak pahasına bile olsa seni öldürürüm!”

Bu adamlar bir zamanlar beraber adım attığı elemanlardı. Herhangi bir işte birlikte çalışmışlar, birbirlerinin arkalarını kollamışlardı. Fakat onların bağlılıkları Yarasa’ya değil, doğal olarak ekibeydi. Bunun için onları suçlayamazdı. Hatalı olan kendisiydi. Fakat bile bile bu hataya devam edecekti. Saniyeler içinde eğer bir terslik olursa neler yapması gerekeceğini hesapladı. Onların duruşlarını, odadaki tüm nesneleri -bir masa, etrafını saran kanepeler, masanın üzerindeki otomatik ya da daha küçük silahlar, küllük, sigara paketleri ve dolaplar- hafızasına ekledi. Bir küllükle bile insanlara onarılamayacak zararlar verebileceklerini hep birlikte öğrenmiş-

lerdi. Bunun için hepsinin aklından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyordu. Gözlerdeki hesap yapan parıltıları görebiliyordu.

“Bir kez söyleyeceğim. Eğer sözlerimi yerine getirmemezseniz sizi öldüreceğim. Bunun garantisini verebilirim. Silahlarınızı ve telefonlarınızı çöp kovasına koyup bana gönderin.”

Ahmet aniden ayaklandı. “Saçma saçma işler yapma! Kimse seni gözden çıkarmadı. Yaptığın ihanete rağmen! Şimdi sakinle değil de beyninle düşünmeye başlamanın zamanı geldi bence! Kızı siktir et! Ne değeri var ki? Dışarıda onlarca var!”

Yarasa omzunu hedef alıp tetiği çektiğinde genç adam arkaya doğru savruldu ve küfürler arasında tekrar oturduğu yere yığıldı. Gözler nefretle kendisine döndü. Ama onu tanıyorlardı. Öldürülmeleri sadece saniyeler alacaktı.

“Söylediğini yapın, beyler!”

Homurdanmalar, mırıltılar arasında Yarasa’nın isteklerini yerine getirdiler. Ardından birbirlerini bağlamak zorunda kaldılar. Yarasa düğümlerin sağlamlığını kontrol ettikten sonra kapıyı üzerlerine kilitlediğinde ise sadece gidişini izleyebildiler. Elbette oradan çıkabilirlerdi ancak onlar bunu başardığında Yarasa izini çoktan kaybettirmiş olacaktı. Genç adam eşyalarını koydukları kaptan aldığı telefonundan Mavi’nin yerini öğrenmeye çalıştığında hafifçe güldü. Hemen yüz eli metre ilerisindeki başka bir binada tutuluyordu.

Hiç vakit kaybetmeden silahları üzerine yerleştirerek binaya ilerledi. Önce binanın çevresini koruyan elemanları alt etmesi gerekiyordu. Kendisini beklemedikleri için bir sıfır önde başlamıştı.

9. Bölüm

Duyduğu sesler dışarıdan mı geliyordu yoksa kafasının içinden mi geliyordu, emin değildi. Başına aldığı son şiddetli darbeyle yitirdiği bilincini hâlâ tam olarak toparlayabilmiş değildi. Adamın yanıtlan pofuduk elleri o kadar ağırdı ki sanki biri kafasına balyozla vurmuştu.

Akli dengesinin üzerinde hâkimiyet kurabilmek için kendini biraz zorladı. Henüz kavrayamadığı bir şey yüzünden yüzünü buruşturduğunda hissettiği acı yüzenden aniden irkildi. Bu zihninin daha berrak çalışmasına neden olurken genç kız bedenini yokladı. Dudağının patlamasıyla birlikte fişkırان kan çenesine, boynuna yayılmış; teninde kuruyup kalmıştı. Başıyla, şişen burnu senkronize bir zonklama içerisindeydi. En ufak hareketinde sanki beyni dalgalara halinde parçalanıp dağılıyormuş gibi hissediyordu. Başını aşağıda kalmaya devam ettikçe de ağrısı şiddetleniyordu.

Hâlâ neden burada olduğunu sorguluyordu. Kendine Yarasa diyen adam dışında gördüğü hiç kimseyi tanımıyor -ki Yarasa'yı da gerçekten tanımıyordu-, evinin sıcaklığına dönmeyi istiyordu.

Yorgun göz kapakları tekrar gözlerinin üzerine örtülmek için çırpınırken buna engel olmaya çalışıyordu. Bilincini kaybederek daldığı karanlıktan canı yanarak uyanmak istemiyordu. Ayrıca gözlerini kapamaya da korkuyordu. Aktığını bile fark etmediği gözyaşları boynunun kıyısından akarken kurumuş kana karışıyordu. Ağladıkça da burnu daha çok tıkanıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Adamın iki tokadıyla resmen beyin sarsıntısı geçirmişti. Sevimli görüntüsünün altında o kadar tehlikeli ve güçlü biri yatıyordu ki Mavi onunla bir daha karşılaşmamak için buhar olmak istiyordu.

Yarasa'nın geleceğine dair kendini heveslendirmemeye çalışıyordu ki o gelse bile başka bir tehlikenin içine girip girmeyeceğinden de emin değildi. Kafası o kadar karışık ki neredeyse ölmeyi diliyordu. Babası nasıl bir şeye bulaşmış olabilirdi ki adamlar böylesine öfkelenmişlerdi? Dosyadaki bilgiler net bir hikâye anlatmıyor olsa bile -en azından kendisine göre- adamların bu dosyanın içeriği konusunda büyük endişeleri vardı. Dosyaların etrafta olduğunu düşündükleri sürece hayatta kalabilirdi. Fakat ya sonra?

Gözlerini kapatıp ağzından derin bir nefes aldı. Aynı anda çenesinden gelen sızlamayla yüzünü buruşturdu. O kadar bitkin, karışık hissediyor; o kadar korkuyordu ki aklını kaçırmak üzereydi.

Kapının dışından hafif bir ses geldiğinde bedeni kocaman bir kalp olup şiddetle atmaya başladı. Aynı anda derinlerden döne döne yükselen bir titreme de vücudunu ele

geçirmişti. Sanki kelepçelerden kurtulabilirmiş gibi bileklerini sürekli zorladığı için zedelenmiş teni yanıyordu. Fakat istemsizce onları tekrar zorladı.

Ürkek bakışlarını diktiği kapı aniden açıldı. Karşısında gördüğü yüzle birlikte bedeni ani bir rahatlamanın içine düştü. Belki kurcaladıkça kime güveneceğini şaşıyor olabiliirdi fakat yine de korkunun bedenini terk etmesine izin vermişti. Adam ona bakmamıştı bile. Doğrudan bağlanmış olduğu sandalyenin arkasına geçti ve kelepçeyi hızla açtı. Kısa bir duraksama anından sonra adamın tüy gibi dokunuşlarını teninde hissetti. Hafifçe ürperdiğinde adam mırıldandı. “Bunun için üzgünüm.”

Mavi’nin bedeninin şartellerini biri indirmişti. Bunun için konuşacak gücü kendinde bulamamıştı. Sadece başını sallamakla yetindi. Adam bedeninin önüne geçtiği sırada sandalyeden kalkmak için uğraşıyordu. Tam doğrulmuştu ki Yarasa aniden onu kucağına aldı. Belki bu kadar güçsüz düşmeseydi buna itiraz edebilirdi. Fakat o anda içinden sessiz bir teşekkür sundu. Kendisini bin tonluk bir ağırlık kadar hantal hissediyordu. Kapıdan çıkıp daha birkaç adım yürümüşlerdi ki başını kaldırdığında adamın gözleriyle karşılaştı. Onun yüzünde de bereler ve kurumuş kan vardı. Görüntünün üzerine hafifçe kaşlarını çatarken adamın gözlerine yerleşen karaltıyı fark etti. Aynı anda adamın gözlerinin siyah, simsiyah olduğunu da fark etti. Ne kadar bakılırsa bakılsın karanlıktan başka bir şey göremeyeceği gözler...

Adam aniden adımlarını durdurdu. Sanki sesinin tonunu ayarlamak istiyormuş gibi boğazını temizledi. “Kim yaptı? Bana onu tarif et!” Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için kaşlarını sorarcasına havaya kaldırdı. “Yüzünü kim bu hale getirdi? Tarif et!”

Mavi sadece gitmek istiyordu. Gitmek; bu karanlık, rutubet kokulu, havasız yerden kurtulmak istiyordu. Bunun için sadece omuz silkmekle yetindi. Adamın kaşlarının ortasındaki kıvrım derinleşerek inatçı bir yumruya döndü. Yüzündeki ifadesizlikte sadece bu küçük hareket bile oldukça sert duruyordu. “Takım elbise mi giyiyordu?”

Mavi dikkatle adamın yüzüne baktı. O kadar kararlı görünüyordu ki onu Pitbull cinsi bir köpeğe benzetti. Dişlerini ete batırmadan rahat etmeyecek gibi görünüyordu. Onunla tartışacak, konuşacak bile durumu yoktu. Muhtemelen dakikalar sonra kendini kaybedecekti. Çünkü kulakları uğuldamaya başlamıştı. Sonunda ağzından bir nefes çekip başını salladı.

Adam ani bir manevrayla koridorda sağa doğru ilerledi. Tüm koridorda iki masa ve birkaç sandalyenin dışında bir şey yoktu. Kapalı bir kapının önünde durdular. Yarasa üzerinde anahtarı olan bir kilidi çevirdi ve içeriye resmen daldı. Aynı anda gördüğü manzarayla birlikte genç kızın gözleri irice açıldı. O, içerideki yakaları paçaları dağılmış; yüzlerinde veya bedenlerinde yaralar olan; ağızları, elleri, ayakları bağlanmış insanlara şokla bakarken bir kanepenın üzerine oturtulduğunun çok sonra farkına vardı. İçerideki insanlar Yarasa'ya nefretle bakıyor, sanki fırsatını bulsalar onu parçalara ayıracaklarmış gibi görünüyordular.

Yarasa, Mavi'yi sorguya alan adama doğru ilerlerken genç kızın gözleri kendine ihanet ederek kapanmaya başladı. Zorlukla tekrar araladı. Tam o anda Yarasa'nın takım elbiseli adama doğru eğildiğini gördü. Adamların hepsi yerde yatıyorlardı. Genç adam o an için savunmasız olan adamı tek eliyle havaya kaldırdı. Ardından omzuyla birlikte hareket ederek yüzüne genç kızın gözlerini irice açmasına neden olan bir yumruk savurdu. Adamın başı bir yana savrulur-

ken diğer adamlar itiraz edercesine homurdanıyor, oldukları yerde çırpınıyorlardı. Yarasa, adamı iki eliyle birlikte tekrar kavrayıp sırtını arkasındaki duvara sertçe yapıştırdı.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım! Kıza zarar gelmesine müsaade etmeyeceğim. Eğer böyle olacağını bilseydim beni yalalamanıza izin vermezdim. Sakın bunu kendi becerilerinizin hizmeti olduğunu düşünmeyin! Ben istedim, oldu! Şimdi de istedim ve gidiyorum. Onu da götürüyorum. Hayatım, yeteneklerim, varlığım, bana öğrettikleriniz, kattıklarınız ve daha fazlasını ortaya koyuyorum. Kararlılığımı sınamayın! Ona zarar gelmeyecek! Karşılığında da konuşmamasının garantisini veriyorum. Kopya olan tek dosyayı da ilk fırsatta yakıyorum.”

Takım elbiseli adam konuşmak ister gibi mırıldanmaya, çenesini öne uzatarak ağzındaki bezi çıkarması için itiraz etmeye başladı. Yarasa adamı tek eliyle tutarken diğer eliyle ağzındaki bezi aşağıya çekti.

Adam anında konuşmaya başladı. Sesini ne kadar alçaltmaya çalışsa da Mavi boş odada yankılanan kelimelerden kırık dökük bir şeyler yakalayabilmmişti. Kendini zorlayarak daha fazla şey duymaya çalıştı.

“İfşa edilen tek bir isim bile bizim mahvımız demektir! Kimse bir şey anlamasa bile onlar huylanacak ve araştırdıklarında her şey ortaya çıkacak! Bunu biliyorsun, bunu biliyorsun ve buna rağmen devam etmek mi istiyorsun? Çocuk oynacağı olmadığını, alelade bir iş olmadığını bilerek nasıl... Nasıl bizi yarı yolda bırakırsın? O kız beni gördü! Beni! Anlayabiliyor musun? Hadi beni geçtim! Diyelim sana inandım. Hürmet'in vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Asla peşini bırakmaz! Asla ihanete boyun eğmez!”

“Kız konuşmayacak. Onu götürüyorum.”

“Asla emin olamazsın.”

“Peşimizi bırakın! İşinize devam edin.”

Yarasa adamın ağzını kapayıp bedenini aniden serbest bıraktığında adam paldır küldür yere düştü. Yarasa arkasını dönerek kendisine doğru ilerlemeye başladı. Görüntüde yanlış bir şeyler vardı. Genç kız kaşlarını çatarak adamın neden yamuk görüldüğünü düşünürken, bedeni usul usul karnepenin hemen yanındaki boşluğa doğru kaymaya başladı.

Genç kızın gözleri kapanır, bilinçsizliğe doğru yol alırken Yarasa kızı yere düşmeden hızla kucakladı. Kapıyı tekrar kilitleyerek binadan çıktı. Aklından binayı içindekilerle birlikte vakma fikri geçiyorsa da bunu kafasından çabucak attı. Bu kadar büyük bir eylemin sonuçlarından o bile sağ kurtulamazdı.

Derin bir nefes alarak omzundaki acıyı hafifletmeye çalıştı. Sol omzunu sıyrıp geçen kurşun canını gerçekten yakmıştı. Ama reflekslerine her zaman güvendiği Oğuz’un fırlattığı bıçağın karın boşluğunda bıraktığı yara daha derindi. Yarasa onun elini parçalamaktan hoşlanmasa da buna mecbur kalmıştı. Güvenli bir yere vardıklarında ikisinin de iyi bir bakıma ihtiyacı olacaktı. Elindeki araba anahtarının kumandasına basarak hangi araca ait olduğunu buldu. Kapıları melodik bir sesle açılan Audi marka araca doğru hızla ilerledi. Araçlarını kısa süre içinde değiştirmek zorunda kalacaklardı. Eğer kız kendisinde olsaydı tüm yolu yürümeyi tercih ederdi fakat artık iyice kendinden geçmişti. Bu arada, bu kız neden bu kadar zayıftı?

Genç kız dikkatle aracın içine yerleştirdikten sonra daha önce iletişime geçtiği tedarikçilerinin kendilerini beklediği noktaya doğru ilerledi. Tam olarak bulundukları yere kadar gitmeseler de daha hızlı ilerlemelerini sağladı. Son sürat

hızla ilerlerken kendinden geçmiş olan kıza kısa bir bakış attı. Ardından başını iki yana sallayarak dikkatle yola baktı. Kız için neleri göze aldığına bakılırsa aklını kaçırmış olabileceğini düşündü. Hatta buna hiç pişman olmadığı göz önüne alınırsa tescilli bir deliydi. Karşısına aldığı insanlar onları yakaladığında acımaları olmayacaktı.

Uğur derin bir iç çekti. Kendisine güveniyordu. Fakat gözlerini dört açmalı, her hareketini iki kez düşünüp dikkatle atmalıydı. Bu defa koruduğu kişiye zarar gelmesi görev batırmanın dışında bir şey olacaktı. Henüz buna bir isim veremiyordu fakat daha sonra bol bol zamanları olacaktı.

Ömerli civarındaki bir ormanın yakınlarında aracı durdurdu. Genç kıızı araçtan indirmeden önce üzerindeki ceket çıkardı. Parkasını aldıkları kıızı ceketiyile sıkıca sardı ve araçtan çıkardı. Mavi'nin şikâyet edercesine homurdanması üzerine hafifçe güldü. Böylesine sevimli bir şeyin canına nasıl kıyabilirdi ki? Bunu istemeleri bile günahtı. Kısa bir yürüyüşün ardından hızla ormanın içine daldı. Gecenin karanlığında o kadar sessiz ve tekinsiz görünüyordu ki kızın uyanmamasını diledi. Daha fazla korkmasını istemiyordu.

Ayaklarının altında ezilen ince dal ve yaprakların sesine kendi nefes sesleri de karışmıştı. On beş dakika sonra varmak istediği kayalıkların ardında kalan baraj suyunun kokusunu alabiliyordu. Çok küçük bir koy olduğu, çoğu insanın buradan haberi olmadığı için buluşma noktası olarak bu bölgeyi seçmişti. Doğrudan baraja giden yoldan da ilerleyebilirdi fakat bir çimento fabrikasının girişindeki güvenlik görevlilerinin dikkatini çekme ihtimalini göze almak istemedi.

Karanlığın içinde onu bekleyen araca yaklaşıp bagajına üç kere vurdu. İçindeki iki eleman anında dışarı çıktı. Birbirlerinin yüzlerini göremiyorlardı fakat birbirlerini iyi tanı-

yorlardı. Onlar kendisine ayrılmış olan tedarikçilerdi. Daha doğrusu Yarasa onları istemişti. Acil durumlarda ihtiyacı olanları temin eder ve onun istediği noktalarda bulundurulur- lar ya da doğrudan kendileri bulunurlardı.

Yarasa kız ellerinden alınırken, “Battaniye!” diye bildirdi. Kızı sardığı ceketı alıp üzerine geçirdi. Bagajdan çıkardıkları battaniye ile narin, güçsüz düşmüş bedenini sıkıca sardık- tan sonra birlikte araca bindiler. Yarasa arkaya, kızın yanına oturdu ve gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı.

“Yaralanmışsın! Kanın kokusunu alıyorum resmen.” Ob- lomov lakaplı adam -kendisi gerçek bir üşengeçti- başını çe- virip arkaya baktığında Yarasa gözlerini ona dikmişti.

“Öyle oldu!”

“Kız kim? Yeni bir tanık mı?”

“Değil!”

Sürücü koltuğundaki Suskun lakaplı adam derin bir iç çekti. Ardından mırıldandı. “Keşke çenen de ruhun kadar üşengeç olsaydı.”

Oblomov’un karşılığı gecikmedi. “İyi de oturduğum yer- den yorulmadan yapabildiğim tek şey konuşmak!” Ardından Yarasa’ya döndü. “İntikam ister misin?”

“Eğer isteseydim alırdım! Kaldı ki sizin de isteyeceğinizi sanmıyorum.”

Bu defa konuşan Suskun’du. “Neden?”

“Öğrenirsiniz!”

“En azından bize şu anda öğrenebileceğimiz bir şeyler ver. Mesela bir adres! Nereye gidiyoruz?”

Yarasa tamirhanenin adresini verdi. Ardından gözlerini kapayarak en azından bir süre bedenini dinlendirmek istedi. Karşılaşacağı ilk sorunun öndeki iki kişi olduğunu biliyordu.

Kendisiyle birlikte onları da yakması affedilebilir bir durum değildi. Fakat çoktan yakmıştı bile! O, resmen elindeki her türlü imkândan faydalanmak için tasarlanmıştı. Şimdi onların silahlarını onlara karşı kullanacaktı ki en büyük silahları kendisiydi. Bunun oldukça farkında olarak harekete geçeceklerdi. Orhan'ın Hürmet konusunda haklı olduğunu biliyordu.

Adam ihaneti asla karşılıksız bırakmazdı. Mavi ise onlar için en büyük sorundu. Bilmemesi gereken çok fazla isim biliyordu. Görmemesi gereken çok fazla yüz görmüştü. Dosyayı incelediğinde açığa çıktığı takdirde tüm planlarının gerçekten batacağından emin olmuştu. Fakat Mavi'yi yanında tuttuğu sürece onlara asla zarar gelmesi mümkün değildi. En azından bunun garantisini vermişti. Şimdi azat etmek veya infaz etmek onlara kalmıştı.

Tamirhaneye vardıklarında aracı garaja soktuktan hemen sonra hızla hareket ederek bir kat yukarı, Yarasa'nın özel bölümüne urmandılar. Tedarikçileri tamirhane kısmında bırakmıştı. Kendi bölümünde ise bir banyo, ortada bir yatak, bilgisayar masası ve mutfak olarak kullandığı tezgâhın dışında başka bir eşya yoktu. Genç kızı yatağının üzerine yatırdıktan sonra hızlı bir duş için banyoya girdi. Kapıyı ve duş perdesini açıkta bırakarak kızı göz hapsinde tutmaya devam etti. Diğer iki elemanı aşağıda bırakmıştı. Fakat Uğur kimseye güvenmezdi. Bunun için başından akan su açık tuttuğu gözlerini yaksa da tüm dünyaya o anda kapalı olan kızı izlemeye devam etti.

Duştan çıktıktan sonra ilk yardım kutusundan işine yarayabilecek bir şeyler buldu ve yaralarını sarmaya başladı. Karın boşluğundaki yara deli gibi kanıyordu. Orospu çocuğu çok da yanıyordu! Yaranın üzerini özel, uyuşturucu spreyi sıktı. Kısa süre sonra da yarayı dikti. Eğer uyanık olsaydı

önce kızın yaralarıyla ilgilenirdi. Ama önce bedeninin uyku ihtiyacını karşılamasını bekliyordu. Ne kadar hızlı hareket ederlerse o kadar iyiydi. Yine de kızı daha fazla hırpalamak istemiyordu. Üzerini giydikten hemen sonra kişisel eşyalarının bulunduğu çekmeceyi sırt çantasına boşalttı. Ardından fotoğraf makinesini de çantaya yerleştirerek tamirhane kısmına indi.

Tedarikçiler içeride bulunan hurda araçları inceliyorlardı. Geldiğini anladığında Oblomov hızla ona döndü. “Burada mı yaşıyorsun?”

Uğur başını iki yana salladı. Artık tamirhane geçici olarak bile olsa evi değildi. Zaten onun kalıcı bir evi hiç olmamıştı. Suskun’a bir bakış attı. “Bir hareket planına ihtiyacımız var.”

Genç adam çantasından tablet kadar büyük telefonunu çıkardı, ardından bir not defteri çıkarıp alanda bulunan tek masaya doğru ilerledi. Bu, kullanılmış lastiklerin üzerine çanta konularak elde edilen bir masaydı. Oblomov ve Yarasa da onun peşinden ilerledi.

Suskun gözlerini ona dikip açıklamalarına başladı. “Sivas’a gitmek istediğini söyledin. Burada bir bina ayarladık. Otoparkında üç tane araç var. Üçü de bize ait. Fakat orada ne kadar kalacağını bilmediğimiz için daha fazlasını yapmadık. Pasaport, sahte kimlikler ve evlilik cüzdanı için söylediğin gibi henüz bir girişimde bulunmadık. Fakat adamımızı hazırladık. Fotoğrafları halleder halletmez sen istediğin an elinde olacaklar. Aracın bagajında silahlar ve bir miktar para var. Kız için istediğin kıyafetler ve diğer isteklerin de hazır. Yolda araç değiştirmek için bir yer ayarladık. Elbette bir yerde durmamak için yiyecek bir şeyler...” Telefonundan binanın, araçların ve binanın konumunun çekildiği fotoğrafları gösterdi.

Yarasa tüm fotoğrafları başını sallayarak onayladıktan sonra, "Telefonlarınızı, tabletlerinizi ve bunun gibi herhangi bir aletinizi varsa hepsini masanın üzerine koyun," dedi.

Tedarikçiler itiraz etmeden isteğini yerine getirdi. Fakat gözlerinde şüphe kırıntıları dolaşıyordu. Genç adam masanın üzerinde bulunanları kendi çantasındaki yeni telefonlarla değiştirdi. "Bunları yola çıkmadan imha edeceğiz. Bir de yukarıdaki bilgisayarın hard diskini yok edeceğiz. Ardından Sivas'a ilerleyeceğiz, orada sadece iki gece kalacağız. Daha sonra başka bir yere hareket edeceğiz fakat nereye gideceğimizi Sivas'tan hareket ettiğimizde söyleyeceğim."

İkisi de yine itiraz etmeden başını salladı. Suskun kaşlarını çatarak genç adamın yüzüne uzun saniyeler baktı. "Bu iş ne kadar karışık?"

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla!"

Oblomov'un yüzü düştü. "Bu daha çok hareket demek!"

Uğur ona yandan bir bakış attı. "Vah vah!"

Arkasını dönüp özel bölüme ilerledi. Yukarı çıktığında ise karşılaştığı manzarayla dudağını büktü. "Beni bir makasla mı alt edeceksin?"

Kız hızlı nefesler alırken ona şüpheyile baktı. Ardından bir kedi gibi tüylerini kabartmış beklediği yatağın üzerinden aşağıya atladı. Yüzü çirkin bir renk alan kanla kaplanmıştı. Duş alması, yaralarının temizlenmesi lazımdı. Üzerine kalın bir şeyler giymesi gerekiyordu. Dışarıda ayaz vardı. Tüm bunları hemen yapmaları gerekiyordu. Fakat kız o kadar ürkek ve aynı zamanda o kadar savunmasız görünüyordu ki önce onu rahatlatması gerektiğine karar verdi. Tam ağzını açıp etkili birkaç söz söylemek üzereydi ki kız omuzlarını düşürüp makası bırakmasa da elini yanına indirdi.

Ardından sakince konuştu. “Aslında sadece neyi ya da kim beklediğimi bilmiyordum diyebilirim. Son hatırladığım şey bir oda dolusu bağlanmış insandan başka bir şey değil!”

“Karmaşanı hemen şu anda çözüme kavuşturmak istemem de bunun için fazla zamanımız yok. Öncelikle düşünmelisin, ardından yaralarını tedavi etmeliyiz.” Genç adam ona doğru bir iki adım attı. Kız hâlâ tedirgin görünüyordu. Özlükça sakın hareket etmesine rağmen kızın yanlış anlayabileceği herhangi bir davranışta bulunduğu onun makası tekrar devreye sokacağından endişe ediyordu. Yarasa makastan korkmuyordu. Kızı sakinleştirirken kendine zarar vermesinden korkuyordu.

“Bana her şeyi anlatacağını söylemiştin!”

Genç adam onun hırçın gözlerinden gözlerini ayırmadı ve bir adım daha attı. “Anlatacağım. Fakat... Orada bağladığımız insanları birileri her an bulabilir. Tahminim sabaha kadar vaktimiz var. Eğer buradan ayrılmadan bizi aramaya başarlarsa hepsiyle birden başa çıkamam. Amacım sadece seni korumak ve bunu defalarca yaptım. Biraz güven!”

Genç kız başını sallasa da hâlâ şüpheli görünüyordu. Ardından makası yatağın üzerine fırlattı. Kaybolmuş gibi görünüyordu. Kafa karışıklığı ve korkusu yüzüne öyle bir sinmişti ki o anda gerçekten kızın şokunun devam ettiğini fark etti. Onun duşa girmesinin ardından aşağıdan kıyafetleri alıp yukarı çıktı. Kıyafetleri ve havluyu banyoya bırakıp ona mahremiyet sağlamak için tekrar aşağıya inmeden önce, “Üzerini giydiğinde seslen!” dedi.

Genç kızın cevabını beklemeden aşağıya indi ve tedarikçilerle bir süre daha planları üzerinde çalıştı. Mavi seslendiğinde konuşmalarını yarıda kesip tekrar yukarı çıktı. Siyah boğazlı bir kazak, siyah bir kot ve siyah botlar giymişti. Yü-

zündeki kan silindiğinde burnundaki ve dudağındaki şişlik dışında fazla yarasının olmadığını görünce biraz içi rahatladı. Ardından kızı tekrar süzdü. Siyahların dışında tek rengi saçındaki mavilikti ve kıza öyle yakışıyordu ki parmaklarını saçlarının arasından geçirme isteğiyle doldu. Ardından zihninde kendine bir tokat atarak kız için daha önceden hazırladığı merhemi alıp yanına gitti.

Kız fazla sessizdi. Gözlerinden kafasının içinde çok fazla düşünce ve soru geçtiği anlaşıyordu. Yarasa yutkunarak onun yaralarına merhem sürerken -yutkunuyordu çünkü kızın lanet olası tenine dokunmak onu yaktığı için şoka girmişti- kız aniden başını kaldırıp gözlerini Yarasa'nın gözlerine dikti. Aynı anda genç adam kızın yaralarının üzerine bir bant yapıştırdı.

"Bana babamı senin öldürdüğünü söyledi!"

Şimdi değil! Uğur bunu ona elbette açıklayacaktı ama şu durumda, daha her şeyin başındayken olmasını istemiyordu. Fakat ona yalan da söylemeyecekti. Tüm planı ona anlatmadan Yarasa'yı anlaması mümkün değildi. Kız, gözlerinin içine yalvaran bir ifade ile bakarken içinde bir sızı oluştu. Kendisine güvenmek istediğini biliyordu. Nereye gideceğini, onu nereye götüreceğini bile sormamıştı. Sadece itiraz etmeden ona tutunmak istiyordu. Bu; ifadesinden, gözlerinden okunuyordu. Sanki ona 'sen olma' diyordu. Ama o yapmıştı. O görevleri her zaman yerine getirirdi. Mavi'ye kadar...

10. Bölüm

Mavi onu sorgulayan adama inanmamıştı. Kısa bir süre katarsızlığa düşmüş olsa bile sorgunun ilerleyen dakikalarında söylediği her şeyin kendisinden bilgi alabilmek için sarf edilen asılsız kelimeler olduğunu düşünmüştü. Evet. Yarasa onu kaçırmıştı fakat ona bir kez bile zarar vermemişti. Hatta yaralarını sarmıştı. Bir de o adamı tehdit edişi vardı. Mavi'yi rahat bırakmaları için bir tür anlaşma yapıyormuş gibiydi. Ve daha öncesinde genç kıızı kurtarması vardı. Bunun için adamın sözlerine inanmamıştı. Aslında babasının ölümünün ardında onların olduğunu düşünmüştü.

Yine de... Beyninin bir köşesinde tüm bunların iyi kurgulanmış bir oyun olabileceği ihtimalini bulunduruyordu. Fena halde zeki olduğunu söyleyemezdi ama aptal da değildi. Kendi gücü karşısına çıkan adamların bir tanesine bile yetmezdi. Fakat Yarasa'nın yanında sessiz kalabilirdi. Onun-

la nereye istiyorsa gider, bu işin sonunun nereye varacağını görürdü. Zaten fazla seçeneği de yoktu.

Adamın başparmağı dudağının kıyısında durdu. Ne kıpırdatıyor ne de elini çekiyordu. Siyah gözlerini Mavi'nin gözlerine dikmiş öyle, donukça bakıyordu. Mavi sözlerinin adamın yüzünde herhangi bir tepki yaratmasını bekliyordu. En çok da bir inkâr bekliyordu. Bir itiraz, bir öfke... Fakat hiçbirini yoktu. Adam sadece bakıyordu. Sonunda dudağının kıyısındaki rahatlatıcı dokunuş aniden kayboldu. Teni, adamın dokunuşunu sevmiş gibi tatlı tatlı sızlıyordu. Genç kız bu yersiz düşünceyi kafasından çabucak attı.

Yutkundu. "Sen... Yapmadın, değil mi?" Adam o kadar çok sessiz kalmıştı ki korkmaya başlamıştı. Başını iki yana salladı. Zaten zonklayan burnu daha da sızladı. "Hayır." Yüzünün üzerine yerleşen acı, fısıltısında da kendisine kolaylıkla yer bulmuştu.

Aynı anda Yarasa konuştu. "Ben yaptım."

Harfler adamın dudaklarından o kadar zorlanmadan, o kadar kolaylıkla dökülmüştü ki! İnanmak istemediği gerçek, suratında tokat gibi patladı. Yüksek perdeden bir ötüş tutturmuş kalbi ise ortadan ikiye ayrılıyordu. Karşısında ona acıların en büyüğünü yaşatan adam duruyordu. Tek ailesini elinden alan adam duruyordu. Acı, öfke, nefret ve hayal kırıklığı bir bir bedenine uzuvları gibi kalıcı olarak yapıştı. Gözlerini adamın boş bakışlı gözlerinden ayırmadan elini havaya kaldırdı. Adam zamanı olmasına rağmen şiddetle suratına çarpan tokadı durdurmadı. Mavi ikinci tokadı da atarken öylece beklemişti. İrkilmemişti, ses çıkarmamıştı ya da yerinden bir milim dahi kıpırdamamıştı.

Mavi ona yumruklar savurmaya, göğsünü dövmeye başladı. Bilinçsizce yakasına yapışıyor, onu kendisine çekiyor, son-

na da ittiriyordu. Fakat adamın üzerinde bir etkisi olmuyordu. "Allah belanı versin!" Sözcükler ardı arkasına dudaklarından dökülürken nefessiz kalana kadar ona vurmaya devam etti.

Adam elleri yanlarında kımıldamadan durdukça genç kızın ona vurma isteği azaldı. Bir adım geri çekilerek yaşlardan buğulanmış gözlerini ona dikti. İşaret parmağı adama doğru ilerleyip göğsünü dürttü. "Öleceksem de bu benim sorum. Bir daha sakın yanıma yaklaşma."

Yanından çekip giderken omzu adamın bedenine çarptığında gözlerinden aşağıya sayısız yaş iniyor, tuzu tenini yakıyordu. Demir basamakları gürültüyle inerken çıkışın neresi olduğunu bile bilmiyordu. Aşağıda hurda bir araca kalçasını yaslamış, şaşkın bakışlarla kendisine bakan iki adama rastladığında aniden duraksadı. Adamlara kaygılı bakışlar atarken onu engellemek için herhangi bir harekette bulunmayacaklarını fark etti. Tekrar adımlarını hızlandırıp görüş alanına piren büyük demir kapıya doğru ilerledi.

Aniden bir kol beline dolanıp onu havaya kaldırdığında çığlık atarak çırpınmaya başladı. "Hayvan herif! Hayvan! Allah belanı versin! Katil! Piç kurusu!"

Adam umursamıyordu bile. İndiği merdivenleri adamın kolunun altına kıştırılarak tekrar çıktı. Sonunda onu yatağa fırlatıp bedeniyle üzerine eğildi. Ardından yumuşak bir fısıltıyla konuşmaya başladı. "O kapıdan çıkıp evine gidersen yakalanırsın. Arkadaşına gidersen seninle birlikte o da yakalanır. Başka birine gidersen o da... Kimseye güvenemezsin. Seni elleriyle koymuş gibi dakikalar içinde bulurlar! Ve seninle birlikte dokunduğun her şeyi de yok ederler." Adam hafifçe geriye çekildi. Kaşlarının ortasındaki yumru kabarıken ona soğuk bakışlarla bakmaya devam etti. "Güveneceğin tek kişi benim!"

Mavi istemsizce yatağın üzerinde gerileyip sırtını duvara dayadı. Ardından gözleri biraz önce bıraktığı makası aramaya koyuldu. Fakat çoktan ortalıktan yok olmuştu. Tekrar düşmanlık dolu bakışlarını adamın gözlerine dikti. Babasını öldüren adam ona güvenmesini mi istiyordu? Daha gerçek adını bile bilmediği adam ona güveneceğine inanıyor muydu? Ya gerçekten aptaldı ya da gerçekten deli! Etrafında ona güvence veren hiçbir şey ve tek bir kişi bile yoktu. Daha önce de insanlara güvenmezdi. Fakat artık elini neye atsa karanlık bir çukurdan başkasına denk gelmiyordu.

Adam biraz daha geriye çekilerek elini kısıcak saçlarının arasından geçirdi. Saçları o kadar kısaydı ki kafa derisi görülmüyordu. Genç kızın yüzmek istediği kafa derisi... Adamın huzursuzluğunu belli eden tek tepkisi bu olmuştu. Daha sonra da kirli sakallı çenesini kaşıdı. Başını hafifçe eğerek bir eliyle genç kızın yüzünü işaret etti.

“Seni bu hale getiren adam patronum. Yani patronumdu. Babanı öldürmemi istedi. Yaptım. O bana bir emir verir, ben yerine getiririm. Türkiye’de ya da dünyanın başka herhangi bir yerinde... Ben bana verilen emirleri sorgu sual olmadan yerine getiririm. Daha sonra bulduğun dosya yüzünden seni öldürmemi istedi.” Mavi’nin beynini buz kovanın içine sokmuşlar gibi hissetmesine neden olarak hafifçe gülümsedi. “Başarısız olduğum tek görevimsin. Çok sevimlisin. Seni öldüremedim. Bunun yüzünden ihanetle suçlanıyorum. Ama ben bir karar verdiğimde sonu gelmeden asla peşini bırakmam. Sen iste veya isteme! Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Ben güvende olduğuna inana kadar benimlesin. Yanımda gezecek, yanımda yiyecek, yanımda yatacaksın!” Gözleri aniden iki misket gibi parladığında Mavi’nin içinden korkunç bir ürperti geçti. “Senin için çok şeyi göze

aldım. Kariyerimi, emekliliğimde açacağım fotoğraf sergisini ve küçük bir ayrıntı olarak hayatımı.”

Mavi aniden nefesini verdiğinde soluğunu tutmuş olduğunun farkına vardı. Adamın kara misketlerine bakarken bir şekilde onun doğruyu söylediğini biliyordu. Garip bir şekilde adamı hissedebilmekten nefret ediyordu. Tutunduğu otkesi aniden bedenini terk ettiğinde omuzları çöktü ve yattığı tüm bu karmaşaya ağladı. Hıçkırıklarla, omuzları sarılarak büyük gürültüler çıkarak ağladı.

Adama inanması bir şeyi değiştirmiyordu. Hayatını koruyor olması da bir şeyi değiştirmiyordu. Ne fark ederdi ki? Kendi canı veya uğruna ölümü göze alabileceği babasının canını almış olması ne fark ederdi? Babasını da aynı soğukkanlılıkla, gözünü kırpmadan, eli seğirmeden öldürdüğüne emindi. Onun kendisinden ne istediğini bilmiyordu. Fakat Mavi artık ondan canını istiyordu.

Derin nefesler alıp konuşabilecek duruma geldiğinde, “Beni bu yüzden mi takip ediyordun?” diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. “Görev verildikten sonra yanına gelene kadar hedefin sen olduğunu bilmiyordum.”

“O zaman neden?” Mavi bunu bir türlü anlamıyordu.

Adamın gözlerinden tuhaf bir parıltı geçti. “Gerçeği mi istiyorsun?”

“Evet!” Genç kız neredeyse tıslamıştı.

“Seninle yatmayı düşünmüştüm.”

Mavi ani bir öfkeyle adama tekme savurdu. Adam bileğini sıkıca kavradı. Ardından çekerek genç kızın bedenini kendisine yaklaştırdı. Hafifçe yüzüne eğilerek yüzlerinin arasında bir parmak mesafe bıraktı. Onu öpecekmiş gibi dudaklarını aralayıp başını yana yatırdı. Ardından fısıldadı.

“Seni istedim, Mercedes! Fakat sonra benimle birlikte olmak istemeyeceğine karar verdim. Yine de seni takip ettim. Sadece izlemek için...” Adam omuz silkti. Ardından kaşlarını çatı. “Çok kötü dans ediyorsun!”

Son sözleri üzerine genç kızın gözleri titreşti. Belki adam mühim biriydi, belki çok tehlikeliydi, belki de uzman bir katildi. Fakat bunların dışında adam gerçekten sorunluydu. Mavi’ye göre hasarlı bir beyni vardı. Adamın yüzüne bakalmışken o, sözlerine devam etti. “Bu arada! Aşağıdaki adamların benim neler çevirdiğimden haberi yok. Öğrenirlerse -ki er geç öğrenecekler- ilk yapacakları şey ikimizi de öldürmeye çalışıp kendilerini aklamak olacak!”

Mavi daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi elleriyle kulaklarını kapadı. Bu kadarı fazlaydı. Onun küçük dünyasında böyle şeyler olmazdı. Bu kadar tehlike, bu kadar karmaşa ve bu kadar güvensizlik olmazdı. Evet. Sorunları vardı fakat her insan gibi kavranabilecek, anlamlı sorunlardı. Bora’nın dışında hayatındaki her şey yerli yerindeydi. Sorunları bile!

Adam aniden kendisine uzandığında olduğu yere sinmemek için tüm iradesini kullandı. Yarasa’nın eli nazıkçe kendi elini kavradığında geri çekmek için çabalamadı. Ona fiziksel olarak meydan okuyacak kadar güçlü değildi. Açıkçası adama fiziksel olarak karşı çıkacak kadar güçlü kimseyi tanımıyordu. Elini tutup kendisine çekmesine, ona bir bere takmasına, şişme bir mont giydirip fermuarını çekmesine izin verdi.

Adamın eli hafifçe yüzüne uzandığında irkilerek geri çekildi. O an Yarasa’nın çenesi kasıldı. Yine de aklındakileri söylemekten geri kalmadı. “Aslında saçlarını boyamamız gerekirdi. Fakat buna içim el vermiyor. Sana yakışıyor.”

Daha sonra odadaki tek masanın altından koca bir sırt çantası çıkarıp genç kızın yanında durdu. “Gitme vakti!” Bir eliyle Mavi’yi sırudan tutarak hafifçe yönlendirirken neredeyse bedenine yapışık hareket ediyordu. Mavi ne yapacağına daha sonra karar verecekti. O anda fiziksel ve zihinsel olarak o kadar yorgun düşmüştü ki sağlıksız kararlar vermekten korkuyordu. Bildiği bir şey varsa o da adamı eline geçen ilk fırsatta öldürmeye çalışacağıydı.

Merdivenleri indikten sonra keskin benzin kokusu burnunu yaktığında yüzünü buruşturdu. Yarasa onu demir kapıdan çıkarıp arkada kalan adamlara talimatlar verirken sesi oldukça kısık çıkıyordu. “Yukarıdaki katı da!” Son sözlerini sesinde hafif bir sertlikle söylemişti.

Mavi onların ne yapmaya çalıştığını merak etse de kendisini tutarak sorularını yuttu. Benzin kokusu o kadar yoğundu ki genzini de yakmıştı. Demir kapıdan çıktıklarında sert hava bedenini iliklerine kadar titretti. İrkilerek boşta kalan elini montunun cebine sokarken etrafı inceliyordu. Yüksek duvarlarla örülmüş bir alanın içindeydiler. Dışarıda tek bir sokak lambası yoktu. Fakat yakınlarda yükselen binaların ışıkları parıltıyordu.

Genç kız arkasına bir bakış attığında tek katlı, büyük fakat eski bir yapıyla karşılaştı. Tıpkı Yarasa kadar ürkütücü görünüyordu. Sonunda bir aracın önüne geldiklerinde arkadaki yolcu koltuklarına yerleşerek beklemeye başladılar. Genç kız aniden parlayan bir ışıkla omzunun üzerinden arkaya baktı. Biraz önce çıktıkları binanın alevler içinde yandığını görünce dudağından çıkan soluk telaşlıydı.

Başını hızla çevirip elindeki telefonla ilgilenen adama baktı. Sanki arkasında koca bir binayı yakmamış kadar doğal görünüyordu. Genç kız aklını gerçekten kaçırmak üzerey-

di. Durup dururken binayı neden yakmışlardı ki? Yükselen alevleri şok içinde izlerken biraz önce arkada bıraktıkları adamlar koşarak arabaya doğru gelmeye başladı.

Adamlar araca binip hızla harekete geçtiklerinde arkalarından bir gümbürtü koptu. Onlar uzun duvarların kenarından hızla ilerlerken genç kız binanın yerle bir oluşunu izliyordu.

Mavi gözlerini kapayıp başını arkaya yasladığında yanındaki adam fısıldadı. "Mecburduk."

Genç kız ona cevap vermedi. Bakmadı da! Gözlerini kapayıp içinde bulunduğu durumu beyninin içinde en derinlere gömmeye çalıştı. Zihni yavaş yavaş karanlığa çekilirken öndeki iki adamın şakalaşmalarını dinliyordu.

"Bu defa gerçekten harika bir iş çıkardık!" Oblomov, pantolon askılarını başparmaklarıyla öne çekip bıraktı. Lastik kemerler göğsüne çarptığında aracın içini bir 'ah' sesi doldurdu.

Suskun kıkırdadı. "Gördüm, gördüm de senin kadar geri zekâlı bir dâhi görmedim."

"Bunu beş dakika önce söyleseydin güzel poponu alevlerden kurtarmak yerine seni o kapının ardında bırakırdım!" Oblomov, gerçek adıyla Levent, Yarasa'ya hitaben, "Biraz önce onu yanmaktan kurtardım!" diye bildirdi.

"Büyük başarı!"

Uğur kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini uykuya dalan genç kıza dikmişti. Bu uyku halinin normal olmadığını biliyordu. Çok fazla şeyi aynı anda yaşamak zorunda kalmıştı

Yarasa

ki narin bünyesi enerji toplamak için hareketsiz kalmak istiyordu. Bilinçsizliği istiyordu. O kadar dağılmış görünüyordu ki genç adamın içinde tuhaf bir sızlama oldu. Eğer kızı açık etmeden geri götürebileceğini düşünseydi hiç düşünmeden bunu yapar, Orhan'ın geveze dudaklarını birbirine dikerdi. Kızın babasını öldürdüğünü söyleyebileceği aklına elbette gelmişti. Fakat kızı bu hale getireceğini hiç düşünmemişti.

Mavi, gözlerinin önünde resmen parçalara ayrılmıştı. Bu, genç adamın içinde bulunduğu en güç deneyim olmuştu. Sanrı kızın acısını kendi derinliklerinde hissetmişti. Kız ondan öylesine uzaklaşmış, gözlerine öylesine bir nefretle arkadaşlık eden düşmanlık yerleşmişti ki zamanı geriye çevirmek istedi. Onun kendisine daha önce baktığı gibi bakmasını istiyordu. Kaygıyla karışık olsa da güvenerek! Derin bir iç çekip bunun sorun olmadığına karar verdi. Sonuçta kız yanındaydı. Güvendeydi. Yarasa hayatta olduğu sürece de güvende olacaktı.

O da gözlerini kapayarak başını arkaya yasladı. Beyni hızla ilerleyecekleri yol üzerinde ince planlar yaparken kulakları öndeki iki şamatacının muhabbetlerine odaklanmıştı.

“Ayağımın altına bir bidon koyduğunu nereden bilebilirdim ki? Senin yüzünden neredeyse yanacağımı düşünürsek beni kurtarmış olmuyorsun. Hatanı telefı ediyordun!” Suskun -Eyüp- bir ‘hump’ sesi çıkardıktan sonra vitesi yükseltti.

“Zenci çükü kadar bidonu görmediğini nereden bileyim? Seni başka biriyle değiştireceğim. Gözlerin net görmüyor, yaşlı bir bunak kadar dırdırcısın, yanında tehlikedeyim! Eşcinselliğe meylin var.”

“Yok artık. Piçe bak! Bu iş biter! Bel altı vuruyorsun! Sayı mayı alamadın!”

Sesleri giderek daha çok yükseldiğinde, sohbetlerinden hoşlansa da Uğur araya girdi. “Kız uyuyor!”

“Yani?” Levent başını arkaya çevirmiş ona dik dik bakıyordu.

“Yani o, senin yüzünden uyanırsa ses tellerini sökerim!”

Levent’in yüzü aniden düştü. “Seninle çalışmaktan neden nefret ettiğimi şimdi hatırladım.”

Eyüp içine çektiği sıkıntılı nefesten sonra başını hafifçe arkaya çevirip Uğur’a kısa bir bakış attı. Ardından alçak sesle söze girdi. “Çalışmak demişken... Ne tür bir işin içinde olduğumuzu bize de söyleyecek misin? İnan bana ensem kaşınıp duruyor! Ve ben ense kaşıntısından hiç haz etmem.”

Uğur gözlerini kısıp ona baktı. Ardından kıza baktı. Her ne söylerse söylesin kullanacağını biliyordu. Bunun için yine aynı bahaneyi öne sürdü. “Kız uyuyor!”

“Anladık. Anladık. Uyuyor. Ama en kısa zamanda...”

“Şşş...”

Eyüp çenesini kapatırken Levent öfkeyle homurdandı. Uğur ikisini de umursamak istemezdi. Hatta onları yol kenarında indirip tek başına devam etmesi daha güvenli olurdu. Fakat onlara ihtiyacı vardı. Saatler süren sessiz bir yolculuğun ardından araç değiştirmek için kısa bir mola verdiler. Yeni araçları Renault Clio marka beyaz bir araçtı. Bunu da Sivas’a vardıklarında değiştireceklerdi. Diğer aracı kısa sürede Ankara’da bir araba şirketine kiralamışlardı. Bu, yol kenarında terk edilmiş bir araba bulunmasından çok daha iyiydi. En azından aracı bulmakta ve ilerledikleri güzergâhı keşfetmekte zorlanmalarını sağladı.

Araç asfalt yolda sakince ilerlerken Levent daha önce aldığı soğuk sandviçleri paketlerinden çıkarıp herkese birer

tane uzattı. Ardından suları verdi. Uğur sessizce kucagındaki pakete bakan geç kıza bakıyordu. O kadar sessiz, sakın ve her şeye boş vermiş bir havası vardı ki genç adam kısa bir an için tedirgin oldu.

Hafifçe ona eğilerek, “Yesene,” diye söylendi.

Kız saklamadığı düşmanlık dolu bakışlarını ona çevirdi. “Ben böyle şeyler yemem!”

Kızın bakışları ve takıldığı konu Uğur’un aklını karıştırdı. Kendisine karşı tepki olarak aç kalmak isteyeceğini anlayabiliyordu fakat yemek seçme lüksünün olduğunu düşünmesi şaşırtıcı, aynı zamanda da eğlenceliydi. Eh! Böyle huysuzluk yaparak nereye varmaya çalıştığını bekleyip görecekti.

“Nasıl şeyler?”

“Böyle... Sağlıksız, kimin elinin değdiği belli olmayan ve kilo yapıcı şeyler!”

“Tüm bu durumun içinde dikkat ettiğin şey bu mu?” Uğur’un dudakları büzüştü. “İlginç.” Ardından genç kıza alaycı bir bakış attı. Konu her ne olursa olsun onun kendisiyle konuşmasına ister istemez memnun olmuştu. “Üzgünüm, leydim. Size portakallı Pekin ördeği de hazırlatabilirdik fakat bunu yaparken ördeklerin yerine bizi servis etmek istemelerinden çekiniyoruz.”

Kız öndeki iki adama bakarken dudaklarının kenarı hafifçe seydirdi ve Uğur onun neyin peşinde olduğunu anladı. Onu sohbetin içine çekerek adamların şüphelerini artırmayı amaçlıyordu. Kendisini de yakmak pahasına Uğur’un çevirdiği işleri ortaya dökmekle tehdit ediyordu. Belki bunu gerçekten yapmayacaktı fakat genç adamın en azından tedirgin olmasını istiyordu.

“Ah! Evet. Durum demişken... Biz gerçekten nasıl bir durumun içindeyiz? Bence herkes bunu fazlasıyla merak ediyor!”

Uğur gözlerini kısıp kızın cesaretine hayran olmakla ilgilendirirken Levent önden coşkulu bir sesle konuşmaya başladı.

“Evvet! Aferin, güzelim. Doğru soruları soruyorsun! Hay, ağzını öpeyim! Dökül bakalım, Yarasa!”

Aniden saçları sıkıca kavranarak geriye çekilen ve boğazına bir bıçak dayanan Levent, o anda yutkunmaktan bile çekiniyordu. “Tamam. Tamam.” Kısık bir sesle konuşmaya çalışırken adamı hangi sözlerle kızdığını merak ediyordu.

Aynı anda Eyüp silahını çekti. Bir yandan aracı kullanmaya çalışırken diğer yandan silahını Uğur’a doğrultmuştu. “Onu rahat bırak!” Yaptığı hamlenin boşa çıkacak bir hamle olduğunu bilmesine rağmen kendisine engel olamamıştı. Levent onun yaşamında oldukça büyük bir yer kaplıyordu. Tehdit edilmesi bile onun için harekete geçmesine yeterdi. Tehdit eden kişi Yarasa olsa bile! Ayrıca bu işten tamamen kılanmaya başlamıştı. O anda üzerine gitmiyor olabilirlerdi fakat bir yerden sonra Yarasa konuşmak zorundaydı. Konuşmak ve gerçekten nasıl bir işin içinde olduğunu anlatmak zorundaydı. Eyüp’ün aklına Yarasa’nın teşkilata ihanet edeceği fikri hiç gelmemişti. Gerçek karşısına pat diye çıkana kadar da bunu hiç düşünmeyecekti.

Levent dikkatle derin bir iç çekti. Yarasa hâlâ bıçağını çekmemişti. Sarf ettiği sözleri tekrar düşündü ve aniden anladı. “Allah kahretsin! Kız senin mi? Tamam. Özür dilerim. Bir daha öpmeli, emmeli, gömmeli laflar etmeyeceğim! Oldu mu? Anlaştık mı?” Saçları aniden bırakıldı, bıçak artık onu tehdit eden bir materyal değildi. Gözlerini kapayıp de-

ın bir nefes aldı. Tekrar açtığında Eyüp'ün silahını yerine koyduğunu fark etti.

Eyüp sonunda dayanamayarak içini kemiren soruyu sormaya karar verdi. "Bu iş teşkilatın dışında bir iş mi?"

Yarasa'nın cevabı netti. "Evet!"

"Lanet olsun! Daha şimdiden kendi cebimizden üç yüz bine yakın para harcadık! Ve bunu geri alamayacağız!"

"Benden alacaksınız! Fakat daha sonra..."

Uğur yanı başında neredeyse soluk almadan oturan kıza baktı. İlgüdüsel olarak bedenini iyice kapiya yaslamış, kıpırtısız duruyordu. Öndekilere seslenerek, "Müziği açın!" diye buyurdu.

Aracın içini yerel radyolardan birinde çalan müzik doldururken kıza yaklaşp dudaklarını kulağına yasladı. Sadece onun duyabileceği bir sesle konuşurken onun bedeninin titremesini kendi teninde hissediyor, bunu ona yaşattığı için kendisine kızıyordu. Fakat yapabileceği başka bir şey de yoktu. "Yanlış sözler sarf etme. Yanlış kararlar alma. Bizi açık edersen olabilecek hayal bile edemezsin!" Doğrulup kıza yapışık kalarak oturmaya devam etti. "Yemeğini ye!"

Mavi kucağındaki paketi açtı. Titreyen ellerle içinde bol malzeme bulunan ekmeği araladı. Uğur onun titremesinden nefret ediyordu. Korkmasından da nefret ediyordu. Kendi paketini açmadan önce su şişesini açıp kıza uzattı. Kız gözlerini kaldırıp ona kısa süre baktıktan sonra bir dikişte suyun yarısını içip şişeyi geri uzattı. Uğur şişeyi ellerinden alırken kız fısıldadı. "Ben, senin kızın değilim!"

"O kadarını anladık!" Uğur'un sesi keyifli çıkmıştı. Bu durumun içinde bile meydan okuma çabaları hoşuna gidiyordu.

“Umarım ölürsün!” Kız son sözlerinin ardından ekmeğin arasındaki malzemeleri seçip ince uzun parmaklarıyla parçaları ağzına attı. Bu Uğur’a tuhaf geldi. Belki de gerçekten yemek seçiyor ve her şeyi yemiyordu. Bunu zihninin bir köşesine not etti. Kızın son sözlerini ise hafızasından çabucak attı.

Yine uzun süreli sessiz bir yolculuğun ardından Levent’in sürücü koltuğuna geçmesinin dışında hiç durmadan ilerlediler. İlk durakları olan mezarlığa geldiklerinde Uğur iki adamı da araçtan uzaklaştırdı ve kızı aracın içine kilitleyip Sivas’a gelme nedenlerinden birini gerçekleştirmek için hızlı adımlarla yürüdü. Vardığı noktadan hem Fyüp ve Levent’i hem de aracın içindeki kızı izleyebiliyordu.

Anne ve babasının mezarına ilk defa geliyordu. Bunu daha önce yapması gerekirdi fakat zaman bulamamıştı. Ya da bu kendisine söylediği bahanesiydi. Aslında gelip onlarla konuşmak için yüzü yoktu. Derin bir nefes alıp çimenlerin üzerine diz çökerken gözleri sürekli araç ve iki adam arasındaydı gidip geliyordu.

“Selam. Uzun zaman oldu, değil mi? Bazen neye benzediğinizi düşünmeye çalışmak bile istemiyorum. İçimde iki noktasınız ve bazen gerçekten sızlatıyorsunuz. Yakında ülkeyi terk edeceğim. Muhtemelen de asla geriye dönmeyeceğim. Bir kız var.” Uğur’un gözleri aracın içindeki kıza kilitlendi. “Hayatımın içine sıçtı ya da öyle olmasına ben izin verdim. Sorun değil. Sonuçta bir karar aldım ve sonuna kadar gideceğim. Sanırım ona âşığım. Belki de daha başka bir şey! Bilmiyorum. Onun için herkesi karşıma aldığımı göre âşık olmalıyım. Ya da belki de delinin biriyim. Her neyse... Ne olduğu umurumda değil fakat her ne kadar gerçekten tanımasam da onu sevdiğimi biliyorum. Sevilmeyecek gibi değil ki!

O ise benden nefret ediyor. Muhtemelen derin bir uykuya daldığım ilk anda boğazımı kesmek için uğraşacak! Şaşırmayın, gerçekten o kadar cesur! Ve benden nefret ediyor çünkü babasını öldürdüm. Kişisel olmadığını, sadece bir iş olduğunu anlamıyor. Anlamayacak da! Önemli değil! Niye bu durumdayız diye sorarsanız... Onu da öldürmem için emir verildi. Bense gözlerimi kapadığımda onun solgun bedeniyle karşı karşıya gelince kendimi kesmek istediğimi fark ettim. Neticede... öldüremedim. Bunun yerine ortalığın anasını sikip bıraktım. Şimdi dünya bir tarafta, o ve ben başka bir taraftayız.

Başa çıkabilir miyim, bilmiyorum. Ama onu koruyacağını biliyorum. Sonuna ve sonsuza kadar! Durumum bu kadar boktan işte! Onu koruyabilmem için bana yardım edin ve lütfen beni affedin. Sizi seviyorum!”

Ayağa kalkıp mezar taşlarındaki isimlere son kez bakışının ardından aracın biraz ötesinde duran iki adama başıyla işaret verdi. Araca doğru ilerlerken kız bakışlarını kendisine dikmiş, gözlerini bile kırpmıyordu. Uğur da bu bakışlara doğrudan karşılık verdi. Kız ona gözleriyle öyle şeyler söylüyordu ki normal bir insan bu nefretle başa çıkamayabilirdi. Fakat Uğur duygusal dalgalanmaları sorun etmezdi. Belki bu iş bittiğinde bu sorunları çözüme kavuştururdu. Belki de kızı kendi yoluna gitmesi için serbest bırakırdı.

Her neyse... Şimdi önüne bakmak zorundaydı. Çünkü her şey bugünden sonra çok daha zor olacaktı. Orhan'ı çoktan bulduklarını tahmin ediyor, aramalara başlamak için vakit kaybetmeyeceklerini de iyi biliyordu. İki adam öne yerleşirken kendisi de tekrar kızın yanına oturdu ve harekete geçtiler. Kız arada bir başını çevirip ona tuhaf bakışlar atıyordu. Gözlerinde yüzen sorular vardı ve bunları sormamak için

Selvi Altı

kendisini tutuyormuş gibi görünüyordu. Uğur bu işin sonunda ne durumda olacaklarını gerçekten merak ediyordu.

Kız sonunda derin bir nefes alıp tekrar ona döndü. "Arkadaşıma iyi olduğumu haber verebilir miyim?"

Genç adam onu gerçekten geri çevirmek istemiyordu. Gözlerindeki bakışın kararmasını da istemiyordu fakat başını iki yana salladı. "Mümkün değil!"

Başını tekrar cama çeviren kızın profilini izlemeye başladı. Aynı anda yerel bir radyoda Sivas Türküsü çalıyordu. İçinden gülerken şarkının sözlerini tekrar ediyordu.

Bu garip Ferhat'ın kurbanın olsun

Sensiz bu dünyayı söyle neylesin?

İste bu canımı yoluna sersin

Sen Sivas'ı seyret yâr bende seni...

Uğur sözlerin anlamlarıyla birlikte içinde bulunduğu ironiye aniden karanlık bir kahkaha atarken aracın içindekilerin başları hızla ona döndü.

11. Bölüm

Mavi o gece kalacakları dairenin banyosunda ellerini lava-boya dayamış, gözlerini kapayıp başını arkaya atmış öylece duruyordu. Yaşadığı şeyler o kadar gerçeklikten uzaktı ki hâlâ çıkamadığı bir kâbusun içinde gibi hissediyordu. İçinde giderek daha çok artan bir öfke vardı. Geride bırakmak zorunda kaldığı yaşamına duyduğu derin özlem, acı ve geleceğe dair onu bitiren korkuları vardı.

Güvenmek zorunda bırakıldığı tek adamsa babasını öldürmüştü. O kadar karmaşık bir durum, o kadar derin bir açmazdı ki diğer iki adamın ihanete uğradıklarını öğrendiği anda başına gelebilecekleri düşünemiyordu bile! Neredeyse bunu kendi ağzından kaçıracaktı. O sırada sadece adama olan nefretiyle hareket etmiş, bir granit kadar sert yüzüne endişenin sinmesini istemişti. Fakat adam numune bir üretim gibiydi ve normal insanların vereceği tepkileri vermiyordu.

Yolun sonuna geldiklerinde artık o kadar acıkmıştı ki elinde kalan iki parça ekmeği de yemek zorunda kalmıştı. Stres onu eski alışkanlıklarını tekrar etmeye itiyordu. Düzenli beslenmeye ve sağlıklı yiyeceklerle ihtiyacı vardı. Yarasa yemek seçmesini ilginç bulmuştu. Belki daha fazlasını bile düşünmüş olabilirdi. Başka herhangi biri de onun bu isteğini tuhaf bulabilirdi. Fakat elinde değildi. Midesi kasılırken derin nefesler almaya başladı. Buz gibi suyla yüzünü yıkayıp ferahlamaya çalıştı.

Bu, belki de yaşadıklarına karşı bedeninin bir tepkisiydi. Böyle düşünmek daha yatıştırıcıydı. Gerçi içinde bulunduğu durumda ferahlamak için daha fazlasına ihtiyacı vardı. Yine de... Parmağını boğazına taktı ve içinde ne var ne yoksa klozete boşaltmaya başladı. Kilitlememesi için adamın önceden anahtarını aldığı kapı aniden açıldı. Genç kız öğürmeye devam ederken adamın elleri saçlarını bulup omzunun üzerinde topladı.

Mavi dışarı çıkması için ona yandan güçsüz bir yumruk attı. Öğürtüleri azaldığında yüzüne bakmadan tısladı. "Çık dışarı!"

"Neyin var?"

"Kustum işte! Dışarı çık." Onu tekrar itekledi.

Fakat adam kendi düşüncelerinin dışında kimseyi umursamadığı için yanında kalıp saçlarını tutmaya devam etti. Mavi doğrulduğunda onunla birlikte hareket ederek lavaboya ilerledi. Genç kız için suyu açtı. Mavi ağzını çalkalayıp yüzüne su çarparken o saçlarını tutmaya devam ediyordu. Doğrulduğunda ise adam elini alnına koyarak ateşini ölçtü. Elini ittirmesi bir işe yaramamışken adam tekrar elini yüzüne doğru uzatıp parmaklarıyla genç kızın gözlerini araladı. Dikkatle inceledi. Adamın hareketiyle şoka girdiği için ba-

ğını geriye çekmekte biraz geç kalmıştı. Sonunda saçlarını terbest bıraksa da Mavi'yi bırakmayacak gibiydi.

Hafifçe başını ona eğerek Mavi'nin içini sarsan sesiyle sordu. "Ne yemen gerekiyor?"

"Ne?"

"Nasıl beslenmen gerekiyor? Neler yemen gerekiyor? Yediğin her şeyi çıkarmaya çalışıp senin bile kendine zarar vermene izin vermem! Liste yap! Arabada yemek konusunda cazgırlık yapmıyordun, değil mi?"

Mavi onun yanından geçip gitmeye çalışırken, "Ben cazgırlık yapmam!" diye tısladı.

Adam onu kolundan tutup tekrar kendi karşısında durmasını sağladı. Hafifçe gülümseyerek, "Bence potansiyel bir cazgırsın!" dedi. Ardından yine ciddileşerek, "Liste yap! Hemen!" diye buyurdu.

Mavi ona küfür etmek, üzerine saldırmak ve canını yakmak istiyordu. Aynı anda böylesine düşünceli olabildiğine, onun ne yaptığını anında fark etmesine de şaşırmadan edemiyordu. Onun kendisini rahat bırakması için, kendisini de iyi hissetmek için listeyi yapıp onun diğer elemanlardan birine vermesini izledi.

İki elemandan gerçekten ürkmese onların kendi aralarında markete gitme tartışmalarına gülebilirdi. Küfürler havada uçuyor, ardından küçük salonun ortasında ringde boks yapar gibi birbirlerini yumrukluyorlar ve sonunda ilk yere düşen markete gitmeyi kabul ediyordu. Yarasa ise tüm bunların dışında Mavi'den çok fazla uzaklaşmadan kendi halinde bir şeyler karalayıp duruyordu.

Mavi ise onun karaladığı şeylerin bir diyet listesi olduğunu, adamın bu listelerden genç kızın siparişlerine göre ye-

Genç kız neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmadı. “Özür mü diliyorsun?”

Adam hafifçe kıpırdandı. “Keşke yeterli olabilseydi. O zaman sana bir dünyaya sığmayacak özürlerimi sıralardım.”

Genç kızın göz kapakları gözlerinin üzerine örtülürken arasından birkaç damla yaş fırar etti. “Peki, tüm bunları neden yapıyorsun? Niye zahmet ediyorsun?”

Adamın aniden kendisine dönmesiyle kalbi resmen alabora oldu. Daha sonra ellerini saçlarında hissetti. Genç kız küfür ederek elini ittirdi fakat adam ısrarla tekrar saçlarına dokundu. “Bir bilsem...” diye fısıldadı parmakları saçlarının arasından geçerken. “Belki bunlar yüzünden,” diye sözlerine devam etti. İşaret parmağı genç kızın kapalı göz kapaklarının üzerinde belli belirsiz gezindi. “Belki bunlar yüzünden.” Ardından parmakları alnından burnuna, oradan dudaklarının üzerine yumuşak dokunuşlarla indi. “Belki de bunlar yüzünden.”

Mavi dudaklarını aralayıp hırsla elini ısırduğunda adam sadece kıkırdadı. “Parmağımı serbest bırak!” Mavi ona olan öfkesiyle dişlerini birbirine daha çok basturarak canını ne kadar yakabilirse o kadar kendisinden uzaklaştırabileceğini düşündü. Ancak hareketi adamın üzerinde ters etki yarattı. Koca bedenini biraz daha kendisine yaklaştırırken kulağına eğilip fısıldadı. “O kadar sertim ki! Parmağımı bırakmazsan, kızım... Seninle sevişmeye çalışacağım.”

Genç kız aniden dişlerini araladı. Sözleri kulağından usulca inip derinliklerinde bir yere titrek dokunuşlar yaparken ona arkasını döndü. Ne sözlerine ne de onun bedenine karşı herhangi bir tepki vermek istiyordu. Fakat hissettikleri tamamen kendi kontrolünün dışındaydı. O zaman mümkün olduğunca ona karşılık vermemesi gerekiyordu. Öfkeyle

hile! Hisleri babasına karşı suçlulukla dolmasına neden olmuştu. Tüm benliğiyle adamdan nefret etmesi önemli değildi. Sonuçta midesinin altındaki kıpırdamanın ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Sayısız damla gözlerinin kıyısından sızarken tekrar fısıldadı.

“O kadar iyi bir adamın canına kıydın ki fırsatını bulup seni öldürdüğümde doğrudan cehenneme gideceksin!”

Adamın iç çekişi kızın içinde bir yerlerin zonklamasına sebep oldu. Niye böyle hissettiğini bilmiyordu fakat o iç çe-kişte öylesine fazla şey yatıyordu ki bunun ağırlığını hissetti.

Ardından adamın fısıltısını duydu. “Cehennem... Uzun zamandır beni çağırıyor, kızım.”

Mavi başına dayanmış namlunun ucundaki kurşunun hareket geçmesini istiyordu. Şakağından girsin ve tüm bu çılgın koşturmacaya, korkulara bir son versin. Sanki Azrail kapısına kamp kurmuştu ve her dakika bir saldırı içindeydi. Artık vorulmuştu. İki yanında Oblomov ve Suskun lakaplarıyla anılan adamlar duruyordu ve ikisi de gerçekten delirmiş gibiydi. Yarasa ise tam karşılarında, onlara hiçbir şeyi ele vermeyen gözleriyle bakıyordu.

Aslında her şey gayet olağan başlamıştı. Sabah kahvaltısının ardından hızlı bir ritimle çıkmak için hazırlık yapıyorlardı. Yarasa iki gece kalacaklarını söyleyip onları şaşırttığı için Suskun ve Oblomov homurdanıp duruyordu. Mavi montunu giymiş, beresini takıyordu ki kükreme gibi bir haykırışın ardından sıralanan küfürler duydu. Bere elinden düşerken adam tam arkasında durmuş, genç kızın şakağına namluyu dayamıştı. Oblomov da şaşkın görünmesine rağmen onun yanında yerini almıştı.

Yarasa ise olanca soğukkanlılığıyla karşılarında duruyordu ki daha haykırışı duyduğu anda silahlarına atılmasına rağmen Suskun, Mavi'nin iki adım arkasında olduğu için daha avantajlıydı.

Neredeyse ağzından köpükler saçarak konuştuğunda genç kız resmen sindi. “Kahretsin! Hakkında vur emri çıkmış, orospu çocuğu! Buna nasıl bir cevap vereceksin, çok merak ediyorum. Vatana ihanetle, terör suçuyla arantıyorsun. Daha şimdiden tüm polis merkezlerinde, askerî karakollarda resmin yüzlerce kere dönmüştür!”

Yarasa elindeki silahı bir milim bile kıpırdatmadan omuz silkti. “Bu kadar öfkeleneceklerini tahmin etmemiştim!”

Oblomov bir adım ileri çıktı. “Paşamızdaki rahatlığa gel! Lan, piç! Bizden ne istedin?”

“Bu kız, değil mi? Tüm bunların altında bu kız yatıyor!” Suskun, boşta kalan eliyle genç kızın ensesinden saçlarını kavrayarak başını geriye çekti. Mavi'nin başı istemsizce yukarı kalktığı anda Yarasa ile göz göze geldi. Ondan nefret ediyordu. Ona öfkeliydi. Fakat o anda adamın bedeninin arkasında olmak istediği gerçeğini kendisine itiraf etmek zorundaydı. Ya da onu bir an önce öldürmelerini diliyordu. Bir daha o depoya götürülerek takım elbiseli adamın karşısına çıkmak istemiyordu. Adam göz temasını kısa tutarak dikkatini yine onlara verdi.

Ardından sakın bir sesle konuşmaya başladı. “Ne yapacaksınız? Beni öldürüp kızı onlara mı teslim edeceksiniz?”

“Yapacağımız şey tam olarak bu, evet. Bize de ihanet ettiğini belirteceğiz tabii!”

Yarasa başını hafifçe yana eğdiğinde dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tabi. Yapın. Fakat ne düşüneceklerini ve ardından nasıl hareket edeceklerini size söylememe

izin verin. Yoksa sizi uyarmadığım için kendimi suçlu hissedirim.” Silahını yana indirip üzerinde durduğu halının çizgisini geçmeden hafifçe ileri geri yürümeye başladı. “Önce sizden konum isteyecekler. Ardından bizi almak için gelecekler. Ardından size kendinizi bir kahraman gibi hissedeceğiniz harika sözler söyleyecekler. Ve sonra... Sizin korkup yan çizdiğiniz ihtimalini göz önünde bulundurup bu hamleyi tekrarlamamanız için sesinizi sonsuza kadar kısacaklar!” Silahını kaldırıp Oblomov’a doğrulttu. “Bum!”

“Sıçtık biz!” Oblomov olduğu yerde tepinmeye başladı.

“Ben de aynen bunu söyledim!”

Suskun, Yarasa’nın sözlerinden sonra kısa bir an donup kalmıştı. Fakat daha sonra dişlerinin arasından tıslayarak, “Orası bizi ilgilendirir. Sen silahlarını yere bırak ve bize it!” diye buyurdu.

Yarasa yine başını yana eğerek, “Hay hay,” dedi. Aynı anda Mavi’nin gözlerine bakıyordu. Bir çift parıldayan, siyah misket sanki bir şey anlatmak istiyordu. Adam usul usul yere eğilerek silahlarını halının gerisine, çıplak zemine bıraktı. Saniyeler sonra da Mavi, Suskun ve Oblomov havada uçuyordu.

Halı ayağının altından aniden kaydıktan sonra olanlar öylesine yakalayamadığı bir hızla gerçekleşmişti ki Mavi ne zaman onun arkasına geçtiğini, ne zaman adamın silahları alıp diğerlerini etkisiz bıraktığını anlayamadı. Henüz şoku atlatabilmişken adam fısıldadı. “Sırtımı sırtıma dayal!”

Genç kız onun sözlerini ikiletmedi. Neden istediğini bilmiyordu fakat yerine getirmesi gerektiğini biliyordu.

“Şimdi! İki seçeneğiniz var! Ya sonuna kadar benimle olursunuz ya da gerçekten biraz önce söylediklerimi sırası ile yaşamak zorunda kalırsınız. Tek bir yanlış hareketinizde

sizin için gözümü bile kırpmam. Karar verin. İki dakika veriyorum.”

Mavi tamamen karşıya, dairenin holüne bakıyordu. Arkasında ne olup bittiğini bilmiyor, bu belirsizlik de onu çılgına çeviriyordu.

Eyüp alnına dayanmış olan namlunun üzerinden Uğur’un karanlık gözlerine bakıyordu. Hapşırırsa kurşunu yiyeceğini biliyordu. Şakası olmayan, neredeyse programlanmış bir robot gibi stratejik hareket eden bir insanı alt edeceğini düşünmekle aptallık etmişti. Üstelik elinde hâlâ kendi silahı duruyordu. Adam onu almaya bile gerek duymamıştı. Levent ise kıpırtısız ve belki de soluksuz olacakları anı bekliyordu. Eğer Uğur’la giderlerse bir şansları olurdu. Fakat diğerleriyle karşı karşıya geldiklerinde durumun aynen onun anlattığı gibi gelişeceğinden emindi. Gözlerini kapayıp derin bir iç çekti.

“Konum attım!” O kadar alçak sesle söylemişti ki adamın gözleri öfkeyle irileşmeseydi onu duymamış olabileceğini bile düşünürdü.

“Benimle misiniz?”

Eyüp oldukça ağır hareket ederek başını Levent’e çevirdi. “Ben kabul ediyorum.”

“Göt kafalı, sanki başka şansın var! Kabul ediyormuşmuş!”

Eyüp, Levent’in sözleriyle birlikte alçak sesle kahkaha atarken Uğur çoktan ayaklanmış kızı da kendisiyle birlikte kaldırmıştı. Ardından talimatlarını yağdırmaya başladı. “Siz diğer iki araçla ayrı ayrı gideceksiniz! Urfa’ya hareket edeceğiz. Telefonlarınızı burada bırakın. Elbistan Devlet Hastanesi’nin otoparkında tek bir araca düşeceğiz. Başka türlü haberleşemeyiz.” Hâlâ yerde yattıkları için adam hafifçe eği-

lerек, “Umarım nakit paranız vardır. Çünkü bugün size yapacağım ödeme ihtimaline kan doğramış bulunuyorsunuz!” dedi.

Mavi iki adamın asık suratlarıyla başlarını sallamalarını izledi. Ne yani? Bu kadar mıydı? Yarasa gerçekten onlara güvenebilir miydi? Ya da onlar kendilerine ihanet eden adama güvenebilirler miydi? Genç kız onların aralarındaki durum hakkında o kadar kafa karışıklığı yaşıyordu ki! Daha bir dakika önce birbirlerini öldürecek duruma gelen insanlar şimdi iş birliği içinde hareket etmekten bahsediyordu.

Yarasa aniden beline asıldığında genç kız hafif bir çığlık attı. Ona itiraz etmek istediye de kendisini son anda durdurdu. En azından konum atmalarının ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Bir de adamın artık onu tanıyabilen herhangi bir polis ya da asker tarafından sorgusuz sualsiz vurulacağını biliyordu. Yarasa kapının yanına hazırlanmış olduğu sırt çantasını ve parmaklarını parmakları arasından geçirdiği Mavi’yi de alarak daireden çıktı. Çok hızlı hareket ediyorlardı. Merdivenlerden üçer beşer inerlerken genç kız düşmemek için dua ediyordu.

Onlar binadan çıkarken yukarıdan gürültüyle bir kapının kapandığını duydu. Hiç hız kesmeden doğrudan üç aracın farklı yerlerde park edilmiş olduğu otoparka yöneldiler. Bevez bir araca doğru ilerleyip seri hareketlerle araca yerleştiler.

“Kemerini tak!”

Genç kız kemerini takmaya çalışırken otoparktan çıkmışlardı bile. Arkalarından diğer iki aracın da hareket ettiğini yan aynadan gördü. Üçü de tamamen farklı yönlere doğru ilerlemişlerdi. Bir an önce şehirden çıkacaklarını düşünürken adam kısa süre sonra çıktıkları binayı gözetleyebilecekleri bir yükseklikte aracı sarsa sarsa durunca şaşkınca ona

baktı. Fakat daha önce bulundukları alanın araçlara servis yapan bir kafe olduğunu fark etti. Yanında kendileri gibi park etmiş araçların içinde insanlar oldukça doğal bir gün yaşıyor gibi görünüyorlardı.

“Gitmiyor muyuz?” Genç kızın bedenindeki adrenalin seviyesi o kadar yükselmişti ki nefes nefese konuşmuştu.

Adam ona yandan bir bakış atıp, “Sana çay ısmarlamak istedim,” diye mırıldandı. Genç kız şaşkınlıkla ona bakıp başını iki yana sallarken o, arkaya uzanıp çantasının içinde bir şeyler aradı. Ardından kıza bir bere uzattı. “Bunu tak!”

Mavi saçlarını içinde toplayarak bereyi kafasına takarken genç adam da başına bir kasket geçirdi. Sonra eline aldığı dürbünle binayı izlemeye koyuldu. Genç kız aniden polis ekiplerinin çevresine doluştuğu binadan kıl payı kurtulduklarını o anda anladı.

“Şimdi ne yapacağız?”

Yarasa, genç kızın fısıltısıyla birlikte başını ona çevirdi. “Başka bir araç bulacağız.” Ardından aracın kaputunu açıp dışarı çıktı. Onun nasıl olup da bu kadar sakin kalabildiğini genç kızın aklı almıyordu. Hiç mi korkmuyordu? Peki, Mavi için bu kadar uğraşı neden veriyordu? Artık o kadarını anlamıştı. Adamın kendisine oyun oynamak gibi bir niyeti yoktu. Resmen söylediği gibi hayatını onun için hiçe saymıştı. Belki de hiçe saydığı daha çok şey vardı fakat genç kız bunları düşünüp babasının katiline sempati ya da ilgi beslemek istemiyordu. Ancak onun yerinde olsaydı kendisi böyle bir şeyin içine atılabilir miydi, emin değildi. Üstelik birbirlerini gerçekten tanımıyorlardı.

Adam kısa süre aracın motoruyla oyalandıktan sonra sinirle kaputu kapadı. Usulca yürüyerek yolcu kapısına geldi

ve Mavi'ye camı açması için işaret etti. Genç kız hızla camı indirirken onun ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu. Bu kadınlar rahat olmak zorunda mıydı?

“Sevgilim, çok üzgünüm ama çalışmıyor. Sanırım yetişemeyeceğiz!” Adamın sesi daha önce hiç yükselmemişti. Ama o anda pişmanlıkla dolup taşan sesi o kadar yükselmişti ki çevrelerindeki insanların duymuş olduklarından emindi.

Mavi ne söylemesi gerektiğinden emin olamayarak ve adamın gözlerinin içine dehşetle bakarak, “Ne yapacağız?” diye sordu. Adam hafifçe gülümseyip ona göz kırptı. Dudaklarını oynatarak ‘Aferin, kızım!’ dedi.

“Hiçbir fikrim yok! Sende nakit var mıydı?”

Genç kız telaşlanmıştı. Elleri terlemeye, başı zonklamaya başladı. Yutkunarak, “Olmadığını biliyorsun!” dedi.

“Çok özür dilerim, canım! Bunun başımıza geldiğine inanmıyorum.” Adam, sözlerinin ardından hâlâ cama eğilmiş olarak omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. Mavi onun baktığı yere bakması gerektiğinden emin değildi. Fakat başını hafifçe geriye çektiğinde neredeyse dört adım kadar yakınlığında duran aracın içindeki aileyi fark etti.

Yarasa tekrar ona döndüğünde genç kız derin bir soluk aldı. Aynı anda yandaki araçtan gür sesli bir adam onlara seslendi.

“Şey... Biz Malatya'ya gidiyoruz, eğer işinize yararsa yardım etmek isteriz.”

Yarasa aniden arkasını döndü. Minnettar bir tınıyla, “Gerçekten bunu yapar mısınız? Bize nasıl bir iyilik yapmış olduğunuzu bilemezsiniz! Çok teşekkür ederiz. Eğer hemen hareket etmeyecekseniz biz araçta bekleriz,” dedi.

“Hayır, hayır. Biz de zaten çıkıyorduk.”

Yarasa tekrar genç kıza döndü. “Şanslı günümüzdeyiz, sevgilim!” diye coşkuyla konuştu. Arka kapıyı açıp çantasını çıkardı. Ardından şaşkına dönmüş genç kızın kapısını açtı. “Atla bakalım!”

Bu adam nasıl bir oyuncuydu böyle? Beyni gerçekten bu baskı altında bile böylesine hızlı mı çalışıyordu? Mavi araçtan inerken ona inanamayan bakışlarla bakıyordu. Onlara yardım etmek için fazla düşünmeyen insanların aracının etrafından dolanırken gözü plakaya takıldı: 44 RSR 61. Belki de daha kendi araçlarını park etmeden önce bu planı kurmuştu bile! Aniden park ederken sarsıla sarsıla durduklarını hatırladı.

Aracın arka koltuğuna yerleştiklerinde Mavi bebek koltuğuna bağlanmış, sevimli bir kız çocuğunu görünce ister istemez gülümsedi. Yarasa yerleştikten sonra samimi bir dille araç sahiplerine teşekkür ederken, Mavi insanların aslında ne kadar iyi niyetli ve tehlikelerden habersiz olduklarını düşünüyordu. Hiç tanımadıkları insanlara sırf iyi niyetlerinden dolayı yardım ellerini açıyorlardı. Genç kız, Yarasa gibi adamlarla çocuğunun aynı şehirde bile bulunmasını istemezdi.

Sonunda başını iki yana sallayıp kendisine gelerek araç sahiplerine alçak sesle teşekkür ederken Yarasa dönüp ona göz kırptı.

“Sizin yolculuk nereyeydi?” Adam dikiz aynasından ikisine de neşeyle gülümseyerek baktı.

Yarasa hızla söze girdi. “Biz aslında balayında sayılırız. Buraya da annemle babamın mezarlarına uğramak için geldik. Fakat düğün masrafları o kadar belimizi büktü ki araç sorunlu olduğu halde yaptıramadan yola çıkmak gibi bir aptallık yaptık! Ama Malatya’da bir arkadaşım var. Bizi ağırlayacaklarına eminim.”

Adamın eşi arkaya dönüp onlara öylesine bir hüznle bakı ki Mavi'nin içi sızladı. Resmen insanların sağduyulama kullanarak kendilerine sempati duymalarını sağlıyordu. Birkaç dakika sonra polis ekipleriyle çevrelenmiş binanın hemen arka sokağından geçerken genç kız çevrede dolaşan polis memurlarına bakmamaya çalışıyordu. Nefes alışları yükselirken kulakları uğuldamaya başladı.

Polisler kimi araçları durdururken onların aracına dikkatle bakıp geçmelerine izin verdiklerinde tuttuğu soluğunu yavaşça saldı. Aynı anda Yarasa parmaklarını kendi parmakları arasından geçirip hafifçe sıktı. Genç kız öndeki iyi niyetli insanlara bir şey belli etmemek için hareketine tepkisiz kaldı. Fakat ister istemez bu sıkı tutuştan güç almıştı. Yine de içinde hafif bir endişe barındırıyordu.

Yol, sanki kırk yıllık arkadaşmış gibi sohbet edip gülüşen iki adamın anlattıklarını dinleyerek farkına varmadan bittiğinde genç kız yorgun düşmüştü. Eli hâlâ adamın sıkı tutuşuyla kavranmış bir şekilde araçtan inip insanlara bolca ve minnetle teşekkürlerini sundular.

Ardından Yarasa yine o eski haline döndü. Bir insan nasıl böylesine hızlı değişimler yaşayabilirdi ki? Biraz önce indikleri araçta yol boyunca o kadar samimi, neşeli ve deli dolu bir genç gibi hareket ediyordu ki insanların ona kanmaması çok güçtü.

“Eğer devam edemeyecek durumdaysan bir otele gidebiliriz.”

Genç kız karanlık yolda onun hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken kaşlarını çatı. “Gerçekten bir otelde kalabilir miyiz?”

“Bu tür durumlar için kullandığım, farklı kimlik ismi ile bir kredi kartım var.” O ne kadar rahat görünürse görünsün,

mek hazırlayacağını ancak yemek tepsiyi önüne geldiğinde anladı. Keşke bunları yapmasaydı. Onunla böyle incelikle ilgilenmesini istemiyordu. Aslında yok olmasından başka bir şey istemiyordu.

Sabaha karşı hareket edecekleri için erkenden yatmaya karar verdiklerinde Mavi huzursuz oldu. Adam kendisini önüne katıp karanlık bir odaya girdi. Ardından ışıkları yak-tı. Oda aslında bir oturma odasıydı. İki çekyat, bir yuvarlak sehpa, minik bir televizyon ünitesinden başka bir şey yoktu. Yarasa aniden odanın içinde dolanıp durmaya, eşyaların ye-rini değiştirmeye başladı. Bir çekyatı konuşlandırıldığı yerin-den alıp duvarın dibine koyarken diğerini kapadığı kapıya dayadı. Sehpayı da pencere kenarına yerleştirip üzerine yer-deki büyük vazoyu koydu.

Yedi katlı bir binanın ikinci katında kalıyorlardı. Bu adam gerçekten birilerinin bu binaya tırmanacağını mı düşünüyor-du? Sonunda adam ona döndü ve çekyatın üzerine hazırla-dığı yatağı işaret etti.

“Yerin hazır!”

Genç kız pijama giymemişti. Aslında bundan huzursuz olsa da adam aniden kalkıp gidebilecekleri bir durum oldu-ğunda giyinmeye vakit bulamayacaklarını belirtmişti. Mavi ona öfkeli olabilirdi fakat bu kadar kontrollü ve dikkatli bi-rinin sözlerini yerine getirirdi. Tekrar pijamalarıyla kalmak istemiyordu. Ağır adımlarla çekyatın üzerine hazırladığı ya-tağa ilerledi. Ardından örtüyü üzerine çekip adama arkasını döndü. Işıkların kapandığını, kapının kilitlendiğini duydu.

“Yana kay.”

Adamın gırtlaktan gelen derin sesiyle ve sözleriyle bir-likte aniden doğrulup ona baktı. “Benimle mi yatacaksın?”

Karanlık olmasına rağmen adamın gülümsediğini hissedebiliyordu. Zaten sözleri de eğlendiğini anlatmaya yetmişti. “İsterdim. Fakat sadece yanında yatmakla yetineceğim.”

Daha Mavi itiraz edemeden adamın büyük elleri tarafından duvar dibine itilmişti. Ardından o koca gövdesini zaten dar olan alana sıkıştırıp genç kızın yanına uzandı.

“Senin yanında yatmayacağım!”

Mavi kalkıp gitmeye hazırlanıyordu ki adamın büyük kolu hızla beline dolandı. “Ya böyle koyun koyuna yatarız ya da sen bir tarafta ben bir tarafta yatarız!”

“Ellerini üzerimden çek!” Genç adamın sert bedenine diz atarken aynı anda kollarıyla bedenini ittirmeye çalışıyordu.

“Ben insanım, Mavi. Hafif uykular için eğitilmeme rağmen derin bir uykuya dalabilir, yanı başımıza gelene kadar tehlikeyi fark etmeyebilirim. Ama bu şekilde... Kimse beni geçmeden sana ulaşamaz.”

Yarasa sonunda onun kalkmayacağına ikna olmuş gibi kolunu geriye çekip başının altına koydu. Mavi de iyice duvar dibine çekilerek onun bedenine dokunmamaya çalışıyordu. Sonrası... Sonrası ise sessiz ve hareketsizliğin içinde ağırlaşan havaydı. Dakikalar ilerledikçe adamın bedeninden yayılan ısı genç kızın tenine çarpıp tüylerini ürpertirken, sanki yüksekte düşüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bedeni her seferinde neden bu adama böylesine çılgınca tepkiler veriyordu? Daha görmeden hissedebildiği kişi hemen yanı başında yatıyor, bu farkındalık bünyesinin ihtiyacı olan uykuyu ondan mahrum bırakıyordu. Onun da uyumadığını biliyordu. Düzenli nefesler alıyor olmasına rağmen adamın canlılığını hissediyordu.

Sonunda Yarasa derin bir iç çekişin ardından Mavi’nin teninin üzerinde gezinen alçak sesiyle konuştu. “Kişisel değildi. Onu tanı mıyordum bile!”

Selvi Alıcı

Mavi o kadar rahat olamıyordu. Ona sorması bile küçük bir ihtimal de olsa risk taşıdığını anlatıyordu. Zaten adamın sonraki sözleri de bunu kanıtlıyordu. “Ama resmimi kısa sürede ekranlara vereceklerinden şüphem yok. Araçlarına bindiğimiz aile beni anımsayabilir. Yapacakları ilk şey otellere ve kiralık araba şirketlerine bakmak olacak. Yine de... Eğer gidemeyecek durumdaysan idare edebiliriz.”

“Sorun değil! Devam edebilirim.”

Adam başarıyla onayladıktan sonra biraz daha ilerlediler. Ardından üzeri branda ile kapalı bir aracı çalarak yollarına devam ettiler.

12. Bölüm

Yaşamak için gerçekten bunca çabaya değer miydi? Hayatının kalan kısmının artık sürekli bir kaçma-kovalamaca içinde geçeceğini düşünüyordu. Evet. Çok fazla kimsesi yoktu ama kendine göre bir hayatı vardı. Kaybettiği babası, yakın arkadaşı, bir işi, bir evi... Tutunacak bir şeyleri vardı. Normal bir insan gibi normal bir hayat yaşıyordu. Geceleri işine gidiyor; boş vakitlerini arkadaşıyla görüşerek, kitap okuyarak ya da alışveriş yaparak geçiriyordu.

Eğer sürekli kaçacaksa ve kendine bir yer edinemeyecekse gerçekten yaşamamanın bir anlamı var mıydı? Normal bir insan gibi hayatına devam edemeyecekse tüm bunların bir anlamı var mıydı? Üzerinde kendisine ait olmayan kıyafetler; etrafında tanımadığı, dahası güvenemediği insanlar ve kesinlikle ucunda bir ışık göremediği geleceği... Mavi daha üçüncü günün sonunda yorulmuştu. Daha çok... Pes etmiş-

ti. Zaman zaman düşündüğü yaşamın anlamsızlığını o anda daha çok benimsiyordu. Pesimistlik onu tanımlamasa bile ne çok neşeli ne de çok iyimser bir insandı. Fakat o anda karamsarlığın dibine batmıştı.

Her anı tetikte geçen dakikalar, tehlikeyle koyun koyuna serüvenler ve gerçekten güveneceği tek kişinin, babasının katili olması onu harap etmişti.

Diğer iki adamla hastanenin otoparkında buluştuktan sonra onlardan birinin aracına binmişlerdi. Bir an önce de Şanlıurfa'ya hareket etmişlerdi. Yol boyunca kimse tek kelime etmemiş, aracın içini huzursuz bir sessizlik kaplamıştı. İki adam kendilerine karşı bir savunma içindeydi. Mavi ve Yarasa da onlara karşı bir savunma içindeydi. Ayrıca Mavi ve Yarasa'nın da kendi içlerinde karşı karşıya olma durumları vardı. Fakat bir şekilde hepsi birlikte hareket etmek zorundaydı. Bu da onları tuhaf bir topluluk yapıyordu. Yani kendi içlerinde de her an tetikte olma durumları vardı. Aralarında sadece Yarasa oldukça kayıtsız görünüyordu ve genç kadın televizyonlarda resminin dönmesine rağmen nasıl bu kadar rahat olduğuna anlam veremiyordu. Sanki adam arkadaşlarıyla tatile çıkmış gibi davranıyordu.

En çok kaygılandığı an ise adamın eski komutanıyla bir araya geldiği andı. Önce bir telefon kulübesinden telefon açmıştı, ardından da askeriyeye ait lojmanların arka tarafında, karanlık sokakta bir görüşme gerçekleşmişti.

Şimdi de bir aşiret ağasının onlar için hazırlattığı zengin bir sofranın etrafını çevrelemiş yemek yiyorlardı. O kadar çeşitli yemekler vardı ki Mavi'nin midesi tüm bu lezzetler karşısında ister istemez bükülmüştü. Daha sonra hepsini çıkarmak isteyeceğini bildiği halde analıkızlı çorbasını da, içli köfteleri de, kebabları da azar azar da olsa midesine in-

dimişti. Hemen önünde bulunan ezmeye çatalını uzatırken yanındaki adam keyifli bir tonla kulağına fısıldadı.

“Daha sonra yediklerini çıkarmaya çalışacaksan midene bu kadar yüklenme!”

Mavi başını çevirip sert bakışlarını adamın parıldayan gözlerine dikti. “Bu, benim sorunum.”

Adam başını iki yana salladı. “Artık senin sorunun diye bir şey yok. Bizim sorunlarımız var.” Genç kız masanın altından ona tekme atmasına rağmen adam sözlerine devam etti. “Yemek zorunda değilsin. Sana bir şeyler hazırlayabilirim. Sadece bunu aklında tut, yeter!”

Adamın onu düşünüp durmasından usanarak başını onaylarcasına salladı. Çeşitli yemeklerle donatılmış masanın etrafındaki kalabalığın gözlerini üzerinde hissettiğinde yanakları kızarılarak başını tabağına eğdi. O an tekrar adamın ısıltısını duydu.

“Kızarıbiliyor olman ne kadar şaşırtıcı!” Genç kız ona bir tekme daha attı.

Yemekten sonra aşiret ağası Salih Öztekin onları özel olarak görüşecekleri bir odaya aldı. Yemek masasında bulunanların bir kısmı bu görüşmeye ağanın bir baş hareketiyle katılırken diğerleri dışarıda bırakılmıştı. Aslında daha çok koruma gibi görünseler de odaya alınan adamlar ağanın ailesine mensup kişilerden oluşuyordu ve herkes otururken onlar ayakta kalmıştı.

“Komutan bizden bir isteğiniz olduğunu haber etti. Onun ricası başımızın üzerine! Yalnız para konusunda sıkıntınız varmış. Onun için birkaç gün sizi burada ağırlayacağız. Siz bize isteklerinizi bildirin, biz onları ayarlarken bağ evinde kalırsınız.”

Yarasa adamın sözlerini başını eğerek onayladı. “Güvenlik konusunda sıkıntılarımız var.”

“Onlar kolay şeyler. Merak buyurmayın, burada konuşulan burada kalacak. Sizi de bizden kimse görmedi, duymadı, bilmiyor.”

Konuşmanın seyri Yarasa’nın onlardan istedikleriyle devam etti. Büyük iki arazi aracı, silahlar, bir miktar para, güvenli telefonlar, tablet, ismini telaffuz edemediği elektrik kabloları... Liste o kadar kabarıktı ki genç kız bir süre sonra dinlemeyi bıraktı. Görüşme bittiğinde kendileri için hazırlanan odalara götürüldüler. Ardından Yarasa yine kendi önlemlerini alarak odayı kısmen güvenli hale getirdi.

Genç kız, adam itirazlarını kabul etmeyeceğini bildiği için daha söylemeden duvar tarafında yerini almıştı bile ki zaten ona karşı gelecek ne gücü vardı ne de ruhen o kadar enerji doluydu. Üstelik yatağı o kadar rahattı ki o anda hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Hele de midesinin doluluğunu, kalorileri, bedenine zararlı yağ olarak dönecek şeyleri düşünmeyi hiç istemiyordu. Yoksa anında parmağını boğazına takacaktı. Temiz kokan yün yorganı üzerine çektiğinde adam hemen yanındaki yerini aldı. Allah’tan yatakları bir öncekinden daha büyüktü.

Ne kadar hiçbir şeyi düşünmek istemese de gözlerini kapadığı anda tüm karmaşa karabasan gibi üzerine çöktü. Geleceği olmadan yaşamaya çalışmasının mantıksızlığını sorgulamadan edemiyordu. Bu belki başkalarına göre korkaklıktı fakat o böyle düşünmüyordu. Kendisiyle birlikte, kendi iradeleri dışında hayatlarını değiştirerek tehlikeye düşen insanlar vardı. Tüm bu kaosun ortasında da Mavi duruyordu. Yok olsaydı belki de her şey yerli yerine oturabilirdi.

O anda anlıyordu ki ardında bıraktığı hayatta itiraz ettikleri, hayıflandıkları, acıları o kadar da büyütülecek şeyler değildi. Daha büyük sorunlar onları önemsiz kılmıştı. Bir de yanındaki adam vardı. Karalar giyen, kara gözleri olan, karanlık bir adam.

“Niye uğraşıyorsun ki? Neden vazgeçip kendi hayatına devam etmiyorsun? Böylesi hepimiz için çok daha kolay olur belki de...” Sözcükler zihninden geçtiği anda dudaklarında yer bulmuştu. Alçak, ruhsuz bir fısıltıyla...

“Tedavisi olmayan hastalıklar nasıl olur, biliyor musun?”

Genç kız adamın duygusuz sesiyle birlikte kaşlarını çattı. Ancak ona cevap vermedi.

“Uğraşırısın, çabalarsın, kurtulmak için sonuna kadar çırpınırsın! Fakat bir işe yaramaz. Hastalık bedenine sızmıştır, piklerek yayılmaya başlamıştır ve seni istiyordur. Sonunda seni almadan asla yok olmaz.” Adam hafifçe dönerek bedenini ona çevirdi. Derin bir iç çekişle birlikte usulca elini kaldırdı. Genç kızın tenine dokunmadan hafifçe bedeninin üzerinde dolandırmaya başladı. “Sen hastalıksın. Benim hastalığım. Sana baktım. O anda bana işledin. Sonra yavaş yavaş içime yayıldın. Görmeyeceğim dedim. Görmeye geldim. Bakmaya-çağım dedim. Ama baktım. Bu son dedim. Fakat aslında hiç sonum olmadın. Bilmediğim, başlangıcım olduğundu.”

Sözleri genç kızı hızla uçurumdan atmış olmasaydı, parmakları tenine değdiğinde belki itiraz edebilirdi. Parmaklar o kadar hafif, nazik bir dokunuşla yüzünde geziniyordu ki gözlerini kapadı. Bunu istemiyordu. Adamın parmaklarının tenine değil, ruhuna nüfuz ettiğini fark ettikçe panikliyordu. Korkuyordu. Kendisi için yaptıklarından ve son sözlerinden sonra onun da kendi içine yayılmasından korkuyordu. Bunun hesabını verememekten korkuyordu. Kalbini kasırgaya

bırakmış gibi hissediyordu. Adamın devam eden sözleriyle gözlerinin kıyısından damlalar süzölmeye başladı.

“Hayatımda annem ve babamın dışında kimseyi sevmedim. Ne işimi, ne kendimi, ne de herhangi bir şeyi! Ve hiçbir şey bana senin gibi değmedi. Görevi aldım. Sen olduğunu anladığımda güçlölkle üstesinden geldiğim bocalamanın ardından seni almayla geldim. Sen uyurken başında saatler geçirdim. Ellerim onlarca kere tetiğe gitti. Onlarca kere vazgeçtim. Bana bir şey yaptın. Ne yaptığını bilmiyorum. Ama senin yerine kurşunu kendime sıkma daha cazip geldi. Şimdi söyle bana! Gerçekten seni ortaya atıp kendimi kurtarabileceğime inanabiliyor musun?”

Mavi sessiz kaldı. Aralarında babasının ruhu duruyor olmasaydı belki de hıçkırıklarını onun göğsünde söndürürdü. Aynı anda adamı hem boğmak hem de boynuna sarılmak istiyordu. Yarasa geri çekilirken kendisi de ona sırtını döndü. Sözlerinin ardından ona ne söyleyebilirdi ki? Yine de fısıldadı. “Senden nefret ediyorum.”

“Eh! Bu da bir şey!”

İkisi de uyumuyordu. Farkındalık, ruha değen sözler, canlılık, enerji... Hepsi havada dolayıp tepelerine çöküyordu. Mavi dayanamayıp tekrar fısıldadı. “Sonunda kazanabileceğin bir şey yok ki!” O ne kadar kendisine olan hislerini böylesine kolaylıkla söylerse söylesin Mavi’nin ona verecek bir şeyi yoktu. Ne kadar uzak bir ihtimal olursa olsun ondan alacak bir şeyi vardı.

“Var. Hayatın.”

Sümböl isimli genç kız ince, uzun parmaklı nazik elleriyle Mavi’nin başörtüsünü takıyordu. Salih Bey’in erkek kardeşi-

nin kızıydı. Boyun kısmını iğne ile sabitleyebilmek için dizlerini kırarak hafifçe eğilmişti. Mavi, genç kız işini kolaylıkla vapsin diye çenesini kaldırmış; başının üzerinden karşısındaki adama bakıyordu. Onu bir saniye olsun yalnız bırakmayan adama! Daha önce söylediği sözlerin anlamını yeni yeni kavriyordu. Bu iş bitene kadar her şekilde yanında olacağını belirtirken adam şaka yapmamıştı. Banyo yapsa kapının önünde bekliyor, bağ evinde sıkılıp hava almak için dışarı çıktığında iki adım arkasından yürüyordu.

Mavi ise adam hislerini kolaylıkla dile getirdiğinden beri onunla fazla konuşmamaya çalışıyor, öfkesini bile içinde tutmaya çalışıyor, durabildiği kadar uzak duruyordu ki bu durumda uzak durma konusu oldukça güç oluyordu.

Onunla konuştuğu tek tük anlardan biri ise sahte kimliklerini ve evlilik cüzdanlarını gördüğünde yaşadığı şokla olmuştu. Bağ evine geldikleri ilk gün vesikalık fotoğraf çekirmişlerdi. Sahte kimlikleri de bu fotoğraflar süslemişti. Fotoğraflardaki iki kişi de kendilerine benzemiyordu. Yarasa, Mesut Batmaz; Mavi ise Meryem Batmaz olmuştu.

“Bu fotoğraflardaki kişiler bize hiç benzemiyor!” diye resmen haykırmıştı.

“Yola çıktığımız zaman sen de sana benzemeyeceksin.”

O anda baktığı adam gerçekten Yarasa’ya değil, kimlikteki Mesut’a benziyordu. Omuzlarındaki kumral saçları, mavinin can alıcı bir tonuyla süslenmiş gözleri, kocaman kemik gözlükleriyle tamamen başka biri gibi görünüyordu. Fakat koca cüssesi için yapabileceği bir şey yoktu. Kendi cüssesinin dışına yaydığı o baskıcı havası için de yapabileceği bir şey yoktu.

Sümbül başörtüsünü bağlamayı bitirdiğinde geriye çekilip, ışıldayan gözlerini ona dikti. “İşte bitti! Saçların sana

çok yaşıyordu, ablam. Fakat şu anda yüzün resmen ay gibi parlıyor.” Omzunun üzerinden Yarasa’ya bir bakış attı. “Bir-birimize çok yaklaşıyorsunuz!”

Adam soğuk bir nezaketle genç kıza hafifçe gülümsedi. “Zahmet oldu. Teşekkür ederiz.” Sesinin tonu başka sözlerle gerek duymadan resmen genç kıza gitmesini emrediyordu. Sümbül hafifçe başını sallarken yüzü asılmıştı. Mavi, kız odadan çıkmadan önce ona samimiyetle gülümseyip odayı terk etmesinin ardından öfkeli gözlerini adama dikti. Tam ona kabalığı için bir şeyler söyleyecekti ki kendini tutmayı başardı.

Adam iki adımda hemen önünde bitti. Bir elinde Mavi için istediği lens kutusu, diğer elinde ise bir makyaj çantası vardı. “Daha önce hiç lens kullandın mı?” diye sordu.

Mavi onaylarcasına başını salladı. “Denedim fakat rahatsız etti.”

Adamın dudağının bir kenarı sıkıntıyla yana kaydı. “Pekâlâ, şimdi de rahatsız edecek. Fakat bir süre sonra alırsacaksın. Sadece varacağımız yere kadar uyumamaya çalış!”

Genç kızın kaşları hafifçe çatılırken aklındaki soruyu detaylıca düşünmeden dile getirdi. “Ülke dışına çıkacağımızı sanıyordum.”

Genç adam hafifçe gülümseyişinin ardından başını iki yana salladı. “Çok fazla bağlantım olduğunu bildikleri için onların da ilk düşünecekleri bu olacak. Onun için şu an yurt dışına kaçak çıkabileceğim ne kadar yol varsa hepsini tutmak için harekete geçmişlerdir. Bu yüzden bir süre daha burarlarda takılacağız.”

Mavi huzursuz olduğu için ister istemez yüzü de, bedeni de gerildi. “Burada kalmak daha tehlikeli olmaz mı?”

“Eğer sağ salim varmayı başarabilirsek gittiğimiz yeri sadece ben bildiğim için sorun olmayacak. Bizim dışımızda çok az insanın bulunduğu bir yere gideceğiz.”

“Nereye?” Cevap vermeyeceğini bildiği halde soru aniden dudaklarından kaçırmıştı. Ardından yüzünü buruşturup aksi bir sesle, “Öylesine... Bir anda sordum!” diye mırıldandı.

Tam arkasını dönüp gidecekken adamın eli, kolunu sıkıca kavrayarak bedenini kendisine çevirdi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Baktığı yüz Yarasa’ya benzemiyordu fakat ifadesindeki farklılığı tanıyacak kadar onun yüzüne bakmıştı. Adam, bir eliyle havaya kalkmış pardösünün yakasını düzeltirken alçak sesle mırıldandı. “Sen benimle konuştuğunda evrenin sırrını istersen, onu bile bulacakmışım gibi geliyor.” Ardından genç kızın kulağına eğilip fısıldadı. “Ordu’ya gidiyoruz.”

Mavi, Ordu’nun Karadeniz’in incilerinden olduğunu biliyordu. Fakat hiç gitmemişti. Ordu hakkında sadece bulunduğu ve Boztepe’sini biliyordu.

Adam geri çekilip lens kutusunu havaya kaldırdı. “Lensleri takalım mı?”

Genç kız kutuyu onun elinden alıp evdeki tek aynanın bulunduğu yer olan hole doğru ilerledi. Biraz zorlansa da kısa süre içinde lensleri takmayı başardı. Hemen kaşınmaya, gözlerini rahatsız etmeye başlayınca gözlerini kırıştırdı. Fakat lenslerden çok daha büyük sorunları olduğu için şikâyet etmedi. Tüm bu zaman boyunca onu dikkatle, hatta biraz eğlenerek izleyen adam makyaj çantasını açtı. Genç kıızı holde bulunan bir sandalyeye oturması için yönlendirdi. Ardından Mavi’nin yüzü üzerinde çalışmaya başladı. Nele-re kadir olduğunu bildiği adamın makyaj yapabiliyor olması

ona tuhaf geldiği için titreyen dudaklarını zorlukla bastırdı. Ancak her şeyi dikkatle gözleyen adamdan bir şey saklamak oldukça güçtü.

“Eğleniyor musun?” Adam hafifçe doğrulup başını eğerek ona -Allah kahretsin ki- sevimli bir bakış attı. Mavi süratle kaşlarını çatıp gözlerini kaçırdığında da sıkıntıyla iç çekip, “Ah! Evet. Tabii!” diye mırıldandı.

Ardından tekrar Mavi’nin yüzüne eğilerek becerikli, ne yaptığını bilen dokunuşlarla çalışmasına devam etti. İşi bittiğinde genç kız hızla ayaklanarak aynaya baktı ve ister istemez çenesi aşağıya düştü. Karşısında kendisinden çok daha farklı bir kadın duruyordu. Siyah kaşlarıyla, bal rengi gözleriyle, ince dudakları ve düz burnuyla tamamen yabancı bir kadındı. Tıpkı üzerinde oynadıkları fotoğraftaki kadına benzemişti: Meryem Batmaz.

“Fena değil!” Onun kendisini izlediği aklından çıktığı için sesiyle birlikte hafifçe irkildi. Fena değil mi? Mavi mükemmel bir çalışma olduğunu düşünüyordu. Hatta ister istemez adamın yeteneğine de hayranlık duymuştu. Hayranlık duyduğunu itiraf etmek istemediği başka yetenekleri gibi... “Malzemelerimiz yeterli olsaydı daha iyi sonuç alabilirdik. Fakat bu da idare eder.”

Genç kız arkasını dönüp onları bekleyen diğer iki adamın yanına gitmek için harekete geçmişti. Ancak yine kendini durduramadan adama döndü. “Sürekli böyle şeylerle mi uğraşıyorsun?” Kendi sesindeki baskın merakı duyunca yüzü gerildi.

Adam onun tepkisine hafifçe gülümsedi. “Zaman zaman.”

Mavi tekrar salona yöneldi. Daha kapıdan adımlarını attıkları ilk anda Oblomov ve Suskun kahkaha attılar. Hatta

Oblomov işi abartarak tepinmeye, ardından yerlerde sürünmeye başladı. Neye güldükleri umurunda değildi. Fakat kahkahaları öylesine keyifliydi ki Mavi'nin de dudakları titredi. Ardından kendini tutamadan gülümsedi.

Oblomov işaret parmağını Yarasa'ya doğrulttu. "Ben hayatımda böyle itici bir tip görmedim. Önceden kıçımın tek yamağına benziyordun. Şimdi tamamen götüme benzemişsin!"

Suskun'un kahkahaları arkadaşının sözleriyle daha da artmıştı. Yarasa içini çekerek koltuklardan birine oturdu. İkisinin esprilerinin hedefi sürekli olarak Yarasa oluyordu. O ise çoğunlukla sessiz kalmakla yetiniyordu. Çoğu zaman öyle kayıtsız kalıyordu ki onların alaylarını duymadığı bile düşünülebilirdi. Mavi de bir sedire otururken adamın cevap vermesi bu yüzden ani bir sessizliğe neden olmuştu.

"Neden espri yapmak yerine Seppuku yapmıyorsunuz ki? İnanın size daha çok saygı duyarım!" Ardından hemen sedirin önünde duran çantasının içinden bir fotoğraf makinesi çıkardı.

Seppuku da ne demekti? İki şamatacı birbirine tuhaf bakışlar atıyor, sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyorlardı. Her nedense Mavi onlara sempati duymaya başlamıştı. Kendi içlerinde sürekli dalaşmaları ayrı keyifli, Yarasa'ya satışmaları ayrı keyifli oluyordu. İkisi de aynı anda dizlerinin üzerine çöktü.

Oblomov, "Allah'ım! Mutluluktan ağlayacağım!" dedi ağlamaklı bir tınıyla. Ardından sahte gözyaşlarını silen Suskun'a baktı. "İnanabiliyor musun? Espri yaptım!"

"Lütfen, bu kutsal anı bozma! Adam espri yapabiliyor! O da bir insanmış!"

Mavi ister istemez güldüğünde Oblomov ona karanlık ve aynı anda eleştirel bir bakış attı. "Sen hiç gülme!" Eliyle

Yarasa'yı işaret etti. "Bu tiple evleniyorsun, bir de hiç utanmadan çocuk yapıyorsun." İkisi de ayağa kalkıp yine eski yerlerine oturdular. "Ortaya çıkacak zavallıya acıyorum ben, çirkinlikten insan içine çıkamayacak!" Dramatik bir tavırla başını iki yana salladı. Mavi kızarak başını karnının üzerindeki şişliğe eğdi. Bir aile gibi olacaktı. En azından dışarıya vermek istedikleri mesaj da, görüntü de böyle olacaktı.

Yarasa ayağa kalkınca ortam aniden gerildi. Bakışlar tedirgin bir hâl alırken hava sanki ağırlaşmıştı. Mavi de en az onlar kadar kaygılıydı. Adamın sağı solu belli olmadığından yapacağı hamleyi önceden kestirmek çok güç oluyordu. Sonunda adam elindeki fotoğraf makinesini Oblomov'a uzattı. "Fotoğrafımızı çek!"

Mavi onun isteğini anlamsız bulmuştu. Neden durup dururken fotoğraf çekmek istediğini sorgularken adam aniden yanına gelip oturdu. Bir kolunu sahiplenircesine genç kızın omzuna atıp bedenini hafifçe kendisine çekti. O anda Mavi'nin aklındaki her şey uçup gitti. İçinden tanımlayamadığı tuhaf bir şeyler akıp gitti. Sanki gondolun en tepesinden aşağıya iniyormuş gibi içi havalanmıştı.

Bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. O ne zaman böyle yakınında dursa -ki sürekli yakınındaydı- tüm duyuları hareketleniyordu ve sırf bu yüzden kendisinden nefret ediyordu. Adamı öylesine yoğun hissediyordu ki en ufak dokunuşu bile bedeninin derinliklerinde titriyordu. Bu, bedeninin ona karşı önüne geçilemez tepkisiydi. Yanaklarının ısındığını hissederken polaroid makineyi tutan genç adama baktı.

"Uçurumdan düşüyormuş gibi değil, Mavi! Mutluluktan uçuyormuş gibi görüneceksin!"

Oblomov'un sözleriyle Yarasa aniden öne eğilerek onun yüzüne baktı. Adam onda ne gördü bilmiyordu fakat yüzün-

den hızla yırtıcı bir ifade geçip gitmişti. Ardından Mavi'nin midesinin altında titreşen alçak sesiyle konuşmaya başladı. "Geri itmeyi deneme. İnan bana başarısız olursun! Senin hissettiklerini kuvvetli bir şekilde ben de hissediyorum ve artık karşı koymaktan vazgeçtim. Bunun için yanımdasın."

Sonra da sanki genç kıızı yakan sözleri o söylememiş gibi fotoğraf makinesine dönüp mutlu bir şekilde gülümsedi. Mutlu bir eş gibi!

Genç kız ne söylemesi gerektiğini bilemeyerek, sırf karşı koymak adına, "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Fakat kendi içini biliyordu. Söylediğine göre adam da biliyordu. O sözlerin ardından gerçekten Mavi'nin makineye bakıp sahte bir gülüş gönderebileceğine inanıyor muydu? Hislerini nasıl bilebiliyordu ki? O kadar açık bir şekilde yüzünden anlaşıyor muydu? Dahası kendi hisleri zaten suçlu hissetmesine neden olurken adamın da bunu fark etmesi suçluluğunu iki katına çıkarıp utanmasına neden oluyordu. Uzun süre boşluğa takılıp kaldığında Oblomov'un sesiyle kendisine geldi.

"Suskun! Yaz bunu bir yere, oğlum. Tarih at. Adam kendi tarihindeki en uzun konuşmayı yaptı!"

"Bir saniye susar mısın? Şurada bayılmamaya çalışıyorum."

Yarasa'nın sözleri kalbine ne yaparsa yapsın, genç kız kendini gülümsemekten alamadı. Aynı anda Oblomov deklanşöre bastı ve fotoğraf makineden çıktı.

Yarasa, "Onu ruhsatın içine yerleştirebiliriz," diye bildirdi.

Daha önce onun fotoğraf çekme isteğini garip bulsa da o anda neden bunu istediğini anlamıştı. Polislerin onları durdurma ihtimaline karşı bu küçük aile fotoğrafını hikâyelerinin inandırıcılığı adına ruhsatın içine koydurmuştu. Ne

Mavi ne de Yarasa fotoğrafa bakma ihtiyacı duydu. Kalan hazırlıklarını da bitirip bağ evinden dışarı çıktılar.

Kasası tamamen dolu olan çift kabinli bir kamyonete Mavi ve Yarasa, diğer araca da şamataci ekip binmişti. İkisi de Yarasa'nın istediği gibi arazi araçlarıydı. Mavi kamyonetin yolcu koltuğuna yerleşirken adam sanki her gün bunu yapıyormuş gibi genç kızın binmesini bekleyerek kemerini takmasına yardımcı oldu. Mavi de ona izin verdi çünkü karındaki koca şişlikle bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Vakit kaybetmeden hemen yanındaki yerini aldı ve yola koyuldular.

Mavi arkalarındaki aracın içinde muhabbetin hiç azalmadığını tahmin ediyordu. Kendi araçlarının içi ise öylesine sessizdi ki bir mezardan farksızdı. Sivas'tan tekrar geçmemek için yol güzergâhlarını daha uzun yoldan seçmişler, yakıt deposunu doldurmanın dışında hiç durmamışlardı ki benzin ihtiyaçlarını da diğer araçların depolarından çalarak karşılamışlardı.

Sessizlik Mavi için sorun değildi. Aracın içini yerel bir radyo tarafından çalınan müziklerin hafif tınıları doldururken o, geçtikleri yerlerdeki doğaya takılıp kalıyordu. Ülkesi o kadar güzeldi ki kendi kendine neden yaz tatillerini hep denize kıyısı olan kalabalık tatil yerlerinde geçirdiğini düşünüyordu. Yanındaki adam da sanki onun bu güzelliklerin yeni farkına vardığını biliyormuş gibi sessizliğini daima koruyordu.

Ordu'ya geldiklerinde ise Oblomov ve Suskun küçük bir marketten aşırıya kaçan bir alışveriş yapmışlardı. Genç kız onların taşıdıkları poşet poşet malzemeleri gördükçe şaşkına dönmüştü. Elbette daha sonra bu abartılı alışverişin nedenini anlayacaktı.

Tekrar yola koyulduklarında aracın içindeki müziğin sesi aniden yükseldi. Genç kızın gözleri istemsizce radyoya, adamın sesi açmak için hareketlenen parmaklarına takıldı. Ardından müziğin sözlerine odaklandı. Cem Adrian. *Bana ne yaptın?* Sanatçıyı biliyordu fakat daha önce hiç dinlememişti. Adamın sesinin o kadar kendisine çeken bir tınısı vardı ki insan başka bir şeye dikkatini veremiyordu. Fakat şarkının kimi yerlerinde Yarasa'nın sesi biraz daha açtığına dikkatini verebilmişti:

...

Sadece sessizce durdum ve öylece izledim bir meleğin ellerindeki ellerimin izlerini.

...

Sadece sessizce durdum ve öylece izledim bir meleğin ellerindeki kaderimin sökülüşünü.

...

Sadece sessizce durup öylece izlemek istedim bir meleğin ellerindeki kalbimi.

...

Sadece öylece durup sessizce izlemeyi istedim sadece bir meleği sevmeyi.

...

Hep bir şey eksik gibi ve hep bir şey yarım ve hep bir şey yok artık sanki.

...

Ne bir isim var duvarlarında ne de okunabilen bir cümle.

...

Sadece sessizce durdum ve öylece izledim bir meleğin ellerindeki ölümünü.

...

Öyle beyaz ve öyle öyle maviydi ki... Öyle güzeldi ki ve öyle öyle masum ama...

...

Mavi adamın ifadesine bakma isteğiyle dolmuştu. Öyle birilerine şarkı sözleri ithaf edecek bir adama benzemiyordu. Fakat kolayca hislerini açacak bir adama da benzemiyordu. Ancak bulduğu her boşlukta bunları rahatlıkla dile getiriyordu. Bir de ona bakışı vardı. Sözlere ihtiyaç duymayan bakışları... Sanki gözleri, Mavi'ye bakarken içinde ne var ne yoksa kusuyordu. Kalbi ansızın sıkışır, nefesi göğsünde daralırken adamdan yayılan ısıyı yoğun bir şekilde hissediyordu.

Şehrin yükseklerine doğru tırmandıkça etraftaki sokak lambaları da, evlerin ışıkları da azalmıştı. Gözlerini aracın dışında kalan karanlığa çevirdiğinde sadece Cem Adrian'ın sesi ve sözleri kalmıştı. Sonra, 'Bana ne yapun?' diye sorarken radyo önce kesik kesik çalmaya başladı, devamında da tamamen bir cızırtı halini aldı.

Yol sadece aracın farlarından çıkan ışıkla aydınlanıyor, bunun dışında çevrede tek bir ışık olmadığı için Mavi kendisini bir gerilim filminin içinde gibi hissediyordu. Kendi araçlarının dışında bir araç görmediğinden ve arada yol kenarına fırlayan hayvanların farların ışığında parlayan gözleri yüzünden kendisini biraz daha koltuğa yapıştırıyordu.

"Sadece bir tilki!"

Adamın alaylı ses tonu üzerine başını çevirip ona dik dik baktı. Yol boyunca ilk defa konuşmuştu. Yemek yedikleri anda bile -ki adam sandviçini yerken arabayı kullanmaya devam etmişti- tek kelime etmemişlerdi. Gözlerini tekrar dikkatle dar, bir kenarı orman, diğer kenarı uçurum olan yola dikti. Sürekli olarak yükseğe, daha yükseğe çıkıp duruyorlardı.

Dakikalar sonra da gerilim filminden korku filmine geçiş yaptılar. Aniden içine girdikleri sis o kadar yoğundu ki bir

metre ötesini dahi görmek zordu. Aracın sis farlarının ışığında bile dumanlı görüntüden başka bir şey yoktu. Endişeli gözlerini aracı dikkatle kullanan adama diktiği anda alçak sesli bir telefon melodisi sessizliği yarıp geçti.

“Telefona bakabilir misin?”

Genç kız onun sözlerini ikiletmeden vites kutusunun hemen yanında yanıp sönen telefonu eline aldı. Hızla açıp hoparlöre bastı.

Oblomov’un tıslayan sesi aracın içinde gürledi. “Bu siste gerçekten ilerlemeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Düşünüyorum. Bu mevsimde genellikle yol sisli oluyor. Onun için beklememizin bir anlamı yok. Tampon tampona gideceğiz!”

“Allah seni kahretsin!” Hat aniden kesildi.

Mavi de en az onlar kadar tedirgindi. Belki çok daha fazla korkuyordu. Aracı kendisi kullanmıyor olsa bile gözlerini yoldan bir saniye bile ayırmak istemiyordu. Fakat gözlerindeki lensler onu rahatsız ettiği için sürekli kirpiklerini kırptırıp duruyordu.

“İstersen lensleri çıkar. Çok fazla yolumuz kalmadı.”

Mavi tekrar ona hızlı bir bakış attı. “Sorun olmaz mı?”

“Sanmıyorum.” Yarasa sözlerinin ardından aracın iç ışıklarını yaktı. Mavi hızla gözlerindeki lensleri çıkarıp omuz çantasının içinden çıkardığı kaba koydu ve rahatlayarak bir soluk çekti. Daha çantayı yerine koymamıştı ki adamın sözleriyle biraz daha rahatladı. “Tahminim bir beş dakika sonra sisten çıkacağız. Kenardaki çizgi hatını görüyor musun?” Eliyle aracın sol tarafını işaret etti.

Genç kız gözlerini kısıp dikkatle bakarken o da aracın iç ışıklarını kapadı. Kendi alanlarındaki karanlık ona daha iyi

bir bakış sunmuştu. Kenardaki hattı fark ettiğinde, “Evet,” diye mırıldandı.

“O hattı takip ettiğimde araca nasıl yön verebileceğimi saptayabiliyorum.”

Mavi sisten çıktıkları ana kadar adamla birlikte o hattı takip etti. Fakat bir şekilde zaten adama güveniyordu. Onu fazla tanımıyordu. Hatta birbirlerini hiç tanımıyorlardı. Adamın adını bile bilmiyordu. Onun hakkında bildiği net olan iki şey vardı: Biri, babasını öldürmesi; diğeri ise kendisini kurtarmaya çalışmasıydı. Yine de kısacık zamanda yaşadıklarıyla sanki adam istediği her şeyi yapabilecek, başarabilecekmiş gibi geliyordu. Tıpkı bir zamanlar babası için düşündüğü gibi...

Bir derenin içinden geçtikten sonra beş dakika daha süren bir yolun ardından Yarasa aracı durdurdu. Fakat motoru çalışır durumda bıraktı. Farların ışığında görünen tek şey üstün körü yapılmış bir giriş kapısıydı. Yarasa iki kalın odundan yapılmış kapıyı kaldırarak sonuna kadar açtı ve tek-rar araca döndü.

Hareket etmeden önce Mavi’ye kısa bir bakış attı. “Burarlarda bu tür girişlere ‘geçek’ diyorlar.”

Genç kız kendini tutamadan adama cevap verdi. “Aslında mantıklı,”

Adam hafif gülüşünün ardından girişten geçti. Engebeli geniş arazide sarsıla sarsıla ilerledikten sonra küçük, görebildiği kadar taştan yapılmış kulübe benzeri bir evin önünde durdular. Onlar araçtan inip soğuk havayla karşılaştıklarında diğer iki adam da hemen arkalarına park etti. Hava o kadar soğuktu ki genç kız kollarını hızla bedenine sardı. Tamamen temiz olan havayı ciğerlerine çektikçe başı dönüyordu. Kendisini aynı anda hem canlı hem de enerji dolu hissetti. Tabi bir de bu kadar üşümeseydi daha iyi olacaktı.

Oblomov ve Suskun araçlarından indiler. İkisi de soğuk havaya küfür ediyordu. Aynı anda Yarasa genç kızın yanına geldi. Kuru bir tonla, "Aracın içinde beklesen belki de daha iyi olur," diye öneride bulundu.

Genç kız başını olumsuz anlamda salladıktan sonra eve yönelen adamın peşinden ilerledi. Ne de olsa içerisi daha sıcak olabilirdi. Adam, neredeyse göğsüne gelen saçığın altından eğilerek giriş kapısına ulaşip bir anahtara bile gerek duymadan kapıyı açtığı anda genç kızın gözleri büyüdü. Böylesine güvenli bir evde mi kalacaklardı? Başını iki yana sallayarak peşinden eve ilerledi. Yarasa ellerindekileri zemine bıraktıktan sonra tekrar dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. Işıkları yaksa daha iyi olmaz mıydı? Genç kız onun bunu yapmayacağını fark ettiğinde arkasından seslendi.

"Yerini söylersen ışıkları yakabilirim!"

Kapıda sadece adamın büyük cüssesinin silüetini görüyordu. Bir de omzunun üzerinden kendisine baktığını... "Burada elektrik yok!"

"Ne?" Genç kız o kadar büyük bir şokun içine girmişti ki başka bir şey söyleyemedi.

Adam devam etti. "Hazır şoka girmişken su tesisatı olmadığını da aradan çıkarmam iyi olur sanırım."

O arkasını dönüp ilerlerken Mavi donup kalmış bir halde arkasından bakıyordu.

13. Bölüm

Kuzine sobasının içinde yanan odunlardan çıkan ses Ma-
vi'ye ninni gibi geliyordu. İki adam yükleri araçtan içeriye
taşıırken Yarasa kısa sürede onun için yaktığı sobanın yanı-
na yer ayarlamış, bedenini battaniye ile sarmıştı. Fakat daha
öncesinde üzerindeki kıyafetleri çıkarıp ona kalın kıyafetler
giydirmişti. Dişleri takırdar, bedeni bu sese titremeyle eşlik
ederken adamın kendisini sarıp sarmalamasını sessiz sedasız
izlemişti. Kendisi hareket edemiyordu. Soğuk içine öyle iş-
lemişti ki katılaştan bedeni sanki bir daha hiç çözölmeyecek
gibiydi. Zayıf, güçsüz bünyesi onlar gibi soğuğa dirençli de-
ğildi ve evin içi de en az dışarısı kadar soğuktu. Üst üste ko-
nulan taşlardan oluşan yapı, soğuğu dışarıda bırakmak için
yeterli değildi.

Sırtını taşlara dayamış, karınca gibi hızla, beceriyle ha-
reket eden adamları izliyordu. Bedeni ısındıkça gevşiyor,

üzerine bir uyku hali çöküyordu. Üstünkörü bir temizliğin ardından tamamen boş olan alan getirdikleri eşyalar ile dolmaya başlamıştı. Evde mobilya yoktu. Mavi'nin görebildiği kadar tahta birkaç raf ve bulundukları alanın dışında bir alanda bulunan tahta bir yatak iskeletinden başka hiçbir şey yoktu. Mutfak bile! Genç kızın korktuğu şey tuvaletin de olmayacağıydı ve bunu henüz sormaya cesaret edememişti. Peki, nerede banyo yapacaklardı?

Yapının çatısı basit bir saca kaplanmış, elektrik direği kalınlığında kalaslar da denge ve direnci sağlanmıştı. Tamamen el işçiliği olan yapı, ne kadar basit malzemelerle yapılmış olsa da sağlam görünüyordu. Üst üste dizilen taşlardan oluşan dört duvarın boyu Yarasa'dan bir kafa boyu kısa olsa da çatının yüksekliğiyle basık olmaktan kurtulmuştu. Taşların üzerine bir metrelik arayla yine elektrik direği kalınlığında kalaslar karşı karşıya konuşlandırılmıştı. Tuhaf fakat insanın içini ısıtan bir havası vardı.

Mavi yukarıdaki yatay kalasları incelerken Oblomov onlardan birine rahatça uzanıp asıldı ve barfiks çekmeye başladı. "Eğer üçümüz aynı anda barfiks çekmeye çalışırsak burayı dakikalar içinde çökertiriz!"

Suskun onun sallanan bedenini omzuyla ittirip elindeki kasayı malzemelerin bulunduğu ahşap zemine bıraktı. "Yarışmadığımız sürece neden aynı anda barfiks çekelim ki?" Ardından doğrulurken belini tutarak inledi. "Kahretsın! Bel fitiği oldum!"

Yarasa elinde büyük bir kasa ile içeri girdiğinde ikisi de daha hızlı hareket etmeye başladı. Mavi onların adamdan ürkmelerini anlayabiliyordu. Bunun için onları suçlayamazdı. Küçük evin içinde varlığı belirlediği anda alan daralıyor, sanki kulübeyi onun bedeni kaplıyordu. Bu, cüssesinin büyüklü-

ğünden kaynaklanmıyordu. Adamın bedeninden yayılan ısıdan ve saf güçten ileri geliyordu ve bir de karanlığından... Adam elindeki zemine bıraktı. Ardından içinden bir kahve paketi çıkarıp kenara ayırdı. Genç kızın yarı aralık gözleri onun her hareketini dikkatle izlerken aniden kapandı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Burnuna dolan kahve kokusuyla ve birinin ona seslenmesiyle aniden gözlerini açtı. İçi geçmişti. Kısa bir süre uyuduğunu biliyordu. Ancak bu kısacık zamanda bile sanki tüm hücreleri yenilenmiş gibi kendini canlı ve dinamik hissediyordu. Her şeyden önce sıcaktı!

Adam elindeki kupayı ona uzattı. “Biraz ısınabildin mi?”

Sesi... Her konuştuğunda Mavi’nin kalbinin çevresini sarmalıyordu sanki! Ona dur demek istiyordu. Konuşma! O her ağzını açtığında genç kızın bedeni kendine ihanet ediyordu. Sesinin; sobadan yayılan ısıdan, üzerindeki kalın kıyafet ve battaniyelerden daha çok ısıtığını fark ettikçe kendine lanet okuyordu. Ona saldırmak istiyordu! İçinde döne döne yükselen hislerinin arasına karışan öfkesi de kabarıırken sabit durmayı başararak başını onaylarcasına salladı.

Adam kızın yüzüne biraz daha eğildi. Derin bir iç çekişin ardından fısıldadı. “O küçük dudaklarının ardında sakladığın her kelimeyi hissediyorum. Kendini tutma! Gözlerin zaten bir mızrak ve her baktığında bedenime batıp çıkıyor.” Ardından kahveyi onun eline tutuşturup doğruldu. “İyice ısındığında yüzündeki makyajı çıkaralım.”

Pürüzsüz sesinde hiç dalgalanma yoktu. Sözlerinin anlamı ne kadar derin olursa olsun adam sanki bunlar basitmiş gibi bir ifadeye bürünebiliyordu. Mavi ise onun bu tür açıklamalarının ardından bir parçasını daha kendinden dışarı bırakıyordu. Aslında onun ne demek istediğini biliyordu. Ne

anlatmaya çalıştığını... Daha onu gözleriyle görmezken bile hissedebildiği adamın hisleri bir ısı olarak kendi bedenine tesir ediyordu. Bu nasıl oluyordu, bilmiyordu. Fakat oluyordu işte!

Adam diğer bölüme geçip kendilerinin getirdiği döşek, yorgan ve battaniyelerle tahta iskeletin üzerine bir yatak hazırlamaya koyuldu. Diğer iki adam da seyyar bir masaya kahvaltılık yiyecekler koymaya başlamışlardı.

“Siktir! Ellerim dondu. Tutmuyorlar resmen.” Oblomov yıkadığı sebzeleri bir kaba koyarken aynı anda olduğu yerde zıplıyordu. Mavi bu soğukta buz gibi suyla temas ettiğini düşünemiyordu bile ki zaten ondan bir şey bekleyen de yoktu. Bir de üstüne üstlük evin içinde bir donanım olmadığı için dışarıda yıkamak mecburiyetinde kalmıştı.

“Sobanın üzerine bir demlik su koyuyorsunuz. Neden oradan biraz sıcak su alıp suyu iltmıyorsunuz ki?”

Yarasa’nın sözleriyle gözlerini kırıştıran adam aniden sobaya ilerledi. “Suskun bel fituğı olurken ben de soğuktan beyin fituğı oldum sanırım.” Ardından fısıltıyla söylenmeye devam etti. Mavi’nin hemen yanında bulunan sobanın üzerinden demliğı alırken genç kıza hafifçe göz kırptı. Yeşil gözleri o kadar haylaz bakıyordu ki genç kız gülümsedi.

Ardından demliğı de alıp arkasını döndü. O görüş alanından çıktığında Mavi’nin gözleri Yarasa’nın bakışlarıyla buluştu. Adamın gözleri zaten normalde de siyah iki çukurdu fakat o anda gaz lambası ve mumların yetersiz ışığında tamamen kaybolmuşlardı. Yine de ondan dalga dalga yayılan hüznü kendi içinde hissediyordu. O anda anladı. Adamın bakışları genç kızın donup kalan gülümsemesine takılmıştı. Ardından hızla başını çevirdi. Bir elini saçlarının arasından geçirip, “Sofra hazır,” diye mırıldandı. Mavi’nin yüreğinin

üzerine bir manda oturdu. O manda yüreğinin üzerinde yerini korumaya devam ederken de kalkıp battaniyeye sarınmış bir halde seyyar taburelerden birine yerleşti.

Masanın üzerindikileri görünce içi ısındı. Resmen akşam kahvaltısı yapacaklardı. Domates, zeytin, peynir çeşitleri, haşlanmış yumurta... Bazen annesi ve babasıyla da akşam kahvaltısı yaparlardı. Hele de Mavi'nin doymak bilmeyen midesi vakitsiz zamanlarda guruldamaya başladığında! Gerçi akşam altıdan sonra yemek yememeye dikkat ederdi fakat bu gece temiz dağ havası iştahını öyle açmıştı ki gözü dönmüştü. Ekmeksiz yerse çok fazla sorun olmayacağını düşünüyordu. Ah, bir de kuzine sobasının üzerinde demlenmiş mis gibi kokan çayın kokusu burun derinliklerinden içeri girdiğinde gözlerini kapama isteğine zorlukla karşı koydu.

Hepsi küçük masadaki yerlerini aldığında birlikte yemeye başladılar. Erkekler resmen Mavi'nin üç katı hızla yiyorlardı. Daha çatalına bir tane zeytin takmayı başaramamışken onların çatalları her yerdeydi! Genç kız neredeyse kıkırdayacaktı. Sonra daha o fark etmeden hemen önüne tüm çeşitlerden azar azar konmuş bir tabak illeştirildi. Diğerleri yemek yiyordu belki fakat Yarasa sadece ona tabak hazırlamakla uğraşmıştı. Mavi'nin gözleri önüne koyulan tabaktan ağır ağır yukarı kalktı. Fakat adam ona bakmıyordu. Yemeğini yemeye başlamıştı. Ona ilk defa başını sallayarak da olsa bir teşekkür sunmak istemişti. Ancak bu istek diline yerleşmeden çabucak söndü.

“Şu anda tam olarak neredeyiz?”

Suskun'nun sorusuyla birlikte herkesin gözü bu cevabı bilen tek adamı buldu. Yolda Ordu'nun yükseklerindeki köylerin dışında tek bir tabelaya rastlamamışlardı. Varsa bile üstlerini otlar kaplamıştı.

“Ordu, Hamzabey Yaylası.” Adam çayından bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çattı. “Buradan yarım saat mesafede Çambaşı var. İhtiyaçlarımızı oradan karşılayacağız. Fakat çok fazla şey ummayın. Vosvos şenliklerinin dışında, hele de bu mevsimde çeşitliliğe çok da önem verilmez.”

Oblomov hemen söze atıldı. “Burada ne kadar kalmayı planlıyoruz ki?”

“Kar, araçlarımızı yürümeyecek duruma getirene kadar,”

İki adamın da yüzü anında düştü. Suskun, “Lanet olsun! Bu soğukta kıçımız donacak! Burada hela bile yok!” diye şikâyet etti.

“Arka tarafta bir tane var.”

“Orası... Bildiğin çukurlu!”

Mavi boğulur gibi bir ses çıkardığında üçü de aynı anda ona baktı. Genç kızın çatalı dudaklarının arasında sıkışıp kalmıştı. Sanki çağırmış gibi aynı anda mesanesi onu sıkıştırmaya başladı. Tutabildiği kadar tutmaya çalışacaktı fakat sonunda bir yere yapmak zorundaydı! Bildiğin çukur olsa bile... “Su?” diye sormayı başaramadı.

“Ne gezer!” Suskun elini havada salladı. “Evin içinde tesisat yok ki! Dışarıdaki tuvalette olsun. İleride bir çeşme var. Suyu oradan temin edecekmişiz!”

Yarasa konuşmaya başladığında ortaya konuşuyormuş gibi görünse de aslında Mavi kendisine hitap ettiğini biliyordu. “İnsanlar buraya yazın gelmeyi tercih ederler. Aslında kışın kalanlar da olur fakat bu giderek azalıyor. Kış mevsiminde karlar insan boyunu, hatta evlerin boyunu aştığı için hayvanlarını doyurmaya karların altından açtığı tünellerden geçerek giderler. Odunlarını da toprağın altına kazdıkları çukurlara gömer, oradan çıkarırlar. Tam bir mahrumiyet bölgesi! Yani bundan daha az insanın bulunduğu bir yer bu-

lamazdık. Ayrıca kaldığımız ev de geçici olarak kullanılan ve yazın sürekli misafirleri olan bir yer olduğu için dikkat çekmeyeceğiz.”

Ne olursa olsun Mavi ona hayranlık duymadan edemiyordu. Adamın muhakeme yeteneğinin gelişmişliği onu hayretler içinde bırakıyordu. Daha Mavi’yi almaya gelmeden tüm bunları planlamış olduğuna emindi. O kadar kısa bir sürede oradan oraya geçiş yapmışlar ve arkalarında bulunanları, yerleri belirlendiği halde atlatabilmişlerdi ki! Sanki o bir dağdı ve arkasına almaya karar verdiği herkes onunla güvendedi! Ona düşmanlık, nefret ve öfke besliyor olması tüm bunları görmezden geleceği anlamına gelmiyordu.

“Burada daha önce kaldın, değil mi?”

Yarasa, Oblomov’un sorusuna başını sallayarak cevap verdi. Ardından yüzünde samimi, can alıcı bir gülümseme belirdi. Mavi, onun yer çekimine karşı gelen dudaklarına takılıp kalmıştı. Öylesine güzel bir gülümsemeye sahipti ki yüzünü yaş yaş gençleştiriyordu. “Bir zamanlar Naşit isminde, kelimenin tam anlamıyla iyi bir adamla tesadüfen tanıştım. Bir süre o ve ailesiyle birlikte kaldım.”

“Aslında turizme çok yatkın bir yer gibi görünüyor. Şenlikler filan da var diyorsun!” Oblomov büyülenmiş gibi Yarasa’nın yüzünden gözlerini ayırmıyordu. Hatta gömüldüğü yemeği bile yemeyi unutmuştu. Adam ilk defa sohbet havasında konuşuyor, onların sorularına içtenlikle cevap veriyordu. Yarasa geceleri onunla konuşuyordu fakat gün içinde ihtiyaç duymadığı sürece ne sorulara cevap veriyor ne de bir sohbet girişiminde bulunuyordu. Fazla konuşmayan, oflamayan, şikâyet etmeyen, çok fazla gülmeyen bir adamdı fakat somurtup duran biri de değildi. İnsan ona bakınca kafasının sürekli bir işleyiş halinde olduğunu düşünürdü ki muhtemelen de öyleydi.

“Aslında en azından yaz mevsimi için yeni yeni yapılanmalar başladı. Sanırım kısa süre içinde elektrik ve su sorunu da çözülecek. Yollar da yavaş yavaş onarılmaya başlandı.” Yarasa’nın kaşlarının ortası hafifçe derinleşti. Yüzünde daha önce görmediği, nazik ve anlayış dolu bir ifade belirdi. “Fakat bu; Naşit Bey’in kızının, annesinin bir sorusuna da cevap verdiği gibi modernleşmek demek kirlenmek demek!”

“O da ne demek?” Mavi daha soruyu beyinde tartmadan aniden atıvermişti. Modernlik iyi bir şeydi. Eğer yollar daha düzgün olsaydı buraya öylesine korkarak, tehlikeler içinde gelmemiş olurlardı. Elektrik olsaydı birçok ihtiyaçlarını çok daha rahat karşılayacaklardı ve elbette su olsaydı çok daha iyi olacaktı!

Yarasa ona da hoşgörülü bir gülümseme yolladı. “Bir minibüsle Çambaşı’na doğru hareket etmiştik. Yollar gerçekten çok kötüydü, o zaman bir de virajlar çok çok keskin-di. Araçlar bir uçurumun dibine kadar gidip, oradan dönüp sonra istedikleri yöne ancak gidebiliyorlardı. Naşit Bey’in eşi Hafize Hanım, ‘Şu yolları yapsalardı çok iyi olacaktı,’ dedi. Sonra da kızları Selvi bir parça öfkelenerek, ‘İnşallah yapmazlar!’ diye somurtmuştu. Açıkçası ben de öfkesinin nedenini merak ediyordum. Ben sormadım ama annesi sordu. O da aynen şu cevabı verdi: ‘İşte bunun yüzünden!’ Herkes -ben de dâhil olmak üzere- onun eliyle işaret ettiği dere kenarına bakıyorduk. Bira kutuları, kirli bebek bezleri, poşetler...” Hafifçe başını iki yana sallarken kollarını masanın üzerinde birleştirdi. “Daha iyi yol demek, daha çok insan demek; daha çok insan, daha çok doğa kirliliği demek!” diye parlamıştı. ‘Modernleşmek demek bilinçsiz insanlarla birlikte kirlenmek demek!’ demişti.” Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrılırken yüzünde sanki o anları yeniden hatırlıyor-muş gibi uzaklara dalmış bir ifade vardı. Ardından silkinip

lamazdık. Ayrıca kaldığımız ev de geçici olarak kullanılan ve yazın sürekli misafirleri olan bir yer olduğu için dikkat çekmeyeceğiz.”

Ne olursa olsun Mavi ona hayranlık duymadan edemiyordu. Adamın muhakeme yeteneğinin gelişmişliği onu hayretler içinde bırakıyordu. Daha Mavi’yi almaya gelmeden tüm bunları planlamış olduğuna emindi. O kadar kısa bir sürede oradan oraya geçiş yapmışlar ve arkalarında bulunanları, yerleri belirlendiği halde atlatabilmişlerdi ki! Sanki o bir dağdı ve arkasına almaya karar verdiği herkes onunla güneydeydi! Ona düşmanlık, nefret ve öfke besliyor olması tüm bunları görmezden geleceği anlamına gelmiyordu.

“Burada daha önce kaldın, değil mi?”

Yarasa, Oblomov’un sorusuna başını sallayarak cevap verdi. Ardından yüzünde samimi, can alıcı bir gülümseme belirdi. Mavi, onun yer çekimine karşı gelen dudaklarına takılıp kalmıştı. Öylesine güzel bir gülümsemeye sahipti ki yüzünü yaş yaş gençleştiriyordu. “Bir zamanlar Naşit isminde, kelimenin tam anlamıyla iyi bir adamla tesadüfen tanıştım. Bir süre o ve ailesiyle birlikte kaldım.”

“Aslında turizme çok yatkın bir yer gibi görünüyor. Şenlikler filan da var diyorsun!” Oblomov büyülenmiş gibi Yarasa’nın yüzünden gözlerini ayırmıyordu. Hatta gömüldüğü yemeği bile yemeyi unutmuştu. Adam ilk defa sohbet havasında konuşuyor, onların sorularına içtenlikle cevap veriyordu. Yarasa geceleri onunla konuşuyordu fakat gün içinde ihtiyaç duymadığı sürece ne sorulara cevap veriyor ne de bir sohbet girişiminde bulunuyordu. Fazla konuşmayan, oflamayan, şikâyet etmeyen, çok fazla gülmeyen bir adamdı fakat somurtup duran biri de değildi. İnsan ona bakınca kafasının sürekli bir işleyiş halinde olduğunu düşünürdü ki muhtemelen de öyleydi.

“Aslında en azından yaz mevsimi için yeni yeni yapılanmalar başladı. Sanırım kısa süre içinde elektrik ve su sorunu da çözülecek. Yollar da yavaş yavaş onarılmaya başlandı.” Yarasa’nın kaşlarının ortası hafifçe derinleşti. Yüzünde daha önce görmediği, nazik ve anlayış dolu bir ifade belirdi. “Fakat bu; Naşit Bey’in kızının, annesinin bir sorusuna da cevap verdiği gibi modernleşmek demek kirlenmek demek!”

“O da ne demek?” Mavi daha soruyu beyninde tartmadan aniden atıvermişti. Modernlik iyi bir şeydi. Eğer yollar daha düzgün olsaydı buraya öylesine korkarak, tehlikeler içinde gelmemiş olurlardı. Elektrik olsaydı birçok ihtiyaçlarını çok daha rahat karşılayacaklardı ve elbette su olsaydı çok daha iyi olacaktı!

Yarasa ona da hoşgörülü bir gülümseme yolladı. “Bir minibüsle Çambaşı’na doğru hareket etmiştik. Yollar gerçekten çok kötüydü, o zaman bir de virajlar çok çok keskin-di. Araçlar bir uçurumun dibine kadar gidip, oradan dönüp sonra istedikleri yöne ancak gidebiliyorlardı. Naşit Bey’in eşi Hafize Hanım, ‘Şu yolları yapsalardı çok iyi olacaktı,’ dedi. Sonra da kızları Selvi bir parça öfkelenerek, ‘İnşallah yapmazlar!’ diye somurtmuştu. Açıkçası ben de öfkesinin nedenini merak ediyordum. Ben sormadım ama annesi sordu. O da aynen şu cevabı verdi: ‘İşte bunun yüzünden!’ Herkes -ben de dâhil olmak üzere- onun eliyle işaret ettiği dere kenarına bakıyorduk. Bira kutuları, kirli bebek bezleri, poşetler...” Hafifçe başını iki yana sallarken kollarını masanın üzerinde birleştirdi. “‘Daha iyi yol demek, daha çok insan demek; daha çok insan, daha çok doğa kirliliği demek!’ diye parlamıştı. ‘Modernleşmek demek bilinçsiz insanlarla birlikte kirlenmek demek!’ demişti.” Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrılırken yüzünde sanki o anları yeniden hatırlıyor-muş gibi uzaklara dalmış bir ifade vardı. Ardından silkinip

gözlerini Mavi'ye dikti. "İnsan katılmadan edemiyor," diye mırıldandı.

Mavi hiç bu açıdan bakmamıştı. Artık o kız her kimse insan gerçekten de katılmadan edemiyordu. Masada kısa süre sessizlik paylaşıldı. Genç kız hâlâ yemek yemeye devam ediyordu çünkü onlar kadar hızlı yiyemiyordu. Fakat ne kadar yerse yesin midesi sanki hiç dolmuyor, ona ağırlık yapmıyordu. Buna memnun oldu. En azından üç dakikada bir yediklerini çıkarmayı düşünmek zorunda kalmayacaktı. Nispeten o güne kadar yaşadıklarından daha sakin ve daha huzurlu bir gün geçirmesinin de bunda etkisi büyüktü. Fakat Oblomov'un kesin sözleri sessizliği böldüğünde bu huzur aniden uçup gitti.

"Pekâlâ, artık biraz sakinlik bulabildiğimize göre neden bize tüm olanları en başından anlatmıyorsun?" Gözlerini Mavi'ye dikti. "Biz neden teşkilata ihanet etmek zorunda kaldık? Sen bu kıza bir sabun köpüğünü patlatmaktan korkmuş gibi davranırken o neden sana kedisini öldürmüşsün gibi davranıyor?" Kaşlarını hesap sorarcasına kaldırarak Yarasa'ya baktı.

Yarasa'nın yüzü aniden ifadesiz bir hâl aldı. Mavi adama istemsizce bir öfke beslemişti. Uzun süredir ilk defa sakin bir an yaşıyordu fakat bu sorularıyla huzurunu da, sakinliğini de, bünyesini de aniden altüst etmişti. "Kedimi öldürmedi." Dönüp keskin, öfke dolu bakışlarını Yarasa'ya dikti. "Babamı öldürdü!"

"Ups!" Suskun'un dudaklarından hayret nidası dökülürken Oblomov'un gözleri iri iri açıldı.

Aynı anda Yarasa hafifçe omuzlarını gerip kollarını göğsünde kavuşturdu. Ardından hiç dalgalanmayan sesiyle duraksamadan konuşmaya başladı. "İspanya'dan döndüğümde

huna verdikleri ilk görevdi. İğne Operasyonu'nun içeriğini bilmeseniz de varlığından haberdarsınız, değil mi?" Onlar başlarını sallarken adam konuşmasına devam etti. Mavi de tüm dikkatini ona vermiş, neden tüm bunları yaşamak zorunda kaldığını anlamaya çalışıyordu.

"Babası, operasyonla ilgili birkaç isim ve biraz bilgi edinmiş. Aslında istediği sadece bir müşterisine yardım etmektir. Kendisi alanında uzman bir dedektiftir. Fakat araştırmasını yaparken ufak bir açık vererek bizimkilerin onu fark etmesine neden olmuş.

Aylar önce iki büyük ilaç firması -Nefro ve Tekon- ani bir kararla firmaları devrettiler. İki rakip firmanın birbirine yakın zamanlarda devir yapması, dahası asıl sahiplerinin ortadan kaybolup kimsenin onlara ulaşamaması dikkatleri çekti. Bir araştırma ekibi kuruldu. Bu ekip ikiye ayrılarak iki ayrı firmada çok güç koşullarda milim milim yol katederek derin bir araştırma yaptığında firmaların yeni sahiplerinin Rus asıllı oldukları ortaya çıktı. Daha sonra içeriden yüksek meblağlarda *rüşvetle* edindiğimiz bilgileri bir araya topladığımızda da pazara iki yeni öksürük ve ateş düşürücü şurubun sürüleceğini öğrendik. Tabi bunları öğrendiğimizde her yeni şurubun numunelerini tek tek laboratuvar araştırmasından geçirdik.

Bu ilaçlar 3-12 yaş grubuna ait çok masum ilaçlar gibi görünüyorlardı. Rusya'dan ithal edilecek olan ilaçlar henüz Türkiye'ye giriş yapmadı. Numune örneklerini bulmak ve onları laboratuvarlarımızda araştırmak çok zaman aldı. Ne olduklarını fark ettiğimizde ise hepimiz büyük bir korkuya kapıldık. İlaçlar aslında bir yeni nesil hastalık virüsü taşıyorlardı. Üst solunum yolu enfeksiyonu gibi görünüyor fakat ishal, kusma, yüksek ateşle sürekli ilerleyen hastalık bedeni hızla tüketiyor. Belirtileri grip gibi olduğu için de insanlar

aslında var olan hastalığın devam ettiğini düşünerek ilaçları içmeye devam edecekler. Grip ölümleri oranı büyük ölçüde artışa geçecek, hastaneler tıklım tıklım dolacak, bizlerin elinde aşı bulunmayacağı için de insanlar giderek büyük bir korkuya kapılacak!

Kobay farelerin üzerinde yapılan testlere göre tek bir kere nefes alıp vermek bile virüsün hızla yayılması için yeterli! Panzehir üzerinde çalışılıyor fakat bu aylar alabilir.”

Çayından bir yudum almak için duraksadığında onu dinleyen diğer üçü tuttukları nefeslerini saldılar. Anlatacaklarının bitmediğini fark ettikleri için üçü de ona soru sormak ya da sözlerini bölecek bir şey söylememek için susmaya karar vermişti. Fakat hepsinin kafasının içinde dönen dehşeti Mavi gözlerinden okuyabiliyordu. Kendi kafasının içinde gittikçe yer eden dehşetli korku gibi! Az çok böyle bir girişimin sonuçlarının neye yol açacağını tahmin edebiliyordu. Battaniyesine daha sıkı sarılırken istemsizce ürperdi. Üşüdüğünden değil! Eğer başarılılarsa hastalığa yakalanacak olan ülkesinin başına gelecek olanlardan korkarak ürperdi.

“Biz de araştırma ekibini geriye çekip sadece iki elemanımızı tek bir firmaya yerleştirerek gelişmeleri takip etmek istedik. Onları yerleştirmek hiç kolay olmadı tabii! Firmalar rakip gibi görünseler de birlikte hareket ettikleri için diğer firmaya da eleman yerleştirerek dikkatlerini çekmek istemedik. Firmaların çalışanlarının aslında hiçbir şeyden haberi yok! Bunun için üst tabakaya sızmak hiç kolay olmadı. İstedığımız, ilaçların Türkiye’ye giriş tarihini öğrenip bunu engelleyebilmek ya da panzehri bulabilmek. Henüz bunların hiçbirine nail olmadığımızdan operasyonun gizliliği konusunda hiçbir açık vermemeye çalışıyoruz.

Tahminimiz, hastalık ülkeyi sardığında Rusya’nın bizden istekleri karşılığında panzehri vermesi! Başka şansımız ol-

madığı için de belimizi büküp onların boyunduruğu altına girmemiz işten bile değil! Aşılar belki şimdiden ellerinde hazır bulunuyordur! Ya da önüne geçilemez bir hastalıkla bizi tamamen yok etmenin peşindeler!”

İşte bu kadar der gibi omzunu silkti. Biraz önce bir yıkının başlangıcının temellerini anlatan o değilmiş gibi kendi önündeki tabağa ortada bulunan yiyeceklerden biraz daha koydu. Ardından çayından bir yudum alarak yemeye başladı. Sanki bu, soru sorulmamasını istediğini işaret eden eylemler dizisiydi fakat bunca şeyin ardından ona soru sormamak imkânsızdı!

Nitekim Suskun daha o çayından ilk yudumunu aldığı anda dehşetle sarmalanmış sesiyle konuştu. “Yine de bu; bizim neden burada olduğumuzu, Mavi’nin babasını neden öldürmek zorunda kaldığını ve Mavi’yi de neden kaçırdığını anlatmaya yetmiyor! Tüm bunların bu kızla ilgisi ne?”

Adamın karanlık gözleri uzun bir süre Suskun’un üzerinde kaldı. Yaydığı hiddet o anda resmen havaya yayılıyordu. Mavi ise dut yemiş bülbül gibi konuşmaktan acizdi. Hatta hissetmekten bile acizdi o anda! Kendi hikâyesini değil de başka birinin hikâyesini dinleyecekmiş gibi soğuk ve duygusuzdu. Neden böyle hissettiğini ise bilmiyordu. Belki de bu, dağılmamak için bedeninin geliştirdiği ani bir savunma mekanizmasıydı.

Ya da belki de biraz önce kendi boyunu aşan olayları dinlemesi yüzünden olmuştu. Kendi durumu yaşanacak olan olası felaketin altında sanki ezilmişti.

“Bunun şu anda konuşmak istediğim bir konu olduğunu söyleyemem!” Adamın düz sesi de bastırılmış hiddetle yikanmıştı.

“Anlat ve kurtul! Bizim de...” burada durup çenesiyle Mavi’yi işaret etti. “Onun da bilmeye hakkı var!”

Yarasa'nın gözleri Mavi'nin gözlerini buldu. Zayıf ışık yüzünde titreyirken sanki eski çağ karakterlerinden birine benziyordu. Kısacık saçları, çok yakışıklı olmayan karakteristik yüzü, köşeli çenesi, çıkık elmacık kemikleri, siyah bakışları, karanlığı... Ona okuduğu kitap karakterlerini anımsatıyordu. Öylece gözlerini dikmiş sessizce genç kıza isteğini soruyordu. İstiyordu! Babasının neden ölmek zorunda kaldığını bilmek istiyordu. Canının neden yanmak zorunda kaldığını, neden orada bulunmak zorunda kaldığını, neden bu adama o anda mahkûm olmak zorunda kaldığını... Mavi belli belirsiz başını salladığında ise dudakları gerildi.

Ardından genç kızın isteğiyle duygusuz bir ses tonu ile anlatmaya başladı. "Eski firma sahiplerinden biri, bir savcının yakın arkadaşıydı. Aniden ortadan kaybolduğunda o da bir şeylerden şüphelenerek araştırmaya başlamış. Her zaman bizim dışımızda olaylar gelişir. Hiçbir plan kusursuz ilerlemez! Mutlaka bir yerinde senin idaren dışında bir çatlak çıkar ve biz de bunları sıvamak zorunda kalırız. Savcı Muhsin Kumral, en ufak bir şüpheye düştüğünde yeni firma sahiplerine tehditler yağdırmış. Aslında mantıkla değil, tamamen öfkeyle hareket ettiği için böylesine pervasız davranmış. Yeni firma sahipleri ise onu ortadan kaldırma kararı almışlar. Aralarında yeni oldukları için bizim iki köstebeği görevlendirmişler. Yapmak zorunda kaldılar.

Eğer isteklerini yerine getirmeselerdi bu defa operasyona çelme takılmış olacaktı. Savcı bir taksi ile sevgilisinin yanına giderken uygun bir alanda onu pusuya düşürerek görevi yerine getirmişler fakat hesaba katmadıkları taksi şoförünün oradan ayrılmamış olması. Muhtemelen savcı gideceği yerin yakınlarında araçtan inerek ona beklemesini söylemişti çünkü adam evli ve sevgilisinin olduğunun bilinmesini istemiyordu. Kısa bir görüşme için de taksi tutmayı tercih etmiş olmalı.

Taksi şoförünün neden dışarı çıktığı hakkında bir fikirleri yok. Ancak onu gördükleri anda iki köstebek de resmen iş üstünde yakalanmış, yüzlerini açıkça belli etmişlerdi. Bu, öylece bırakabilecekleri bir durum değildi. Bunun için onu da savcıyla beraber ortadan kaldırdılar! Hâlâ kayıplar ve cesetlerinin nerede olduğunu iki köstebeğin dışında kimse bilmiyor.

Tüm bu olanlardan sonra taksi şoförünün karısı bıkmadan usanmadan kocasını aramaya koyuldu. Tüm mercilere başvurup olumsuz sonuç aldığı anda dedektiflik bürolarına başvurdu. İnsanlar bir şekilde olayın içindeki tehlikeyi sezebiliyorlar. Polisler bizim emrimizle dosyayı kapadı. Fakat dedektifler ısrarla açılmayan dosyayı sadece kurcalamak istemediler. Ancak Mavi'nin babası Mehmet Engin çok sabırlı, titiz ve kararlı bir adamdı. Bunun için de olayın peşini bırakmadı. Hâlâ yakalayamadığımız bağlantılarıyla gizlilik içinde habereleşerek kimi isimlere ve sonuçlara ulaştı. Belki normal bir insan dosyadan okuduklarından bir anlam çıkaramazdı ama işin içinde kim varsa bağlantıyı hemen kurup bizim ulaşamayacağımız bir seviyeye taşıyabilirdi. Ona güvenemezdik!" Yarasa gözlerini hızla kapayıp açarken derin bir nefes aldı.

Ardından karanlık gözlerini Mavi'ye dikti. "Babasının ölümünün ardından Mavi her nasılsa bu dosyaya ulaştı. Polise giderek bu ölümün arkasında başka bir durum olabileceği şüphesini anlattı. Görüştüğü memur her ihtimale karşı orada bulundurduğumuz elemanımızdı ve o gün aslında görevden çekiliyordu. Mavi'yi, düşüncelerini ve dosyanın varlığından bizi haberdar etmiş oldu. Biz dosyayı aldık almasına ama Mavi fotokopilerini çektiği için bir tehdit unsuru oluşturunuyordu. Onu öldürme görevi bana verildi. Ben de görevi yerine getirmek için gittim. Mavi ile daha önce bir kulüpte... Tanıştık diyelim. Ne o beni bilir aslında ne de ben onu bilirim. Fakat yapamadım. Bunun için hepimiz buradayız!"

Sanki ortaya sessizlik bombası düşmüştü. Herkes kendi içindeki düşüncelerin ağlarına yapışıp kalmış gibiydi. Mavi de öyleydi. Tehlikeyi sezmiş olduğu halde, bile bile babasının nasıl bu işin peşine düştüğünü sorgulamadan edemiyordu. Eğer bu işe karışmasaydı hayatlarına kolaylıkla, kendi masum sorunlarıyla devam edebilirlerdi. Artık Bora bile ona büyük bir sorun gibi gelmiyordu. Büyük sorunlarla Yarasa gibi insanlar uğraşırdı. Her ne kadar babasının ölümü bu operasyonun gizliliği adına olmuş olsa da Mavi bu işe baş koyan insanların başarılı olmasını diliyordu. Onlar binlerce can için bazılarını feda etmek zorunda kalmışlardı. Belki etmeye de devam edeceklerdi. Acımasızlıkları ne kadar ürkütücü olursa olsun bu, onları asıl görevlerini yapmaktan alıkoyan yumuşak kapıları bir bir kapatıyordu.

Mavi'ye de güvenemezlerdi. Ne sözlerine ne yeminlerine... Mavi onları bir şekilde anlıyordu.

Fakat Yarasa ile kendi durumu bambaşka bir şeydi. İnsan, nedeni her ne olursa olsun babasının katiline nasıl gülmseyebilirdi ki? Hisleri kendi iradesinden bağımsız olsa da ona direnmeye devam edeceğini biliyordu. Sadece nereye kadar ileri gidebileceğinden emin değildi. Adam onu sözleriyle, davranışlarıyla hedef tahtası haline getirmişti. Bir gün ortadan ikiye ayrılacağından endişe ediyordu. Tüm bu karşı karşıya gelmiş hislerini kaldırmakta da güçlük çekiyordu.

Adrenalin dolu koşuşturma anlarında kolaylıkla görmezden geldiği çekim onu burada, bu ıssızlığın ortasında yerle bir eder miydi, bilmiyordu.

"Yakın bizi! Hiç acımadan paldır küldür alevlerin içine atın. Orhan seni severmiş, hem de çok severmiş. Belki affeder fakat Hürmet vicdansız bir tanemizi bile sağ koymaz!"

Söz konusu adam Suskun'un sözleriyle ne irkilmiş ne de yüzündeki durgun ifade değişmişti. Ona yandan bir bakış atarak, "Üzgünüm," diye mırıldandı. Fakat yüzünde, gözleminde, duruşunda pişmanlığına dair tek bir iz yoktu.

Oblomov ona soğuk bir gülüş gönderdi. "Ha siktir oradan! Üzgünmüs! Yine olsa yine aynı şekilde hareket edersin."

Yarasa omuz silkip, "Sen öyle diyorsan," dedi.

"Benim anlayamadığım, dahası bir türlü aklıma sokamadığım durum; nasıl olur da senin gibi disiplin sahibi, kendini aşan bir adam böyle bir harekette bulunabilir?" Suskun söylediklerinin etkisini arttırmak ister gibi başını iki yana salladı.

Yarasa oturduğu tabureden kalktı. Mavi onun cevap veremeyeceğini düşünmüştü. Diğer ikisi de muhtemelen böyle düşünüyorlardı ki yüzlerini buruşturarak arkasından kalktılar. Yarasa masanın üzerindeki kileri kaldırırken, "Ben de bir bilebilsem," diye mırıldandı. O arkasını dönüp idareten tezgâh gibi kullandıkları bir kasanın üzerine malzemeleri koyarken ikisinin gözleri de genç kızın üzerindeydi.

Oblomov'un yeşil gözleri sanki daha dikkatle bakarsa bir şey bulacaktı gibi genç kızın yüzünü seyre dalmıştı. Sivri şekilli yüzünde, detaylarıyla incelediklerini idare eder bulmuş gibi bir hâl vardı. Kirlili sakallı çenesi, dağınık saçları, çarpık gülüşüyle hoş bir çocuktur. O anda yine kendisini inceleyen Suskun'la birbirlerine çok benziyorlardı. Sanki kardeş gibiydiler. Suskun'nun gözleri açık kahverengi, neredeyse ela rengiydi. Yüzü de daha ovaldi fakat genç kızın o anda fark ettiği benzerlik şaşırtıcıydı.

"Kardeş misiniz?"

Sorusu üzerine dönüp birbirlerine baktılar. Ardından tekrar Mavi'ye baktılar ve aynı anda başlarını iki yana salladılar.

Oblomov, “Kuzeniz,” dedi. Ardından dudağının bir kenarını hafifçe yukarı kıvrıldı. İkisi de ayakta yan yana duruyor, genç kıza tepeden bakıyordu. “Pekâlâ... Benim adım Levent.” Başıyla Suskun’u işaret etti. “Onun adı da Eyüp. Senin ismin ne?”

Mavi sarındığı battaniyenin içinden elini uzattı. “Ben de Mavi!”

“Yok artık! Ciddi misin?” Levent genç kızın elini hafifçe sıkarken gözleri irileşmişti.

Onun ardından Eyüp’le de el sıkıştılar. “Başımızın Mavi belası yanıl” Sözleri ne kadar aksi olursa olsun adamın dudakları gülümsüyordu.

“Bunun için üzgünüm.” Mavi gerçekten üzgündü. Başlarına açtığı belalar normal insanların başına gelen türden şeyler değildi. O böyle olmasını elbette istemezdi. Sesi de bunun için cılız, mahcup çıkmıştı.

Levent ona göz kırptı. “Seni değil!” Duraksayıp taş evin içinde gözlerini dolıştırdı. Bakışları alışveriş poşetlerinin içinden bir şeyler çıkaran adamın sırtını bulduğunda başıyla Yarasa’yı işaret etti. “Onu suçluyoruz!”

Adam arkasını dönmeden, “Masanın kalanını toplayın,” diye buyurduğunda sohbetleri de hızla kesilmiş oldu.

Uğur battaniyeye sarınmış ince bedenin arkasından evin ikinci bölmesine girdi. Bu bölüm ana bölümden daha küçüktü. Orta yerinde kapı boşluğu kadar bir aralık bırakılarak ahşapla ayrılmıştı. Fakat kapı yoktu. Girer girmez ilk yaptığı şey aralığın üzerini bir çarşafı kapamak olmuştu. Bir sonraki gün kapı yapmaya karar verdi.

Arkasını döndüğünde kızın çoktan botlarından kurtulup yatağın üzerine tırmandığını gördü. Üzerindeki battaniye- den bir saniye olsun kopamıyordu. İçinde kaynayan öfkesi hız kesmeden bedenini sarmaya devam ederken yine de gü- lümsedi. Kıskançlık iki başlı bir canavar gibi dişlerini ayrı yerlerinden bedenine geçirmişti. Kızın kendisine bakan nef- ret dolu bakışları Eyüp ve Levent'e döndüğünde yumuşuyor, onlara tatlı gülümsemeler yollamaktan çekinmiyordu. Bunu kendisini kızdırmak için yapmadığını biliyordu. Onların ya- nında kendi yanında olduğundan daha rahat ediyordu. Bu da Uğur'un adamların dişlerini dökmek istemesine neden oluyordu.

Yapmamasının nedeni kızın kendini biraz olsun nor- mal hissediyormuş gibi görünmesiydi! O kadar yıpranmış, o kadar dengesini kaybetmiş görünüyordu ki onun için bir şey yapamıyor olması aciz hissettiriyordu. Bir de hislerinin yaşattığı karmaşa vardı. Bunu hem kendi içinde hissediyor hem de gözlerinde, ifadesinde okuyordu. Uğur'dan etkilen- miş olması suçlu hissetmesine neden oluyordu. Bunun için kendisinden etkilenmesine sevinemiyordu bile!

Mavi iyice duvar dibine yanaşıp ona arkasını döndüğün- de üzerindikileri çıkarıp yanındaki yerini aldı. Hava soğuk- tu. Bulundukları bölüm daha da soğuktu çünkü soba yoktu. En kısa sürede bir soba daha bulmaları gerekiyordu çünkü havalar daha da soğuyacaktı.

Her gece olduğu gibi işkencesine devam etmek için ya- nındaki yerini aldı. Gözlerini kapayıp yutkundu. Bunun üs- tesinden gelmek onun için bile çok zordu. Hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar istediği kadın yanı başında, ısısını ya- yarak sere serpe uzanıyordu. O kadar yakın ve bir o kadar da uzaktı ki! O kadar içinde ve bir o kadar da dışındaydı ki! Elleri karıncalanıyor, midesi burkuluyor, sık sık soğuk terler

döküyor ama asla ona uzanmıyordu. Eğer bir gün ona dokunacaksa bu, kız istediği için olurdu. Belki Uğur da bu arada kafayı filan yerdı.

Artık nasıl uyuduğunu biliyordu. Nefesinin sesini, iç çekişlerini, bedeninin kokusunu, yaydığı enerjiyi... Hepsini tanıyordu. Hepsini özümsüyordu ve bunları dinleyerek her gece kendine işkence ediyordu. Fakat bunun bile farklı bir tadı vardı. Tutsaklık böyle bir şeydi işte! O ki zincirlerden, kelepçelerden, kurşunlardan sayısız kere kurtulmuş bir adamdı. Kızın görünmez düğümlerinden bir adım öteye gidemiyordu. Elleri kolları bağlanmış, hareket etmekten aciz kalıyordu. Kalbi bağlanmıştı.

Uğur kendini uyuyamayacak kadar canlı hissediyordu. Yine uzun bir gecenin onu beklediğini düşünürken kız titremeye başladı. Bir eliyle uzanıp bedenine yapışık gezdirdiği battaniesini bedenine daha çok sardı. Tam elini geri çekerken kızın bedeni bilinçsizce hareket ederek sıcağa doğru kaymaya başladı. Uğur'a doğru! Nefesi boğazında düğümlenirken onun bilinçsiz ricasını kabul ederek ve kendini yakmış olmayı yine önemsemeyerek kolunu ince beline dolayıp onu kendisine çekti.

Bacaklarını bacaklarına dolarken dişlerini sıkıca birbirine bastırıyordu. Bedeninin titremeleri geçene kadar kollarını hafifçe ovdu ve dakikalar sonra dudaklarından mutlu, huzurlu bir mırıltı döküldüğünde içi eriyemeye başladı. Her şeye karşı koymaya gücü yeterken, çoğu insanda bulunmayan bir disipline sahipken ona bir saniye olsun direnememesini aklı almıyordu!

Çenesini başının tepesine koyup bedenini onun için bir koza haline getirirken fısıldadı. "Bana ne yaptın be, kızım!"

14. Bölüm

Bedeni, algısı, tüm duyuları... Tamamen uyanıktı fakat gözlerini açmak istemiyordu. Bir gece önce çok fazla üşüdüğü için sıcak yataktan kopmak ona zor geliyordu. Hatta fazla sıcak hissediyordu. Ama hareketsiz kalmak için de çok dinamikti. Sanki damarlarında akan kan çağıldamaya başlamıştı. Bunun dağ havasından olduğunu tahmin ediyordu. Bir de midesinden tuhaf sesler geliyordu. Acıkmıştı!

Gözlerini açtı ve taşlarla burun buruna geldi. Aralardan sızan soğuk hava yüzünün belirli yerlerinde daha da keskin hissediliyordu. Taşların arasını sıvamayı neden düşünmemişlerdi ki? Belki de evde pencere olmadığından kaynaklanmıştı. Evin gün ışığından yararlanması için sac çatıda iki tane büyük, kare şeklinde cam pencere vardı. Fakat çok da yeterli değildiler.

Bir hareket dikkatini çekti. Gözleri hareketlenmenin bulunduğu yere kaydı. Dikkatle baksa da hareketlenmenin neden kaynaklandığını anlayamadı fakat bir şey gördüğünü emindi. Daha sonra kalbi aniden göğsünde şaklarken iki minik gözle karşı karşıya geldi. Ardından çatal bir dil, taşların renginde kocaman açılan dudaklardan dışarı fırladı. Kertenkele! Avazı çıktığı kadar çığlık atmaya başladı ve anında kendini karanlığın içinde buldu. Tamamen battaniyeler, yorganlar ve başka bir ağırlıkla bedeni sarmalanmıştı. Üzerindeki ağırlığın Yarasa olduğunu tahmin ediyordu. Fakat o anda şikâyet etmek aklının en uzak köşesinde bile yoktu! Kahretsin! Ya gece üzerinden geçmişlerse? Ya burnunun dibine kadar girmişlerse? Allah'ım! Ya ona değmişlerse? Lanet! Lanet! Lanet!

Nefes almakta güçlük çekmeye başlamışken yine aniden yüzü açıldı. Yarasa'nın simsiyah gözleri iki santim uzağında, buz gibi bakıyordu. Çatık kaşlarının ortasında bir yumru vardı, dudakları dümdüzdü ve hâlâ üzerinde yatıyordu.

"Ne oldu?" Adamın sesi uykudan yeni uyanmış gibi çıkmıyordu. Ne çatlama ne boğukluk! "Mavi, ne oldu?"

Mavi aniden onun sesine takılıp kaldığı için kendisine kızdı. Neden sonra adamın elindeki silahı fark etti. Kim bilir onun aklından neler geçmişti? O anda sadece bir kertenkele gördüğünü söylemekten çekiniyordu.

"Kâbus mu gördün?" Adam kaşlarını kaldırdı. Anlamaya çalışıyordu. Aynı anda Mavi bulundukları alanın kapısının üzerine asılmış çarşafın altında diğer ikisinin de ellerinde silahlarla dikkatle kendisini izlediğini fark etti. Yanakları kızarıırken ve tam kâbus gördüğünü söyleyecekken yalan söyleyemeyen tabiatı ona dur dedi.

"Kâbus değil!" diye fısıldadı. "Kertenkele!"

Adamın dudaklarının hareketiyle aniden başı döndü. Niye bu kadar güzel gülümsüyordu ki? “Kertenkele mi?” Adam elinde duran silahın namlusuyla şakağını kaşıdı.

“Evet. Orada!” Genç kız başıyla taşların arasındaki boşluğu işaret etti.

Adam işaret ettiği yere kısa bir bakış atıp tekrar ona döndü. Ardından kıkırdarken alnını alnına dayadı. O anda kertenkeleyi de, korktuğunu da anında unuttu. Teninden tenine nüfuz eden ısı, adamın keyifli kıkırtısı ve genç kızın gümbürleyen kalbi! Nasıl onu bu kadar yoğun hissedebiliyordu ki? Mavi onun sıcak davranışı yüzünden şok olmakla meşgulken adam başını kaldırdı. Hâlâ gülümsüyordu. “Ayağından mı, başından mı, yoksa kuyruğundan mı vurayım?” Başını yana eğerek umutsuz bir ifade sergiledi. “Fakat sanırım hançisi olduğunu bulmakta büyük sorun yaşarsınız!”

“Lanet olsun! Sakın bize kertenkele avına çıkacağımızı söyleme!” Eyüp resmen öfke saçıyordu. Ardından ikisi de çarşafı indirip homurdanmaya devam ederken içeriye kaçtılar.

Adam gözlerini dikmiş yüzüne bakıyordu. Yüzündeki gülümseme yerini korurken o kalın dudaklar aralandı. “İster misin?”

Eğer onun insanı içine çeken tuhaf alanı olmasaydı, Mavi çoktan adamın bedenini üzerinden atmak için harekete geçmiş olurdu. “Neyi?” Fısıltısı şaşkın çıkmıştı.

“Yakalasınlar mı?”

Bir an için Eyüp ve Levent’in, kertenkelelerin peşinden koştuğunun görüntüsü genç kızın zihnine düştü. Dudakları yanlara doğru kıvrılırken güçlkle kendine engel oldu. Kaşlarını çattı. Ona kalkmasını söylemeyi, üzerinden atmak için hamlede bulunmayı düşünüyordu. Fakat adam sanki bu dü-

şüncelerini anlamış gibi hızla doğruldu. Ardından yataktan indi.

Mavi doğrulurken o, yatağın kenarında bulunan bir bavadan kıyafet çıkarmaya başladı. Onları bir bir yatağın üzerine bıraktı. Omzunun üzerinden genç kıza tamamen ifadesiz yüzüyle bir bakış attı. Ardından buz gibi bir sesle konuştu. “Yatağın ucundaki kasalarda senin için alınanlar var. İhtiyacın olabileceğini düşündüğüm her şeyi aldurdım. Fakat eksik bir şey olursa söylemen yeter. Gerekirse Ordu’ya, şehre de inebiliriz.”

Dengesi tamamen sarsıldığı için genç kız ona cevap veremedi. Fakat yatağın içinde resmen sürünerek -çünkü üzerindeki battaniyeyi bırakamıyordu- yatak ucuna doğru gitti. O anda adamın hareketleri dikkatini çektiği için gözünün ucuyla bedenine baktı ve öylece kalakaldı. Üzerindeki polartipi üstü ve altında ne varsa hepsini birlikte çıkarmış, bedeninin üstü çıplak kalmıştı. Sırtı kendisine dönüktü ve o güçlü kaslarla bezenmiş sırtta kocaman bir yarasa vardı!

Yarasanın baş kısmı adamın ensenin hemen altına geliyordu. Sivri dişlerini sanki birinin kanını almak için açığa çıkarmıştı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Genişçe açılmış kanatları omzunun iki yanına doğru dağılmıştı. Pençeleri avına uzanır gibi öne doğru uzanmıştı. Mavi onu seyre dalmışken paldır küldür yataktan kasaların üstüne düştü.

Daha kendini toparlayamadan adamın kısacık tıraşlı kafası gözlerinin önünde belirdi. “Dikkat etsene! İyi misin?”

Mavi ona böylesine kapıldığı için kendisinden de, ondan da bir kez daha soğudu. Kasanın üzerine resmen saplanan ellerini adamın nazik tutuşundan kurtarıp kendi kendine doğrulmaya çalıştı. Gözlerini ondan kaçırıyordu çünkü adamın üstü hâlâ çıplaktı. Ona dikkatle bakmak istemiyordu.

kısacık göz kaymasında bile sanki demirdenmiş gibi sert porünen göğsüne bakmak hataydı.

Adam isteğini yerine getirip onu yalnız bırakırken sonunda doğrulmayı başarabilirdi. O üzerini giyinip hızla bölmeden ayrıldığında rahatlayarak derin bir soluk aldı. Bir insan babasının katilinden nasıl etkilenebilirdi ki? Nasıl? Bu kadar mı kendisine ve babasına saygısı yoktu! Bu kadar mı şuursuzdu! Eline geçen ilk fırsatta öldürmeyi planladığı adam nasıl böyle midesini düğüm düğüm yapabiliyordu? Aklı almıyordu.

İçinden ağlamak geliyordu. Fakat bir damla bile gözyaşı, sızlayan gözlerinden aşağıya inmedi. Sonunda üzerine düşüğü kasaların içini karıştırmaya başladı. Yün çoraplar, ağır-lıklı olarak sıcak tutacak kıyafetler, iç çamaşırları... Genç kızın aniden yüzü kızardı. Daha önce kendisine hiç alışveriş yapan olmamıştı. En azından özel ihtiyaçlarını kendisi karşı-lardı. Poşetlerin içinde nemlendirici kremler, diş fırçası ve ihtiyaç olabilecek daha bir sürü şey vardı. Ama gördüğünde kafasını bir yere gömmek isteyeceği şeyler regl dönemleri için alınmış olan pedler ve tamponlardı. Bir de dört kutu saç boyası vardı. Hatta farklı bir renk kullandığı için ekstra malzemeler de vardı. İnanılmaz! Mavi, saçlarını hiç kendisi boyamamıştı. Fakat adamın bunu bile düşünmüş olması si-nirlerine dokunuyordu. Neredeyse saçındaki mavi tonu ya-kalamıştı.

Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Kasada bulunan kalın kıyafetleri gelişigüzel inceleyip içinden sıcak tutabilecek olanları seçti. Kadife, siyah bir pantolonun üzerine si-yah, boğazlı bir kazak geçirip botlarını giydi. Saçlarını ta-rayıp bir tokayla tepesinde tutturdu. Bir erkek tüm bunları nasıl aklına getirebilirdi ki? Eğer alışverişi kendisi yapmış ol-saydı, en azından birkaç tanesini kesinlikle unutmuş olurdu.

Derin bir nefes alıp bölmeden dışarı çıktı ve sobanın yandığını fark edince içi rahatladı. Muhtemelen gece boyu yakmaya devam etmişlerdi. Yarasa ortalıkta görünmüyordu. Diğer ikisi de bir gece önce yere serdikleri yatakları topluyorlardı. Genç kızın gözleri taş evin içinde gezindi. Her ne kadar gün ışığını fazla almıyor olsa da gece saklanan tüm toz, örümcek ağlarını gözler önüne seriyordu.

Eyüp de onun bakışını takip edip yüzünü buruşturdu. “Daha şimdiden Çambaşı’na gitmek gerekiyor! Burayı temizleyebilmek için uzun saplı süpürgelere ihtiyacımız var.”

Mavi sıkıntıyla yüzünü buruştururken hemen arkasından bedenini titreten sesiyle Yarasa konuştu. “Giderken size bir liste vereceğim. Kapı ve depo da yapmamız gerekiyor.”

Genç kız ani bir hareketle ondan uzağa, odanın en uzak köşesine doğru ilerledi. Adamın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Fakat ona bakmamak için odanın içinde ne var ne yoksa inceledi. Yine de onun kendisine doğru gelen bedenini hissediyordu. Daha yakınına gelmeden havanın içinde titreşen bir şeyler sanki ona çarpıyordu. Genç kız sobanın arkasındaki taşlara sırtını dayamış, yere bakmaya başlamıştı. Ancak adamın sobanın hemen yanında duran botlarının ucundan kaçamadı.

“Yüzünü yıkaman için sıcak su hazır.”

Adamın buz gibi sesini duyduğunda istemsizce başını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde o bakışta ifadesizlikten başka bir şey bulamadı. Başını sallayıp arkasını dönen adamın peşinden ilerledi. Giriş kapısından çıkıp onun gibi eğilerek saçağın altından geçti ve şaşkınlıkla donakaldı.

Gün ışığı, sonbaharın esir aldığı doğanın üzerine örtülmüştü fakat yerdeki sis tabakasının altına sızamamıştı. Bu tür manzaraları hep fotoğraflarda ya da televizyonda gör-

diğü için ufak çaplı bir şokla büyülenme arasında bir yerde kaldı. Tamamen bilinçsizce birkaç adım atıp çevreyi izlemeye koyuldu.

Zemindeki sis tabakası, taş evin yirmi metre ötesinde, göğsüne gelecek yükseklikteki yosunlu kayaların etrafında dolanıyordu. Tam karşıda geniş, düz bir ova uzanıyor; arkasında da dağlar yükseliyordu. Yayla evleri seyrek aralıklarla konuşlanmış, ovanın üzerini süslüyordu. Diğer evler birbirlerine nispeten yakın olsalar da kendi kaldıkları taş ev diğerlerinden oldukça uzak ve en tepedeydi. Bu da eve ayrıcalıklı bir konum kazandırıyordu.

Taş ev çitlerle çevrelenmiş geniş bir arazinin tepesinde, sırtına çam ormanını almış, masal kitaplarından fırlamış gibi duruyordu. Genç kızın gözleri sık ağaçlıklı ormana takıldı. Ne kadar ürkütücü görünürse görünsün çamlardan gelen mis gibi koku ciğerlerini sanki kirli havadan temizliyordu. Çevresini seyre öyle bir dalmıştı ki bilinçsizce geriye doğru attığı adımları sert bir şeye çarpınca durdu.

Hızla nefes alarak arkasını döndüğünde adamın dikkatle onu izlediğini gördü. Soğuk bakışları gözlerinde ve dudaklarında çabucak dolaşıp başının tepesine çıktı. “Büyüleyici,” diye mırıldandı. Fakat sesi o kadar kuruydu ki insan gerçekten öyle düşünüp düşünmediğine emin olamıyordu.

Adam arkasını dönüp ilerlediğinde Mavi de onu takip etti. Sabah ayazı olduğu için bastığı otlar ıslaktı. Kollarını ovuşturarak peşinden gitmeye devam ederken evin yirmi adım uzağında durdular. Adam aniden bir buçuk metreyi geçen bir yükseklikten aşağı atladı. Adamın bastığı zemin-den yaklaşık dört beş adım sonra orman başlıyordu.

Yarasa elindekileri bir kenara koyup onu almak için uzandı fakat genç kız onun ellerini görmezden gelerek aşağıya at-

ladı. Islak otlara ayak bastığında ise botu anında kaydı ve sırtı hızla arkadaki sert toprağa çarptı. Adam bu defa ona yardım etmek için uğraşmadı. Yere koyduklarını tekrar alarak ilerlemeye devam etti. Neden sonra Mavi'nin aklına yüz yıkamak için bu kadar uzaklaşmış olmalarının saçmalığı geldi.

Adam tahtadan yapılma, derme çatma bir kabinin yanında durduğunda ise nedenini anladı. Gecedен beri kendini tuttuğu için, o anda tuvalet ihtiyacı kendini öylesine hatırlatmıştı ki yüzünü yıkamayı boş verip içeri girme isteği duydu. Fakat adam su kabını havaya kaldırdığı için önce elini yüzünü yıkadı. Ardından tedirgin adımlarla kabine ilerledi ve içeri girmesiyle dışarı çıkması bir oldu. İki tane taşın ortasındaki delikten başka bir şey yoktu! Bir de onların koyduklarını tahmin ettiği su ve ıslak mendil paketi vardı. Burada ihtiyacını nasıl giderecekti ki?

“Bir sorun mu var?” Adamın sesi oldukça duygusuzdu. Dudakları da sabit duruşunu koruyordu. Fakat gözlerindeki parıltı, onun eğlendiğini ele veriyordu.

Mavi anında kızardı. Birazdan çok sıkıştığı için kıvranmaya başlayacağını biliyordu. “Ben... Burası olmaz!” diyebildi. Sesi karga gaklaması gibi çıkmıştı.

Adamın bir dudağı yana kaydı. “Öyle mi?” Eliyle ormanı işaret etti. “O zaman tüm alan sizin. İstedığınız herhangi bir yeri seçebilirsiniz!” Tek kaşı küstah bir kıvrılmayla yukarı kalktı. Mavi onu o anda vurmak istiyordu.

Dışlerini gıcırdatarak ciddi ciddi ormanlık alanın içine girmeyi düşündü ve anında vazgeçti. Arkasını dönüp sert adımlarla kabine girdi. Dışarı çıktığında Yarasa onu bekliyordu. Yüzü alev alev yanarken adamın döktüğü suyun altında, yine adamın tuttuğu sıvı sabunla ellerini yıkadı. Daha önce bu kadar utanmış mıydı, hatırlamıyordu.

Geldikleri noktaya geri döndüklerinde Yarasa önce elindekileri yukarı çıkardı. Ardından bir sıçrayışta kendisi de yukarı çıktı ve yoluna devam etti. Mavi'yi orada bırakarak! Genç kız sert toprakla oluşmuş doğal yüksekliğe bakarken kaşlarını çattı. Elbette çıkabilirdi! Neden onun yardımına ihtiyaç duysundu ki?

Parmaklarını toprağa saplayıp kendini yukarı çekti ve sonunda poposunun üzerine düştü. Eliyle arkasını silerken, "Ben buradan nasıl çıkacağım?" diye söyleniyordu.

Cevap onu duyan ve fazla uzaklaşmamış olan adamdan geldi. "Nasıl indiysen!" Demek ki yukarıda onun çıkmasını bekliyordu. Duygusuz! Katil herif!

Mavi tekrar denedi. Bu defa botlarının ucunu sağlam basmaya çalıştı. Ellerini tekrar toprağa sapladı ve bir kafa boyu kadar yukarı çıkmışken yine kendini ayakları üzerinde buldu. "Kahretsin!" diye söylenirken eliyle toprağa bir tokat attı. Arkasından hafif bir çatırtı sesi geldiğinde dönüp hızla ormana baktı. Görünürde bir şey yoktu fakat net olarak oralarda bir yerlerde bir şey olduğunu biliyordu. Orman ürkütücü bir görünüm sergiliyordu. Sabah sisi hâlâ dağılmamıştı. Çıtırtılar bariz bir şekilde arttığında tekrar yukarı çıkmaya çalıştı.

Aynı anda güçlü parmaklar bileklerini sıkıca kavrayarak onu yukarıya çekti. Fakat tamamen zemine bırakmadan yarı yolda durdu. Genç kız resmen havada asılı kalmıştı. Yüzünün birkaç santim ötesinde adamın kaygısız yüzü duruyordu.

"Kafanı kullan! Bana meydan okuyacaksan eğer... Kendi başına becerebileceğin durumlarda oku!" Neredeyse burunları birbirine değecek kadar biraz daha eğildi. "Bazen inatçı olabiliyorum. Bu tarafımı görmek istemeyeceğine eminim."

Ardından onu tamamen yukarı çekip zemine bıraktı.

Mavi, o anda ondan daha çok nefret etti. Gözünün önüne kızıl bir perde inerken göğsünden çıkan sesin kendisinden çıktığına inanamadı ve adama saldırdı. Taş gibi sert göğsünde patlayan yumruklarının ona bir etkisinin olmaması önemli değildi. Tüm hincını alana kadar, güçsüz düşene kadar ona vurmaya devam etti. Adam yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı.

Sonunda Yarasa elindeki su kabını havaya kaldırıp Mavi'nin başından aşağıya döktü. Genç kız donakaldı. İçindeki su belirli bir sıcaklığa sahip olabiliyordu fakat anında sabah ayağı yüzünden üşümeye başladı. "Hayvan herif! Hayvan! Katil!" Ona tekme savurduktan sonra saçlarından sular damlarken taş eve ilerledi.

Eyüp ve Levent dışarı çıkmış, yüzlerinde kocaman sırıtmayla ikisini izliyordu. Yanlarından geçerken, "Fındık, fıstık ister misiniz?" diye bağırdı.

Levent onun öfkesini umursamış gibi bile yapmadı. "Niye, Mavi kız?"

Mavi ona omuz atarak içeriye girmişti. Geriye dönüp ellerini beline koydu. "Ah! Konuşabiliyor muydunuz? Bir an için sizin kafes şebegi olduğunuzu sanmıştım!"

Kıyafetlerinin bulunduğu bölüme doğru öfkeyle ilerledi. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Üzerindekileri çıkarırken onların yüksek perdeden sesini duyabiliyordu.

"Sanki bize hakaret etti gibi?"

"Gibisi ne, oğlum? Resmen bize şebek dedi!"

Ardından Yarasa'nın monoton sesini duydu. "Haklı!"

Üzerini giyinip tekrar içeri geçtiğinde Yarasa sobaya odun atıyordu. Anında gözleri Mavi'ye çevrildi. Genç kız havluyla saçlarını kurutmaya çalışıyordu. Adam zarafetle doğrulup

onun yanına geldi. Elinden havluyu alıp kolunu sıkıca kavradı. “Bırak kolumu!” Mavi dişlerinin arasından konuşuyordu. Hem üşüyor hem de sinirden ölüyordu.

Fakat Yarasa ona aldırmadı. Onu çekıştırerek sobanın yanına götürdü ve omzundan basıtarak oturmasını sağladı. Adamı itirmesi, kaçmaya çalışması bir işe yaramıyordu. Adamın ezici gücü karşısında zaten pek bir şansı yoktu. Sonunda genç kızın başını geriye atmasını sağlayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ne kadar öfkeli olursa olsun, o parmaklar bedeninin derinliklerine sarsıcı titreşimler göndermeye başladı. Mavi bedeninden tiksindi!

Soğuğu daha çok hissettiren saçları kurudukça kafa derisi ısınmaya başladı. Bu ısı kasılmış, gergin bedeninin de usul usul gevşemesini sağlıyordu. Gözlerini kapadı. Yine karman çorman hissediyordu. Adamın parmakları sürekli saçlarının arasından geçiyor, onları aralıyor ve iyice kurutmaya çalışıyordu.

Eyüp ve Levent ise mırıldanarak sohbet edip kahvaltı hazırlıyorlardı. Dakikalar sonra hepsi yine küçük masanın etrafında toplanmıştı. Mavi resmen açlıktan burkulan midesini hizaya sokmak için kuş lokmalarıyla idare etmeye çalışıyordu. Yoksa önce tika basa yiyecek, sonra da onları çıkarmaya çalışacaktı. Bir gece önce anlamıştı ki ne kadar yerse yesin tokluk hissini yaşamıyordu.

Üç erkek ise kahvaltılarını yaparken ihtiyaç listesi oluşturmaya başlamışlardı bile. “Yan odaya küçük bir soba almanız gerekiyor. Kapı yapmak için de menteşeler ve alet edevat lazım. Bir musluk başlığı da alın. Bolca çivi! En azından Mavi’nin yattığı kısma bir platform yapalım.” Yarasa duraksayıp kaşlarını çatı. “Bir de çan alın!”

Eyüp tabağından kafasını kaldırıp kaşlarını kaldırarak ona şaşkın bir bakış attı. “Çan mı?”

“Dışarıda nöbet tutarsak fazla dikkat çekeriz. Fakat her ihtimale karşı en azından bizi uyuracak -ilkel bir sistem olsa da- bir donanım yapmalıyım. Misinalarım hazır fakat uyarıcı bir araç yok. Jeneratör için de benzin almalıyız. Fakat bunu yolda yaptığımız gibi diğer araçların depolarından çekelim. Bidonla benzin almak her hâlükârda dikkat çeker. Pek tarım işiyle uğraşan tipler olduğumuz da söylenemez! Jeneratörü de sadece telefon, bilgisayar ve tabletleri şarj etmek için kullanacağız. Yedek telefonlarınızı sakın kullanmayın. Aniden hareket etmemiz gerektiğinde onlara ihtiyacımız olacak.”

Onun tehlikenin her an kapıda belirebileceğini işaret eden sözleri genç kızın içindeki her şeyi aniden çekip aldı. Unutmak aslında ne kadar kolaydı. Acının en derinini de yaşasan bir süre sonra bir şekilde hayatına devam edebiliyordun. Hiçbir acı ilk gün veya takip eden günler kadar can yakmıyordu. Elbette tamamen unutmuyordun fakat nefesini kesen bir buhranın içinde de sürüklenip kalmıyordun. Aklına geldiğinde bir an için keskin acı canını yakıyor, başka tarafa döndüğün anda da yaşamın nehrinde akıp gidiyordun.

İnsanlar tuhaf yaratıklardı. Yaşamak bu kadar önemli miydi? Kendisine dair her şeyi ardında bırakıp gerçekten yeni bir hayat kurabilir miydi? Ya da bunu istiyor muydu? Eski yaşamından bir saç tokası bile çalamazken, gerçekten kendini yabancı hissetmez miydi?

Yine de insanın doğasında bir başkaldırma dürtüsü, bir yaşam azmı vardı işte! Onu öldürmek isteyenlere karşı intikamını yaşayarak alabilirdi. Yapabileceği tek karşı koyma bu olabilirdi. Yarasa için ise bir şeyler düşünecekti. Ne için yapmış olduğu önemli değildi! Önemli olan o soğukkanlı parmağının tetiği hiç düşünmeden çektiğiydi. Eğer kendisine karşı hisler beslemiyor olsaydı Mavi de babasının yanına gidecekti. Belki böylesi onun için daha kolay olurdu. Fakat

artık bunları düşünmeyecekti. Eğer yapabilirse kendi kadehini kendisi çizecekti. Yarasa'ya rağmen!

Kahvaltudan sonra bulaşık yıkama işini sıraya koydukları ve sırada da Mavi ile Yarasa'nın olduğunu söyleyen ikili yola çıkmak için hazırlanmaya koyuldular. Yarasa, genç kızın eline iki tane beş kiloluk bidon tutuşturup kendi de yirmişer kiloluk bidonları aldı ve ikili çeşmeye doğru yürümeye başladı. Bir de adamın boynuna astığı fotoğraf makinesi vardı. Mavi onu daha önce de fotoğraf çekerken görmüştü. Diğer makine gibi polaroid olduğunu sanmıyordu. Muhtemelen tam profesyonel bir makineydi. Tabi silahlarını saymaya gerek duymıyordu bile! Onlar adamla bütünleşmiş gibiydi.

Çeşme tam üç yüz metre karşılarında bulunuyordu. Taş ev ve çeşme arasında tek bir tane, o an kullanılmadığı belli olan bir evin konuşlandırıldığı bir yerleşim alanı vardı. Çeşmeye ulaşmak için bu evin etrafının çevrelendiği çitlerin kenarından dolaşmak zorunda kalmışlardı. Toprak yolda ilerledikleri için genç kızın botları tamamen çamur olmuştu.

“Sana bir lastik çizme almak lazım.”

Mavi cevap vermedi. Gözlerini çeşmeye dikmiş, arkasında yükselen ormana bakıyordu. Aslında her yer çam ağaçlarıyla doluydu. Yüzeyin çoğunu ağaçlar kaplamışsa da insanlar buldukları düz araziye evlerini yapmış, kendilerine ait sınırı belirlemek için de kimi zaman kalaslar kimi zaman da dikenli tellerle çit çekmişlerdi.

Çeşmeye vardıklarında adam bidonları iki musluğun altına yerleştirip suyu açtı. Yan yana bidonların dolmalarını beklemeye başladılar. Mavi adamın sabit bakışlarının kendi üzerine dikildiğini hissedebiliyordu. Ona bakmıyor, gözleri etrafı inceliyordu. Kulağına su ve doğanın kendi muhteşem sesinden başka bir ses gelmiyordu. Her ne kadar şehir yaşa-

mına alışmış olsa da burada yıllarca yaşayabileceğini düşünerek kendisini şaşırttı.

Arkasından bir ses geldiğinde omzunun üzerinden baktı. Yarasa dizlerini kırarak yere eğilmiş fotoğraf çekiyordu. Sislerin arasında kalmış çamları; kırmızı, sarı ve turuncu renkleriyle sonbaharın habercisi diğer ağaçları; yere dökülmüş olan kuru yaprakları... Ve havada süzülen kocaman bir kuşun fotoğrafını çekti. Ardından hızlı hareket ederek dolan bidonların yerlerini boşlarıyla değiştirdi.

Mavi'nin ona şaşkın bakışlarla baktığını fark ettiğinde başını yana eğdi. "Ne?"

"Kaç tane soğukkanlı katil böylesine sanatçı ruhlu olur, onu merak ediyordum!"

Fotoğraf çekerken yumuşayan yüz hatları anında sertleşti. Bakışları daha da keskin bir hâl alırken dudakları düz bir çizgi oldu. Mavi'nin zehir tadında sesi, acımasız sözleri anlaşılan hoşuna gitmemişti. Uzun süre genç kızın düşman bakışlarından gözlerini ayırmadı.

"Teknik olarak öyle sayılabilirim. Fakat hiçbir zaman zevk alarak yapmadım. Sadece gerekli olduğu için yaptım! Bana verilen bir görev olduğu için yerine getirdim. Kendi adıma hiçbir çıkarım olmadı. Bu işten para kazanmadım, terfi etmemi sağlamadı ya da bu iş hakkında sapıkça, sadistçe düşüncelerim yoktu." İki adımda genç kızın bedenine daha da yaklaştı. Sert bakışları gözlerini delip geçerken dudakları Mavi'nin anlamlandıramadığı bir şekilde kıvrıldı. "Yirmi iki yaşında bir çetenin içine sızdım. Aylarca yol katettim ve tepedekilere ulaştım. Geniş çaplı bir soygun planlıyorlardı. Kanlı bir soygun! Benim görevim bu soygunun zamanını öğrenebilmektir. Fakat benden de şüphe duyuyorlardı. Ne kadar işlerine yararsam yarayayım onları huzursuz ediyordum.

Onlara ait bir şeyi çalan, on dört yaşındaki bir çocuğu dövenek öldürmem istendi. O zaman yeteri kadar katılaşmamış olduğum için çocuğun hayatını bağışladım. Anlaşıldığında her şey için çok geçti. Evet, görevi yerine getirdim ama tek bir çocuk için onlarca insanın ölümüne neden oldum. Daha fazlasını kurtarabilirdim! İçlerinde çocuklar da vardı! Duygularımı gömmek, soğukkanlı olmak zorundaydım.” Genç kız şokla açılmış gözlerle ve dehşetle başını iki yana sallamaya başlamıştı ki adamın ifadesi daha da katılaşdı.

“Dur! Daha bitirmedim. İçlerine sızdığında en acımasız, en can yakan işleri sana verirler ki sana karşı olan şüphelerini bu şekilde yok ederler. Ben polis öldürdüm, Mavi! Gözlerinin içine baka baka tetiği alnına dayadım ve hiç düşünmeden sıktım. O andan bana kalan ne biliyor musun? Gözlerimi kapadığım anda karşımda beliren gözleri! Afalamış, korkmuş ve geride bıraktıklarının endişesiyle dolup taşan gözleri... Ve inan, bu bakışların üstesinden gelmek o kadar kolay değildi! Ama geliyorsun. Bir şekilde mecburen geliyorsun!”

Genç kızın soluğu kesildi. O temiz havanın içinde bile nefes almak çok güçtü. Böyle anlattığında öfkesi geçmemiş olsa bile onun neden yaptığını anlamak zorunda kalıyordu ve bundan nefret ediyordu. Dişlerini sıktı. “Ama beni öldürmedin!”

“Ve hayatımın içine ettim!” Bakışları aniden parlarken genç kız bir adım geri çekildi. Adam bir ses duymuş gibi arkasına hızlı bir bakış atıp tekrar genç kıza döndü. “Sana söyledim. Seni öldürmektense kendimi kesmeyi tercih ederim! Bana nedenini sorma çünkü bilmiyorum! Sen, kızım! Tüm dengemi altüst ediyorsun. Bana garip şeyler yapıyorsun.”

“Uşak!”

Yarasa aniden arkasını döndü. Mavi de onun yanında yerini alıp onlara seslenen yaşlı teyzeye baktı. Muhtemelen biraz önce Yarasa kadının geldiğini fark etmişti. Yaşlı kadın kat kat kıyafetlerinin üzerine bir peştamal bağlamış, başına kalın bir şal geçirmişti. Elinde baston olarak kullandığı sopayı ileri geri savurup duruyordu.

“Bana mı dedin, nine?” Yarasa’nın yüzü aniden bir değişim geçirmiş, neşeli bir hâl almıştı.

“Edepsiz! Nine senin atandır. Yetmiş yaşındayım.” Kadının sözleriyle birlikte genç kızın dudakları seğirdi. Sanki kadın dudaklarının hareketini görmüş gibi canlılığını hâlâ koruyan gözlerini ona dikti. “U ne u? Saça bak. Aynı bizim fistanın rengi!” Anlaşılan kadın Mavi’nin saç rengini beğenmemişti. Genç kız gülümsemeye devam ederken kadın tekrar Yarasa’ya döndü. “Bağa bak bağa! Siz kimlerdensiniz?”

“Biz Naşit Bey’in misafirleriyiz!” Yarasa eliyle taş evi gösterdi. “Orada kalıyoruz.”

Kadın başını çevirip gözlerini kısarak evi süzdü. “Mızıroğları’nda mı?”

“Evet.”

“Ey gidi, ne gelir giderdik!” Kadın bir anısını hatırlıyormuş gibi başını sallayıp durdu. Sonra gözlerini yine ikisine dikti. “Tikkatli olun. Bizim Cörüt’ün malını canavar yemiş. Elmalılı oduncular da hopalları oynasırken görmüş. Kış eyice bellemeden dolanır durur, deyyuslat!”

Ardından bastonundan destek alarak lastik ayakkabıları çamurlara bata çıka ilerlemeye devam etti. Neden sonra Yarasa kadına seslendi. “Teyze?”

Kadın durup omzunun üzerinden baktı. “Ey?” Herhalde bu ‘ey’ efendim oluyordu.

“Hopal ne demek?” Yarasa alacağı cevabı gerçekten fazlasıyla merak ediyor gibi görünüyordu. Tüm dikkatini kadına vermişti.

Kadın göbeğini sallaya sallaya kıkırdamaya başladı. “Ayu, uşağum ayu!” Ve önüne dönüp ilerlemeye devam etti.

Genç kızın gözleri fal taşı gibi açılmış, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Ayı mı? Buralarda ayı da mı vardı? Tamamen bilinçsizce bir adım geri gittiği için adama çarptı. Daha kendini toparlayamadan adamın kolu beline dolandı. Ardından onun yatıştırıcı fısıltısını duydu. “Seni aslanların pençesinden aldım. Bir ayıya yem etmem!”

Kendini toparladığı söylenemezdi fakat adamın boşluğu na bir dirsek atıp ondan uzaklaştı. Fakat uzaklaşmasına belki de gerek yoktu. Yarasa hızlı ve kararlı adımlarla yaşlı kadının peşinden ilerledi. Ona bir şeyler söyledikten sonra da kadından biraz uzaklaşıp fotoğraf makinesini havaya kaldırdı.

Genç kız arkasındaki ormandan ses gelince hızlı adımlarla fakat fazla da yaklaşmadan onların yakınına doğru ilerledi. Kadın çok hoşuna gitmiş gibi kıkır kıkır gülüyor, Yarasa’ya poz veriyordu. Onun neşeli haliyle kendi dudakları da hafif bir gülümsemeyle kıvrılsa da gözlerini çevreden ayırmıyordu. Ayı mı? Ayı!

Daha sonra dolan, hatta taşan bidonların kapaklarını kapayıp eve gitmek için yola koyuldular. Her ne kadar Mavi ağırlıkları yüzünden durup dinlenerek ilerlese de kısa sürede eve vardılar. Evde onları hoş olmayan bir sorun bekliyordu. Hyüp ve Levent’in araçları çalışmıyordu. Yarasa aracın kaputunu açıp kontrol etti ve onların alınacaklar listesine bir şeyler karaladı. “Bunları alırsanız tamir ederim.”

İkili, Yarasa’nın aracını alıp ayrıldıktan sonra sessizlik içinde bulaşıkları yıkadılar. Süpürgeler gelmeden evi temiz-

leyemeyecekleri için bu işi daha sonraya bıraktılar. Yarasa kutuların içinde bir şeyler ararken Mavi üşüyen ellerini sobada ısıtmaya çalışıyordu. Adam dışarı çıktığında rahat bir nefes aldı. Sobanın arkasında duran mindere bağdaş kurarak oturduktan sonra üşümüş sırtının üzerine battaniyeyi çekti.

Düşünceleriyle öylesine derinlere dalmıştı ki sessizliğin içinde duyduğu anlamsız çıtırtı gerilerek doğrulmasına neden oldu. Kulaklarını kabartarak biraz önce duyduğunu sandığı sesi tekrar duymaya çalıştı ancak onu yine sessizlik karşıladı. Neden sonra adamın uzun süredir ortalıkta görünmediğini düşündü. Daha da dikleşerek boş evde gözleri hızla dolandı.

Korkak biri değildi. Ancak son zamanlarda yaşadıkları sinirlerini öyle yıpratmıştı ki o an ki sessizlik, huzur vermekten ziyade tedirgin ediyordu. Aniden ayaklanırken sırtına yapışık duran battaniye düştü. Kararsızlıkla birkaç adım attı. Evi tekrar gözden geçirdi ve dışarı çıkmaya karar verdi. Bu adam nereye gitmişti ki? Hafifçe titreyerek taş evin tekinsiz kapısını sertçe açtı. Aynı anda içeri girmeye çalışan adamla burun buruna geldi. Şaşkınlıkla sert bir nefes alırken kaşlarını çatı.

Adam saçığın altında duruyordu. Saçağın boyu, evi oluşturan taşların yüksekliğinde olduğu için kısaydı ve adam eğilmiş bir vaziyette ona bakıyordu.

“Bel fıtığı olmadan önce içeri girmem mümkün mü?”

“Ne?” Gözlerine öylesine takılıp kaldığı için sözlerinin anlamını çok geç kavramıştı.

“Yolu kapatıyorsun diyorum!”

Genç kız hırsla arkasını dönüp tekrar eski yerine geçerken adamın güldüğünü duyarak öfkelen-di. Ayrıca yanakları da utandığı için yanıyordu. Daha yeni yerleşmişti ki adam

tekrar göründü. Üzerini giyinmiş, ayağına da yürüyüş botları peçirmişti. Mavi'nin yanına gelip birkaç parça kıyafet bıraktı.

“İşimiz var. Giyin, seni dışarıda bekliyorum.” Başka bir şey söylemeden ve ona bir daha bakmadan dışarı çıktı.

İtiraz da edebilirdi ancak biraz önceki ödleklığı ona yetmişti. Korkmaktan nefret ediyordu. Bu adama bağlı olmanın daha da nefret ediyordu. Dişlerini gıcırdatarak onun için seçtiği kalın ve rahat kıyafetleri giydi. Beresini saçlarını örtecek şekilde taktı. Ardından ayağına tam oturan botları giydi.

Dışarı çıktığında adam ona bakmadan harekete geçti. Yarasa önde, Mavi birkaç adım arkasında neredeyse hızlı bir ritim tutturarak yürümeye başladılar. Nereye gidiyor olduklarını da, işlerinin ne olduğunu da bilmiyordu. Sormaya da niyeti yoktu. Dakikalarca ilerlediler. Ormanın içinden geçtiler. Dere kenarından yürüdüler.

Mavi'nin soluğu hafifçe aksamaya başlamıştı. Ayakları bu tempoya itiraz ediyor, botların içinde terledikleri için sanki yağ sürülmüş gibi kayıyorlardı. Aslında spor salonlarında ve yürüyüşlerinde iyi bir kondisyon sağlamayı başarmıştı. Ancak bu kadar uzun yürüyüşlere hiç çıkmamıştı. Eğimli, engelbeli zeminde düşmemek için önüne bakarak yürüdüğü, kafasının içinde de sürekli homurdandığı için adamın durduğunu görmedi. Ona sertçe çarptı. Elleri ceplerinde olduğu için dengesi bozuldu ve arkaya doğru düşüşe geçti. Kızının üstüne sert bir iniş yapacağı anda adam onu montunun göğüs kısmından yakalayıp sertçe yukarı çekti. Tartan bakışları bir süre kızın öfkeli yüzünde dolandı.

Mavi ellerini ceplerinden çıkarıp onun hâlâ montuna yapışık duran elini itirmeye çalıştı. Ancak adam bunu fark ederek anında elini çekti. Sonra monoton bir sesle konuşmaya başladı.

“Keşif yürüyüşü yapıyoruz. Daha önce buraya geldim. Fakat her yeri dolaşmadım. Nerede ne olduğunu bilmemiz gerekiyor.” Kıza tuhaf bir bakış attı. Sanki özür diler gibiydi. “Biraz yorulacaksın çünkü daha çok yolumuz var.” Mavi omuz silkti. Nasılsa oradaydılar. Adamın dudağı yamuk bir gülümsemeyle kıpırdadı. “Neden homurdanmak ve sadece önüne bakıp yürümek yerine çevreyi tanıımıyorsun? Belki hoşuna gidecek bir şeyler görebilirsin. Bir daha karşılaşmayacağın şeyler!”

Genç kız sadece kaşlarını çatmakla yetindi. Adam yürümeye devam etti. Ama bu defa Mavi’nin yanında yürümeye gayret ederek hızını düşürmüştü. İki yüz metre kadar sonra koyu gri, kocaman bir kayanın yanında durdular. Kayanın boyu üç metre kadar vardı. Mavi’nin dişlerini takırdatacak kadar şiddetli bir soğuk hava dalgası kayadan onlara doğru süzülüyordu. Adam ona döndü.

“Buraya daha önce geldiğimde temmuz ayının ortalarıydı. Oldukça sıcak, neredeyse otuz dereceye kadar çıkmış, yakıcı bir hava vardı ve bu kayanın üzerinden dumanlar yükseliyordu. Bir buzthane gibi! Şaşırmış ve büyülenmiştim.”

Sözleri Mavi’nin ilgisini çekmişti ama bunu belli etmemek için kendiyile mücadele ediyordu. Yine de gözlerini kayaya dikmekten kendini alamamıştı. Adam eldivenli ellerini kayaya saplayarak yukarı tırmanmaya başladı. Kayanın yüzeyindeki doğal oyuklar sayesinde tırmanmaya oldukça elverişliydi. Ardından bir noktada durup elini genç kıza uzattı. “Öncelikle aşağıda yalnız kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Sonra da... Yukarıda bir yarık var. Kayanın içini az çok görebiliyoruz.”

Mavi kayanın üzerindeki yarıkla değil de aşağıda yalnız kalmakla ilgili sözleriyle ilgileniyordu. Tedirgin bakışları ses-

sız ormanın içinde dolandı. Ardından öfkelenerek adamın elini tuttu. Adam burnu büyüklük taslamadı ya da yenilgisini tart ettirerek gülmeye kalkmadı. Genç kız kendisi tırmanabileceği bir yöntem bulduğunda onun elini bıraktı. Zor değildi. Hatta oldukça kolay ve eğlenceliydi! Koca kayanın zirvesi ancak iki kişinin durabileceği kadar genişti. Ortada perçekten bir yarık vardı ve havaya bembeyaz, bulut gibi buhar yükseliyordu.

Yarasa eldivenini çıkarıp elini yarıktan içeri soktuğunda sert bir nefes verdi. Garip adamdı. Öyle ortalıkta sert adamım diye dolanan soğuk bir tip değildi. Ancak her zaman... İfade-sizdi. Gülmüyor, öfkelenmiyor, bağırıp çağırmıyordu. Sanki duyguları yoktu. O anda ise yüzünde çocuksu bir merak, büyülenme vardı. Ardından bakışları genç kıza buldu. Gözlerinde teşvik ve cesaretlendirme vardı. Mavi bıkkın bir nefesin ardından eldivenini çıkarıp elini yarıktan içeriye, karanlık boşluğa soktu. Anında soluğu kesildi. Öylesine keskin bir soğukla karşılaşmıştı ki bedenindeki en derin nokta bile titremişti. Elini çektiğinde adamın ona bir fener uzattığını gördü.

Feneri aldı. Yarıktan içeriye doğru tutarak içeriyi görmeye çalıştı. Sadece yoğun bir buharla karşılaştı. İçerisi eksi on derece, belki de daha fazla olmalıydı. Temmuzun ortasında bile böyle olduğu düşünülürse doğanın bir harikası da -ya da mucizesi- tam üzerinde bulundukları kayaydı.

Tekrar yola koyulduklarında bu defa adamın sözlerini dinleyerek etrafı incelemeye başladı. Sonuçta yurt dışına çıkacaklar ya da doğrudan öteki tarafa gönderileceklerdi. En azından ölmeden önce dünya gözüyle yaşadığı toprakların güzelliğini görmeyi kendine yasaklamamalıydı. Bu adama rağmen! Ormanın içinden geçerken çam ağaçlarının arasında kalmış tek tük farklı ağaçları inceliyor, irili ufaklı kayaların üzerinden geçerken kenarında köşesinde ismini bilmediği çi-

çekleri kokluyor ve açık alanlara girdiğinde ovaların yeşiliyle büyüleniyordu. Bazen bir uçurumun kenarında duruyorlardı. Kimi zaman ovanın üzerinde konuşlanmış ve terk edilmiş gibi görünen az sayıdaki yayla evlerini inceliyorlar, kimi zaman da başka bir tepeden sadece ayaklarının altında gibi görünen bulut kümelerini seyreliyorlardı. Bulutlar bazen tepelerini açıkta bıraktıkları dağların arasına dağılarak kıvrımlı, beyaz bir yol oluşturuyorlardı. Doğa bir mucizeydi.

Bu arada birbirleriyle tek kelime konuşmamışlar, tekrar ormanın içinden bir yol tutturmuşlardı. Farklı boyutlarda üç mağara dolaşmışlar, kaynak sularından içmişler, zümrüt yeşili tonlarında iki gölde de durup mola vermişlerdi. Mavi artık yorulmuş, ayrıca acıkmıştı. Kilometrelerce yol yürümüşlerdi. Gri bulut kümeleri tepelerinde toplanmaya başladığında geriye dönmeleri gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Bir buçuk metre genişliğinde toprak bir yoldan ormanın diğer kısmına geçtikleri sırada adam montunun iç cebinden bir diyet bisküvi paketi çıkarıp genç kıza uzattı. Mavi itiraz etmeden paketi aldı. Bir çırpıda da bitirdi.

Sonra tekrar ormanı incelemeye başladı. Keşfe çıkış amaçlarını bilmiyor olsa da iyi gelmişti. Böylesine büyüleyici güzelliklerle her zaman karşılaşamazdı. Belgesel kanallarında dağ yürüyüşü programlarını izler, kendine göre olmadığını düşünürdü. Yanılmıştı. O an baktığı manzara... Hem bu kadar şahane hem de bu kadar ürkütücü nasıl olabilirdi?

Gri gökyüzünün hafifçe karanlığa gömdüğü görüntüden ürküyordu. Ayaklarının altında çatırdayan çalılar kimi zaman irkilmesine neden oluyordu. Tamamen bilinçsizce adama biraz daha yaklaştığının farkında bile değildi. Ne keskin bir sessizlik vardı ne de alışlagelmiş kuru gürültü! Ormanın kendine has bir sesi vardı. Bu da genç kıza azıcık ürkütüyordu. Belki de gerçekten ödleğin tekiydi.

Ama hayranlık da duyuyordu. Yeşilin renkleri o kadar canlıydı ki sonbahar olduğuna inanmak güçtü. Ancak onlardan gözlerinizi kaçırdığınızda kahverengi, sarı ve turuncu renkleriyle karşılaşıyordunuz. Doğanın mükemmel bir renk kartelası, hiçbir mimarın zihninde bulunamayacak mükemmel bir yapısı vardı. Bu büyüleyiciydi.

Bir an Yarasa ve ormanı karşılaştırdı. Bu neden aklında belirmişti bilmiyordu ama adam ormana benziyordu. Manzara şahane ama derinlikleri ürkütücü! Gizemi, merakı cezbeden; sesi kimi zaman yatıştırıcı, kimi zaman iliklerine kadar titreten... Yüzeyde uysal, göz boyayan ancak derinliklerinde vahşi! Onlar gerçekten birbirlerine benziyorlardı.

Adam aniden ağzını kapadığında boğuk bir çığlık attı. Kalbi resmen göğsünü yarıp geçecek gibi olmuştu. Kulaklarında adamın fısıltısını duyduğunda gözleri dehşetle açıldı.

“Çıt çıkarma!”

Mavi onaylayarak başını salladığında adam elini çekti. Genç kız tedirgin, titrek bir nefes aldı. Adam gözlerini bir noktaya dikmiş, heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Mavi yerinde sallanmaya, sert bir soluk çekmeye bile cesaret edemiyordu. Onun böylesine dikkat kesilmesine neyin neden olduğunu bilmiyordu. Ancak adamın içgüdülerine güveniyordu. Bir ayı mı vardı? Bir kurt? Kesik kesik soluklar almaya başlamışken uzaklardan gelen kahkaha sesini duydu.

Adam aniden yere eğilip botlarını çıkarmaya başladı. Ardından bağcıklarını birbirine düğümleyip ipi parmaklarına doladı. O kadar sessiz hareket ediyordu ki genç kız gitikçe daha tedirgin olmaya başladı. Adamın gözleri sürekli etrafıta dolanıyordu. Mavi’ye işaret parmağıyla ‘sus’ işareti yaptı. Ardından hızla onu kucakladı. Eğer önceden susmasını söylemeseydi çığlık atabilirdi. Sonra geriye dönüp sessiz adım-

larla yürümeye başladı. Adamın botlarını neden çıkardığını da o anda anladı. Dikkatli dinlemedikçe adım sesleri duyulmuyordu.

Sonunda genç kızı insan boyu çalılıkların olduğu bir alana getirdiğinde kucağından indirdi. Yine ses çıkarmamaya özen göstererek onu çalılıkların arasına sakladı. “Kıpırdamamaya, ses çıkarmamaya çalış. Her ne olursa olsun sakın ayağa kalkma. Ses de duysan kaçmaya çalışma. Anladın mı?”

Mavi soluk gibi sesle, “Evet!” dedi. Aynı anda çılgın gibi başını sallıyordu. Adam kargo pantolonunun ceplerinin birinden bir silah çıkardı. Sonra kısa ve boru şeklinde bir demir parçası da çıkarıp bunu silaha taktı.

“Bunu al! Emniyeti açık. Dikkatli ol! Tetiğe hafifçe dokunduğun anda patlayacaktır. Sana dört metre yaklaşan biri olursa düşünmeden onu vur! Kim olduğunu düşünme! İyi veya kötü biri midir diye aklından geçirme. Kadın erkek ayırımı yapma. Sadece vur.”

Yapabileceğinden emin olmasa da genç kız yine başını salladı. Adam uzanıp başparmağıyla hafifçe alnını okşadı. Ardından arkasını dönüp sessiz adımlarla uzaklaşarak Mavi’yi öylece, korku içinde yapayalnız bıraktı. O kadar çok yutkunmuştu ki boğazı yanmaya başladı. Elleri ve bedeni aynı anda titriyordu. Bir kahkaha sesinin adamı böylesine dikkatli davranmaya ittiğini düşünmüyordu. Onun kavrayamadığı ama adamın bildiği başka şeyler olduğuna emindi.

Dakikalar ilerledikçe bedeni titremelerden kasılmaya doğru geçiş yaptı. Adam hâlâ ortalıkta görünmemiştir. Hızla aldığı solukların duyulmasından korkarak, kazağının kolunu parmaklarının üzerine kadar çekti ve ağzının üzerine kapadı. Çalılıkların içinde tortop olmuş, bedeni gittikçe kasılmaya başlamıştı. Gerginliği yüzünden ayağında krampın habercisi

halif bir ağrı hissetti. Bunun olmaması için bir dua yakardı. Hareketsiz kalmaya devam ettikçe daha çok üşüyordu.

Alacakaranlık, ormanı ve Mavi'nin bulunduğu çalılığı sarmaya başladı. Çalıların arasından ormanı görüyordu. Birkaç dakika önce kocaman, tombul bir tavşan durup sesleri dinledikten sonra hızla uzaklaşmıştı. Neredeyse onu vuracaktı. Uzaklardan silah sesleri gelmeye başladığında yüreği ağzında attı. Ya adama bir şey olursa ve o da karanlık ormanda yapayalnız kalırsa? Bir an için kaçmayı düşündü ancak adamın sözleri aklına geldiğinde bundan vazgeçti. Silah sesleri kesilmişti. Bunun iyi mi, kötü mü olduğuna karar veremedi. Orada ne kadar öylece durduğunu hatırlamıyordu. Ancak iki saatte fazla geçmişti. Ayağına giren kramp yüzünden acıya dayanmak için kazağının kolunu ısıtıyordu.

Sonra ayak seslerini duydu. Hızlı, telaşlı ayak seslerini! Midesi bulanmaya başladı. Ağzında safra tadı vardı. Parmaklarını boğazına takıp kusmak istiyordu. Ama buna direndi. Ayak sesleri yakınına doğru geldiğinde Yarasa olması için dua etti. Olduğu yerde bir heykel gibi kıpırdamadan durmaya devam etti. Ayağındaki kramp onu öldürüyordu.

Karanlık neredeyse çökmüştü ama etrafı yine de görebiliyordu. Çalıların arasından dar bir görüş açısı olmasına rağmen birinin ayağını sürüyerek birkaç metre yakınına geldiğini, sırtını bir ağaca dayayarak sert nefesler aldığını görüyordu. Küfür ederken eğilip dizini tuttu. Aynı anda genç kız onun silahlı olduğunu fark etti. Elindeki silahı sıkıca kavradı ancak yapabileceğinden emin değildi. Silahın titrememesi için dua ediyordu. Yoksa adam onu fark edecekti. Kanıyla birlikte bedeni de korkudan donmuştu sanki. Sonra biri adamın sırtını dayadığı ağaca usulca yaklaştı.

Mavi onun Yarasa olduğunu biliyordu. Sadece karanlık bir gölge gibi görünüyordu ama onun olduğuna emindi. Genç kız onu gördüğü için mi bilinmez, aniden titremeye başladı ve silahlı adam hareket etmeye karar vermiş gibi doğrulduğunda, Mavi istemsizce sert bir nefes aldı. Silahlı adam aniden silahına davranarak anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Aynı anda silahını Mavi'nin bulunduğu alana doğrultmuştu. Ancak geç kalmıştı. Genç kız elini ağzına kapayıp tir tir titrerken Yarasa adamın arkasından boğazına sarıldı. Elinin çevik bir hareketiyle adamın boynunu bir uçtan diğerine kesti ve silahlı adam yere düştü.

Genç kız kusmaya başladı. Öne eğildiği halde botları ve üstü başı ağzından çıkan sıvıyla kaplanmıştı. Adamın gırtlğından fışkıran kan gözünün önünden gitmiyordu. Musluk-tan akar gibi çağlayan kan karanlıkta kapkara görünüyordu ve sesini net bir şekilde duymuştu. O kusmaya devam ederken karşısındaki hareketlilik devam ediyordu. Göz ucuyla baktığında adam da, Yarasa da yok olmuştu. Ağzını koluna silerken Yarasa tepesinde bitti.

Onu çalılıkların arasından çıkarırken, "İyi misin?" diye sordu. "Bunu görmeni kesinlikle istememiştim!"

Mavi onun kim olduğunu unuttu. Babasını öldürdüğünü unuttu. Yaşadıklarını unuttu. Ani bir hafıza kaybı yaşar gibi zihni boşluğun içinde savruluyordu. "Kramp!" diyebilirdi. Ayağını tutuyordu. Sadece ona güvencibileceğini biliyordu. Bundan başka bir şey hatırlamıyordu. Adam onu usulca yere yatırdı. Ardından ayağına sertçe vurdu. Sonra da yumuşak bir şekilde ovmaya başladı.

Genç kız kötü bir koku duyuyordu. Bunun kendi üzerinden geldiğini çok daha sonra hatırlayacaktı. Adam usulca

Bir şeyler mırıldanırken genç kız karanlık bir çukurun içine yuvarlandı.

Karanlığın içinde alçak bir fısıltı duyuyordu. Neredeyse kulüğının dibinden gelen konuşmayı ise algılamakta güçlük çekiyordu. Sanki ona engel olan barikatları kalkmış gibi zihninin içi art arda gelen görüntülerle doldu. Aniden doğrulmaya çalışırken, bedenine sıkıca sarılmış olan bir kol ona engel oldu.

“Anladığınızı umuyorum.”

Adam telefonu kapatırken Mavi ona bir dirsek attı. Başarılı olup olmaması umurunda değildi. Genç kız onu saran koldan kurtulduğu anda yana sıçradı. Gözlerinin önüne kendini kaybetmeden önceki son görüntü geldiğinde öğürmeye başladı. Bu defa kusamadı. Safra boğazına çıkıyor ancak daha yukarıyı göremiyordu. Belki kusabilseydi rahatlardı. Lanet olsun! O kadar kötü kokuyordu ki!

“Dizlerini kendine çek, başını da dizlerinin arasına al!”

Adamın söylediğini yaptı. Ardından hâlâ mide bulantısı çekerken onun elleri sırtını hafifçe ovmaya başladı. Ona elini çekmesini söylemedi çünkü buna bile gücü yoktu ve titremesini durduramıyordu. Kendisine itiraf etmekten nefret ederek adamdan korktuğunu fark etti. Hem de delice bir korkuydu bu! Adamın boğazını o kadar kolaylıkla kesmişti ki! Tekrar öğürmeye başladı.

“Düşünme artık!” Sert sesiyle birlikte kız irkildi. Adam onun neden irkildiğini anlamış gibi alçak sesle bir küfür savurdu. “Eğer ben onu indirmeseydim, o seni vuracaktı.

Bunu görmemi istemezdim ancak yapabileceğim başka bir şey yoktu!”

Kız bunu biliyordu. Adamın başka seçeneği yoktu. Ani bir korkuyla başını kaldırdı. Etraf o kadar karanlık, hava o kadar soğuktu ki bedeni her yönden sarsılıyordu. “Bizi buldular, değil mi?”

“Hayır!”

“Ne?” Adamın net bir şekilde reddettiği cevap karşısında afallamıştı. O halde bu adam kimdi? Ya da adamlar? “O zaman onları...” Aniden gelen motor gürültüsü ve karanlığı delen ışıkla şaşırarak sustu. İstemsizce adama biraz daha yaklaştı.

“Bizimkiler.” Adamın sözlerinin ardından rahat bir nefes almış olsa da ondan pek uzaklaşmadı. Aracın farlarının ışığı altında çevreyi incelemeye çalışıyordu. Sanki oralarda bir yerlerde, bir ağacın ya da bir tümseğin arkasında onların zayıf anını kollayan bir şeyler vardı.

Adam ayağa kalktığı anda o da kalktı. Araç neredeyse yanlarına varmak üzereydi. Yol o kadar bozuktu ki gelmek onlar için zor olmuş olmalıydı. Ama onları çağırdığına sevinmişti, geriye dönemeyecek kadar bitkindi. Farların ışığı tam üzerlerine vurduğunda genç kız göz ucuyla Yarasa’ya baktı ve dehşetle bir soluk çekti. Adamın yüzünün sağ tarafı kurumuş kanla kaplanmış, kaşının üzerinde de koca bir şişlik belirmişti. Sanki biri yüzünü dağıtmıştı. Belki de gerçekten öyle olmuştu.

Adam onun tepkisini fark ettiyse de yüzü hakkında bir şey söylemedi. Aynı anda sertçe duran aracın içinden Levent ve Fyüp indi. Hızla onlara doğru koşturdular.

“Ha siktir! Yüzün çarşamba pazarına dönmüş.” Levent yüzünü buruşturmuştu.

Yarasa

“Hadi, burada daha fazla durmayalım.” Eyüp çevreye tedirgin bakışlar attı. “Bir an önce dönelim.”

“Geç kaldınız!” Yarasa’nın sözleriyle aniden savunmaya geçtiler.

“Burayı sadece tarifle bulmak kolay mı sanıyorsun?” Levent dişlerini gıcırdatıp bir adım atınca genç kız gerildi. Bir kavgayı daha kaldıramazdı.

“Geri dönmüyoruz. Henüz değil. Adamları gömüp mağaranın içinde ne varsa almamız. İnanın bana küçük bir orduya yetecek kadar cephanelik var! Ancak kontrol edemedim.”

Yarasa’nın sözlerinin ardından kısa bir sessizlik oldu. Mavi de sessizleşmişti. Eğer Yarasa söylüyorsa bu muhtemelen gerekli bir şeydi ama o bir an önce geriye, taş eve dönmek istiyordu.

“Zaten benimkisi bir umuttu! Kazma kürek istemenden anlamıştım!”

“Kim bunlar?”

Araca doğru ilerleyen Yarasa, Eyüp’ün sorusu üzerine hafifçe duraksadı. “Teröristler!” Tekrar ilerlerken, “Daha önce Giresun’da olduklarını duymuştum. Ancak buraya da yayılmışlar. Muhtemelen eylem hazırlığı yapıyorlardı!” diye bildirdi.

Hepsi araca doğru ilerlerken Levent, “Cephaneliği alalım. Onları da olduğu gibi kurtlara bırakalım!” diye öneride bulundu.

“Eğer onları yayla halkı ya da jandarma bulursa haberlere çıktıklarında kimlerin onları bu hale getirdiği su götürmez bir gerçek olur.” Yarasa aracın arka kabininden kazmaları ve kürekleri çıkarmaya başladı. “Şimdi, bu halde bulunurlarsa

-üstelik cephaneleri de alınmış olacak- ekibin dikkatini çeker ve sırf benim yapıp yapmadığıma emin olmak için buraya birlik gönderirler. Çok geçmeden de bizi bulurlar! Sıfır hata. Gömmeli, sanki onlar hiç orada olmamışlar gibi etrafi temizlemeliyiz.”

Bu açıklamasının üzerine kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Mavi onun neden keşif yapmak istediğini böylece anlamış oldu. Ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Zihni de, bünyesi de karman çormandı. Ancak adama itiraz edecek durumları yoktu.

“Neredeler?” Levent, Yarasa ile birlikte lazım olacak malzemeleri araçtan indirirken sıkıntılı görünüyordu. Eyüp ise onlara bir fener tutuyordu. Genç kız da neredeyse Eyüp’e sürtünecek kadar yakın duruyordu.

“İki buçuk kilometre kadar uzaktalar! Sizi beklemek için yola çıktık.”

Levent’in gözleri Mavi’yi buldu. Bir süre ona dikkatle baktı. “Bu kız resmen yorgunluktan geberiyor! Onu arabada bırakalım.”

Yarasa hiç düşünmeden cevapladı. “Hayır!” Kabinden büyük, rulo şeklinde bir şey çıkardı. “Uyku tulumunu onun için istedim.”

Mavi, zaten arabanın içinde, onların iki kilometre uzağında yalnız kalmak istemiyordu. Levent kazma ve kürekleri taşıırken Yarasa kocaman bir çantayı taşıyor, ayrıca da elinde silahıyla küçük gruplarının önünden yürüyordu. Eyüp ise Mavi’yi taşıyordu. İtiraz etmiş olsa da herkes sanki o hiç konuşmamış gibi davranmıştı. Yarasa ise ne onunla konuşuyor ne de dört beş adımdan daha fazla kıza yaklaşıyordu. Sanki ondan korktuğunu anlamış, uzak durmaya çalışıyor gibiydi.

Sonunda mağaranın içine varıp yaktukları ateşin yanında Mavi'yi, getirdikleri tulumun içine yerleştirdiler. Eyüp ve Levent onun başında belirli aralıklarla nöbet tutarken dışarıda adamları kazdıkları çukurlara gömüyorlardı. Bazen onların seslerini duyar gibi oluyordu. Arada bir gözleri kapanıp içi geçse de genellikle uyanık kalıyordu. Uyumaktan korkuyordu.

“Yüzünü temizlemelisin!”

Genç kız uyku ve uyanıklık arasında sesle birlikte irkildi.

“Endişe etme, bizimkiler!”

Eyüp'ün alçak sesiyle birlikte rahat bir soluk aldı. Sesler mağaranın içinde hafifçe yankı yapıyordu. Doğrulup uyku tulumunun üzerinde oturmak için gayret gösterdi, sonunda da başardı. Tepesinde dikilen Eyüp de diğer ikisinin yanına gitmiş, Yarasa'nın vereceği talimatları bekliyor gibiydi.

“Silahları çantaya doldurun. İvır zıvırları da torbalara koyun. Onları eve vardığımızda uygun bir yerde yakacağız. Telefon ve telsizleri de imha etmemiz gerekiyor. Ya da Ordu'ya inip denize atmak daha mantıklı olur. Biraz zor olacak ama kan lekelerini de temizlemeliyiz.”

Etrafta dolanmaya, mağaranın her bölgesini didik didik aramaya koyuldular. Mavi sessizce onların her hareketini izliyordu. Yarasa onun kucağına plastik bir poşet ve bir termos bardak bıraktığı sırada kısa bir süre durup dikkatle genç kıızı inceledi. Genç kız ona bakmıyordu ama kendisini izlediğini biliyordu. “İyi misin?”

Mavi poşetin içinden diyet bisküvi ve galetaları çıkarırken başını salladı. Bardağın kapağını açtıdaysa gözlerini kapayıp iç geçirdi. Kahve harika kokuyordu. Adamın hafif gülüşünü duydu. Yine de ona bakmadı. Hem yüzü o halde olduğu için hem de daha önceki tatsız hatıra yüzünden bundan kaçınıyordu. Ama ona kızarmıyordu. Hele de daha sonra

aralarındaki konuşmaları dinlediğinde bunun için hakkı olmadığını düşündü. O, Mavi'yle birlikte daha birçok insanın hayatını kurtarmıştı. Hayatını kurtardığı insanların ise bundan haberi bile yoktu.

“Yedi kişi!” Levent’in sesi kızgın geliyordu. “Bizi çağır-malıydın!”

Yarasa küçük misket gibi maddeleri incelerken aniden başını kaldırdı. “Henüz hedefleri indirmeye başlamadan önce size haber verdim. Ancak dört saat sonra gelebildiniz. Ayrıca zaman, konum ve durum elverişli değildi.” Omuz silkip tekrar yaptığı işe koyuldu. “Size bir gece önce keşfi birlikte yapmayı da teklif etmiştim!”

“Böyle olacağını nereden bilebilirdik ki?” Levent’in sesi huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı.

“Keşif zaten bu yüzden yapılır. Etrafta bir sorun varsa yok etmek için ya da bir sorun olduğunda kısa zamanda gidebileceğimiz en emniyetli yeri keşfetmek için!”

“Nasıl olduğunu anlatmayacak mısın?” Eyüp oldukça uzun ve göz korkutucu bir silahı çantaya koyarken gözlerini Yarasa’ya dikmişti. Adamın cevap vermeyeceğini anladığında, “Belki biz de bir şeyler öğrenebiliriz. Niye her şeyi kendine saklıyorsun ki? Acil bir durumda nasıl davranmamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor. Biz hiç sahada bulunmadık!” diye belirtti.

Mavi bile bunun sadece meraktan kaynakladığını anladığına göre Yarasa da anlamış olmalıydı. Yine de kısa süre duraksamasının ardından bir eğitmen edasıyla, aynı anda işini yapmaya devam ederek anlattı. “Önce nöbet yerlerini saptadım. İki kişi iki yüz metre mesafeyle nöbet tutuyorlardı. Onlara sessizce yaklaştım. İndirdikten sonra da nöbet değişim saatini beklemeye başladım. Şansıma çok uzun

ırmı. Diğer ikisi geldiğinde çabuk olmak zorundaydım. Sonra dört cesedi bir araya topladım. Ardından da kalan üçü için mağaraya yaklaştım.” Feneri hafifçe kaldırıp diğer elinde tuttuğu nesneyi yüzüne yaklaştırarak incelemeye başladı. “Mağaranın ağzında, tam kıyıda duran bir tanesinin hemen ayaklarının dibinde yere eğilmiş halde duruyordum. Tam harekete geçeceğim anda komik sayılabilecek bir tesadüfle beni fark etti. Silahının kabzasıyla suratımı dağıttı. Kullandığı silahın namlusu uzun olduğundan beni vurmak için açısı yeterli değildi. Aynı anda mağaradaki diğer ikisine ateş ettim. Onlar da bana ateş açmışlardı. Birini dizinden vurdum, adam ormana kaçtı. Kalan ikisini indirdikten sonra diğerinin peşine düştüm.” Bu kadar der gibi omuz silkti. Ardından başını kaldırdı. “Merakını giderebildim mi?”

“Fazlasıyla!” Aniden Yarasa’nın elindekilere dikkat kesildi. “Onlar şey mi?”

“Aynen. C4’ler!”

Mavi bu tür şeyleri haberlerde duyuyordu. O maddenin ne olduğunu bile bilmiyordu. Başını biraz daha uzatıp adamın elindekine bakmaya çalıştı. Bir elinde küçük pet şişe sularından bir tane vardı. Onları bırakıp eline bir avuç çivi gibi şeyler aldı. Genç kız şaşkın bir fısıltıyla, “Çivi mi?” diye sordu. Ardından da omuzlarını içe çekerek kahvesinden bir yudum aldı.

“Evet,” diyerek onayladı Yarasa. Aslında genç kız ondan bir açıklama beklemiyordu. Sormayı bile istememişti. “Pet şişelerin içindeki madde C4 patlayıcısı. Burada on katlı bir binayı havaya uçuracak kadar patlayıcı var. Çiviler de madde ilk patladığı anda etrafa şok dalgaları yayılırken en az iki yüz metre içinde bulunan her canlıya daha çok zarar vermeyi amaçlıyor. Ardından da patlayıcı tamamen işliyor, ateş ve

alev topları devreye giriyor. Bunlar saniyeler içinde oluyor. Büyük bir eylem hazırlığı içindelermiş.”

Levent aniden, “Orospu çocukları! Kalleşler!” diye resmen hırladı. Ardından başını Yarasa’ya çevirdi. Hava neredeyse aydınlanmak üzereydi, bu yüzden Mavi artık onları daha net görüyordu. “Biliyor musun? Kalleş, orospu çocuğundan daha ağır bir küfür!” Başını iki yana salladı. “Savaşmak istiyorsan savaşırısın. Ama böyle... Kadını, çocuğu, masumu, halkı hedef alıp katlederek yapmazsın. Savaşırken bile adam olursun!”

Bu sözlerin ardından kimse tek kelime etmemişti. Mağarayı sanki orada gerçekten kimse bulunmamış gibi temizlemişler ve çok geçmeden de yola koyulmuşlardı. Genç kız ıslak mendille temizlenebildiği kadar temizlendikten sonra başını arkaya dayadı ve anında derin bir uykuya daldı. Eve vardıklarını, onu yatağa yatırdıklarını bile anlamadan uymaya devam etmişti.

Mavi aniden gözlerini açtığında kendini yatakta buldu. Nefesini sertçe dışarı verdi. O kadar sıkışmıştı ki ne yaptığını düşünmeden uyku sersemliği ile bir an önce tuvalete ulaşabilmek için adamın üzerinden geçmeye yeltendi. Her şey bir anda oldu. Genç kız gözleri korkudan irice açılmış bir halde adamın donuk gözlerinin içine bakıyordu. Sadece sertçe nefes alıyor, tek kelime edemiyordu. Adam o kadar hızlı davranmıştı ki gözlerini bile kırpırmaya vakti olmamıştı. Yarasa’nın bir eli saçlarını kavrayıp arkaya çekmiş, diğeri silahın namlusunu sertçe boğazına dayamıştı. Hepsi saniyeler içinde olmuştu.

Genç kız yutkunurken adam elini indirdi. Saçlarını bıraktı. “Nereye gidiyorsun?” diye kısık sesle sordu.

“İv... Tuvalet!” Adamın yüzünün yarısı morluklar, çukuklar ve şişliklerle kaplanmıştı. Ürkütücü görünüyordu. Onu bıraktığı halde Mavi hareket edemiyordu. Adamı görmek, gerçekten görmek onu korkutuyordu.

Adam ona dikkatle bakarken, “Özür dilerim!” diye mırıldandı. Bakışlarında hiddet ve aynı zamanda hüznü vardı. “İlenüz uyumuştum. Genellikle bu kadar dikkatsiz davranmam.”

Genç kız başını salladı. Yataktan aşağıya kayıp üzerine kalın bir hırka geçirdi. Daha o hırkanın düğmelerini ilikleyemedi, adam kalkıp üzerine bir şey geçirmişti bile. Genç kız sessiz adımlarla ilerlerken adam da onu arkasından usulca takip ediyordu.

Geçirdikleri hareketli günlerin ardından hayat normale -arık onların bulunduğu durumda ne kadar olabilirse- dönmüştü. Mavi nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde adamdan korkmayı aniden bırakmıştı. Belki de beyni tanık olduğu o anları geriye itmiş, üzerine de bir örtü çekmişti. İlk anlarda düşünüp durdukça midesi kırırdanıyor. Sonra düşünmeyi bırakmış, ardından tamamen yok saymayı başarabilmişti.

Levent ve Eyüp bir şeyler almak için kasabaya inmişlerdi. Genç kız Yarasa'nın nerede olduğunu kesinlikle bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Onda adama dair her şey yine nefretle sınırlı kalmıştı.

Dakikalar sonra adam üzerine bir yağmurluk geçirip tam önünde durduğunda başını kaldırıp baktı. Başına siyah bir bere geçirmişti. Üzerindeki kalın kıyafetlerle olduğundan daha cüsseli görünüyordu. Yüzündeki yaraları için özel bir

merhem sürüyordu ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Elindeki zıpkını havaya kaldırıp, “Hadi gidiyoruz,” dedi.

“Nereye?” Genç kızın evden ayrılmak gibi bir niyeti yoktu. O istediği yere gidebilirdi. Sadece onun ne kadar uzağa gideceğini öğrenmek için sormuştu.

“Balık tutacağız, yoksa akşama sen de diğerleri gibi marna ve patates kızartmasına talim edersin.”

Genç kız tüm kararlılığı ve düşmanlığıyla ona bakmaya devam etti. “Ben gelmiyorum.”

“Bence sana öyle geliyor. Dışına çıkamayacağımız bazı kurallar var.” Arkasını dönüp sanki Mavi onu izleyecekmiş gibi kayıtsızca ilerledi. “Ayrıca bu kapılar ayıları dışarıda tutabilmek için oldukça yetersiz.” Sözleri biter bitmez dışarı çıktı.

Mavi’nin duruşu aniden dikleşti. Ayılar bulundukları yere kadar gelebilirler miydi? Öfkeyle dişlerini sıkarak neden gelemeyeceklerini düşündüğünü sorguladı. Onların haneye tecavüz gibi insansal durumları önemseyeceklerini sanmıyordu. Yarasa haklıydı! Onun peşinden kuzu kuzu ilerledi.

Dışarı çıktığında adam hiçbir yerde yoktu. Dikkatle dinleyerek adım seslerini duymaya çalıştı. Ardından tuvalete gitmek için atladıkları yükseklikten gelen sesini duydu. O da hızlı adımlarla peşine takıldı. Yükseklikten atladı ve onun hızlı adımlarına yetişmeye çalıştı. Daha öğle saatleri olduğuna inanamıyordu. Evinde olsaydı o anda belki de daha yeni kalkmış olurdu. Bitki çayının demlenmesini beklerken banyosunu yapardı. Daha sonra kitabını okur, akşam için hazırlıklarına başlardı.

İçinde keskin bir özlem sızısı duyarken adamın yanında yürümeye başlamıştı. Her şey için onu suçlaması belki yersizdi ama tam olarak bunu yapıyordu. Arkasında bıraktığı

yaşamına ve babasına özlem duydukça içindeki öfkeyi biliyor, toğuk havada bile bedeni giderek ısınıyordu. Sürekli yokuş aşağı ağaçların arasından geçiyorlar, bir şeylerin üstünden atlıyorlar ve aslında yön değiştirip duruyorlardı. Onun uzun yıllar sonra geldiği yerleri böylesine hafızasına kazımış olmasına şaşırmaması gerekiyordu fakat şaşırmıştı işte!

Daha sonra gürültüyü duydu. Çok yakınlarından gelen, çağıldayan suyun gürültüsü öyle yoğundu ki kulaklarında resmen patlamıştı. Zaten o andan sonra ormanın sık ağaçlarının arasından sıyrılıp dere kenarına, kayalıklara gelmişlerdi.

Adam kayaların üzerinden atlaya atlaya derenin belirli bir noktasına ilerlemeye çalışıyor gibi görünüyordu. Mavi de peşinden ilerlerken adam omzunun üzerinden bakıp, “Dikkat et! Kayalar ıslak ve yosunlu! Ayağın kayabilir,” diye uyarıda bulundu.

Mavi zaten dikkat ediyordu. Onun gibi kayaların üzerinden değil, daha uzağından geçerek ilerliyordu. Adam arada durup tam kayaların ucuna giderek aşağıya bakıyor, daha sonra tekrar devam ediyordu. Sonunda şelale gibi kayalar-dan aşağıya şiddetle ve gürültüyle dökülen su kenarında durdular. Adam tekrar eğilip aşağıyı kontrol etti.

Mavi de birkaç adımda onun hemen arkasında durdu. Su öyle şiddetle iniyordu ki aşağıdaki su resmen köpürüyordu. İnsan buradan düşerse kurtulma şansı çok az olurdu. Aniden aklına babasıyla birlikte balık tuttuğu anlar geldi. Onlar Beykoz sahilinde sakin suya olta atar, eğer balık tutamazlarsa da satın alıp balıkları kendileri tutmuş gibi yaparlardı.

Burnu hatıranın getirdiği özlemle ve acıyla sızlarken gözleri dikkatle dereyi inceleyen adamın sırtına kayd. Kalbi sanki yukarıya doğru hareket etmişti. Nefes alışları sıklaştıkça

Selvi Altıcı

bu ses derenin gürültüsü arasında kayboluyordu. Babasını masanın üzerine yığılmış, cansız halde bulduğu an gözlerinin önüne geldi. Karnına bıçak kesmiş gibi bir ağrı saplandı. Bütün bedeni kilitlenmiş, kalbinin üzerini sanki katran kaplamaya başlamıştı.

Sonunu düşünmeden aniden hareket ederek ellerini havaya kaldırdı ve olanca gücüyle adamı sırtından ittirdi. Şaşkın bir iniltiyle kayalardan aşağıya düşen Yarasa, "Lanet olsun!" diye kükredi ve ardından sadece derenin homurtusu kaldı.

Genç kız ellerini yumruk yapıp hızlı nefesler almaya başladı. Aynı anda başı da dönüyordu. İçinde anlamlandıramadığı bir sızı baş gösterdi. Ağlamak istiyordu. Sanki biri bedenini çeşitli yerlerden deşiyordu. Niye böyle hissettiğini bilmiyordu fakat canı çok yanıyordu. Geri çekilmeliydi. Yoksa kendisi de aşağıya düşecekti.

Onu öldürmüş müydü? Öyle olmasını umuyordu. Ve kalbi... Kaniyor muydu?

15. Bölüm

Uğur düşmeden hemen önce elindeki zıpkını havaya kaldırıp karşısındaki ağaçlık alana doğru rastgele bir atış yaptı. Ardından derenin kudurmuş sularının içine sert bir iniş yapıp daha derinlere inmemek için takla atarken başını kayalığa çarptı. Sersemleyerek bir an için kontrolünü kaybetse de hemen toparlanıp elinde sıkı sıkı tuttuğu zıpkının ipini kontrol etti. Suyun şiddeti ve hızı onu içine çekiyordu. Fakat o zaten böyle sularda eğitim almıştı.

İp gerildiğinde tutturabilmiş olduğuna sevindi. Yine de ipe fazla asılmadan kendi gücüyle bedenini yukarı çekmeye başladı. Zıpkına fazla güvenemezdi. Eğer koparsa dereden çıkmakta zorlanabilirdi. Kafasındaki yaradan akan kanla hızla kızıla boyanan suyu yararak ilerlerken yaşadığı ufak çaplı şok devam ediyordu. Kızın ona zarar vermeyi deneyeceğini biliyordu. Fakat bunu öylesine beklemediği bir anda yapmış-

tı kil Öfkeyle kaynıyordu. Derenin köpüren sularından daha da köpürmüş bir hiddeti vardı. Kendisini yaraladığı için değildi aslında kızgınlığı! Kendisini bir başına, korunmasız bıraktığı içindi. Yine de cesaretine ve kararlılığına hayranlık duymadan edemiyordu. Onun babasını öldürmüştü. Görünüşe göre çok çok sevdiği babasını!

Kendisine olan düşman bakışları canını sıkarsa da, sözleri o kıpırdanmayan hislerini yukarılara taşıyarak içini sızlatsa da söyleyecek tek sözü yoktu. Başka ne bekleyebilirdi ki? Eğer ülke dışına çıkmayı başarırlarsa güvenli bir yer ayarladıktan sonra onu bırakacaktı. Zaten uzun bir süre varlığıyla ona işkence etmiş olacaktı. O, kızın üzülmelerini değil; güvende ve mutlu hissetmesini istiyordu. Yine de bu yaptığını yanına bırakmayacaktı.

Başını suyun dışına çıkardığı anda onu gördü. Kayaların üzerinden eğilmiş aşağıya bakıyordu. Ömrü boyunca ilk defa yüreği ağzına geldi. İlk defa korku nedir en derinlerinde şiddetle yaşadı ve ilk defa bedeni kilitlendi. Bir elinde sıkıca tuttuğu ip olmasa içine düştüğü anlık hislerle birlikte derenin derinliklerine gömülebilirdi. Ağzını açmaya cesaret edemedi. Kız resmen onu arıyordu. Aptal! Eğer seslenirse ürkebilir ve doğruca kayalardan kayıp düşebilirdi. Kendisi fokurdayan köpüklerin ve derenin içindeki büyüklü küçüklü kayaların içinde kalmıştı. Görememesi doğaldı. Peki, öyleyse neye bakıyordu? "Git artık! Git!" diye sessizce tısladı.

Kız onu duymuş gibi ağır ağır doğruldu. Hareketlerinde bir tuhafılık vardı. Sanki bedeni sarsılıyor gibiydi. Gözünün içine kadar giren kan ve su yüzünden net göremese de onun sarsak hareketlerle ilerlediğini görerek rahatladı. Bu arada bedeni buz gibi olmuş, kasları tutulmaya başlamıştı. Sudan çıkmak için hareket ederken gözü hâlâ kayalardan inmemiş

olan kızın üzerindeydi. Sonra kızın ayağı kaydı. Zaten den-
gesini bulamamış olan bedeni paldır küldür aşağıya kayd.

Uğur sessiz kalamadı. "Mavi!"

Sesi derenin gürültüsü arasında boğulup giderken tekrar
suyun içine daldı. Kız düşerken çılgık bile atmamıştı. Elin-
deki zıpkını sıkıca tutmaya devam ederken düştüğü nokta-
ya ilerlemeye çalışıyordu. Fakat su o kadar şiddetli ve hare-
ketliydi ki istediği kadar hızlı gidemiyordu. Aslında istediği
yöne gidemediğini de biliyordu. Mavi'nin çelimsiz bedeni de
muhtemelen o anda savrulup duruyor olmalıydı. Kahretsin!
Ona ulaşana kadar muhtemelen bolca su yutacaktı.

Ne kadar hızlı giderse gitsin ortalarda görünmeyen kızı
ararken çok fazla zaman kaybediyordu. Nefesini uzun süre
tutabilirdi fakat daha önce verdiği mücadele yüzünden ne-
fes alma ihtiyacı içinde yanıyordu. Ellerini sürekli hareket
ettirerek onu el yordamıyla bulmaya çalışıyordu. Fakat im-
kânı yoktu! Suyun yüzüne çıkıp derin bir nefes alarak vakit
kaybetmeden tekrar daldı. Sonunda zıpkının ipi gerilince te-
reddüt bile etmeden zıpkını elinden bırakıp Mavi'yi aramaya
devam etti.

Daha önce umutsuzluğa hiç düşmemişti. Fakat kızı bu-
lamadıkça içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissediyordu.
Lanet olsun! Aniden eline saç tutamı gelince canını yaküğünü
düşünmeden hızla kavrayıp kızın bedenini kendisine doğru
çekti. Kolumu sıkıca bedenine dolayarak onu da kendisiyle
birlikte suyun yüzeyine çıkarmaya çalıştı. Fakat bu oldukça
güçtü. Zaten üzerindeki kıyafetler ıslanarak daha çok ağırlık
yapmıştı. Kızın kıyafetlerinin ağırlığı ve hantallaşmış bedeni
de onun yüzeye çıkmasını zorlaştırıyordu.

Bir anda eline çarpan şeye sıkıca tutundu. Önce ne ol-
duğunu anlamadı fakat zıpkını kavradığını fark ettiğinde hiç

yine onu yumruklamaya çalışırdı. Ancak Uğur da onun için bu kadar korkmamış olsaydı böyle bir eylemde bulunmazdı. Her şeyden önce kıza saygısı vardı. Sonunda çenesini başının tepesine yerleştirerek onu kendi bedeninin ısıısıyla sarmaya devam etti.

Zaman ileriye sardıkça kendi bedenindeki ısı giderek yükseliyordu. Çok fazla soğuğa maruz kalmıştı. Ateşinin çıkması doğaldı. Fakat o sağlıklı bir adamdı ve yükselen ateşinden endişe etmiyordu. Ertesi güne bir şeyi kalmazdı. O tamamen başka bir durumla cebelleşiyordu. Mavi'nin bedeni usul usul normal ısısına ve düzenine dönerken kendi bedeni anbean uyarılıyordu. Aslında çok sıcak olmasının en büyük nedeni buydu.

Evet. Uzun süredir yan yana yatıyorlardı. Ve evet. Uğur her gece işkence çekiyordu. Ancak bu tamamen farklı bir şeydi. Tenleri birbirinin içine geçmişti. Arada kıyafetlerinin güvenli koruması yoktu ve resmen onu soluyordu. Kıpırdamadan duruyor, sadece onu ısıtmaya çalışıyor olabiliirdi. Yine de onu derinliklerinde öyle yoğun hissediyordu ki sürekli bir kasılma halindeydi. Yumuşak teni aklını bulandırmaya başlıyordu. Demek ki beyni kızın bilinçsiz olduğunu idrak etse de bedeni bunu anlamak istemiyordu. Ya da umursamıyordu. Neden konu o olduğunda hep böylesine dirençsiz ve savunmasız oluyordu?

Onu affetme ihtimalini çoktan gözden çıkarmıştı. Bir gün Uğur'a gülümseyebileceğini artık hiç sanmıyordu. Kalbinde ona nokta kadar bile yer vermeyeceğini biliyordu. Kıza gerçekten onun isteğiyle dokunabilmek, her şeyden çok istediği kızla olabilmek en imkânsız hayalleri olarak kalmıştı. Bunu kabullenmişti ve kabullenme aşamasında yıllar yıllar sonra ilk defa burnu sızlamıştı. Tüm bu düşüncelerini de hızla o görmezden gelinenler kapısının arkasına atmıştı.

Ancak o anda yapamıyordu. Sakin soluk alış verişlerini dinlerken, kolunun altındaki göğsü yukarı inip çıkarken, bacaklarının arasındaki uzun, biçimli bacakları ara sıra kıpırdandıkça... Cehennem ateşine düşmüş gibi hissediyordu. İçinde bir yara gibiydi ve durmadan kanıyordu.

Mavi aniden hareket ederek her zaman yaptığı gibi ona sırtını döndü. Fakat bedeni bilinçsizce yine sıcağa, Uğur'un bedenine doğru geriye kaydı. "Of, Mercedes! Of!"

Haykırmak isterken dudaklarından sadece soluk gibi bir ses çıkmıştı. Kolunu tekrar kızın bedenine dolayarak onu tamamen bedenine yapıştırdı ve daha çok yandı. Kalçası kalçasında hareket ettikçe aklını kaçırarak gibi oluyordu. Dişlerini sıkıp gözlerini yumdu. Sürekli yutkunmak zorunda kaldığı için midesi bulanmaya başladı. Kızın bacakları hareket halindeydi. Sonunda aşağıya doğru uzanıp bacağına sıkıca kavradı ve hareketsiz durmasını sağladı.

İçerideki hareketlenmeyi duyduğunda Fyüp ve Levent'in geldiğini anladı. Silahlarını bulmuş olduklarını umut ediyordu. Bunu çabucak kafasından atıp işkencesine geri döndü. Zaten kızın varlığı bir şekilde dünyanın kalanını dışarıda bırakmasına neden oluyordu.

Saçları başına sardığı kazağın altından fırlamış, Uğur'un yüzüne dağılmıştı. Eğer yanından çıkarsa tekrar üşüyecekti. Buna müsaade edemezdi. Onu battaniyeye sarıp, kendisi de üzerine yatarak aralarına en azından bir barikat koymuş oldu.

Uzun bir süre sonra Mavi'nin nefes alışları normal düzenini buldu, beden ısısı da normale dönmüştü. Nabzını kontrol ettiğinde ise daha da rahatladı. Fakat kendi ateşi giderek yükseliyordu. Bu canını sıktı. Belki henüz ilgilenmeye vakit bulamadığı, başındaki yaranın da etkisi vardı. Ancak buna

Selvi Alici

Neysel! Yüzünün diğer yarısı çok renksiz kalmıştı. Şimdi biraz morluk harika görünecektir.” Dikkatle Uğur’a baktı. Onun kayıtsızca omuz silktiğini gördüğünde içeriye geçti.

Boğazı yanıyordu. Farkında olmadan yutkundığında canı oldukça yandığı için yüzünü buruşturdu. Ayrıca kasları da yanıyordu. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi bitkin hissediyordu. Göz kapaklarını aralamaya bile üşeniyordu. Genzi de tıkanmıştı. Sanki bolca su yutmuştu.

Aniden gözleri fal taşı gibi açıldı. Gri, siyah taşlarla karşı karşıya geldiğinde taş evde olduğunu anladı. Kalbinin ürkek atışları kulaklarına baskı yaparken tekrar gözlerini yumdu. Bir battaniyeye sarılmıştı. Üzerinde de yorganlar vardı. Battaniyenin üzerinden de bir kol beline dolanmıştı.

Onu öldürmeyi başaramamıştı. Bu düşünce -bu gerçek kalbinin bir köşesinde tuhaf ve minik bir kanatlanmayla karşılandı. Görünüşe göre kendisi de ölmeyi başaramamıştı. Aslında kendini öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Fakat köpüren suyun derinliklerine doğru hızla çekilirken korkmamıştı. Son hatırladığı da buydu.

Öfke ve nefret zihnini ele geçirip eline koluna sahip çıktığında hiç düşünmeden adamı kayalıklardan itmişti ve bunu yaparken sanki kendisini dışarıdan izlemişti. Ardından da büyük bir şok geçirmişti. Karıncayı bile incitmeyen biri olarak her ne kadar babasının katili de olsa birini öldürmeye teşebbüs etmek... Onu altüst etmişti. Soğuk terler dökmeye başlamış, tüm bedenini bir titreme almıştı.

Kaçıp gitmeyi düşünürken beyaz köpüklerin kızıla döndüğünü fark etmiş, hiç düşünmeden birkaç adım ilerleyerek

aşağıya, adama bakmıştı. Ama onu hiçbir yerde görememişti. İçine düştüğü manasız acı ise onu yürümekten bile aciz bırakmıştı. Güçlkle de olsa doğrulmaya çalışırken de ayağı kaymış ve aşağıya düşmüştü. Bildiği bir şey vardı ki kurtulmak için hiç çaba harcamamıştı. Neden, niye sorularının da üzerine toprak örtmüştü. Eğer bunu sorgulamaya kalkarsa deli çıkardı.

Görünüşe göre adam yine ve yine onu kurtarmıştı. Bunca sıkıntının içinde bile bu durum gülmek istemesine neden oldu. Öyle neşeli bir gülüş filan değil! Tamamen karamsar ve karanlık dolu bir gülüş... Tuhaf bir sarmalın içine düşmüştü. Öyle görünüyordu ki kader denen o görünmez kahpenin canı sıkılmıştı ve Mavi'yi öyle bir bulmacanın içine yerleştirmişti ki her bir karesi saçmalıktan ve çözümlenemez sorulardan ibaretti.

Daha önce hiçbir şekilde yollarının kesişmeyeceği bir adam aniden karşısına çıkmış, onu Bora'dan iki kez korumuştur. Mavi'nin köşe bucak saklanmak isteyeceği adamlardan da korumuş, üstüne üstlük hayatı dâhil her şeyini düşünmeden bir kenara savurup Mavi'yi kaçırmıştı. Bir de birbirlerini hissedebilme durumları vardı. Sanki öfkeye, neşeye, tutkuya göre farklı renkleri olan manyetik bir alanları vardı. Aralarındaki mesafe azaldıkça da bu renkler yoğunlaşıyor, birbirlerinin havasıyla çarpışıyordu. Bunu en derinlerinde hissediyordu. Adamın onun için bu kadar büyük uğraş vermesi belki de bu yüzdendi. Nedenini bilmiyorum demişti fakat onu öldürmeye kalktığı halde yine kendisini kurtarmış olması Mavi'ye duyduğu aşktan mı ileri geliyordu? Aşk gerçekten bu kadar güçlü müydü? Bu kadar bağlayıcı? Ve bu kadar yoğun? Eğer âşık değilse de delilikten başka bir şey değildi bu.

Ancak tüm bunların ortasında duran acı bir gerçek vardı. Bu adam Mavi'nin babasını öldürmüştü. Gerekliydi veya değildi. Sonuçta genç kıza acıların en büyüğünü yaşatmıştı. Eğer Mavi'ye sorsalardı onun acısını yaşamaktansa kendisi ölmeyi tercih ederdi. Bu da adamın onun için yaptığı her şeyi bir çöp poşetine koyup ağzını sıkı sıkı bağlamasından başka bir şeye yaramıyordu. Gözlerini sonsuza dek kapayacağı güne kadar ondan nefret edecekti.

Yanındaki adam hafifçe kıpırdandı. Mavi irkilerek bedeninin yine ona dalgalanmalarla, kalp titremeleriyle tepki vermesini bekledi. Olmadı. Kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Bu kendisine bile tuhaf gelse de hafifçe kıpırdanarak yine bedenindeki elektriklenmeyi, enerjinin harekete geçmesini bekledi. Yine olmadı.

Belki de uyumuş olduğundan kaynaklanıyordu. Buna güvenerek başını hafifçe çevirdi ve dalgalı, uzun kıvrıkcık saçların sarmaladığı güzel fakat başka bir yüzle, ona kesinlikle etki etmeyen bir yüzle karşılaştı. Sırf sözleriyle bile adamın gırtlığını kesmeye yeltenen Yarasa'nın, onun Mavi'nin yanına yatmasına izin vermeyeceğini bildiği için adamı gerçekten öldürmüş olabileceğini düşündü. Belki de onu Levent ve Eyüp bulmuştu.

Gözleri kapanırken arasından bir damla yaş süzüldü. Dudakları gerilirken, biri kalbine iğne batırmış da kalbi sönmüş gibi hissediyordu. Bu tepkiyi vermesi çok tuhaftı. Adamı isteyerek öldürmüştü. Bunu fırsatını bulduğu ilk anda yapmayı hep düşünmüştü. O anda içine aniden düştüğü yoksunluk hissiyle resmen bedeni kavruluyordu. Bu mantıksızdı. Anlamsız... Saçmaydı bir kere! Adam ölmüş gibi de hissetmiyordu.

Aniden hareket etti. Kendine duyduğu öfke, kadere duyduğu öfke, yaşadıklarına duyduğu öfke ve Yarasa'ya duyduğu öfke... O kadar karmaşık hissediyordu ki elleri ikinci kez bir adamı itmek için ileriye atıldı. Adam dudaklarından uykunun getirdiği bilinçsizlikle şaşkın bir inleme kaçırırken, Mavi ayaklarını önce kendisine çekip ardından hızla ileriye atarak adamı yataktan aşağıya attı.

“Ha siktir! Ne oluyor, lan?”

Mavi elleri ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Hızlı nefesler alırken boğazının cayır cayır yanmasını umursamıyordu.

“Gayet güzel! En azından bugün için bitkin olacağını düşünmüştüm.”

Sesini duymasıyla birlikte genç kız aniden başını kaldırdı ve simsiyah gözlerle karşı karşıya kaldı. Yarasa gülümsemi-yordu ya da öfkeli görünmüyordu. Sesi de yüzü de ifadeden yoksundu. Başında kocaman bir kırmızılık vardı fakat kan değil sanki başka bir şeydi. Mavi'nin birkaç santim yerinden oynayan dünyası aniden rayına oturdu. Genç kız buna daha çok öfkelen-di. Utandı. Kendisinden iğrendi. Beyni ve kalbi ortak hareket etmeyi unutmuştu. Adrenalinle birlikte gelen hareketlenme onu hızla terk etti ve bitkin düşerek yatağın üzerine yığıldı.

Aynı anda Levent ayağa kalktı. Kaşlarını çatmış, üstünü başını düzeltmeye çalışırken bir yandan da söyleniyordu. “Nerede adalet? Canım pahasına seni ısıtmaya çalışıyorum. Aman Mavi iyi olsun, biz sonra dayak yesek de olur, diyo-rum! Ardından gördüğüm muameleye bak!” Gözleri ikili-nin üzerinde gidip geldi. “Size bir şey diyeyim mi? İki vahşi birbirinize öyle yakışıyorsunuz ki!” İşaret parmağı deli gibi havada sallanıyordu. “Hayır. Bizim günahımız ne?” Ve söy-lenmeye devam ederken odadan hışım la çıktı.

Yarasa sobanın arkasında kalan taşlara yaslandığı yerden doğruldu. Önceden hazırladığı belli olan tepsinin üzerinde ki kupaya sobanın üzerindeki demlikten sıcak su koydu. Ardından kupayı da alıp ona doğru yürüdü. Onu hareket etmeye iten hisleri aniden bedenini terk edince genç kız güçsüz kalmıştı. Tek yaptığı ona bakabilmektir. Adam kupayı uzatmadan önce boşa kalan elini alnına götürdü. “Sağlam bir bünyen var.” Mırıldanmasının ardından kupayı ona uzattı. Zaten hep böyle alçak sesle konuşurdu. Sesinde de hiç renk olmazdı. Ona hiç mi kızmamıştı? Bu konu hakkında hiçbir şey söylemeyecek miydi?

Mavi’nin doğrulmayacağını anladığında iç çekti. Ardından kupayı zemine bırakıp genç kıza doğru uzandı. Mavi kalkması için yardım edeceğini anladığında hızla ayaklandı. Adam tekrar zemine uzanıp kupayı ona uzattı. “İhlamur. Sallama fakat hiç yoktan iyidir.”

Mavi kollarını göğsüne çektiği dizlerinin etrafına doladı. “İstemiyorum.” Sesi karga gırtlama gibi çıksa da boğazı o kadar yanıyordu ki temizlemeye cesaret edemedi. Gözlerini adamın üzerinden ayırmak için bakabileceği en ilginç yere, tepedeki cama odaklandı. Hava hâlâ aydınlanmamıştı. Ve adam hâlâ elindeki kupayı ona uzatıyordu.

Sonunda elini geriye çekti. Yatağın üzerindeki yastıklardan birini duvara yerleştirip yatağa oturdu ve sırtını yastığa dayadı. Ardından elindeki kupadan bir yudum aldı. “Boğazına iyi gelirdi.”

Mavi hışımla omzunun üzerinden ona baktı. Dişlerinin arasından, “Yine deneyeceğim!” diye tısladı.

“Biliyorum. Öldürme metotlarını öğrenmeyi hevesle bekliyorum.”

Adam ihlamurdan bir yudum aldıktan sonra kupasını tekrar zemine bıraktı. Sonra daha Mavi ne olduğunu anlamadan onu kucağına oturttu.

Genç kız ne kadar bitkin olursa olsun kucağından kalkmak için çırpınmaya başladı. Fakat adamın saf gücü karşısında bir muhabbet kuşu kadar güçlü kalmıştı. O da onu pışalamayı seçti. Yüzüne uzanıp burnunu ısırmaya çalıştı. Adam boğuk bir kahkaha atarken başını arkaya atmak zorunda kalmıştı. Sonunda onu sıkıştırıp çenesini tutarak Mavi'yi kendisine bakmaya zorladı.

Mavi işte tam o anda adamın öfkeden kudurduğunu fark etti. Gözlerindeki ateş genç kızın tenini kavurmaya yetiyordu. Güçlkle, boğazının acısına aldırmadan yutkundu.

Adam, "Aptal!" dedi. Fısıltısındaki hiddet Mavi'nin tüylerini diken diken etti. Yine de kaşlarını çatmaya cüret etti. "Neredeyse kendini öldürüyordun! Dışarıdan bakıldığında aklı başında, zekâ sahibi biri gibi görünüyorsun! Demek ki seni yanlış değerlendirmişim." Sanki kendine hâkim olmak istiyormuş gibi gözlerini kapayıp bir süre sessiz kaldı. Fakat Mavi'yi sıkıca tutmaya devam etti. Gözlerini açtığı anda ise o karanlık çukurlarda aniden belirip kaybolan bir korku vardı. "Nasıl geriye dönmeyi planlıyordun? Burası gerçekten vahşi doğa! Bir sürü yırtıcı hayvanı barındırıyor! Peşimizdekileri saymıyorum bile. Ve Allah aşkına, söyler misin? Beni ittikten sonra neden aptal gibi aşağıya baktın?"

"Ha siktir! Seni öldürmeye mi çalıştı? Hatuna bak, bel! Oyum senden yana, güzelim!"

Yarasa başını kaldırıp gözlerini karşıya dikti. Levent'in araya girmesiyle boynundaki tüm kaslar aniden gerilmiş, yüzüne taş gibi sert bir ifade yerleşmişti. "Ona bir daha güzelim dersin..." Yutkundu ve devamını getirmedi.

Levent sanki hiç konuşmamış gibi sessizliğe gömüldü. Yarasa'nın gözleri tekrar onu buldu. "Zavallı girişiminin sonunda gözden kaçırdığım kritik noktalar olduğunu fark ettim." Gözleri hızla yüzünün hatlarında gezindi. "Eğer beni doğru düzgün dinleyeceksen seni bırakacağım, aksi takdirde böyle zorla dinleyeceksin."

Mavi onu bırakması için başını sallamakla yetindi. Uğur sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi genç kızı havaya kaldırıp hemen yanına oturttu. Ardından bedenini ona çevirip bir ayağını poposunun altına yerleştirdi. "İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini anladığını umuyorum. Hayatın, hayatımız söz konusu! Fakat herhangi bir durumda bana bir şey olursa... Kendini savunmak zorunda kalacaksın."

Mavi onu dinlemeyi planlamıyordu. Fakat adamın o anda gerçekten hayati değerinde bir şeyler söyleyeceğini fark ettiğinde başını onaylarcasına salladı. "Fakat bu konuda sıfır tecrübeye sahipsin. Bu bana atladığım en kritik noktayı hatırlatmış oldu. Bugün tüm gün dinleneceksin. Ancak daha sonra seninle çalışmak zorundayız." Bir kaşını kaldırdı. "Araba kullanmayı biliyor musun? Hep taksi kullanmandan bilmediğini farz ediyorum."

"Hayır. Araba kullanmaktan hoşlanmıyorum." Mavi onun nereye ulaşmaya çalıştığını görmek için sorusuna hızla cevap verdi.

"Pekâlâ, artık kullanmak mecburiyetindesin. En kısa sürede öğreneceksin! Burada üç ay kadar kalacağız ve bu zamanın çoğunu kendini güçlendirmek, silah kullanmayı öğrenmek ve en azından biraz savunma sanatıyla haşır neşir olmakla geçireceksin! Ayrıca fazla yiyeceksin ama kusmak için kendini zorlamayacaksın çünkü çalışırken yediğini zaten kısa sürede yakacaksın!"

Mavi'nin nefes alışları sıklaşmıştı. Hayır. Söylediklerinden değildi. Aslında daha sonra söyleyeceklerini sanki hissederek gibi kalbi çığlık atmaya başladı. Yarasa'nın gözlerinde bir şey vardı. O anda ne olduğunu bilmiyordu ancak öğreneceğine emindi. Adam onun tepkisine hafifçe gülümsedi. "Ne tuhaf, değil mi? Karşına dizlerinin bağını çözen bir kadın çıkıyor. Fakat o senden nefret ediyor. Zamanı geri alabilseydin, tamamen değiştirmek isteyeceğin nedenler yüzünden! Ama aynı zamanda senin kadar senin içini görebiliyor..." Başını iki yana salladı. Ardından yüzü yine ciddiyetine geri döndü. "Seninle bir anlaşma yapacağız." Mavi direkt başını iki yana sallamaya başlayınca kaşlarını havaya kaldırdı. "Dinleyecektin!"

"Ne anlaşması?"

Yarasa genç kızın şüpheli ifadesine hafifçe güldü. "Tüm bu çalışma anlarında söyleyeceğim her şey için hemen itiraz etmeyeceksin. Mantıksız buldukların için ise seninle tartışacağız ve tüm bu olanların sonunda, yani seni güvenli bir yere götürdüğümde beni öldürmene izin vereceğim. Bunu nasıl yapacağını da öğreteceğim. Bunun karşılığında da senden tek ve küçük bir iyilik isteyeceğim."

Mavi'nin çenesi kelimenin tam anlamıyla aşağıya düşmüştü. Hangi mantıklı insan böyle bir şey için söz verebilirdi ki? Bunu nasıl kabullenebilirdi? Genç kız bunun saçmalığına güldü. Tekrar başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum!"

Adam sanki normal bir konudan bahsediyor gibi kayıtsızca konuşmaya başladı. "Mavi, seni kaçırmayı seçtiğimde her şeyi geride bırakmaya karar vermiştim. Tüm bunları seni çılgın gibi istediğim için yaptım. Tüm bunları sen dengemi altüst ettiğin için yaptım. Sen, kendin söyledin. Bu işin sonunda kazanacağım tek şey senin hayatta kalman olacak.

Benim bir çıkarım yok. Bunu yapacağım. Sözüme güven-
bilirsin. Eğer şu anda güvende olduğuna inanmış olsaydım
bunu hemen, şimdi yapardım. Anlaşmaya uyacak mısın?”

“Sen delisin!”

“Belki!” Adam omuz silkti.

“İstediğin iyilik ne?”

“Çektiğim fotoğraflarımı sergilemen!”

Mavi ona inandı. Aniden, sözlerinin doğruluğunu ilik-
lerine kadar hissetti. Bunu gerçekten yapmasına izin vere-
cekti. Fakat önce onu kurtarmaya çalışacaktı. İçinden bir
şeyler kopup gitti. Bedeni sanki küçük böcekler tarafından
yeniymiş gibi hissederken ona merakla, beklentiyle ba-
kan adamın gözlerinin içinde boğuldu. Tüm bunlara karşılık
ondan istediği şey... Fotoğraf sergisi miydi? Mavi'nin beyni
çok daha fesat şeylerin üstünde durmuştu. Adam ondan o
kadar masum bir istekte bulunmuştu ki genç kız yutkundu.
Sonunda başını sertçe eğerek isteğini kabul etti.

“Anlaştık!”

16. Bölüm

Yarasa, genç kızın cevabından sonra uzun bir müddet onun gözlerinin derinliklerine baktı. Ardından dudağının bir kenarı hafifçe yana kaydı. “Aferin, kızım!” Yataktan kalkıp tekrar bir kupaya ıhlamur koyup geri döndü. Oturup kupayı Mavi’nin eline tutuşturdu. “İçmelisin. Boğazına iyi gelecek. Ayrıca kendi sağlığını korumak zorundasın! Sağlık, öfke ve nefret uğruna heba edilecek kadar değersiz bir şey değildir. Bedenin sağlıklıysa, zihnin de sağlıklı olur.”

Mavi ıhlamurdan bir yudum alıp ona gerçek bir merakla baktı. “Nasıl?” Başını iki yana salladı. “Nasıl böylesine kayıtsız kalabiliyorsun? Az önce hayatın üzerine bir anlaşma yaptın! Eğer seni öldüremeyeceğime inanıyorsan havanı alacaksın!”

Adam yine gülümsedi. Aynı anda Mavi’nin ruhunda görünmez bir el gezindi. “Neden beni öldüremeyeceğine inanayım ki? Daha birkaç saat önce bunu denemedin mi?”

“Hiç mi kızmıyorsun?”

“Neye yarar? Senin düşüncelerini değiştirebiliyor muyum?”

“Hayır.”

“O zaman?” Adam omuz silkip yere uzandı. Kupasını eline aldı ve bir yudumda tüm ıhlamuru bitirdi. Mavi de sıcak ıhlamurdan bir yudum aldığı anda gözlerini kapadı. Boğazına o kadar iyi gelmişti ki! Gözlerini açtığı anda Yarasa bilmiş bilmiş gülümsüyordu. “Söylemiştim.”

Genç kız birden tamamen doğal bir hareketle gözlerini devirdi. Kısa süre konuşmadan öylece durdular. Ardından adam, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Gözlerinde endişeli bir bakışla birlikte kaşlarını çatmıştı.

“İyiyim. Sadece boğazım acıyor ve biraz da bitkinim.”

“Güzel. Bugün dinlendiğinde hiçbir şeyin kalmaz.”

Mavi önemsiz der gibi omuz silktiğinde adam daha önceki sözlerini hatırlatırcasına başını yana eğerken kaşlarını çatı. Aslında genç kızın aklında tamamen başka bir şey vardı. Evet. Kişilik olarak güçlü bir yapıya sahip olduğunu düşünüyordu. Fakat bedensel olarak gerçekten fino cinsi bir köpekle bile başa çıkamazdı. “O kadar kısa zamanda ne öğrenebilirim ki?” Soru aniden dudaklarından çıktı. Sesi de aslında umutsuz çıkıyordu.

“Birçok şey!” Adam odanın içinde bakışlarını dolaştırdı. “Bu odada ne görüyorsun?”

Genç kız gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Yatak dışında bir mobilya yoktu. Bir soba ve üzerindeki demlik, yanında bir sehpa, üzerinde tepsi, göremediği ama orada olduğunu bildiği kıyafet kasaları, Mavi için alınan malzemeler... “Soba, yatak, sehpa, tepsi...” Genç kız bu kadar der gibi omuz silkti.

Adam aniden hareket ederek elindeki kupayı taş duvara vurdu. Kupa ikiye ayrıldı. Parçaların bir kısmı yere düşerken kulpundan tuttuğu kısım adamın elinde kaldı. Ve Yarasa o kırık kısmı getirip Mavi'nin boğazına dayadı. Bu sadece saniyeler içinde olmuştu. "Ben silahlar görüyorum." Genç kız yutkunurken teni hafifçe kupanın keskin kısmında titreşti. "Kalkan olarak kullanabileceğim bir yatak görüyorum. Bimini haşlayabileceğim kadar sıcak su dolu bir demlik görüyorum. Birine ciddi zararlar verebileceğim, kırıp sopa olarak kullanabileceğim kasalar görüyorum. Bıçak gibi keskin kupalar görüyorum." Susup yumuşak bakışlarını genç kızın gözlerine dikti. "Bir de eşsiz bir şey görüyorum."

Genç kız ikisinin bakış açısındaki farklılıklar konusunda hayrete düşerken son sözleriyle yanakları aniden kızardı. Umursamadığını göstermek için kaşlarını çatarak, "Bunları kullanmayı nasıl öğreneceğim ki?" diye sordu. Onun gibi düşünebilmesi için zaman gerekiyordu. Ayrıca öyle düşünebilmiş olsa bile bunları kullanmayı da öğrenmesi gerekiyordu.

"Tecrübeyle! Evet, belki benim kadar keskin bir açıyla bakamazsın fakat donakalmazsın! Bir alana girdiğinde renklerin uyumunu, objelerin şekillerini, dekorun iyi veya kötü olduğunu değil; sana ne gibi bir yarar sağlayacağını düşün! Bunu her an yap! Sadece zor durumda kalmayı bekleme. Çevrene her zaman hâkim ol. Nerede ne var bil! Önce bunları keşfet. Sonra onları farklı açılarda zihninde sürekli döndür. Bir süre sonra zaten alışkanlık haline geliyor. Bu; tehlikeli bir durumda sana saniyeler, hatta dakikalar kazandırır. Kendin için savaşır-sın. Senin olanı senden almamaları için..."

Genç kız başını salladı. Sonra tamamen başka düşüncelerin içine düştü. Bıçak gibi bir acı karnına saplanırken dudakları titredi. "Babamın zamanı oldu mu? Onun olanı ondan almaman için savaşabildi mi?" O kadar güçlkle konuştu ki

sesi fısıltıdan öteye geçemedi. Oysaki haykırmak istiyordu. Ona bağırmak...

Yarasa derin bir iç çekti. "Yapma! Bunu düşündükçe sinir sistemin harap olacak. Kendini üzdükçe daha çok üzmeye devam edeceksin. Bir süre sonra da ağır gelecek. Seni güçsüzleştirecek." Adam sanki ona uzanacakmış gibi bir elini havaya kaldırdı. Ardından yumruk yapıp bacağına üzerine bıraktı.

"Yanılıyorsun. Asla unutmayacağım. Hep bileneceğim. Güçsüz düşmeyeceğim. Zamanı geldiğinde güçlü olacağım."

Adam onun neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmadı. Zaten öyle bir adam değildi. "İlla ki bilmek istiyorsan... Beni görmedi. Hissetmedi. Canı yanmadı. Hiç yanmadı. Sadece saniyeler vardı."

Genç kız sertçe yutkundu. O anı gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Bu onu o kadar yakıyordu ki nefesi kesilirken gözlerinin kıyısından izinsiz damlalar süzülüyordu. Yarasa yine elini kaldırdı. O el ağır ağır havada süzülürken Mavi'nin gözleri kendisine doğru ilerleyen, izin isteyen ele bakıyordu. Ne yapmak istediğini görmek için ya da belki de o anda gerçekten ihtiyacı olduğu için sessizce bekledi. Adamın başparmağı art arda düşen damlalardan birini yakaladı. Yanağından çekip aldı. Ardından dudaklarına götürüp usulca öptü. Ve sonra fısıldadı. "Keşke acının öznesi değil, iyileştiricisi olabilseydim. Tuhaf ama gözyaşların içinde fırtınaya dönüşüyor."

Mavi onunla daha fazla konuşmamak için elindeki kupayı zemine bırakmaya yeltendi çünkü hakkında söylediği her söz kalbine bir tohum ekiyordu ve daha da konuşursa onun yeşermesinden korkuyordu. Yarasa hızlı davranarak kupayı elinden aldı. Genç kız arkasını dönüp yatağın içinde top gibi büzüşürken adam usulca gelip yanına uzandı. İşte buydu! Levent yanında yattığında hissedemediği şey buydu. Şimdi

adını bütünüyle kendi teninde hissediyordu. Tüm enerjisi-
ni, varlığını, nefesini, kokusunu... Neden Levent'in yanına
yatmasına izin vermişti ki?

"Ateşim çıkmıştı. Hasta olabileceğimi düşündüm. Seni de
hasta etmek istemedim."

Genç kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Allah kahretsin!
Yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. Uzun za-
mandır o kadar karmaşık hissetmiş, duygu değişimi yaşı-
mıştı ki bir türlü normal olmayı beceremiyordu. Kısa süre
de olsa sabit durduğu için içten içe üşümeye başladı. Üze-
rindeki kıyafetlerin inceliğini, içinde bir şey olmadığını ne-
den sonra fark etti. Bedeni alev alırken birinin -elbette ki
Yarasa'nın- onu soyduğunu fark etti. Ve giydirdiğini! Sertçe
yutkundu. "Kahretsin! Üzerimi değiştirmeye nasıl cesaret
edersin?" Sinirden ve utançtan dişleri birbirini eziyordu.

"Donmak üzereydin ve ıslaktın! Ne yapacaktım? Eğer
sorun çıplak kalmansa... Seni o sahnede gördüğüm andan
beri sürekli bunu hayal ediyorum. Yani benim açımdan pek
bir fark yok! Zihnimde çoğunlukla çıplaksın!"

Mavi'nin ağzı gerçekten bir karış açık kaldı. Dudakla-
rından bir hayret nidası dökülürken hızla doğruldu. Adama
yumruk atmaya başladı. Artık neresi denk gelirse! Yarasa iki
bileğini de sıkıca kavrayıp genç kızın yüzünü kendisine çek-
ti. "Ne? Yalan mı söyleseydim?"

Genç kız hissimla ellerini onun tutuşundan kurtardı. Ar-
dından tekrar arkasını döndü. Gözlerini kapayıp battaniyeye
iyece sarındı. Kendine lanetler yağdırırken uyuyakaldı.

"Gaz pedalını biliyorsun, değil mi Mercedes?"

Genç kız bozulan araca binerken ona ters ters baktı. Araba kullanmayı bilmiyor olabilirdi fakat o kadar da değildi. Tam binmişti ki başını dışarıya uzatıp, “Bana neden Mercedes diyorsun?” diye sordu.

Adamın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Söylersem beni yine dövmeye kalkacaksın!” Gözlerini elindeki ince, uzun boruya dikmiş; içine soktuğu parmağıyla bir şeyleri dışarı çıkarıyordu. Dudaklarının arasında sıkıştırdığı sigarasından süzülen duman kıvrıla kıvrıla havaya yükseliyordu.

“Söyle! Ya da gaz pedalına basmaları için Eyüp ve Levent’in işlerinin bitmesini beklersin!” Genç kız tek kaşını meydan okurcasına kaldırdı.

Diğer iki adam Yarasa’nın isteğine göre taş evi çevreleyen arazinin üzerinde, onları evin içindeyken uyaracak ilkel bir sistem yapıyorlardı. Misinaları belirli noktalara diktikleri minik kazıkların etrafından dolaştırıp gergin tutuyorlar, ardından uzağındaki diğer misinaya bağlıyorlardı. Adam öyle bir sistem geliştirmişti ki tek bir misinaya da basılsa evdeki çan harekete geçecekti. Bu misinalar belirli aralıklarla otların içinden eve kadar ilerliyor, aynı zamanda kocaman araziye çevreliyordu. Üzerine bir kuş tünese dahi içerideki çan ötecekti.

Adam başını yana eğerek ona tuhaf bir bakış attı. “Kucağıma düştüğün günü hatırlıyor musun?”

Mavi’nin yanakları anında kızardı. O kadar utandığı başka bir gün daha hatırlamıyordu. Yine de onun bakışlarındaki haylazlıktan bunun altından bir şey çıkacağını düşündüğü için kaşlarını çatı. “Evet.”

“Arkanı dönüp telefonunu ararken tanga pantolonundan yukarı çıkmıştı ve Mercedes amblemi gibi duruyordu!”

“Pislik herif!” Genç kız aracın içine oturdu ve sertçe gaz pedalına bastı.

“Neden kızılıyorsun ki? Sen sordun. Ben de cevap verdim.”

Uğur buji kablosunun içine dolan pislikleri temizledikten sonra tekrar yerine takmak için harekete geçti. Birkaç dakika sonra genç kıza seslendi. “Gaza sonuna kadar bas ve bırak. Sürekli seri olarak bunu tekrarla!”

Mavi söylediğini yapmaya başladığında kısa sürede işlemi bitirip ellerini kuru beze sildi. Ardından kaputu kapadı. Sonra yayla havasına rağmen sonbahar güneşinin doğrudan aydınlattığı genç kızla göz göze geldi. Bir süre kıpırdayamadı. Açık saçan gözlerini kendisine dikmişti. Mavileri koyulaşmış gözleri hafifçe kısılmıştı. Dağınık saçları yüzünün etrafını çevrelemiş, keskin hatlarında sanki gezintiye çıkmıştı. Teni öyle beyazdı ki neredeyse şeffaftı. Üzerine geçirdiği kazak yana kaymış, bir omzunu hafifçe açık bırakmıştı. İnsanda o yuvarlak hattın devamını görme isteği uyandırıyor.

Çabuk toparlamıştı. Belki de sürekli yediklerine dikkat etmesi direncini kuvvetlendirmişti. Fakat daha da kuvvetlenmesi lazımdı. Her şeye karşı dayanıklı olmak zorundaydı. Uğur da bunu ona öğretecekti. Ona işine yarayabileceği pratik şeyler de öğretecekti. Uğur yenilmez filan değildi. Evet. Sonuna kadar mücadele ederdi. Fakat eğer bir kurşunun üzerinde ismi yazıyorsa buna engel olamazdı. O zaman Mavi savunmasız kalacaktı. Uğur üzerinde isminin yazılı olduğu kurşunun öfkeli kızının silahından çıkmasını istiyordu. O zaman onu gönül rahatlığıyla bırakabilirdi. Belki bu kendisini deli yapardı. Ancak umurunda değildi.

Onu bıraktıktan sonra, hele de böylesine bağlanmışken, hayata devam etmek için çok fazla amacı kalmamış olacaktı.

Hiç değilse onun intikamını alarak, belki canı yansa da gönül rahatlığıyla yoluna devam etmesini sağlardı. Canı yanacaktı çünkü onun da kendisinden bir şekilde etkilendiğini biliyordu. Belki daha fazlası da vardı. Ama Mavi bunu asla ne kendisine ne de Uğur'a itiraf edecekti. Aslında sorun değildi. Onun, Levent'i yataktan attığında gözlerinde titreyen acıyı görmesi yetmişti. Yanına yaklaştığında yanaklarının aniden kızarması, onun kabullenmemek için uğraştığı hislerle bozalamasını görmek de yetmişti. Bununla devam edebilirdi.

"Ne bakıyorsun? Bitti mi?"

"Biraz bekle."

Uğur taş eve doğru ilerledi. Ardından fotoğraf makinesini alıp tekrar dışarı çıktı. Makineyi arkasında tutuyordu. Tekrar aracın ön kısmına geçip makineyi kaldırdı ve fotoğraflarını çekmeye başladı. Kız kaşlarını çatı. Gözleri daha da karardı. Fakat o gözlerdeki şaşkınlığı da okuyabiliyordu.

"Deli misin? Çekmesene!" Araçtan inip Uğur'a doğru hızlı, öfkeli adımlarla gelmeye başladı.

Uğur durmadan deklanşöre basıyordu. Genç kız elini havaya kaldırdığında parmaklarının arasından bir kaplan kadar vahşileşen yüzünü de çektikten sonra makineyi arkasına sakladı. Makineyi clinden almak için uzanan kızın göğsüne boşta kalan elini koydu. "Anlaşma anlaşmadır, kızım! Bunları da sergileyeceksin!"

Kızın çenesi öne doğru uzadı. O kadar öfkeli görünüyordu ki Uğur onu öpmek istedi. Ardından öpmek istediği dudaklar titreyerek aralandı. "İyi! Fotoğrafın adını da 'Yarasa'nın eceli' koyacağım!"

Ardından yanından geçip gitti. Kız taş eve doğru ilerlerken Uğur arkasından seslendi. "Adım Uğur!"

Mavi hızla başını çevirip ona bakarken mavi saçları havada savruldu. Şaşkın görünüyordu. Dahası mutsuz görünüyordu. Bir süre dudaklarını sıkıp bekledi. Sanki ağlayacak gibiydi. “Sorduk mu?” Hışımila ilerleyip eve girdi.

Uğur’un kaşlarının ortasındaki yumru derinleşti. Ona her zaman öfkeliydi fakat o anda neden öfkesinin arkasına yıkılmışlığı da eklemişti ki? Tek yaptığı adını söylemekti. Bu kız bazen gerçekten karmaşık olabiliyordu.

Mavi eve girdiğinde gözlerini kapayıp elini saçlarının arasından geçirdi. Gün çok güzeldi. Hava ilk defa sıcaktı ve güneş kemiklerini ısıtmıştı. Gerçekten her şeye rağmen gülümsemeye niyetlendiği bir gündü. Fakat adam onu sürekli karanlığa çekiyordu. Neden adını söylemişti ki? Bu, onu gözünde normal bir insan yapmıştı. Düşüncelerini savurabilecekmiş gibi başını iki yana salladı. Evet, onunla konuşacaktı. Hatta bazı öğrenmek istediklerini kolaylıkla soracaktı. Yanından ayrılmayacağını biliyordu fakat bedenleri dip dibe olsa da aradaki mesafeyi her zaman koruyacaktı.

Kafasını dağıtmak için bir şeyler yapmaya karar verdiğinde evi şöyle bir gözden geçirdi. Taşlara dayanmış duran süpürgeyi fark ettiğinde kaşları yukarı kalktı. Artık bu evin bir düzene ihtiyacı vardı. Her ne kadar karmaşık bir hayata devam ediyor olsa da en azından uzun süre kalacağı bu ev düzenli olmalıydı.

Süpürgeyi eline aldı ve ilk başta örümcek ağlarını temizlemeye başladı. Taşlardaki örümcek ağlarını temizlemişti fakat en tepedekilere yetişemiyordu. Zıplaya zıplaya alabildiği kadarını almaya çalışırken aniden aralık bacaklarının arasına bir kafa girdi ve onu çıgılları arasında havaya kaldırdı. Mavi elini yumruk yapıp adamın başının tepesine vurdu. “İndir sene beni! Pislik herif!”

Hiç değilse onun intikamını alarak, belki canı yansa da gönül rahatlığıyla yoluna devam etmesini sağlardı. Canı yanacaktı çünkü onun da kendisinden bir şekilde etkilendiğini biliyordu. Belki daha fazlası da vardı. Ama Mavi bunu asla ne kendisine ne de Uğur'a itiraf edecekti. Aslında sorun değildi, Onun, Levent'i yataktan attığında gözlerinde titreşen acıyı görmesi yetmişti. Yanına yaklaştığında yanaklarının aniden kızarması, onun kabullenmemek için uğraştığı hislerle bo-calamasını görmek de yetmişti. Bununla devam edebilirdi.

“Ne bakıyorsun? Bitti mi?”

“Biraz bekle.”

Uğur taş eve doğru ilerledi. Ardından fotoğraf makinesini alıp tekrar dışarı çıktı. Makineyi arkasında tutuyordu. Tekrar aracın ön kısmına geçip makineyi kaldırdı ve fotoğraflarını çekmeye başladı. Kız kaşlarını çattı. Gözleri daha da karardı. Fakat o gözlerdeki şaşkınlığı da okuyabiliyordu.

“Deli misin? Çekmesene!” Araçtan inip Uğur'a doğru hızlı, öfkeli adımlarla gelmeye başladı.

Uğur durmadan deklanşöre basıyordu. Genç kız elini havaya kaldırdığında parmaklarının arasından bir kaplan kadar vahşileşen yüzünü de çektikten sonra makineyi arkasına sakladı. Makineyi elinden almak için uzanan kızın göğsüne boşa kalan elini koydu. “Anlaşma anlaşmadır, kızım! Bunları da sergileyeceksin!”

Kızın çenesi öne doğru uzadı. O kadar öfkeli görünüyordu ki Uğur onu öpmek istedi. Ardından öpmek istediği dudaklar titreyerek aralandı. “İyi! Fotoğrafın adını da ‘Yarasa’nın eceli’ koyacağım!”

Ardından yanından geçip gitti. Kız taş eve doğru ilerlerken Uğur arkasından seslendi. “Adım Uğur!”

Mavi hızla başını çevirip ona bakarken mavi saçları havada savruldu. Şaşkın görünüyordu. Dahası mutsuz görünüyordu. Bir süre dudaklarını sıkıp bekledi. Sanki ağlayacak gibiydi. “Sorduk mu?” Hışımıla ilerleyip eve girdi.

Uğur’un kaşlarının ortasındaki yumru derinleşti. Ona her zaman öfkeliydi fakat o anda neden öfkesinin arkasına yıkılmışlığı da eklemişti ki? Tek yaptığı adını söylemekti. Bu kız bazen gerçekten karmaşık olabiliyordu.

Mavi eve girdiğinde gözlerini kapayıp elini saçlarının arasından geçirdi. Gün çok güzeldi. Hava ilk defa sıcaktı ve güneş kemiklerini ısıtmıştı. Gerçekten her şeye rağmen gülmsemeye niyetlendiği bir gündü. Fakat adam onu sürekli karanlığa çekiyordu. Neden adını söylemişti ki? Bu, onu pözünde normal bir insan yapmıştı. Düşüncelerini savurabilecekmiş gibi başını iki yana salladı. Evet, onunla konuşacaktı. Hatta bazı öğrenmek istediklerini kolaylıkla soracaktı. Yanından ayrılmayacağını biliyordu fakat bedenleri dip dibe olsa da aradaki mesafeyi her zaman koruyacaktı.

Kafasını dağıtmak için bir şeyler yapmaya karar verdiğinde evi şöyle bir gözden geçirdi. Taşlara dayanmış duran süpürgeyi fark ettiğinde kaşları yukarı kalktı. Aruk bu evin bir düzene ihtiyacı vardı. Her ne kadar karmaşık bir hayata devam ediyor olsa da en azından uzun süre kalacağı bu ev düzenli olmalıydı.

Süpürgeyi eline aldı ve ilk başta örümcek ağlarını temizlemeye başladı. Taşlardaki örümcek ağlarını temizlemişti fakat en tepedekilere yetişemiyordu. Zıplaya zıplaya alabildiği kadarını almaya çalışırken aniden aralık bacaklarının arasına bir kafa girdi ve onu çığlıkları arasında havaya kaldırdı. Mavi elini yumruk yapıp adamın başının tepesine vurdu. “İndir sene beni! Pislik herif!”

Başındaki yaranın üzerine vurduğu için adam önce inledi. Ardından sıkıca tuttuğu bacaklarını hafifçe sıktı. "Bıdı bıdı yapma da yukarıları temizle! Hiçbirimizin bunu yapmaya niyeti yoktu."

Mavi kısa süreli bir kararsızlığın ardından süpürgeyi havaya kaldırdı. Örümcek ağlarını temizlerken, "Pissiniz de ondan," diye söylendi. Ardından adamın tepesinde kalarak tüm çatıyı, uzanamadığı noktaları temizledi. Kahretsin! () kadar örümcek ağı ve toz vardı ki günlerdir burada yemek yediğine inanamıyordu.

İki gündür de Uğur'un zoruyla yatmaya mecbur kalmıştı. Adam ona gerçekten bakmıştı. Kendi işlerini bir kenara atıp sadece Mavi'nin bakımıyla ilgilenmişti. Bu anlarda ise genç kız onunla neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı. Sessizlikle geçen koca iki gün! Fakat diğer ikisiyle sürekli muhabbet etmişlerdi. Hatta espriler havada uçuştığında kakhaha bile atmıştı. Onlarla arasındaki yabancılık duvarını çabuk aşmıştı.

Çatıyı temizlemeyi neredeyse bitirmek üzereyken diğer ikisi nefes nefese eve girdi. Levent, "Ooo! Deve güreşi! Bin lan tepeme. Şunları bir devirelim," diye soludu. Ciddi ciddi Eyüp'ü omzuna almak için eğildi.

Eyüp onu ittirip, "Manyak mısın, oğlum! Geberdim yorgunluktan," diye söylendi.

Aynı anda Mavi de süpürgeyi indirdi. "Tamam. Bitti." Adam onu hızla aşağıya indirdi. Yorulmuştu. Kollarını sürekli yukarıda tuttuğu için de kolları ağrıyordu. Yine de sırtından aşağıya terler dökülürken dışarı çıktı. İki tane boş damacana alıp geriye döndü ve onları ortalarından delip kesmeye başladı.

"Neyin peşindesin?"

Eyüp'ün sorusuyla başını kaldırıp ona hınzırca gülümsemişti. "Sizi biraz daha yormanın!" Kestiği bidonları leğen olarak kullanmayı planlıyordu. İçlerine biraz su doldurup, temizlik bezlerinin bulunduğu paketten dört tane çıkardı. Hepsinin şaşkın bakışları arasında bezleri ellerine tutuşturdu. "Taşları temizleyeceğiz!" diye buyurdu.

Uğur elindeki beze sanki gözleriyle yok etmek ister gibi baktı. Ardından yatak odası olarak kullandıkları alana geçmeden önce bezini ıslattı. Fakat Levent sorun çıkaracak gibi görünüyordu. Kaşlarını çatıp bezi genç kıza uzattı. "Hiç işin olmaz! Zaten kılıbık gibi bulaşık yıkıyoruz, bir de taşları temizleyemem."

Mavi kaşlarını çatarak ona kızgın bir bakış attı. "Hepsini benim temizlememi beklemiyorsun herhalde!"

"Gayet de bekliyorum. Hem burası bu haliyle güzel! Taşların doğal yapısını bozacaksın! Onlara sordun mu, istiyorlar mı bakalım tozlardan, örümcek ağlarından kurtulmayı! Hı?" Adamın geniş sırtması üzerine genç kız yere eğildi. Önündeki leğeni kaldırıp içindeki suyu Levent'in başından aşağıya döktü.

Eyüp kahkaha atmaya başladı. "Hatuna bak! Bildiğin dişli!"

Levent öfkeyle köpürürken genç kızın üzerine yürüdü. "İyi! Şimdi dişlerini dök..."

Uğur ensesini sıkıca kavrayıp fısıldadığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaparsın?"

Onun sorusu üzerine Levent resmen sindi. "Nasıl oluyor da senin varlığını unutabiliyorum ki!" Saçlarından sular damlarken bezi sıkıca kavradı. Gözlerini Mavi'ye dikip dudaklarını oynatarak 'Ben sana gösteririm!' dedi.

Genç kızın dudakları muzipçe kıvrıldı. Ardından kaşlarını havaya kaldırarak onu resmen tehdit etti. Pekâlâ, kendi

gücüyle tehdit etmemişti fakat bunu kullanmak o anda gerçekten zevkliydi. Kaldı ki Levent'in ona ciddi ciddi zarar vereceğini düşünmüyordu. Adam sadece gırgır yapıyordu. Uğur sonunda Levent'i serbest bıraktı ve tekrar yatak odasına dönüp taşları temizlemeye koyuldu. Eyüp kıkırdamaya devam ederken o da taşları temizlemeye girişti.

Mavi ve Levent ise birbirlerini kesiyorlar ve yan yana çalışıyorlardı. Adam başını geriye çekip Uğur'a bir bakış attı. Sonra da genç kıza eğilip fısıldadı. "Beni yataktan attığını da yazmıştım. Bunu da yazdım. Seni tenhada yakalarsam var ya, Mavi!"

"Sence bu mümkün mü?" Mavi başıyla Uğur'u işaret ediyordu.

Levent gözlerini kıstı. Yine fısıldadı. "Görüşürüz."

Genç kız keyfin bilir der gibi omuz silktikten sonra sessizlik içinde taşları temizlemeye devam ettiler. Arada Levent, Mavi ve Eyüp birbirine sataşıyor; ardından taş ev kahkahalarla inliyordu. Mavi ikisinden de hoşlanmıştı. Eğlenceli gençlerdi ve onun da biraz kahkahaya ihtiyacı vardı. Biraz normal olmaya! Tanımadığı bu adamlarla gülmeye ihtiyacı vardı.

Uğur ise bambaşka bir sorundu. Arada bir genç kızın gözü onun geniş sırtına kayıyordu. Bu elinde olan bir şey değildi. Adam ne konuşmalarına karışmayı denemiş ne onlarla birlikte gülmüştü. Sanki bunu yaparsa Mavi'nin huzurunu bozacağını biliyormuş gibi sessizce işini yapmaya devam etmişti. Genç kız ise onun taşan yalnızlığını kendi içinde tadıyordu.

Uzun bir süre sonra tüm taşları temizlemişlerdi. Evin içi resmen tozdan arınmış, gün ışığı kokuyordu. Tek bir şey kalmıştı ki o da yerleri süpürmekti. Fakat bunu kendi başı-

na da yapabiliirdi. Süpürgeyi tekrar eline aldı. Adamlar onun daha iyi süpürmesi için kasaları ve yerdeki her şeyi kaldırıp yatağın üstüne taşımışlardı. Sonunda Mavi süpürmeyi bitirdiğinde her şeyi yerli yerine tekrar koydular. Genç kız ise süpürgeyi sapına dayanmış evin içini inceliyordu. Eve biraz daha kadınsı bir hava verebilmek için aklında bir şeyler şekillenmeye başlamışken kulağının hemen dibinde bir ses duydu.

“Elindeki ne?”

Mavi irkilerek başını Uğur’a çevirdi. Tüm olumlu enerjisi anında kaçmıştı. Adam da bunu fark etmiş gibi görünerek yüzü anında ılıman halinden sıyrılıp sertleşti. “Kör müsün? Süpürge!”

Adam bir adım geri çekildi. “Elindeki ne?”

Mavi kaşlarını çatarak onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Sonra aniden aklında anlaşma yaptıkları gece söylediği sözler belirdi. Süpürgeye dikkatle baktı. Sadece bir süpürgeydi işte! O böyle şeyleri nereden bilecekti ki? Bilse de nasıl kullanacaktı? “Hâlâ süpürge!” diye diretti.

Sobanın yanına kurulmuş olan Levent ve Eyüp dikkatle onları izliyordu. Levent elbette karışmadan duramadı. “Diyelim ki Yarasa sana saldırıyor! Elindeki ne olur?”

Mavi ona kızgınlıkla baktı. Zaten yorgundu. Böyle üstüne gelmeleri hoşuna gitmiyordu. Tekrar Uğur’a baktı. Adamın bakışları aniden oyuncu bir hâl aldı. “Şu anda gözüme fena halde seksi görünüyorsun! Belki de saldırmalıyım! Seni öpmeliyim!”

Genç kızın içi hop etti. Düşünce hızla beyinde kareler oluştururken kızarıp yutkundü. Ani şaşkınlığını çabucak atlatıp adamın bunu yapmayı denememesi için süpürgeyi havaya kaldırdı. “Sakin!” Adam ona doğru bir adım attı. Göz-

lerindeki yoğun bakış Mavi'nin içini ürpertiyordu. Dizlerini de titretiyordu. Genç kız süpürgenin sapını ona doğru tutarak geri çekildi. Fakat Uğur durmadı. Ellerini ona uzattığında hiç acımadan süpürgenin sapını ellerinin üzerine geçirdi. Birkaç adım daha geriye kaçtı.

“Ortasından değil! Tamamen dip kısmından kavra ve vuracağın zaman tüm gücünü kollarında topla.”

Beyninin bir köşesinde bu hamlelerinin söylediği çalışmanın bir parçası olduğunu bilmesine rağmen adamın onu öpmesi düşüncesi aklını bulandırmıştı. Fakat o anda sözlerine konsantre olmaya çabaladı. Süpürgenin dibini kavrayarak ona bir adım kadar yaklaşan adamın dizlerine savurdu. Bu ona bir etki etmedi. Canı hiç mi yanmıyordu?

Gyüp araya girdi. “Erkeklerin en zayıf noktası neresi? Bu pis dövüş olmalı! İçindeki edepli kıızı bir kenara atmalısın!”

Mavi kaşlarını çatarak adamın sözlerini tarttı. Uğur tek kaşını kaldırmış dikkatle ona bakıyordu. “Hâlâ seni öpebileceğim kadar savunmasızsın!”

Niye öpüşmeden bahsedip duruyordu ki? Genç kız onun sözleriyle içinde yükselen ateşi salıverdi. Hızla birkaç adım daha geri çekilirken aynı anda sapı aşağıdan yukarıya, tam hayalarına doğru sertçe kaldırdı. Uğur resmen geriye uçarak darbeden kaçtı. Fakat dans edercesine yan tarafa dönüp hızla arkasına geçti. Kolunu boynuna sıkıca dolayıp kulağına fısıldadı. “Arkamı kollamayı unutmamalısın! Her zaman arkamı sağlamda tutacaksın ki göremeyeceğin hamlelerden kaçabilesin!”

Levent başparmağını havaya kaldırdı. “Yine de ilk denemesine göre gayet iyiydi.”

Uğur boynunu bıraktı. “Fena değil!” O tam geri çekilirken Mavi dirseğini kıvrıp boşluğunu hedef alarak hareket

etti. Fakat adam tarafından anında geri püskürtüldü. Mavi anladı ki daha önce adama sayısız kere vurduğunda aslında adam sadece bunu yapmasına izin vermişti. Aslında boşuna uğraşıyordu. Uğur gibi adamlarla karşı karşıya kaldığında hiçbir zaman şansı olmayacaktı. Ancak savaşımadan da ölmeyecekti.

Daha sonra Uğur'la yine balık tutmak için gittiler. Kavalanın kenarına geldiğinde adam omzunun üzerinden bir bakış attı. "Beni itmeye çalışmayacaksın, değil mi kızım?"

Mavi omuz silktiğinde ise gözlerini devirdi. Sonra tüm dikkatini balık tutma işine verdi. Zıpkını havaya kaldırıp hazır halde kıpırdamadan dakikalarca bekliyordu. İnsan sıkılmaz mıydı? Genç kız kıpırdanıp durduğu halde sıkılmaya başlamıştı. Sonunda o da ağır adımlarla adamın yanına ilerledi. Dere nispeten öncekine göre daha durgundu. Gözlerini kapayıp derin bir soluk aldı. Çok güzel kokuyordu. Derenin kokusu, çamların kokusu, havanın kokusu... İnsan kendini şarjı dolmuş bir telefon gibi hissediyordu. Yenilenmiş gibi...

Islık gibi bir sesle gözlerini açtı. Uğur sonunda bir balık tutmayı başarmıştı. İpi tutup balığı yukarı çekti. Ardından tekrar aynı pozisyonu alarak bekledi. Sonunda dört tane balık yakaladığında dönüp Mavi'ye baktı. "Denemek ister misin?" Aslında Mavi hevesliydi. Yine de omuz silkmekle yetindi. Adam onun tepkisine hafifçe gülüp zıpkını ona uzattı. "Fakat beni değil! Balıkları avlayacaksın. Bunu aklında tutmaya çalış." Sözlerinin ardından yüzünü sevimlice buruşturdu.

Genç kız nefesinin hızlanmasını görmezden geldi. Kalbinin güçlü, hızlı atışını da! Uzattığı zıpkını aldı. Uğur alçak sesle, "Dur! Nasıl ayarlayacağını göstereyim," dedi. Ardından zıpkını ayarlayıp genç kızın omzuna sabitledi.

Mavi eli tetikte, hevesle bekliyordu. Sadece köpüren suyu görüyordu. Ne kadar dikkatle bakarsa baksın hiç balık görememişti. “Bak! Kayaların orada bir tane dolanıyor. O bölgeyi hedef al. Balığı takip etme, sadece bekle. Tam hedefe geldiği anda da tetiğe bas!”

Sözlerini birebir yerine getirdi. Ardından balık görüldüğünde tetiğe bastı. Zıpkının sivri ucu döne döne ilerledi ve balığı vurdu. Zıpkını hızla indirdi. Yüzüne yayılan heyecanla adama baktı. “Vurdum!” Sonra ne yaptığını fark etti. Yutkundtu ve güçlkle kaşlarını çatı. Keşke yanındaki diğer iki şamatacıdan biri olsaydı. O zaman heyecanını doya doya yaşardı.

Adamın dudakları büzüştü. “Maalesef, kızım! Balık kaçtı.”

Mavi kaşlarını çatıp tekrar balığın olduğu alana baktı. Zıpkını çekmeye başladı. Emindi. Vurmuştu. Fakat ipin ucundaki okun boş olduğunu fark ettiğinde hayal kırıklığı yaşadı. İfadesini koruyup zıpkını adama geri verdi. “Bana öyle gelmiş,” diye mırıldandı.

“Yeniden dene!”

“İstemiyorum.”

Arkasını dönüp kayalıklardan aşağıya atladı. Arkasında kalan hareketlenmeyi duyduğunda ormana dalmıştı bile. Adam uzun adımlarla yanına geldi ve sessizce yürümeye başladılar. Bu sessizliği, sıkça düşündüğü bir soruyu sorarak bozmaya karar verdi. Adamın onu cevaplayacağını umuyordu.

“Madem bu kadar gizli bir teşkilatsınız ve yürüttüğünüz bu kadar gizli bir operasyon... Babam nasıl bu kadar bilgi edinebildi?” Sürekli yukarı doğru tırmandıkları için sözcükler dudaklarından kesik kesik çıkmıştı.

Fakat adam için ne tırmanmak ne de herhangi bir şeyin önemi vardı. Konuştuğunda her zamanki alçak tınısıyla

cevap verdi. Nefesi bile aksamamıştı. “Tahminim babanın taksicinin değil de savcının üzerinden araştırma yapmış olması. Eğer öyle olmasaydı kısa zamanda bu kadar bilgiye ulaşamazdı. Liderlerim, kimliğini tespit edemediğimiz biri tarafından babana bilgi sızdırıldığını düşünse de ben böyle düşünmüyorum. Operasyonu bilen biri ve ilaç firmalarının başındaki kişiler için her şey açıkken baban için daha çözülmemiş çok fazla şey vardı. Eğer MİT gibi ya da teşkilattan değil fakat bizim amaçlarımız için kullandığımız elemanlardan biri olsaydı çok daha fazla şey açığa çıkmış olurdu.”

Yere devrilmiş bir ağacın üzerinden atlaması için kolunu genç kıza uzattı. Karşıya geçtikten sonra tekrar konuşmasına devam etti. “Baban bilgi sağlayıcısını muhtemelen sadece savcının açtığı soruşturmalar için ve de bu bağlamda firma çalışanlarının listesini öğrenebilmek için kullandı. Savcının açtığı son soruşturma da firmaların devretmesiyle alakalıydı. Daha sonra ortadan kayboldu. Çalışan listelerini kontrol ettiğinde zeki bir insan -ki baban muhtemelen bunun üzerinde çok fazla düşünmedi- bunu çabucak kavrayabilir. Firma sahiplerinin değişikliği dışında diğer çalışanlar sabit kalmışlardı. Arada devreye giren sadece üç eleman vardı. İkiisi bizim köstebeğimiz, diğeri gerçekten işe ihtiyacı olan bir eleman! Yine tahminime göre baban bu üç kişiyi takip ederek bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu.”

Mavi’nin kalbi göğsünde gümbürderken dişlerinin arasından tısladı. “Babam sadece taksi şoförünün kartısının isteğini yerine getiriyordu. Adamın cesedini bulmaya çalışıyordu!”

Adam aniden durdu ve ciddiyetle ona baktı. “Dosyaya gerçekten bakmadın, değil mi?”

Mavi de durdu. Soru, kaşlarını çatmasına neden oldu. Ne kadar bakılırsa bakılsın derinliğini çözemeyeceği kadar siyah

gözlerine baktı. “Baktım. Fakat benim anlayacağım kadar çok bilgi yoktu. Yani... Bir şeyleri bir araya getirebileceğim kadar!”

Onu beklemeden ve neye sinirlendiğini bilmeden ayaklarını yere vurarak yürümeye devam etti. Adamın ardından gelen adım seslerini duyuyordu. Zaten hızla yanında bitmişti. “Mavi, baban taksicinin bilgilerini geçerken çok fazla not düşmüş ve bir haritanın üzerinde adamın öldürüldüğü yeri işaretlemiş. Yine kendi izlenimlerime göre savcıdan yola çıkarak tahminde bulundu fakat nokta atışı yaptı. Sevgilisinin varlığından haberdar olduğunda arkası da çorap sökücü gibi geldi. Baban bilginin kokusunu aldı. Daha fazlasını öğrenmek istedi.”

Genç kız kulaklarını kapama isteğiyle doluydu. Onu dinlemek istemiyordu. Beyninin bir tarafında zaten babasına bu işe başladığı için kırgın bir nokta vardı. Ona daha fazla kırılmak istemiyordu. Fakat babasını açık açık öldürdüğünü itiraf eden adamın da yalan söyleyeceğini düşünmüyordu. Sonuçta ona sormuştu ve o da yaptığını söylemişti. İnkâr etmek için yeteri kadar bahanesi vardı. “Dinlemek istemiyorum.” Sonunda içinde dolanıp duran sözcükler dudaklarından fırlamıştı.

Adam aniden önüne geçtiğinde kızarmış gözlerini saklamak için başını kaldırmadı. Uğur’un parmakları görüş alanına girdiğindeyse dokunmaması için çenesini yana kaydırды. “Bana bak!” Genç kız, adamın bedenini geçmeye çalıştı fakat o da hemen hareket ederek yolunu kapadı. “Bana bak!”

Mavi sırf onun kendisini rahat bırakması için gözlerini kaldırıp anlayış dolu bakışlarına dikti. Sessizce durarak onun söyleyeceklerini bekledi. “Baban bir araştırmacıydı. Tesadüfen dedektif olmadı. Bu mesleği para kazanmak için

vapmadığı da işlerini evinden yürütmesinden belli! Bilginin kokusunu aldı. Bu onu cezbetti. Bunu alkol bağımlılığı gibi düşünebilirsin. Karşı koymak zordur.”

Genç kızın gözleri yaşardı. Dudakları titrerken onları durdurmak için birbirine bastırdı. Burnunu çektiikten sonra titrek bir sesle konuşmaya başladı. “Bu, ikimizi de tehlikeye atmayı göze almış olması demek!” Başını iki yana salladı. “Buna inanmam!”

“Seni tehlikeye atmadı!” Mavi ona hiddetle baktığında gözlerini kapayıp açtı. “Dosyayı nerede buldun? Ve neden bu kadar geç buldun? Bu işten haberin var mıydı? Sana herhangi bir açıklamada bulundu mu? Sana bir isim verdi mi? Bu soruların cevapları seni tatmin ediyorsa baban seni tehlikeye atmadığını düşünmüş demektir.”

Mavi kulaklarını kapadı. Başını iki yana sallarken, “Daha fazla konuşma!” diye resmen hırladı. Babasının katili babasını korumaya kalkıyordu. Lanet olsun! İçine düştüğü bu duruma da, karmaşaya da, hislerine de, her şeye de lanet olsun! Gözlerini kapayıp bir daha uyanmak istemiyordu. Adam sessizce onu izlemeye devam ederken o koşmaya başladı. Nefesi kesilene kadar, kasları yanana kadar, ciğerleri onu zorlayana kadar koşmaya devam etti. Babasına kırılmak istemiyordu. Onun kendisini de, Mavi’yi de gözden çıkardığını düşünmek istemiyordu.

Sonunda dizlerinin üzerine çöktü. Başını toprağa dayadığı ellerinin üzerine koyarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. İçinde ne var ne yoksa çıkaracakmış gibi bağıra bağıra, boğazı yırtılırcasına ağladı. Gözyaşları ellerinin üzerinden bir nehir gibi toprağa akıyordu. Adamın hemen yanı başında sessizce durduğunu biliyordu. Adım seslerini duymamıştı fakat bir şekilde biliyordu. Ona bu anında hiç dokunmu-

Selvi Altın

yordu. Buna memnun oldu. Sonunda güçsüz düşüp zemine yığıldı. Hayal meyal Uğur'un onu kucakladığını hatırlıyordu. Fakat öylesine kendinden geçmişti ki ertesi güne kadar deliksiz uyudu.

17. Bölüm

“İyi misin?”

Gözlerini açar açmaz Yarasa’nın siyah gözleriyle karşılaşmıştı. Bir de kupkuru bir sesle sorduğu sorusuyla! Ona cevap vermedi. Giderek kendini daha karamsar, daha soğuk ve daha nefret dolu hissediyordu. Tüm bu nefretini kusa-cağı insan da karşısında duruyordu. Başında siyah bir bere, üzerinde siyah eşofmanlar, siyah şişme bir yelek... Bu adam neden hep siyah giyiniyordu ki? Eğer ‘Hey, ben gizemli adamım! Tehlikeliyim!’ imajı yaratmaya çalışıyorsa buna ihtiyacı yoktu. Birine sadece gözlerini dikmesi yeterliydi. O bakışlar insanı kemiklerine kadar titretiyordu ki bazen bakmaya ger-çekten ürküyordun.

“Hazırlan, kızım. Gidiyoruz.”

Genç kız sadece bakmakla yetindi. Ardından ona sırtını dönerek yatmaya devam etti. Gözlerini de kapamıştı. Aslin-

da çok fazla uyumuştı ve kendini canlı hissediyordu. Fakat adamın onu rahat bırakması için başka ne yapacağını bilmiyordu. Sabahın oldukça erken saatlerinde olduğunu tahmin ediyordu. Tepedeki camdan görebildiği kadarıyla gökyüzü muhtemelen daha yeni aydınlanmıştı.

Üzerindeki battaniye aniden çekildiğinde dişlerini sıkıp ayağa fırladı. Yatağın hemen kıyısında duran adama doğru dizlerinin üzerinde ilerledi ve ellerini göğsüne koyarak onu itirdi. “Ne istiyorsun benden? Rahat bırak!”

Adam çenesiyle yatağın ayakucunu gösterdi. “Giyeceklerin hazır. Beş dakika içinde dışarıda ol. Yoksa gelip kendim giydirim.”

Mavi odadan çıkmış olan adamın ardında kalan boşluğa çileden çıkmış bir ifade ile bakıyordu. Keşke ona gücü yetebilseydi ve keşke onu bir güzel benzetebilseydi. Söylediğini yapacağına emin olduğundan daha fazla direnmeye gerek görmedi. Sinirle kıyafetlere uzanıp hepsini çabucak üzerine geçirdi. Kafasına da bir bere taktıktan sonra odadan çıktı. Eyüp ve Levent birbirine sırtlarını dönmüş, uyuyorlardı. Dışarıda, bir damacanayı ters çevirerek ilkel bir tesisat yaptıkları musluğun altında elini yüzünü yıkadı. Hava da, su da o kadar soğuktu ki eğer azıcık bir uyku hali kalmışsa bile bunu da üzerinden atmıştı.

Tamamen dinamik bir halde fotoğraf makinesiyle uğraşan adamın yanına ilerledi. “Nereye gidiyoruz?” En azından bunu öğrenmeye hakkı vardı.

Adam onun arkasından geleceğinden emin olduğu için yürümeye başladı. Aynı anda, “Koşmaya,” dedi. Genç kız sinirle dişlerini sıkı. Kendisi istediği kadar koşabilirdi. Mavi’nin buna bir itirazı olmazdı. Fakat neden onu da yanında sürükliyordu ki? Artık diğer ikisine güveniyor olması lazımdı. “Sen

rabahın bu saatinde koşabilecek kadar deli olabilirsin. Fakat ben neden seninle bu deliliği paylaşmak zorundayım?”

Hoşlanmadığı bir his bırakan ıslak otların arasından geçtikten sonra tamamen taş evin arazisinin dışına çıktılar. Önce kısa süre ısınma hareketleri yaptılar. Sonra da adam kenara bıraktığı fotoğraf makinesini boynuna asıp hafif bir tempo ile koşmaya başladı. Mavi de onun yanında aynı ritimle ilerliyordu.

“Siz bazı anlarda kendinize korunmasız alanlar bırakabilirsiniz. Fakat ben yapamam. Bunun için de zinde olmak zorundayım.”

“O da ne demek?” Adamın itici bir taklidini yaparak, “Korunmasız alanlar,” dedi. Hafifçe nefesi zorlanmaya başlamıştı. Ancak dağ havası o kadar keskin, içine çektiği oksijen o kadar rahatlatıcıydı ki bu zorlamadan bile keyif almıştı.

Uğur hafifçe güldü. “Kendimi herhangi bir şeye uzun süreli kaptıramam. Tetikte olmam gerekir. Hem de her an. Uyurken bile!”

Mavi kaşlarını çatarak söylediklerini tarttı ve haklı olduğuna karar verdi. Adam bunun için her şeyi görüyordu. Ondan bir şey saklamak ya da arkasından iş çevirmek oldukça güçtü. Gerçi Mavi bunu bir kez başarmıştı. Adam aniden durduğunda düşüncelerinden sıyrıldı. O da durdu.

Uğur elindeki fotoğraf makinesinin merceğini yere çevirdiğinde genç kız da ayaklarının hemen önüne baktı. Sis tabakası bir bulut gibi yerde süzülüyordu ve bu sisin arasında yürüyen bir kaplumbağa vardı. Bulutların içinde gibi görünüyordu. Adam dizlerini kırıp hayvana daha çok eğildi. “Gerçek değil!” Ardından eliyle hafifçe kaplumbağanın üzerine ovaladı. “Taştan yapılma fakat öyle gerçekçi ki!”

Mavi onun sesini hiç böylesine canlı duymamıştı. Adamın yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Çabucak taş kaplumbağanın fotoğraflarını çekti. Ne kadar tuhaf bir yaratıktı! Asla utanması yoktu. Ne söyleyecekse hiç sakınmıyor, süzgeçten geçirme gereği duymuyordu. Bir insanı kolaylıkla öldürebiliyordu. Yemek yapıyordu. Zorda kalınca araba tamir edebiliyordu. Dövüşebiliyor, silah kullanabiliyordu. Tüm bunları yaparken de sıkılmış kadar kayıtsız görünebilmeyi başarıyordu. Sonra da tutup el oyması taştan bir kaplumbağaya hayranlık duyuyordu. Adam aniden Mavi'nin fotoğraflarını çekmeye başladığında genç kız yüzünü asıp koşmaya devam etti.

“Ayrıca senin de kaslarının güçlenmesi gerekiyor.”

Önce onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra biraz önceki konuya tekrar döndüklerini fark etti. “Senin gibi biriyle karşılaştığımda bir at kadar güçlensem de hiç şansım yok.” Bunları söylemekten gocunmuyordu. Sonuçta bazı şeyler ortada olduğunda bunları görmezden gelmek zaman kaybından başka bir şey olmazdı.

“Benim gibi biriyle karşılaşamazsın. Çünkü benden bir tane daha yok!” Adam ona yandan bir bakış attı.

Mavi ona dalaşmak istiyordu. Ukalılığı yüzünden onu terslemek istiyordu. Ama anlamıştı ki adam da zaten bunu istiyordu. Ona öfkeleneyeceği, sataşacağı şeyler veriyordu. Sonunda da karşılığını bekliyordu. Genç kızın ise onunla bu tür sürtüşmelere girme niyeti yoktu. Aslında bu kadar hırçın bir yapıya sahip değildi. Hoşuna gitmeyen her durumda, her sözde cevap vermemeyi tercih ederdi. Hoşuna gitmeyen biri olursa da görüşmezdi. Her şey bu kadar basitti işte. İçindeki dürtüyü bir kenara atarak koşmaya devam etti.

Aslında akli fikri babasında, peşletindeki adamlarda ve operasyondaydı. Ancak o anda nefesi uzun konuşmalara yetecek durumda değildi. Tahminine göre yaklaşık iki bin metre sonra adam onu üç tarafı çevrili kayaların ortasına oturtup, kendisi geniş bir daire çizerek koşmaya devam etti.

Mavi hiçbir zaman onun gibi olabileceğini düşünmüyordu. Çoğu insanın da onun gibi olabileceğini sanmıyordu. Aslında belki de benden bir tane daha yok derken ciddiye. İvet, belki tüm bunlar için eğitim almıştı fakat Yarasa'nın doğasının da böyle olduğunu düşünüyordu. Neredeyse hayvansal içgüdülere sahipti. Kendileri espri yapıp gülüşürken o hem onları dinliyor hem de tüm duyuları açık bir halde çevreyi inceliyordu. Her şeyi görüyordu. Her ayrıntıyı! Bazen hafifçe başını kaldırdığında Mavi kendilerinin dikkat vermede değer bulmayacak bir şeyi duyduğunu fark ediyordu.

Şişme yeleğini Mavi'nin yanına bırakmıştı. Bırakırken de, "Sana bugünlük bu kadar yeter," demişti. Anlaşılan o ki onu her gün koşturmaya niyetliydi. Ardından turlamaya başlamıştı. Hiç duraksamadan aynı tempoda koşuyordu. Başında beresi, çenesinde birkaç günlük sakalı, üzerinde terden nemlenmiş kıyafetleri ve etrafa yayılan gücü...

Genç kız gözlerini kapadı. Onu derinlemesine incelemek ve düşünmek istemiyordu. Görünüşe göre bu konuda kendini yakalamakta gecikiyordu. Hem de her seferinde! Tekrar gözlerini açtığı anda adam ellerini beline koymuş ona bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" Mavi'deki en ufak bir değişikliği bile anında fark edebiliyordu. Oysaki sadece gözlerini kapamış, kendisine kızdığı için de yüzünü buruşturarak başını arkaya atmıştı.

Evet. Senden âlâ sorun mu olur?

“Hayır.”

Cevabının ardından adam başını yana eğdi. Kısa süreli bir düşünce aşamasının ardından başıyla ona gelmesini işaret etti. Mavi anlamamış gibi yaptığı da, “Gelsene, kızım!” diye belirtti.

Genç kız iç çekerek ayaklandı. Nasılsa gitmediğinde onu omzuna atarak götürürdü. İsteksiz adımları Uğur’un bedeninin önünde son buldu. Adam yüzüne olması gerekenden daha uzun ve daha dikkatle baktı. “Acıktın mı? Canın mı yanıyor? Neyin var?”

Tek kaşını kaldırmış, merakla genç kızın dudaklarından çıkacak sözleri bekliyordu. Mavi’nin omuzları çöktü. Bir gerçek vardı ki hayatında annesinin dışında onunla bu kadar ilgilenen biri olmamıştı. İlgi görmeyi istememesine rağmen! İçinden yükselen tuhaf duyguların esiri olmamak için o da dikkatini adamın yüzüne verirken kaşlarını çattı. Tam yalan söyleyecekken, “Düşünüyordum,” diye mırıldandı.

“Düşünme o zaman! Seni üzen, yüzünü işkence çekiyormuş gibi büzüştüren o şeyler her neyse düşünme!”

Ona, ‘Kaybol, o zaman!’ demek istedi. ‘Kendini yok et!’ Sonunda sırf uzatmamak için, “Olur,” dedi. Adam ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Öfkeli misin?” Beresinin üzerinden kafasını kaşıdı. “Yani bana karşı olan o bitmek bilmeyecek öfken ve nefretin dışında!”

Şafak henüz sökmüşken, neredeyse masal kitaplarından çıkmış gibi bir doğanın tam ortasındaiken veda etmek istemediği babasını ondan çalan adam onun melankolisiyle ciddi ciddi ilgileniyordu. Öfkeli miydi? Aslında, evet! Uğur’un ne yapabileceğini görmek için başını salladı. Adam önce bıraktıkları yerden yeleğini alıp tekrar yanına döndü.

“İyi. Gel o zaman!”

Bedeninin terini umursamadan ellerini cebine koyup yürümeye başladı. Genç kız da onu takip etti. Beline gelen her biri kaplamış yabani otların arasından uzanan patika yola girdiler. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen yol ve otlar son bulduğunda açıklık bir alana ulaştılar. Adam alanın en ucuna doğru ilerledi. Sonunda durduklarında genç kız büyülenmiş gibi kalakaldı. Dört tarafı keskin kayalıklarla çevrili uçurumun tepesindeydiler. Ayaklarının bir adım ötesinde sanki kayalıklardan kopup gelmiş gibi duran irili ufaklı, yığınla taş dök bir açıyla aşağıya doğru iniyordu.

Muhtemelen fırtınalı anlarda gerçekten de kayalıklardan savrulmuşlardı. Gözü kesen biri bu taşların üzerinde aşağıya dikkatle indiğinde sorun olmazdı. Fakat eğer takılıp düşersen aşağı kadar yuvalanabilirdin.

“Dök içini.”

Uğur’un sözleriyle hızla ona döndü. “Ne?”

Adam omuz silkti. “Dök içini! Bağır, haykır, küfret! Ne bileyim, istersen sadece çığlık at!”

İsteği Mavi’ye tuhaf gelmişti. Bunun için kaşlarını çatarak bir deliye bakar gibi bakmaya başladı. Adam gülümsedi. Ardından ellerini ağzının iki yanına koydu. “Acayip seksisin, kızım!” diye bağırdı. Ardından sesi onlarca kere yankılanarak kulaklarına geri döndü. Her yerden sözleri tekrarlanıyordu. Adam yine tek kaşını kaldırıp ona baktı. Başparmağıyla kayalıkları işaret ederek, “Bak! Onlar da benimle aynı fikirde!” dedi.

Genç kızın ağzı açık kalmıştı. İstese de yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemiyordu. Evet, o da sesinin yankılandığı alanlarda bulunmuştu. Ancak o anda ses hâlâ usul usul yankılanmaya devam ederken daha önce böyle bir şey görmediği için afallamıştı. Ardından ellerini ağzının iki yanına koydu ve

çığlık attı. İçindeki her şeyi de bu çığlığa yükledi. Boğazının yanmasını umursamıyordu. Kendi sesi karşıdan gelen yankılarla karışıyor, sesler birbirinin içine geçiyordu.

Uğur da kollarını göğsünde kavuşturmuş ciddiyetle onu izliyordu. Nefesi tıkanıldığında genç kız durmak zorunda kaldı. Nefes alışlarının sesi o kadar yüksekti ki bu bile karşı kayalardan ona geri dönüyordu. Fakat... İyi gelmişti. İçini boşaltmış gibi, hafıflemiş gibi hissediyordu. Evet, belki omzundaki ağır yükler olduğu yerde duruyordu. Yine de onlara isyan edebilmek kendini güçlü hissettirmişti.

“Şimdi nasılsın?”

Adamın gözlerinin içinde bir parlaklık vardı. Sanki bir şey bekliyor ya da umuyor gibiydi. Mavi ne beklediğini bilmiyordu. “İyiym,” diye kısaca cevap verdi ve onun gözlelerinden hızla gelip geçen hayal kırıklığını görmezden geldi. Ne bekliyordu ki?

Adam derin bir nefes alıp, “Pekâlâ, şimdi biraz çalışabiliriz! İnan bana o da iyi gelecek. Ayrıca bana zarar verebilmen için harika bir fırsat!” dedi.

“Şimdi mi?”

“Şimdi!”

Mavi omuz silkti. Aslında çalışmayı gerçekten istiyordu. Bir şeyler öğrenmek, gerçekten birilerine karşı koyabilmek ya da daha doğrusu kendini savunabilmek istiyordu. Bunun için geniş alanın ortasına giden adamı takip etti ve ne yapması gerektiğini bilmediği için tam karşısında durdu. “Ne yapacağım?” diye sordu.

“Bana saldırabilirsin!” Adam sanki ona bir şeyler öğretecekmiş gibi değil de karşılıklı sohbet edeceklermiş gibi kayıtsız görünüyordu.

Genç kız başını salladı. Ellerini yumruk yaptı. Tam ona kaldırmak üzereyken aniden durdu. Eyüp'ün daha önce söyledikleri aklında belirdi. Bu pis dövüştü. O zaman Mavi de ona saldırıp geri püskürtülmek yerine... Biraz ötesinde bulunan iri taşa resmen uçu ve saniyeler içinde onu Uğur'un bedenine fırlattı. Genç adam gülerken attığı taştan kayarak kaçtı.

Tek kaşını yukarı kaldırmış, beğeni dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Aferin, kızım! Bu çok iyi!" diye onu övdü. Sonra hızla hareket ederek genç kıza doğru koştu. Mavi'nin gözleri irice açılırken ve içinde kaçma isteği doğarken yende sabit kaldı. Onun güçlü ellerinden kurtulmak için yere eğildi fakat adam üst bölgesine saldırmak yerine onun ayak bileğini tutup hızla çektiğinde sırtüstü yere düştü.

Daha önce öksürdüğünde, yüzünü buruşturduğunda yanına koşturup ilgilenen adam ayağa kalktı. Yerine geçti. Ona nasıl olduğunu bile sormadı. Hâlbuki sırtı cayır cayır yanıyordu. Onun yüzünde ve gözlerinde ise boş bir ifadeden başka bir şey yoktu. "Yere mi düştün? Saldırgan geriye çekilmeden ayaklarını kullanmayı dene! Göğsünü hedef al ve tekme bas! Fakat yerde malak gibi yatıp ona ne kadar zarar vermiş olduğunu izleme. Anında kalk ve gözün yiyorsa kalıp devam et. Yemiyorsa arkana bakmadan kaç!"

Genç kız ister istemez öfkelenmişti. Adam ona bir dövüş kulübünde olmadığını, bunların başına gelebilecek durumlar olduğunu anlatıyordu. Ona gerçek bir dövüşü değil, zora düştüğü anlarda neler yapabileceğini öğretiyordu. Daha o derin bir nefes alamadan tekrar saldırdı. Mavi de onun sözlerinden yola çıkarak kendine göre birkaç savunma hareketinde bulundu. Sonunda kendini adamın altında buldu, elleri yukarıda hapsedilmişti. "Dizlerini kullanabilirsin!" Onu tutmaya devam ederken her zamanki alçak sesiyle konuşuyor-

du. Onun hiç zorlanmadığını görmek genç kızın sinirleri köpürmesine neden oldu.

Dizini yukarıya kaldırıp adamın sırtına vurdu. Birkaç kez! Adam sadece sırtını germekle yetindi. Onu hâlâ sabit tutuyordu. “Bu hamlenin geleceğini biliyordum. Saldırgan insanlık bir şok yaşayacak. Yani sadece saniyelerin olacak. Elini çekip hayalarını sıkabilirsin! Sana öğreteceğim şekilde yumruk atabilirsin. Ama hızlı davranmaya mecbursun. Hemen altından kalkmaya çalışmalısın.”

Üzerinden kalktı. Bu dakikalarca böyle devam etti. Nasıl yumruk atabileceğini; kolunun açısını; nereye vurması gerektiğini; ayaklarını, dizini nasıl kullanması gerektiğini... Ve Mavi ona sayısız kez yumruk atmıştı. O da Mavi’ye atmıştı. Gerçek yumruklar! Pekâlâ, yumrukların ve tekmelerin hızını biraz hafifletmişti elbette. Genç kız boş zamanının çoğunu spor salonlarında ve mavi yuvarlak topunun tepesinde geçirdiği için bedeni çok esnekti. Bu konuda Ebru Şallı ile yarışabilirdi! Kilo alma korkusuyla sabah ve akşam çektiği yüz mekik de onun işini kolaylaştırıyordu. Adam bunu zaten fark etmiş, bunun için onu ilk andan beri zorlamaya karar vermişti. Tamamen öğretmeye odaklı hareket ediyordu. Ne bir espri ne bir alaycılık vardı. Genç kızın kasları artık onu zorlamaya ve ayakları titremeye başlamışken adam aniden omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. Saniyeler sonra da Mavi önce havaya uçtu, sonra da kendisini adamın geniş sırtının arkasında buldu. Resmen yakasından tutup onu arkasına fırlatmıştı.

Genç kız nefes nefese kalmış, kalbi göğsünü yırap geçmek ister gibi atmaya başlamıştı. O bir şey duymasa da adam tehlikeyi çoktan sezmışti. Bir eli Mavi’nin bedeni ve kendi bedeni arasında kalan silahın üzerindeydi. Tam o anlarda genç kız sesleri duydu. Çalılıklar hareket ediyor, seri ayak

sesleri kendilerine doğru yaklaşıyordu. Sonra alçak sesli konuşmaları duydu.

Ardından tüm sesler durdu. Adam yere çökmüş, bedeninin arkasında Mavi'yi saklamışken silahında duran eli hafifçe kıpırdadı. Sonra sırtı titremeye başladı. O gülüyor muydu? Fakat hiç sesi çıkmamıştı.

“Delivanlı? Burlardan çığırma sesi geldiymiş!”

“He! Hepimiz duyduk.” Tiz, heyecan ve endişeyle sarmalamış ses genç bir kıza ait gibiydi.

Uğur ayaklanırken elini arkaya uzatıp parmaklarını Mavi'nin parmakları arasından geçirdi. Sonra da onu yanına çekti. “Karım kayalıklarda ses denemesi yapıyordu.”

Adam açıklamasını yaparken Mavi irice açılmış gözlerle karşısında bulunan insanlara bakıyordu. Başlarında rengârenk tülbentleri olan, kırmızı yanaklı, ellerinde ince sopalar bulunan genç kızlar; kafalarında kasketleri, üzerlerinde odluncu yelekleri olan adamlar... Şüpheli ve kaygılı görünüyorlardı. Adamların ellerinde de küçük büyük baltalar vardı. Mavi altı kişi saymıştı fakat arkalarından daha da gelecekler var mıydı, emin değildi.

Herkes gözünü dikmiş, bir şey söylemesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. “Evet. Ses denemesi yapıyordum.” Kendi sesi kulaklarına acınası gelmişti.

Yaşlıca bir tanesi öne çıkarak sert, tehditkâr bakışlarını Uğur'un üzerine dikti. Ardından tekrar Mavi'ye baktı. “Bağa bak, gızım! Heç gorkma. Bu adam sağa iş ettiyse, de bize!”

Yanakları kızarıırken genç kız gülme isteğiyle dolmuştu. Onları rahatlatmak adına boğazını temizleyip tamamen samimi bir tonla konuştu. “Hayır. Eşim sadece bana buraları tanıtıyordu. Memleketiniz çok güzel!” Bir de adamların Uğur'a saldırmak gibi bir hatada bulunmalarını istemiyordu.

“He! Öyledir.” Adam genişçe gülümsediğinde olmayan dişlerinin ardında kalan boşlukta pembe dili belirdi. “Siz ne relisiniz?”

Mavi konuşmadan Uğur çabucak atıldı. “Ankara’dan geldik. Eşim öğretmen, bu sene biraz ara vermek istedi. Biz de şehrin gürültüsünden kaçalım dedik. Ben de polisim. Merak etmeyin!”

Sonunda ona inanmış olmamalılar ki ellerindeki sopa ve baltaları indirdiler. “Eyi, eyi. Gezin helbet.” Eliyle ormanlık alanda bir bölgeyi işaret etti. “Biz de havurda odun kesiyoz. Elmalıyız. Biğara gelin de çayımızı için. Cörüt’ün Hasan derseniz herkeşler göstertir.”

Uğur’un dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. “İnşallah geliriz,” dedi.

Onlar başlarını sallayıp yanlarından ayrılırken genç kızlar kıkırdaya kıkırdaya Mavi’nin saçlarına bakıp fısıldaşıyorlardı. İnsan burada yıllarını hiç sıkılmadan geçirebilirdi. Evet, elektrik ve su yoktu ve evet, mahrumiyet bölgesiydi. Fakat insanlar çok temizdi. Dünyanın pisliğinden haberleri yok gibi hepsi hangi yaşta olursa olsun samimi ve neşeliydi. Fakat yardıma atılmaya da hazırlardı. Bir genç kadının çılgınlığını duyduklarında hiç düşünmeden işlerini güçlerini bırakıp kurtarmaya gelebiliyorlardı.

Şehirde böyle değildi. İnsanlar hep birbirinden uzaktı. Şüpheli ve kayıtsızlardı. Yanlarından bir çocuğu zorla götüren biri olduğunda ‘Aman babasıdır!’ deyip geçebiliyorlardı. Sonra da o çocuk haberlerde tecavüze uğramış, ardından da öldürülmüş olarak görülüyordu. Burası, dünyanın pisliğinden tamamen uzaktı. Sanki başka bir dünyaydı.

“Hoşuna gitti galiba?”

Adamın alaylı sesiyle daldığı dünyadan uzaklaştı. Gitmiş-
ti. Nasıl gitmesindi ki? Hülyalı hülyalı insanların arkasında
kalan boşluğa baktığını anladığında ona döndü. Ellerinin
kenetli olduğunu hatırlayıp hızla elini geriye çekti. Onun eli-
nin sıcaklığı neredeyse omzuna kadar çıkmıştı. Hâlâ o hissi
teninde tattığı için kaşlarını çattı. “Neden o kadar uzun açık-
lama yaptın ki?”

“Bazen kalabalık kelimeler tek kelimelik açıklamalardan
iyidir. İnsanlar sen ona bir şeyler açık ettiğin için sana gü-
venme isteği duyarlar. Hele de böyle temiz kalpli olanlar!
Sonra bir gün birileri onlara mavi saçlı bir kız görüp gör-
mediklerini sorduğunda onlara görmedik derler.” Hafifçe
gülümsedi. “İnsanları uzaklaştıran bir tarafım var. Sezgileri
benden uzak durmalarını söyler. Emin ol o soruyu soracak
insanları da benim gibi tehlikeli bulacaklar.”

Mavi’ye göre basit, neşeli ve sıcak konuşmalar adam için
ileriyi dönük planlardı. Ve aslında haklıydı. Onaylamak için
hafifçe başını salladı. Gözlerini onun karanlık gözlerinden
ayırması ise başını sallaması kadar kolay olmadı. Beynin-
de emirler dolanıyordu. Başka tarafa bak. Gözlerini kaçır.
Arkanı dön. Fakat yapamamıştı. Bu, bilinçli yaptığı bir şey
değildi. Karşı koymak oldukça güçtü. Gözleri insanı içine
çekiyordu. Tıpkı dereye düştüğünde karşı koyamadığı o güç-
lü devinim kadar etkiliydi. O anda azgın suların kendisini
aşağı çekmesi karşısında çırpınmamıştı. Fakat Yarasa’nın hiç
şansı yoktu. Mavi onun kendisini çekmesine asla müsaade
etmeyecekti.

Göz kontağını kesen, adam olmuştu!

Arkasını dönüp ormanın içine doğru ilerledi. Mavi de pe-
şinden gitti. Eve döneceklerini düşünürken Uğur yerlerde
bir şeyler aramaya koyuldu. Minik mantarları toplayıp top-

layıp genç kızın kucasına yerleştiriyordu. Buna sevinmişti. Tıpkı aslında yiyemediği balıklara sevindiği gibi! Çünkü buzdolabı olmadığı için kuru bakliyatın, patates ve soğanın dışında fazla yemeklik malzeme bulundurmuyorlardı. Hele de et hiç almamışlardı.

Eve döndüklerinde genç kız ciddi ciddi yorgun düşmüştü. Yine de kahvaltı hazırlamakla uğraşan Eyüp ve Levent'e yardım etmek için kollarını sıvadı. Tam küçük masalarına tabakları koyarken Eyüp yanına sokuldu. "Mavi?"

Genç kız gözlerini ona çevirdi. "Ne oldu?"

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Kaşlarını düşürmüş, yalvaran gözlerini genç kıza dikmişti.

"İstedğin şeye bağlı!"

"Bize patates kızartır mısın?"

Genç kız güldü. "Ben de bir şey isteyeceksin sanmıştım!" Gözlerinin içi bile gülmüştü. Arkasını döndüğünde Uğur ile göz göze geldi. Çabucak bakışlarını kaçırıp patatesleri soymak için ilerledi. Fakat onun duş aldığını fark etmişti. Hep alıyordu. Mavi'nin bedeni ise dereye düştüğünden beri su yüzü görmemişti. Ama onun gibi de kolaylıkla dışarıda duş alamazdı. Bu canını sıkıyordu. Düşünceleriyle yüzünü buruştururken onun gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı.

"Mavi. Bize. Patates. Kızart. Mavi. Bize. Patates. Kızart."

Levent çatalını masaya vuruyor yüksek sesle resmen haykırıyordu. Patatesleri dilimlerken omzunun üzerinden ona azarlayan bir bakış attı. "Tamam dedim ya!"

Levent sırtıp omuz silkti. Ardından patatesler kızarana kadar da sözleri tekrarlamaya devam etti. Genç kız sonunda kızarmış patatesle dolu tabağı onun aç gözlerinin takibin-

de hemen önüne koydu. "Al! Bir sus artık!" Adam hemen birkaç tanesini çatalına batırırken keyifli sesler çıkarıyordu. "Sabah sabah patates kızartması yenir mi?"

Değil sabahın köründe, kızartma olan herhangi bir şeyi günün hiçbir saatinde yemezdi. Ancak Levent onunla aynı fikirde değil gibiydi. "Sabah, öğle, akşam, gece yarısı, sabaha karşı... Patates kızartması her an, her dakika ve her saatte yenir, Mavi! Bu kitaplara yazılmamış olan gerçekçi bir testir."

Genç kız başını iki yana sallayıp kendi taburesine yerleşti. Sessizlik içinde yemeklerini yerken Levent ona çatalının ucundaki patates kızartmalarını uzattı. Genç kız hayalet görmüş gibi gözlerini açıp başını geriye çektiğinde ise çatal onu takip etmeye başladı.

"Ye.Ye.Ye.Ye." İki şamatacı aynı anda bağırıp masaya vuruyordu. Genç kız kulaklarını kapadı. Fakat sözlerini duyuyordu. "Yemezsen seni takip eder, rüyalarına kadar girer!"

Onun bütün gün çatal elinde peşinden koştuğunun görüntüsü genç kızın kahkaha atmasına neden oldu. Ardından kendini bile şaşırtarak dudaklarını uzatıp patatesleri yedi. Kahretsün! Öyle güzel bir tadı vardı ki! Buna kısa zamanda alışabilirdi. Eyüp ve Levent ısıklık, haykırışlar eşliğinde ona tezahürat yaparken o gözlerini deviriyordu. Fakat dudaklarındaki gülümsemeyi de tutamıyordu.

Uğur ise içinde kaynayan kıskançlıkla onun kıvrılmış dudaklarını izliyordu. Evet. Kahvaltısına devam ediyordu. Fakat sırf bunu yapması gerektiği içindi! Ne iştah kalmıştı ne de daha önce onunla bulduğu keyifli hisler... Kız, ne olursa olsun, dalginken bile ona gülümsemekten ciddi ciddi kaçınıyordu. Bazen dudaklarının seğirdiğini fark ediyor, yüzünün aldığı heyecanlı ifadede ona da gülümseyebilece-

ği umuduna kapılıyordu. Fakat ne kadar bunu kabullenmiş olsa da umudu söndüğü için hiddetleniyordu. O anda ise kuduruyordu.

Ortamlarını bu kıskançlıkla bozmamasının tek nedeni zaten Mavi'nin oldukça az gülümsüyor olmasıydı. Onu nasıl bundan mahrum bırakırdı ki? İçi el vermezdi. Yüzünü aydınlatan gülümsemesini ondan çalarsa lanetlenirdi. O da böyle kendi kendini yemeye devam ederdi.

Kahvaltıdan sonra Mavi'nin yattığı kısım için bir platform yapmaya karar vermişti. Geceleri taşların arasındaki deliklere o kadar ürkek bakışlar atıyordu ki bunun için geç bile kalmıştı. Malzemelerini ve evin arka kısmına istiflenmiş kalaslardan birkaç tanesini alarak genç kızı takip edebileceği bir noktaya geçti. Mavi bulaşıkları yıkıyordu. Daha sonra da muhtemelen az eşyalı olmasına rağmen evi toplamaya girişecekti. Eyüp su almaya gitmeyi seçmiş, Levent de yapılması gereken diğer acil bir iş olan geçici depo yapma işine yoğunlaşmıştı.

Kalasları birbirine sabitlemeye başlamışken Mavi'nin kendisine gelen adımlarını fark etti. Ancak ona bakmadan beklemeye devam etti. Kolay kolay onun yanına kendi isteğiyle gelmiyordu. Aslında bu ilk defa oluyordu. Onun bednine tuhaf etkiler yapmasına artık alışmıştı. Bu kabullendiği bir şeydi. Mesela onun her adımında kalbinin giderek ısınırken yüksek sesle atmaya başlaması gibi... Ya da karnının hemen altında bir curcunanın patlak vermesi gibi...

“Bir şey sorabilir miyim?”

Düz sesine karşı hafifçe gülümsedi. Ona bir şey soracakken bile aradaki mesafeyi her zaman koruyacaktı. “Tabi.” Doğrulup gözlerini onun mavilerine dikti. O örtülü perde hep orada mı duracaktı? Ona bakarken bir kez olsun yumu-

yanmayacak mıydı? Suçunun kabul edilemez olduğunu biliyordu. Onu affetmemesini anlıyordu. Fakat hiç mi tongaya düşmeyecekti? Saniyelik de olsa hiç mi yanılmayacaktı?

Aslında biliyordu. Mavi istese de istemese de -hatta bunun için belki de kendine kızıyor olsa bile- o da Uğur'a karşı bir şeyler hissediyordu. Güçlü hisler besliyordu. Sürekli dibe olmalarına rağmen bazen yan yana geldiklerinde kızın da bedeninin kendisi gibi ani bir titremeye sarsıldığını biliyordu. Yanaklarını kızartabiliyor, Uğur hislerini açıkça dile getirdiğinde o gözlerinin içinden ruhunun kıvrandığını görebiliyordu. Sadece, Mavi iradesi çok kuvvetli biriydi. Kalbinin üzerine kar yağdırmış, etrafını da buz tabakasıyla kaplamıştı. Gururu, kendisine saygısı ve öfkesiyle de nefretini sıcak tutuyordu.

“Banyo yapmam gerekiyor fakat dışarıda da yapamam.” Bu konuda oldukça rahatsız görünüyordu. Olması da normaldi. Uğur her sabah ve her akşam duş alıyordu. Kendisi gibi onun da dışarıda duş almasını bekleyemezdi. Zaten depoyu da sırf onun banyo yapabilmesi için istemişti.

“İçeride bir leğen var. Depo yapılanı kadar onunla idare etmelisin. Sen banyonu bitirene kadar herkes dışarıda kalır.”

Söyledikleri pek hoşuna gitmese de en azından makul bulmuştu. Artık sinir olmaya başladığı şekilde başını sallayıp arkasını döndü. Uğur o eve ilerlerken Eyüp'e seslendi. Adam sanki kapının hemen önündeymiş gibi dışarı çıkıp başını ne var der gibi salladı. “İki kez su taşıman gerekecek. Mavi banyo yapacak!”

“Of! Olur.”

Ne kadar üşengeç heriflerdi! Eyüp bidonların yanına doğru ilerlerken Mavi tekrar geriye döndü. “Ben de onunla gidebilirim. Daha fazla getirmiş oluruz.” Önerisi aslında gayet

makuldü. Ancak Uğur'un sistemine tersti. İtiraz etmek için dudaklarını aralayacakken sonunda kendisine dur dedi. Kızın ondan biraz uzaklaşmak istediğinin farkındaydı. Gözleri hemen karşılarındaki çeşmeye kaydı. Mesafeyi tartıp biçti. Herhangi olası aksi bir durumda kendi konumunu, yapabileceklerini hesapladı. Sonunda onaylarcasına başını salladı.

Mavi de, Eyüp de sessiz kalmalarına rağmen gözlerini iri iri açmış; yüzlerinde hayret ifadeleriyle ona bakıyorlardı. Mavi hızla Eyüp'ün yanına seğırtip küçük bidonları kavradı. Ardından Eyüp'ün peşi sıra çeşmeye doğru ilerledi.

Uğur da silahını çıkarıp yere oturdu. Gözleri onların üzerinden bir saniye olsun ayrılmıyordu. Eğer Eyüp ona şaka yollu bile dokunmaya kalkarsa anında mihlayacaktı. Namlusunun ucu adamın bedeniyle birlikte hareket ediyordu.

Ayak seslerini duyduğunda dönüp bakmaya gerek duymadı. Levent yanına oturduğunda kaşlarını çatı. O anda yalnız olmayı tercih etse de bir şey söylemedi.

"Gerçekten Eyüp'ün ona zarar vereceğini düşünüyor musun?" Sesinde baskın bir merak vardı.

"Eyüp'ün ya da başka herhangi birinin neden ona zarar vermeyebileceğini düşünüyim ki?"

Tam o anda Mavi ve Eyüp eğilmiş oldukları çeşmeden doğrulup omuzlarının üzerinden ona baktılar.

"Peki, neden gitmesine izin verdin? Bu senin kesinlikle yapmayacağın bir şey! Sadece Mavi için değil, daha önce de birilerini koruduğunu gördük. Hele de bu kıza böyle..." Susup devamını getirmeye cesaret edemiyormuş gibi huzursuzca kıpırdandı.

"Abayı yakmışken mi?"

"Aynen!" Rahatlamış bir soluk koyuverdi.

“Siz onu gülümsetebiliyorsunuz. Bu, benim yapamadığım bir şey!”

“Yani tek nedeni bu mu?” Sanki ona soru sormaktan çekiniyormuş gibi alçak ve tedirgin bir sesle konuşuyordu.

“Yanımdan uzaklaşma isteği de var!”

Dikkatle izlediği ikili ilk bidonları alıp küçük bidonları muslukların altına yerleştirdi. Aynı anda Levent yanında resmen kıvranmaya başladı. “Anlaşmaya gerçekten uyacak mısın?”

Uğur onun kendilerini dinlediğini biliyordu. Zaten saklamaya gerek duymuyordu. “Evet.”

“Sen aklını mı kaçırdın? O kız seni gerçekten vuracak! Bunu yapmak için resmen kıvranıyor. Ayrıca biz onu gülümsetebiliyor olabiliriz. Ama onun elini ayağını nereye koyacağına şaşırmasına neden olan kişi de sensin! Buna rağmen seni mihlayacak!”

“Biliyorum.”

“Manyak mısınız? Deli misiniz? Böyle anlaşma mı yapılır! Sen her bokunu ortaya koy, sonra da kız seni yok etsin! Hem de senin izninle!”

Uğur’un dudağının bir kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı. “Ne? Arkamdan ağlayacak mısın?”

“Hayır. Fakat... Çok anlamsız geliyor!”

Uğur alayla güldü. “Siz kendi işinize bakın.”

18. Bölüm

Karanlığın içinde kaybolmuştu. Ne tarafa koşarsa koşsun sadece kapkara bir boşlukla karşılaşılıyordu. Bir şeylerden ya da birilerinden kaçılıyordu. Fakat aslında ortalıkta kimse yoktu. Ona yol gösterecek cılız bir ışık dahi yoktu. Kendisini yukarıdan izliyor; elini uzatmak, yardım etmek istiyordu. Başaramıyordu. Çaresizlik tüm benliğini kaplamış, buram buram teninden yükselmeye başlamıştı.

Nefes nefeseydi. Kalp atışları sanki kaliteli bir ses sistemine bağlanmış gibi kulaklarında patlıyordu. Sağa dönüyor, sola dönüyor, çıkış yolunu bulamıyordu. Belki de bir çıkış yolu yoktu. Sirtından aşağıya ter damlaları yuvarlanırken içine düştüğü çaresizlikle başını ellerinin arasına aldı. Korkuyordu. Kaybolmuştu. Yapayalnızdı.

Sonra onu gördü. Bora yüzünde sapkın bir sırıtmayla kendisine doğru geliyordu. Gözleri anlaşılmazdı. Ancak on-

dan yayılan kinin ve nefretin farkındaydı. Onu durdurmak için ellerini havaya kaldırdı. Olduğu yerde çakılıp kalmış gibi ayaklarına söz geçiremiyordu. Ağzını açtı. Ona dur demek istedi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın dışarıya tek ses çıkmadı. Boğulacak gibi hissediyordu.

Bora'nın arkasında babası belirdi. Genç kızın içi kavrulmaya başladı. Ona ulaşması için Bora'yı geçmesi lazımdı. Bunu göze alsa da bir adım dahi atamıyordu. Sonra Zuzu'yu gördü. Ağlıyordu. Elini ona doğru uzatmıştı. Mavi de ona tutunmak istedi. Bunu da başaramadı. Sonra bedenler etrafında dönmeye başladı. Takım elbiseli adam, patronu Sezer Bey, Ersin... Mavi tüm bu bedenlerin arkasında duran babası ve Zuzu'ya ulaşamayacağını anladığında arkasını dönüp kaçmaya çalıştı. Olmadı. Korku bel kemiğinden yukarı tırmanırken ve karanlık onu ayaklarından sarmaya başlamışken bir ses duydu.

“Uyan, kızım!”

Ses, tüm bedenleri anında yok etti. Mavi tekrar karanlıkta kalmıştı. Görünmez bir el saçlarını hafifçe dalgalandırırken ayaklarına tırmanıp onu saran karanlık usul usul çekilmeye başladı. Çaresizliği de bedenini terk ediyordu.

“Kâbus görüyordun.”

Karanlık, korkusunu da alıp tamamen çekilirken Mavi olduğu yerde bekledi. Derin derin nefesler almaya başladı. O anda boynundaki nabzının üzerinde nazik, tatlı dokunuşlar hissetti. Bir kâbusun içinde hapsoldüğünü biliyordu. Fakat dokunuşlar çok gerçekçiydi. Yüzünden tatlı bir esinti geçti.

Sesli ve sık nefesler alırken gözlerini açtı. Yüzünün hemen ötesinde onun yüzüyle, biraz önce hapsoldüğü karanlıktan da koyu gözleriyle karşılaştı. Yatıştırıcı sözler sarf etmiyor, sanki nefesini düzene sokması için ona zaman ta-

vakit kaybetmeden bedenlerini yukarıya çekmeye başladı. Sonunda suyun yüzüne çıktığında hızlı ve sık nefesler alır-ken en yakındaki kayalığa doğru ilerledi. Mavi'nin bedeninin hiç kıpırdamıyor olması aklını bulandırıyordu. Yine de bunu düşünmemeye çalışarak hızla hareket etti. Önce kızın be- denini kayaya bırakıp ardından kendisi de yanına tırmandı.

Mavi'nin bilinci kapalıydı. Onu sırtüstü yatırdı. Üzerin- deki kalın, şişme montun fermuarını aşağı çekip direkt suni teneffüs için yüzüne eğildi. Bir iki kez tekrarladıktan sonra ağzını açık bırakıp kalp masajına başladı. Kızın durgun yü- zünde bir hareketlenme oldu. İşlemleri tekrarladıktan sonra başını yana çevirerek fazla suyu dışarı çıkarmasını sağladı. Hâlâ bilinci kapalıydı. Tekrar yüzüne eğildi. Fakat ondan önce fısıldadı. "Lütfen."

Sonunda Mavi öksürmeye başladığında iki eliyle birden karnından tutarak onu havaya kaldırıp hava yollarındaki tüm suyu dışarı çıkarmasını sağladı. Mavi nefes almaya başlasa da nabızı çok zayıftı ve hâlâ baygındı. Onu sıcak tutması ge- rekiyordu. Lanet olsun ki sıcak tutmak o anda imkânsızdı. Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp sadece atlet ve pantolonuyla kaldı. Silahlarını da olduğu gibi bırakarak kızı kucakladığı gibi koşmaya başladı.

Bir süre sonra nefes almak ona bıçak yutuyormuş gibi hissettiriyordu. Kasları yanmaya, hareketlerini kısıtlamak- la tehdit etmeye başladı. Ciğerleri gittikçe sancıyor, durup soluklanma ihtiyacıyla kıvranıyordu. Fakat bir saniye olsun durmadan koşmaya devam etti. Mavi'nin bedeni titremeye başlamıştı. Dudaklarından tek bir inilti bile dökülmüyordu. Arada bir elini boynuna götürüp kendi sesli soluklarının ara- sından nabzını almaya çalışıyordu. Bu zordu. Kendi solu- ğu beyninin içinde resmen yankılanıyor, dikkatini vermekte güçlük çekiyordu. Yine de o ince nabızı hissettiğinde sanki

bundan güç alıyormuş gibi ayaklarını ileri ileri atmaya devam etti.

Eve vardığında Eyüp ve Levent anında onu soru yağmuruna tuttu ve kızı ondan almak için hamlede bulundular. Fakat buna izin veremedi. Sık nefes alışlarının arasından, "Battaniye!" dedi. Başıyla yan odayı işaret ettiğinde anında ikisi birden harekete geçtiler.

Mavi'nin bedeni buz gibi olmuştu. Hipotermiye yenik düşmesinden korkuyordu. Kucağında onunla birlikte odaya girdi. Sobanın kurulmuş olduğunu gördüğünde gözlerini bir saniye kapayıp açtı. Onlar döşegin üzerine battaniye sererken o, Mavi'nin üzerindekiyi çıkarmaya başladı.

"Yardım edebileceğimiz başka bir şey?"

"Silahlarım dere kenarında! Saat iki yönünde giderseniz bulabilirsiniz." Daha fazla uzatmadan başıyla çıkmalarını işaret etti. Onlar çıktıktan hemen sonra kızı tamamen, iç çamaşırlarına kadar soyup çıplak olarak yatağa yatırdı. Üzerini sıkıca örterek eline geçen ilk iki kazağı sobanın yanında ısıtıp genç kızın yanına gitti. Kazağın birini iyice başına sarıp kendi üzerindeki de çıkararak Mavi'nin yanına sokuldu. Diğer kazağı da göğsünün yanlarını sarmak için kullandı. Ardından tüm bedenini genç kıza dolayıp çenesini de omzuna koyarak açık ağzından verdiği sıcak nefesi boynuna üfledi.

Dakikalar sonra başını hafifçe kaldırıp morarmış dudaklarına kaşlarını çatarak baktı. Nefes alıyordu, nabızı atıyordu. Sadece ısınmaya ihtiyacı vardı. Uzanıp soğuk dudaklarına sıcak, yumuşak ve kısıcak bir öpücük kondurdu. "Biraz yardım et be, kızım! Biraz yardım et de seni koruyabileyim." Fısıltısının ardından dudaklarına kısa bir öpücük daha bıraktı. Eğer bilinci yerinde olsaydı muhtemelen öpücüğü için

güvenemezdi. Her ne kadar ertesi güne iyi olacağını düşünse de hasta olma ihtimalini göz ardı edemezdi. Mavi'nin dirençsiz bedeni bu hastalığı hemen kapabilirdi. Ayrıca daha onun iyi olup olmadığı bile belli değildi. Sonunda yataktan kalkıp onu yalnız bıraktı ve kız anında cenin pozisyonunu alarak kendi bedenini ısıtmaya çalıştı. Soba ne kadar iyi yansarsa yansın soğuk iyice odanın içine sinmişti. Taşların arasından giren rüzgâr resmen ılık çalışıyordu.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bir süre öylece durdu. Ardından hızla hareket ederek genç kızın üzerine polar bir eşofman takımı giydirdi. Gözleri ister istemez teninde dolandığında onun bedenindeki geniş çatlakları fark etti. Bunu düşünmeyi daha sonraya bırakıp kendisi de giyindi. Planladığı şeyi biri ona daha önce söylese sırf öyle söylediği için onu vurmaya kalkardı. Fakat başka çaresi yoktu. "Levent!"

Sanki kapının önünde bekliyormuş gibi adam hızla içeri daldı. Gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Sorun ne?"

Uğur ona bir şey söylemeden kızın bedenini tekrar battaniyeye sardı. Ardından doğrulup Levent'in merakla ve hafif endişeyle parlayan gözlerine baktı. Eyüp de neler olduğunu merak etmiş, onun arkasında dikilmişti. Onlar birbirini gerçekten seven iyi arkadaşlardı. Uğur'un ise hiç arkadaşı olmamıştı. Söyleyeceği şeyin onları şoka sokacağını bildiği için derin bir nefes aldı. "Mavi'nin yanına uzan! Battaniyenin üzerinden sar bedenini!"

İkisinin de gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Sen aklını mı kaçırdın? Yapmam!" Levent'in sesi şaşkın çıkıyordu.

"Yap dedim. Isınması gerekiyor."

"Kahretsin! Sonra kendin söylemene rağmen beni harabeye çevireceksin."

Arkasını dönüp gidecekken Uğur kolunu sıkıca kavrayıp onu geri çevirdi. “Ateşim çıktı. Hasta olabilirim. Böyle dirençsizken onu da hasta ederim.”

Adam gerçekten tedirgin görünüyordu ve oldukça istekliydi. Eh, bu da en azından iyi bir şeydi. Sonunda başını omaylarcasına sallayıp yatağa ilerledi. Daha yorganın altına girdiği anda Uğur’un elleri yumruk oldu. Kollarını kızın bedenine battaniyenin üzerinden doladığında ise kafasını taşlara vurmaya başladı. Gözlerini onlardan ayırmadan odanın içinde deli gibi volta atmaya başladı.

Ardından sırtını taşlara dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini ikilinin üzerinden hiç ayırmamıştı. Eyüp de gelip onun gibi sırtını taşlara dayayarak yanında durdu. “Hiç ateşin varmış gibi görünmüyorsun,” diye mınıldandı.

Uğur ona bakmadı. Aslında cevap vermeyecekti. Fakat dudakları aralandı. “Cehennem ateşinde kavruluyorum.”

“Başındaki yarayla ilgilenmeyecek misin?”

“Hayır. En azından daha sonra!”

Levent başını hafifçe onlara çevirerek fısıldadı. “Şimdi daha önemli işleri var! Bizi dikizleyecek.”

“Kes sesini!”

Uğur’un karanlık fısıltısı bir süre onları susturmaya yetti. Ancak Levent çok rahatsızdı. “Senin beni izlediğini bildikçe robocop gibi tutulup kalıyorum.”

“İyi! Kıpırdanan ‘herhangi’ bir yerin olursa keseceğimden emin olabilirsin.”

“Hay!”

Eyüp, Levent’in ‘küçük’ sorununa kıkırdadıktan sonra tekrar Uğur’a döndü. “Madem sen ilgilenmeyeceksin... O zaman ben yarayı temizleyip bir bakayım. Ne kadar derin?”

niyordu. Neden sonra onun neredeyse bedeninin üzerinde olduğunu fark etti. Fakat o anda konuşamayacak ya da kıpırdayamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

Saniyeler sonra adam konuştu. "Bora kim?"

Adam bir dirseğinin üzerinde doğrulmuştu, geniş gövdesi Mavi'nin bedeni üzerindeydi fakat tenleri temas etmiyordu. Israrcı bir adamdı. Artık bu kadarını biliyordu. Onun kendisini daha çabuk bırakması için, "Külüpte yere serdiğin adam," diye fısıldadı. Bununla yetinmesini umuyordu.

Fakat adamın kaşlarının ortası derinleşirken dudakları gerildi. "Öteki kimdi?"

Mavi de kaşlarını çatı. Öteki? Tam ona cevap verecekken ani bir dürtüyle kısmen kısıtlanmış ellerini hareket ettirerek onu itti. "Seni ilgilendirmez!"

Sesinin güçlü çıkması için uğraşsa da soluk bir mırıltıdan öteye geçememişti.

"Sana çiçek buketi getiren."

O kadar kararlı bakıyordu ki Mavi kendisini hiç konuşmamış gibi hissetti. Bunu da zaten ancak bu adam başarabilirdi. Sessiz kalmayı denedi. Gözlerinin arasındaki kontağı kesip göğsüne bakmayı denedi. Hata yapmıştı. Güçlü kasları gerilmiş, boynundaki damarlar kabarmıştı. Teninden yayılan ısı genç kıza çarpıyordu. Kokusu da aklını bulandırıyor. Niye üzerine bir şey giymemişti ki? Hem de Mavi kat kat kıyafetlerin içinde üşürken bile! Gözlerini biraz kaldırdığında kalın dudaklarıyla karşılaştı. Yutkunmamak için kendini zor tuttu. Tekrar, çaresizce gözlerine baktı. Sonunda fısıldadı. "Sözlümdü."

Adamın göğsünden garip bir ses yükseldi. Dudaklarını hiç aralamamıştı fakat boynundaki kabarma daha da kendini belli ederken dudakları gerildi. Sanki o da kendi hayaletlerini

kovmak ister gibi başını iki yana salladı. "Artık yoklar! Sana zarar veremezler."

Mavi aniden onun ne düşündüğünü anladı. Gözleri yanmaya başladı. Bedeni kasılırken tepkilerini kontrol etmekte oldukça güçlük çekiyordu. Adam rüyalarının içine giremediği, karabasanlarını uzaklaştıramadığı için öfkelenmişti. Şaşkınlığının yüz hatlarına yansıdığını biliyordu. Böylesine bir toruma içgüdüüne karşılık dudakları sessizce aralandı. Ona bir şeyler söylemek istiyordu. Beyninin gerisine ittiği her şey o anda kapağa dayanmıştı. Kendinden korktuğu için kapağı kilitletti. İki kez!

Dudaklarını sıkı. Yutkunurken ifadesini sertleştirmeye çalıştı. Adam onu izliyordu. Bakışlarındaki yoğunluk giderek artarken gözleri tüm hatlarında aheste aheste geziniyordu. Nefesi ise giderek sıklaşıyor, Mavi'nin tenine çarpıyordu. Aniden başını yüzüne eğdi. Biliyordu. Onu öpmek için uzanmıştı. Şiddetli bir dalgalanma Mavi'nin bedeninin içinden geçti. Genç kız hızla soluk alırken kafasını yana çevirdi. Fakat adam zaten o kafasını çevirmeden önce kendini durdurmayı başarmıştı. Mavi başını çevirmese de zaten adam hamlesinin sonunu getirmeyecekti. Dudakları kulağının hemen üzerindeyken sık nefes alışları beyninin içinde zonkluyordu. Tekrar başını adama çevirdi. Ona defolup gitmesini söylemek istiyordu. İsteğini yerine getirirdi, biliyordu. Ama... Konuşamıyordu. Dudaklarının arasında birkaç santim varken, bedeni bu yakınlığa karşı uyanırken ve Mavi kendine lanetler okurken o gözler yine gezintiye çıktı.

Sonra Uğur genç kızın içini titreten sesiyle konuştu. "Şu anki durumum ne biliyor musun?"

Mavi ona cevap vermedi. Aslında aralarındaki ilişki normal bir insan ilişkisi olsa bile cevap veremezdi. Hem biraz önceki

hamlesinden dolayı hâlâ titriyordu hem de gözleri tarafından esir alınmıştı. Sanki ona başka yere bakma diyordu. Mavi o gözlerin içinde gittikçe daha derinlere gömülüyordu. Tutulmuştu.

“Aç, vahşi bir hayvan düşün. Önüne çıkabilecek her şeye razı! Fakat şansına en çok isteği şey karşısına çıkıyor! En leziz olduğunu düşündüğü şey... Karnı kasılıyor, ağzı sulanıyor. Tüm güdüler, sistemi onu bir lokmada yemeye yönelik. Kasları bunun için atılmaya dünden hazır. Zihni kilitlenmiş. Sadece açlığına odaklanmış.” Dişlerinin arasından oldukça derin bir iç çekti. “Şu anda o durumdayım. Kilitlenmiş durumda. Bunun için kıpırdama ki biraz sakinleşeyim. Zaten koptuk üzere olan irademi kaybetmeyeyim.”

Mavi kendilerini bir baloncuğun içinde gibi hissediyordu. Saydam bir tabakayla dışarıdaki her şeye kendini kapatmıştı. Her düşünceye... Nefessizdi. Kalbi çılgına dönmüştü. Resmen uyuşuyordu. Zaten istese de kıpırdamıyordu. Bedenlerinin ısısı birbirine karışırken sessizce zamanın akıp geçmesini beklediler. Adam, “Of, Mercedes, of!” diye resmen isyan etti. Yine ona uzandı. Bu defa alınları birbirine dokundu. Dengesiz nefes alışları genç kızın dudaklarında geziniyordu. Mavi’nin katılaşmış bedeni de artık isyan halinde gevşemeyi talep ediyordu.

Uğur başını kaldırıp tekrar gözlerine baktı. Genç kızın dumanlanmış zihni dağılırken fark ettiği şey canını yaktı. Adam onu istiyordu ve bunu belli etmekten de, söylemekten de çekinmiyordu. Ancak Mavi’ye o kadar saygısı vardı ki bu isteğini asla eyleme dökmüyordu. İstese de, istemese de onun iradesine hayranlık duydu.

Bu adam her şeyini gözden çıkarmıştı. Mavi’ye göre bu, Yarasa’nın içine düştüğü bir delilik süreciydi. Bir kayboluş zamanı... Bir gün uyanacaktı. Bu deliliğinden kurtulacak ve

pişman olacaktı. Mavi'nin ona verecek bir şeyi yoktu. Adam şimdi bunun umudunu taşıyorsa da bu umudun bittiği gün elinin tersiyle ittiği her şey için hayıflanacak, arkasında bıraktığı hayatının Mavi'ye değmeyeceğini düşünecekti. Genç kız kendini tutamadı. "Bir gün pişman olacaksın!"

Adam ne söylemek istediğini anında anladı. Bir saniye bile düşünmemişti. Sanki ona kızmış gibi yüzünde sert bir ifade belirdi. "Kendine gel, kızım!" diye çıkıştı. "Eğer bana seninle yirmi dört saat sunsalardı, bunun da karşılığında hayatımı ortaya koymamı isteselerdi, bir saniye bile düşünmezdim. Yirmi dört saat için hayatımı verirdim. Seninle dolu dolu o günü yaşayabilmek için!"

Mavi dağılmıştı. Sözlerinin doğruluğunu resmen dilinde tadıyordu. Gözleri yanıyor, dağılan parçalarının tek tek kavrulduğunu hissediyordu. Ruhu erimeye başlamıştı. Kilitlenip kalmıştı ve o tutulmadan kaçmak için kâbusuna geri dönmeye bile razı olmuştu. Yoksa ağlayacaktı. Kendini ona belli etmekten ölesiye korkuyordu.

Sonunda adamın daha sonra söylediği sözlerle öfkesinin ucundan yakaladı. "Ve her ne kadar itiraf etmek istemesen de bana âşkınsın, kızım! Hem de o barda, elini tuttuğum gündən beri âşkınsın!" Yüzünü aydınlatan bir dudak bükmeyle birlikte kaşlarını kaldırdı.

Aslında bu, Mavi'nin aradığı çıkış yoluydu. Çıkış yolunu yine kendisi sunuyordu. Dudaklarına soğuk bir gülümseme koymayı başararak, "Senin mantıklı, gerçekçi bir adam olduğunu santıyordum!" diye çıkıştı. "Eğer kendini bu düşüncelerle avutuyorsan tavsiyem, hiç kendini kandırma!"

Adam keyifle güldü. Gözlerinin içi bile gülüyordu. Sevimli bir yüz buruşturmayla, "Sen al o tavsiyeni kendin kullan! Senin daha çok ihtiyacın var!" dedi.

Genç kız dişlerini sıkarken adam üzerinden kalktı. Yataktan da kalktı. Genç kız yumruklarını sıkarken o yatağın ayak ucuna gitmiş, odayı doğasından gelen o yok edici havayla esir almıştı. Yere eğilerek Mavi'nin kıyafetlerinin bulunduğu kasaların içinden bir şeyler çıkardı. Bunları tek tek yatağın üzerine koydu. Ardından doğrulup genç kıza baktı. "Çok terlisin. Üzerini değiştir. Ardından koşmaya gidiyoruz."

Genç kız başının altındaki yastığı ona fırlatmak isterken, o kendisi için seçtiği kıyafetleri alıp odadan çıktı. O kısacık anda Mavi adamın demir kadar sert görünen bedeninde birçok yara iziyle karşılaştı. Anlık bir düşünceyle bu yaraları kazanmak için ne tür görevler aldığını düşündü. Nasıl tehlikelerin içinden kurtulduğunu... Kalbi sıkışırken ve kendinden bir kez daha nefret ederken doğruldu.

Kıyafetlerini giyip yine yanındaki yerini aldı. Hava her gün biraz daha fazla soğuyordu. Sonbahar mevsiminde olmalarına rağmen sanki kışın soğuğunu yaşıyorlardı. Sık sık yağmur yağmaya başlamıştı. İzlemesi ve sesi oldukça huzur veren yağmur damlaları, altında kaldığınızda birer buz çivisi gibi teninize resmen saplanıyordu.

Gök henüz ağarmıştı. Genç kız içine işleyen soğukla birlikte titrerken koşmaya başladığında ısınacağını artık biliyordu. Evet. Her gün koşuyorlardı. Ardından her gün adam ona bir şeyler öğretiyordu. Mavi artık daha farklı bir düşünce tarzı geliştirmişti. Bedeni güçlendikçe zihni de berraklaşıyordu. Daha çabuk karar veriyor, daha pratik düşünüyordu. Ama bu gelişmelerde adamın ona kattığı çok şey vardı çünkü Mavi her sözünü dikkatle dinliyor, beynine not ediyordu.

Sessizce koşmaya devam ederlerken Eyüp'le çeşmenin başındaki sohbetlerini düşünmeye başladı. Ona, "Adama hiç mi kızmıyorsunuz?" diye sormuştu.

Eyüp yarım ağız gülümsemiş, “Kızısak neye yarar ki? Sadece bizi daha çok zora sokar. Şimdi birlik olma zamanı... Sonrasına sonra bakarız!” demişti.

“Sizi anlamıyorum. Kendi başınızın çaresine bakacak kadar donanımlisiniz! Neden ona karşı koymuyorsunuz?”

Eyüp tek kaşını kaldırmış, neşeyle, “Bizi ona karşı doldurmaya mı çalışıyorsun?” diye sormuştu.

“Hayır. Sadece merak ediyorum.”

“Hiç iyi bir yalancı değilsin.” Ardından yüzü tamamen ciddi bir ifade almıştı. “Eğer yurt dışına çıkabilme umudumuz varsa bu da onun bağlantıları sayesinde olacak. Hem hiçbir şeyi onun kadar detaylı düşünemeyiz. O bunlar için doğmuş bir adam. Ayrıca bir strateji uzmanı! Soğukkanlı ve yenilmez bir iradeye sahip.” Kaşlarını çatı. “Şu aralar sen iradesini yıkıyorsun. Fakat o yine aynı adam! Ayrıca... Aslında ona borçluyuz. Sert, acımasız filan fakat onun derinliklerinde bir insan yatıyor.”

Mavi onun kararsız bakışları karşısında sessizlikle bekledi. Bir şeyler söylemek istiyor gibiydi fakat kendini tutuyordu. Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. “Ben uyuşturucu bağımlıyım. Levent ise boktan bir tetikçiydi. Ucuz işlerin adamıydık. Siktiri boktan bir çeteye bağlıydık. Tek kazancımız da karın tokluğuyla, daha çok uyuşturucuydu. Tepede ise çok daha büyük işler dönüyordu. Kadın pazarlama, uyuşturucu ve silah pazarı... Yarasa çeteye bize yanaşarak sızdı. En zayıf halka bizdik. O kadar doğru adımlar atıyordu ki çabucak yükseldi ve inan bunun için çok fazla uğraşmasına gerek kalmadı. Biz, ikimiz onu kışkandık ve tuzağa düşürmek için plan yaptık. Bilmediğimiz, onu bir saniye bile kandıramadığımızdı!”

Kafasını kaşırken hafifçe güldü. “Gecenin bir yarısı kaldığımız daireye girip bizi uykumuzdan uyandırdı. Banyoya götürüp suyun altında eşek sudan gelinceye kadar dövdü. İki gün ölü gibi yattık. O gece ona hem saygı duyduk hem de ondan köpek gibi korkmaya başladık. Bize gösterdiği o çığ adamdan tamamen farklı bir adamdı. Anladık ki o tek başına çeteden bile büyüktü ve bir şeyin peşindeydi. Emeline ulaşana kadar da bizi kullandı. Bir baktık ki artık onun emri altında çalışıyoruz. Nasıl oldu anlayamadık. Sonra çete de, tepedekiler de çöktü. Fakat biz bir şekilde sıyrılmıştık. Bizi korumuştı. Yanına aldı. Bize çeşitli işler verirken aynı anda eğitti. Bizi ciddi bir maaşa bağladı. Onun başındakileri tanımıyoruz. Onlar da bizi tanımaz. Fakat onunla birlikte girdiğimiz her işi alnımızın akıyla başardığımız için bir saygınlık kazandık. Teşkilatı öğrendik. Tepedekilerin isimlerini biliyoruz. Bazı gevezelerden huylarını sularını biliyoruz ama ancak bu kadar! Bizimkiler kulaktan dolma şeyler! Bu bile bize yetti! Onlarla çalışmasak da alt tabakayla hep çalıştık. Sokaklar bizim alanımız olduğu için de çok işlerine yaradık. Biz işe yaramaya başladık. Yükseldik. Kendimize güvendik.”

Başını çevirip kendilerini izlediklerinden emin oldukları adama baktı. Ardından sert bakışları genç kızın yüzünü buldu. “Ve kimsenin yıkamadığı, herkesin gözünün korktuğu bu adamı senin yok edecek olman aslında canımızı sıkıyor. Onu seviyoruz diyemeyiz ama gerçekten saygımız var. O her ne kadar sana izin verecek olsa da Levent ve ben de bir karar aldık. Bu işe karşı çıkıyoruz. O zaman geldiğinde de çıkacağız!”

Yüzüne anlayışlı bir ifade yerleşti. “Sakin seni anlamadığımızı düşünme. Nasıl bir ikilemde olduğunu fark ediyoruz. Ama babanın öldürülmesini ona emreden adamlar, Yarasa’nın ailesini de bir gecede yok eden adamlardı. O bağışladı. Sırf

işine, görevlerine bağlı bir adam olduğu için! Sırf yapmak zorunda olduklarını tahmin ettiği için! Bir şekilde siz ayrı kaderi paylaşıyorsunuz. Sana bir şey söyleyeyim mi? Eğer o adamın baban olduğunu bilseydi sırf sen üzüleceksin diye yine aynı şekilde hareket ederdi. Bunu aklından çıkarma!”

Mavi onun sözlerini anlamamış gibi yapmadı. Kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Yara almış gibi... Kendini savunmak istercesine pençelerini ortaya çıkardı. “Fakat eğer babam olmasaydı başka birinin canını yakmış olacaktı. Belki başka bir kızın gözyaşlarını akıtacaktı ve hiç umursamayacaktı.”

“Sana ne? Bunu bilmeseydin haberlerde gördüğün bir olaya anlık duyduğun üzüntünün ardından yine gülebileceğin gibi geçip gidecekti! Umursamayacaktın! Şimdi ona nefret dolu olduğun için her şey sana ters geliyor! Hem sen de biliyorsun. Çuvalın içindekileri korumak için bazen rengi değişenleri almak zorunda kalırsın. Hepsini kaybetmemek için! O sadece görevini yaptı.”

Eyüp’ün sözleri hem dengesinin sarsılmasına hem de sıkı sıkı koruduğu direncinin bir kısmının yok olmasına sebep oldu. Bir kapının aralandığını hissetmişti. Tek yapması gereken adamı o kapıdan içeri sokmamaktı. Fakat artık korkmaya başlamıştı. Hele de ailesini öldürenleri affetmesi, yarasının üzerine tuz basmıştı. Kafa karışıklığıyla geri döndüklerinde uzun uzun Uğur’u izlemişti. Adam koca bir dünya gibiydi! Çok kalabalık ve çok ulaşılmazdı. Ancak adam ona ulaşmanın anahtarını sunup duruyordu. Mavi sürekli o anahtarı yüzüne çarpıp durmasına rağmen!

“Bu iyi değil!”

O kadar derinlere dalmıştı ki sesi ona çok, çok sonradan etki ettiğinde irkildi. “Ne iyi değil?” Çevresini kontrol

ederek herhangi bir sorun olup olmadığına baktı. Yarasa da rahat göründüğüne göre bir tehlike yoktu.

“Bu kadar dalgın olmamalısın! Sana daha önce de seslendim. Bu iyi değil! Zihnini çok yorma! Berrak tut.”

Kolaysa sen tut!

Dişlerini gıcırdatarak koşmaya devam etti. Mavi onun söylediğine göre artık dört bin metre kadar koşuyordu. Sonra adam yine kendi koşusuna devam ediyordu. Ardından Sesli Kaya’da -çığlık attığı kayalıkların ismi buydu- savunma için antrenman yapıyorlardı. Bunu kolayca düzene sokmuşlardı. Hatta Mavi ona birkaç gerçek yumruk atabilmişti. Araç kullanmayı öğrenmeye de başlamıştı. Neredeyse bir dakikaları bile boşa geçmiyordu ve tüm bunların yanında daha önce dokunmaya bile korktuğu silahlarla talim yapıyorlardı. Mavi onun talimatlarını dikkate alarak hedefleri vurdukça bu işten hoşlanmaya başlamıştı.

Tabi büyük silahları gördüğünde hâlâ irkiliyordu. Uğur mermilerin boş yere harcanmasından hoşlanmasa da diğer iki adama da keskin nişancılık hakkında eğitimler veriyordu. Hepsi bu eğitimlerin gerçek eğitimlerden farklı olduğunu biliyordu. Sadece gerekli olduğunda onların da ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını istiyordu. Adam bir silahın sesini duyduğunda kaç metreden atıldığını hesaplayabildiğini söylediğinde Mavi’nin ağzı açık kalmıştı. Tabi bunları diğer iki adama anlatıyordu fakat genç kız da merakla dinliyordu. Adamın onları eğitmekteki diğer bir amacının da oylanmak olduğunu düşünüyordu çünkü gerekmedikçe sabit durabilen bir adam değildi. Hiçbir şey yapmıyorsa silahlarını temizliyordu. Bazen taş evin içindeki kalaslara tutunup dakikalarca barfiks çekiyordu. Bazen de Mavi evin ortasında dururken onu belinden kaldırıyor, kalasları tutmasını söylüyor ve genç

kızı öylece bırakıp gidiyordu. Mavi'nin kolları güçsüzdü. Kalaslara asılı kalarak ancak yarım dakika dayanabiliyordu. Ancak sonra... Günler geçtikçe o da adamla barfiks çekmeye başlamıştı. Bedeninin ne kadar dayanıklı olabileceğini keşfetmek güzel hissettiriyordu. Elbette onun gibi sürekli hareket halinde kalamıyordu. Adamın hareketsiz durduğu anlar iki günde bir taş evin önündeki küçük kayaların üzerinde dağları izlerken içtiği sigara molaları oluyordu. Dışarıdan bakıldığında dalgınmış gibi görünmesi tamamen bir şaşırtmacaydı. Doğallıktan uzak en küçük bir seste dikkat kesiliyor ve asla es geçmiyordu. Ancak istediğinde de bir heykel kadar sabit durabiliyordu.

Ona olan tüm kızgınlığına, tüm öfkesine ve nefretine rağmen adamın yeteneklerine, disiplinine, öğretme metodlarına hayran olmadan edemiyordu. Kendisi nasıl anlatmak istiyorsa değil, dinleyicileri nasıl daha kolay kavriyorsa o yol üzerinden gidiyordu. Bir de arada sırada yaptığı espriler vardı. Tabi bunları sadece Mavi'ye yapıyordu.

İlk silah talimi yaptıkları zaman tabancanın özelliklerini anlattıktan sonra -ki Mavi bu özellikleri bilmesinin ona bir yararı olacağını sanmıyordu- karşısına beş litrelik bidonlardan koymuş ve ciddi bir sesle, "Ayakların bir omuz genişliğinde açık olmalı," deyip, ardından eğilip genç kızın ayaklarını doğru bir açıyla aralamıştı. "Dizlerini kilitlemelisin ve atış eylemini yerine getirecek kaslarının dışında tüm vücudunun gevşemiş olması gerekiyor! Yoksa ikinci veya üçüncü atışta yorgun düşersin! Omuzlarını ne düşür ne de yukarı çek! Tabancayı tutan kolun -omuz, dirsek, bilek ve tetik parmağı- düz bir hat oluşturmali." Genç kızın koluna alttan destek yaparak düz durmasını sağladı. "Bu hat, patlama esnasında silahın kontrolünü sabit tutmak için gergin olmalı!" Ardından tabancanın kabzasını nasıl kavrayacağını

ve başının sadece hedefe yönelik olması gerektiğini anlatıp bir adım geri çekilmişti.

“Şimdi en önemli noktadasın!” Sesi yine biraz önceki kadar ciddiydi. Hedefi işaret etti. “Orada benim olduğumu düşün! Bu kesinlikle senin daha hevesli olmanı sağlayacak! Hadi! Delik deşik et!” Mavi hızla gözlerini çevirip ona baktığında siyahlarının içinde keyif parıltılarının dolastığını görmüştü.

İlk, ikinci ve üçüncü atışını ıskaladıktan sonra Uğur, “Ümitlenmeye başlamalı mıyım? Belki de beni öldürmeyi gerçekten istemiyorsun!” diyerek ona meydan okuması için bir şeyler vermişti. Sözlerinden sonra Mavi bidonu havaya uçurmuştu.

Başını çevirip adamın gözlerine bakmış, uzun saniyeler de bu kondağı sürdürmüşlerdi. Uğur, “Aferin, kızım!” diyene kadar!

Mavi sevdiği bir sözle ona karşılık vermişti. “Her şeyi denerim ama yapabildiğimi yaparım.” Sesine kararlılığını da ekleyerek, “Eğer çok sevdiğin biri olsaydı... Sırf yaşadığım acıyı çekmen için tercihim ondan yana kullanırdım. Fakat seni öldürmeyi denemeyeceğim. Bunu doğrudan yapacağım!” diye devam etti.

Uğur dudaklarını beğeniyle büzdü. “Herman Melville!” Adam onun ilk sözlerinin dışındaki diğer sözlerini umursamamış gibi görünüyordu ya da Mavi öyle zannediyordu. “İnsan, ancak gözleri kapalıyken kendi benliğini tam duyabilir. Sanki ışık -varlığımızın toprak yanına daha uygun olduğu halde- karanlık öz varlığımıza daha yakınmış gibi.” Ona bir adım yaklaşarak yüzlerinin arasındaki mesafeyi oldukça kısalttı. “O gün geldiğinde gözlerini kap! İçindeki öze, öfkenin özüne yönel! Çünkü gözlerimin içine bakarsan bunu yapamayacak-

sın!” Genç kız sözlerini ne kabullenmiş ne de reddetmişti. Zamanı geldiğinde ne gerekiyorsa onu yapacaktı.

Mavi korkuyordu. Onun sözlerinin doğruluğundan korkuyordu. Daha önce adam için araladığı kapının yavaş yavaş açıldığını fark ediyordu. Zihninde babasının hatıralarını sürekli canlı tutuyordu ki tüm kuvvetini verip dayandığı o kapı tamamen açılmasın, adamı içeriye davet etmesin! Eğer böyle bir şey yaparsa asıl o zaman her şeyini kaybederdi. Ona kayıtsız kalmak çok güçtü. Hisleri, içinde bir yerlerde giderek devleşir ve kök salarken kasırgaya karşı duruyor gibiydi. Ne kadar şiddetli olursa olsun o bir yerlere, bir şeylere tutunuyordu.

Artık geceleri yatarken kaygılı oluyordu. Bir gece uyanıp onun göğsüne gömüldüğünü, adamın kollarının da onu sardığını fark ettiğinden beri sürekli uyanıyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun sırf bu endişeyle yattığı için huzursuz uykuların pençesindeydi. O kadar sıcak, güvenli ve huzurlu gelmişti ki o göğüs... Bu nasıl olabilirdi, kafası bir türlü almıyordu. Ondandır nefret ederken duygusal anlamda nasıl etkilenebiliyordu? Fiziksel etkilenme konusunu açmıyordu bile! Artık bu iş bir an önce sonlansın istiyordu! Bitsin. Dava kapansın! İkilemelerinden, karanlıklarından, bocalamalarından kurtulsun.

Uğur aniden üzerine çıktığında genç kız gözlerini kırptırdı. Sıcak nefesi dudaklarında gezinene dek yüzüne eğildi. Mavi yine düşüncelere daldığı için ister istemez şaşkın bir soluk koyuverdi. Adamın elleri bileklerini kavramış, başının tepesinde tutuyordu. Yüzünde ise sert, hatta uyaran bir ifade vardı. “Neyin var senin? Aklın nerede?” Dişlerini sıktağında boynundaki damarlara kadar tüm kasları gerildi. “Biraz önce neredeyse ayak bileğini kırıyordum! Kendimi son anda durdurabildim. Bunu çalışmıştık! Bu kadar dalgın olmamalıydın.”

Mavi dalgınlığının sebebi o olduğu için de, hayatını karman çorman yaptığı için de hiddetle adamı üzerinden atmaya yeltendi. Fakat hiçbir işe yaramadı. “Kalk üstümden!” O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki boğazı gerilmiş, tahriş olmuştu. Yutkunduydu. Uğur başını yana eğerek ne olduğunu anlamaya çalışırken tekrar, “Kalk üstümden!” dedi. Bu defa mırıldanmıştı.

Adam sözlerine uyup kalkacak mı bilmiyordu fakat Mavi içine yabancı, vahşi bir hayvan kaçmış gibi çırpınmaya, homurtular çıkarmaya başladı. Artık isyan ediyordu. Bir taraftan güzelliği yaşayıp diğer taraftan esir alınmış olmasına isyan ediyordu. Bir şey ya var olurdu ya da yok olurdu. O kendi tarafını bir türlü bulamamıştı. Evet, bir taraftaydı. Ancak kendini o tarafa ait hissetmiyordu. Daha çok arada, arafta kalmış gibiydi ve tüm bunlar bu adamın yüzünden oluyordu.

Uğur, “İyi o zaman. Göster kendini!” diyerek bileklerini serbest bıraktı. Mavi’nin elleri direkt sert bir darbe için göğsünü buldu ve Uğur ona karşılık verdi. Hayır. Antrenman yapmıyorlardı. Ciddi ciddi yerde debelenip kavga ediyorlardı. Adamın hareketleri onun canını yakmaya yönelik olmasa da sert ve savurucuydu.

Mavi, “Senden nefret ediyorum!” diye haykırdı. “Nefret ediyorum. Nefret!” Ona kafa atmaya çalıştı. Adam hamlesini fark edip kendini geriye çekti. Ardından bileğini sırtına kıvrarak Mavi’yi ters çevirdi. Yüzü otlara gömülmüş, dizine minik bir taş çarpmıştı. Genç kız o kadar kendinden geçiren bir öfkeyle sarmalanmıştı ki ne yaptığının farkında olmadan boşta kalan elini arkaya doğru uzattı. Eline gelen ilk yeri sertçe büktü. Neden sonra adamın hayalarının canına okuduğunu anladı.

Uğur acı bir inleme ile anında üzerinden kalktı. “Kahretsin, kızım!”

Genç kız yüzüstü dönüp nefes nefese kalmış bir halde ona bakıyordu. Adam ellerini dizlerine koymuş, başını aşıya eğmişken bir süre öylece durdu. Sonra da başını geriye atarak güçlü bir kahkaha attı. “Allah’tan çocuk yapmak gibi bir niyetim yok. Yoksa şu dakikada bu niyete veda etmek zorunda kalacaktım.”

Mavi sonunda onu gerçekten alt etmeyi başarmıştı. Yine de kendisini birini alt etmiş gibi hissetmiyordu. Gücsüz düşmüş bedenini kaldırdı. Aynı anda yağmur damlaları tepesine düşmeye başladı. İkisi de başını yukarı çevirdi. Gri, yağmur yüklü bulutlar hızla hareket ediyordu.

Adam tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Kendine ne kadar güveniyorsun?”

“En az biraz önceki kadar!”

“İyi, o zaman eve varan ilk kişi duş önceliğini kazanır.”

Bu meydan okumanın kendisini zorlamak için olduğunu bilecek kadar adamı tanıyordu. Her fırsatı bir şeyler öğrenmesi için değerlendirebilen biriydi. Çünkü kaçması gerektiğinde tamamen hazır olmasa da zorluklarla başa çıkabilirdi. Mavi başını sertçe eğerek kabul etti. Ardından uyarı vermeden koşmaya başladı. Uğur’un ayak sesleri de, sesi de arkasından geliyordu. “Sen iyice pis oynamaya başladın!”

Fakat meydan okumak sözlerle kolaydı. Yağmur öylesine şiddetlenmişti ki bir süre sonra çamura dönen çorak alandan batan ayaklarını elinin yardımıyla çıkarmak zorunda kalıyordu. Uğur ise onu geçiyor, beklerken sıkılmış gibi görünüyor, tam kız ona yetişecekken tekrar koşmaya başlıyordu. Mavi baştan kaybetmişti.

Eve varmalarına daha o kadar mesafe vardı ki Mavi oturup yağmurun altında beklemeyi bile düşüncecek duruma gelmişti. Sarf ettiği efor yüzünden nefesi tıkanmıştı. Saçları yüzüne yapışıyor, yağmur damlalarıyla birlikte görüşünü engelliyordu. Biraz nefes almak için durakladığında adam geriye döndü. Uyarı vermeden Mavi'yi omzuna atıp hızla yürümeye başladı.

Mavi, "Kendim gidebiliyorum. İndir beni!" diye bağırdı.

"Yağmur giderek şiddetleniyor."

Adamın sesi oldukça ciddi olduğu için sesini çıkarmadı. Ayrıca tek bir kelime daha konuşamayacak duruma gelmişti. Bu anı nefesini düzene sokmak için kullandı.

Adam onu kendi elleriyle yaptıkları, kalaslarla çevrelenmiş duş kabininin hemen yanında omzundan indirdi. Duş kabininin hemen üzerine bir depo, yanına da bir merdiven yapmışlardı ki depoya çıkıp sıcak su koyabilsinler!

Uğur gözlerinin derinliklerine baktı. "Aynı anda geldiğimize göre duşu paylaşmalıyız!"

Mavi vermesi gerektiği cevabı o kadar hızlı veremedi. Sözleri kafasının içinde mümkün olmayacak görüntülerin belirmesine neden olmuştu. Bedeninden ılık bir şeyler akar-ken dudakları aralandı.

Sonunda bu aptal anlarından kurtulup, "Defol git!" dedi. Onu duş alması için yalnız bırakıp kendisi de en azından ayaklarını temizleyebilmek için su bulmaya gitti.

Eyüp ve Levent'in onu mavi, ıslak köpek yavrusundan mavi japon balığına kadar her şeye benzettiklerini bildiren alaylı sözlerinin ardından odasına gidip ıslak kıyafetlerini çıkardı. Normalde her zaman ilk duşu genç kız alırdı. Bunun için de sinirleri bozulmuştu.

Tüm kıyafetlerini çıkarması saniyelerini almıştı. Kapı aniden açıldığında ise başından aşağı kaynar sular döküldü. Elinde tuttuğu eşyalarıyla vücudunu saklarken Uğur'un karınlık bakışlarıyla karşılaştı. "Üzgün olduğumu söylemek isterdim fakat yalan söylemekten acizim. Yine de rahatsız etmek istemezdim. Duşu sana bıraktığımı söylemek için geldim."

"Dışarı çık!"

Adam başını yana eğdi. Mavi tepeden tırnağa hem ısınmış hem de kızarmıştı. "Tamamen içeri girmek isterken dışarı çıkmak ne kadar güç, biliyor musun?" Başını iki yana sallayıp dışarı çıktı.

Sözlerindeki çift anlam Mavi'yi olduğu yere mıhladı. Genç kız bütün bir akşam, Eyüp ve Levent ile papaz kimde oynarken bile sözleri aklına geldikçe kızarmaya devam etmişti. Sürekli oyun oynuyorlardı. Bazen iskambil kâğıtlarından kule bile yapıyorlardı. Geceleri uzun, sessiz ve bazen sıkıcı oluyordu. Fakat onların genel neşeleriyle birlikte oyun oynamak Mavi'yi kahkaha krizlerine sokuyordu. O ikisi Mavi'ye gerçekten iyi geliyordu.

Onlar eğlenirken Uğur hep sessiz, yalnız, bir köşede oturuyordu. Ortamlarına ne karışıyor ne de onları bölecek bir harekette bulunuyordu. Sadece sessizce izliyordu. O hepsinden ayrıydı. Hem de her şekilde ve bir şekilde hepsinin ona ihtiyacı vardı.

Eve varmalarına daha o kadar mesafe vardı ki Mavi oturup yağmurun altında beklemeyi bile düşünecek duruma gelmişti. Sarf ettiği efor yüzünden nefesi tıkanmıştı. Saçları yüzüne yapışıyor, yağmur damlalarıyla birlikte görüşünü engelliyordu. Biraz nefes almak için durakladığında adam geriye döndü. Uyarı vermeden Mavi'yi omzuna atıp hızla yürümeye başladı.

Mavi, "Kendim gidebiliyorum. İndir beni!" diye bağırdı.

"Yağmur giderek şiddetleniyor."

Adamın sesi oldukça ciddi olduğu için sesini çıkarmadı. Ayrıca tek bir kelime daha konuşamayacak duruma gelmişti. Bu anı nefesini düzene sokmak için kullandı.

Adam onu kendi elleriyle yaptıkları, kalaslarla çevrelenmiş duş kabininin hemen yanında omzundan indirdi. Duş kabininin hemen üzerine bir depo, yanına da bir merdiven yapmışlardı ki depoya çıkıp sıcak su koyabilsinler!

Uğur gözlerinin derinliklerine baktı. "Aynı anda geldiğimize göre duşu paylaşmalıyız!"

Mavi vermesi gerektiği cevabı o kadar hızlı veremedi. Sözleri kafasının içinde mümkün olmayacak görüntülerin belirmesine neden olmuştu. Bedeninden ılık bir şeyler akar-ken dudakları aralandı.

Sonunda bu aptal anlarından kurtulup, "Defol git!" dedi. Onu duş alması için yalnız bırakıp kendisi de en azından ayaklarını temizleyebilmek için su bulmaya gitti.

Eyüp ve Levent'in onu mavi, ıslak köpek yavrusundan mavi japon balığına kadar her şeye benzettiklerini bildiren alaylı sözlerinin ardından odasına gidip ıslak kıyafetlerini çıkardı. Normalde her zaman ilk duşu genç kız alırdı. Bunun için de sinirleri bozulmuştu.

Tüm kıyafetlerini çıkarması saniyelerini almıştı. Kapı aniden açıldığında ise başından aşağı kaynar sular döküldü. Elinde tuttuğu eşyalarıyla vücudunu saklarken Uğur'un karnelik bakışlarıyla karşılaştı. "Üzgün olduğumu söylemek isterdim fakat yalan söylemekten acizim. Yine de rahatsız etmek istemezdim. Duşu sana bıraktığımı söylemek için geldim."

"Dışarı çık!"

Adam başını yana eğdi. Mavi tepeden turnağa hem ısınmış hem de kızarmıştı. "Tamamen içeri girmek isterken dışarı çıkmak ne kadar güç, biliyor musun?" Başını iki yana sallayıp dışarı çıktı.

Sözlerindeki çift anlam Mavi'yi olduğu yere mıhladı. Genç kız bütün bir akşam, Eyüp ve Levent ile papaz kimde oynarken bile sözleri aklına geldikçe kızarmaya devam etmişti. Sürekli oyun oynuyorlardı. Bazen iskambil kâğıtlarından kule bile yapıyorlardı. Geceleri uzun, sessiz ve bazen sıkıcı oluyordu. Fakat onların genel neşeleriyle birlikte oyun oynamak Mavi'yi kahkaha krizlerine sokuyordu. O ikisi Mavi'ye gerçekten iyi geliyordu.

Onlar eğlenirken Uğur hep sessiz, yalnız, bir köşede oturuyordu. Ortamlarına ne karışıyor ne de onları bölecek bir harekette bulunuyordu. Sadece sessizce izliyordu. O hepsinden ayırırdı. Hem de her şekilde ve bir şekilde hepsinin ona ihtiyacı vardı.

19. Bölüm

Tepeleriniñ üzerindeki sac çatı şiddetle titreirken dördü aynı anda bu sese odaklandı. Dışarıda şiddetli bir fırtına vardı. Sanki kocaman bir canavar gökyüzünü esir almıştı. Kükrüyor, önüne gelen her şeyi eliyle yıkıp geçiyordu. Mavi tuvalet ihtiyacı için mecburen dışarı çıkmak zorunda kaldığında gerçekten ürkmüştü. Uğur onun kolunu sıkı sıkı kavramasa havaya uçacağından emindi. En çok korktuğu da çam ağaçlarıydı. Bazıları evin boyunun dört katı uzunluğundaydı ve bu çamlar tamamen birbirinden ayrı hareket eden dans grubu gibi sağa sola yatıyor, iğne yaprakları rüzgârın şiddetine karşı koyamayıp havaya savruluyordu. İçlerinden sadece biri köklerinden kurtulsa evi kolaylıkla yıkabilirdi.

Uğur tekrar hepsinin dikkatini kendine çekti. “Buradan ayrılmadan iki hafta önce siz şehre inceceksiniz! İsmi daha sonra söyleyeceğim bir tır şirketinin elemanlarından biriyle

görüreceksiniz. Sizi oraya benim gönderdiğime emin olması önemli, ona göstermeniz için bir şey vereceğim. Daha önce İzmir'den İspanya'ya gitmeyi düşünmüştüm fakat bu daha fazla risk almak demek. Bunun için önce tırla ülkeden çıkacağız! Yolda durdurulma ihtimalimiz olsa bile kolayca sıyrılacağımızdan eminim. Tırın arkası tamamen nakliye yaptıkları mobilyalarla dolu olacak. Biz en dipteki bölümde olacağız. Aslında daha çok bir dolabın içinde seyahat edeceğiz. Mobilyaların diziliş sıralarını ve içinde seyahat edeceğimiz dolabın çizimini size vereceğim ki biz oraya gittiğimizde vakit kaybetmeden yola çıkabilelim. Onunla görüştüğünden sonra sahte pasaportlar ve kimlikler için de başka biriyle görüşeceksiniz.”

Uğur sözlerine devam ederken genç kız derin düşüncelere dalmıştı. Çoktan gitmek için hareket planı yapmaya başlamışlardı. Bir buçuk ayın böylesine çabuk geçtiğine inanmak zordu. Bir şey vardı ki Mavi her şeyin bitmesini istediği kadar orada kalmayı da istiyordu. Ordu'yu, temiz havasını, yaylasını, arada sırada karşılaştıkları samimi insanlarını... Orada kurdukları düzenlerini! Evet, çok zor şartları vardı. Fakat kendini dünyadan izole olmuş gibi hissetmekten alamıyordu. Burada bir ömür boyu yaşayabilirdi. Televizyon olmadan, gazeteler olmadan, teknoloji olmadan, çeşit çeşit insanlar olmadan. Mesela yaylanın ilkbaharını görmek istiyordu. Yazlarını görmek istiyordu. Çambaşı'na gitmek, orada kurulan pazardan alışveriş yapmak, hemen yakınlarındaki alabalık çiftliğinde balık yemek ve Vosvos Şenlikleri'ne katılmak istiyordu.

Aslında Mavi sanki kendine ait yaşam şeklini bulmuş gibiydi. Sadece kitapları eksikti. Kitaplarının yanında olmasından yakınırken Uğur, “Senin için kitap almak isterdim fakat çok fazla yer kaplayacaklardı. Daha gerekli ihtiyaçları-

mızı karşıladık,” diye açıklamada bulunmuştu. Mavi ondan açıklama istememişti. Aslında şikâyet etme niyetinde de değildi. Ancak adam onunla ilgili her sorumluluğu bir şekilde üzerine alıyordu. Sonra Levent’i internetin olduğu en yakın bölgeye gönderip telefonlarına e-kitap indirmelerini söylemişti. Gerekmediği sürece uydudan bağlantı yapmıyorlardı.

Ama Mavi kitapları okuyamamıştı. Gözleri çok çabuk yoruluyordu. Yine de bir tanesini bitirmeyi başarmıştı. Üzerine gittikçe buna alışacağını düşünüyordu çünkü Eyüp ile Levent iki haftalığına yok olduğunda yapacak bir şeyler bulması lazımdı. Kendini oyalaması gerekiyordu. Bir şekilde adamla yalnız kalmaktan çekiniyordu.

“Kaçıcılık bu!” Eyüp’ün sert ve öfkeli sözleriyle bakışı onu buldu. Neyi kaçırdığını anlayamadığı için kaşlarını çatmış, sözlerine devam etmesini bekliyordu. “Bir şeyi istiyorsam adam gibi ortaya çıkar ve çarpışırım! Çocukları bu işe bulaştırmak ise... Kahpelik!” Elindeki kâğıtları sinirle masaya fırlattı.

Mavi sonunda neden bu kadar öfkелendiğini anlamıştı. Tüm bu kaosu ortasına düşmelerine neden olan ilaçlardan bahsediyordu.

Uğur omuz silkti. “Neden askerî işgale gerek duysunlar ki? Medya, bankacılık, ticaret... Yeni yeni hastalıklar! Şu anki ise biyolojik bir taarruz! Daha önce de hava yoluyla bunları denemişlerdi fakat hem virüsün etkisi dağılıyor hem de biz çabuk fark ediyorduk. Aslında ideolojik bir taarruzun da altındayız! Kulvarı geçebilmek için kocasına ‘Aşkım, beni başkasıyla düşün!’ diyebilen bir kadının yarıştığı yarışma programlarını izliyoruz ve bunun gibi daha birçok yarışma programı var. Sporun centilmen rekabetinden uzak olması, asfalt işçisi gibi kuyu kaza kaza birilerini alt etmek için uğra-

yanlar! Evlilik programları! Düşünce tarzınızı değiştirebilecek kimi diziler! Adam evli fakat sevgilisi var. Çevresindeki herkes bunu doğal karşılıyor.” Daha sayayım mı der gibi başını salladı.

Levent, “Ve biz görmezden geliyoruz,” diye fısıldadı.

Uğur bu defa başını iki yana salladı. “Hayır. Alışıyoruz!”

Mavi sohbetlerine sessiz bir katılımcı olsa da dikkatle dinliyordu. Onlar da zaten devamını getirecek gibi duruyorlardı. Fakat aniden gök yarılıyormuş gibi çıkan şiddetli gürültü hepsinin tekrar sac çatıya bakmalarına neden oldu.

Eyüp, “Ev yıkılacak diye korkmaya başladım,” diye fısıldadı.

“Bu ev tek bir kişinin elinden geçmiş ve inan bana senin tahmin ettiğinden çok daha sağlam!” Uğur’un gözleri hâlâ çatıya sabitlenmiş durumdaydı. “Ben sadece çatıdan endişe ediyorum. Eğer uçarsa işimiz var demektir!”

“Oblomov, bu tam senin işin! Çık şu çatının üzerine otur. Ben azından sadece seni kaybetmiş oluruz!” Eyüp, Levent’i omzuyla ittirdi.

“Siktir git, lan! Herifin zoruna bak!”

Eyüp kolunu Levent’in boynuna doladı. Sesini incelterek, “Hadi aşkım, yapabilirsin! Beni başkalarıyla düşün!” dedi.

Esprilerine bu defa Uğur da içtenlikle gülmüştü. Mavi ise dudakları kıvrılırken dona kalmıştı. Evet, adam onun yanında gülüyor, espriler yapıyor, hatta çoğu zaman bel atı bile vuruyordu. Fakat dördü bir araya geldiğinde sanki kendini soyutlamak zorunda gibi hissediyordu. Bu gece ilk defa gerçekten bir sohbetin içinde bulunmuş, onlarla birlikte gülmüştü ve gülünce adam çok güzel oluyordu. Uğur bakışlarını fark etmiş gibi gözlerini ona diktiğinde Mavi göz-

lerini hızla kaçırdı. Zaten kucagında duran ellerini çözüp ne yapacağını bilemez gibi bir süre yanlarında tuttu, ardından göğsünden yükselen sıcaklık dışına taşmasını diye kollarını göğsünde kavuşturdu.

Eyüp ve Levent ise sessizce ikisine bakıyordu. Levent'in bakışları o kadar alaylıydı ki masadaki sıcak çay dolu bardağı yüzüne fırlatmamak için kendini zor tuttu. Zaten daha sonra dışarıdan gelen gümbürtü hepsinin dikkatini sese vermesine neden oldu.

Uğur otomatikman ayaklandı. Önce Mavi'ye bir silah verdi. Ardından kendi silahına asıldı ve usul adımlarla kapıya doğru ilerledi. Omzunun üzerinden bakıp eliyle yan odaya geçmelerini emretti. Masadan o kadar hızlı ve sessiz kalkmışlardı ki sanki daha önce provasını yapmışlardı. Levent ve Eyüp, Mavi kertenkelelerden korkuyor diye yaptıkları platformun arkasına genç kızı sıkıştırdılar. Bunu Uğur düşünmüştü. Herhangi aksi bir durumda en azından genç kız ortalıkta yokmuş gibi görünecekti. Arkasına bakmak akıllarına gelene kadar Uğur zaman kazanacaklarını düşünmüştü. Diğer iki adamın Uğur'un yanına gitmek için harekete geçtiğini duydu.

Kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Daracık alanın içinde soluğunu tutmuş, olacakları bekliyordu. Artık eskiden olduğu gibi kemikleri sayılacak kadar zayıf değildi. Bir boy aynası olmadığı için kendini görememişti fakat bedenindeki değişikliği fark ediyordu. Tartı olmadığı için de tartılamıyordu ancak eskisi gibi rahatsız da olmuyordu. Çünkü kilolu değil ama güçlü, kuvvetliydi. Genç kız korkularına geri döndü. Onları gerçekten bulmuş olabilirler miydi?

Dikkatle sesleri dinliyordu. Ancak güçlü, şiddetli bir homurtunun dışında başka bir şey duymuyordu. Sanki bir

hayvan inliyordu. Korku ensesini kısıvrak yakalamışken Uğur'un öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyordu. Fakat ilk öğrettiğini hep unutuyordu. Soğukkanlı olmak zorundaydı. Derin bir nefes alıp tabancasını daha sıkı kavradı. Dışarıda neler olduğunu değil, ters bir durumda neler yapabileceğini düşünmeliydi.

Saniyeler sonra taş evin kapısı açıldı. Onların seslerini duyuyordu. Harareti bir konuşmadan ziyade mırıldanmalarla dolu bir sohbetti. Eyüp ve Levent'in heyecanlı sesleri Uğur'un sakini sesiyle karışıyordu. Derin bir nefes aldı. Eğer bekledikleri gibi bir durum olsaydı böylesine rahat olamazlardı. Yine de bir terslik vardı. Onlarla birlikte içeriye dolan soğuk hava ayaklarından yukarı çıkarak anlık bir esinti yarattı.

Ayak sesleri kendisine doğru geliyordu. Saniyeler sonra Uğur'un bakışları, onunkilerle buluştu. "İyi misin, kızım?" diye sordu.

"Evet." Adam platformu hafifçe geriye çekerek onun çıkmasına yardım etti. "Neler oluyor?" Genç kız üzerine yarıpışan tozları silkerken adama bakmıyordu.

"Küçük bir sorun var."

Mavi başını kaldırdı ve onun yine bir şeyler anlatmayan gözlerine baktı. Bu gibi durumlarda sözlerine gerçekten ihtiyaç duyuyordu. Adam başıyla ana bölüme gitmesini işaret etti.

Levent ve Eyüp, Uğur'u gördükleri anda kaşlarını çatı. Onaylamaz bakışları adama sanki uyarı veriyordu. "Dışarıda yavru bir ayı var."

Mavi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir elini göğsüne koyarken istemsizce iki adım gerileyerek, "Ne olacak peki?" diye sordu. Aynı anda Uğur'un üzerine parkasını geçirdiğini fark etti.

Eyüp dişlerini sıkarak atıldı. “Onu vurması gerektiğini söylüyoruz fakat bizi dinlemiyor! Uzaklaştıracakmış!”

Uğur o sırada beresini takıyordu. Artık saçları eskisi kadar kısa değildi. Arada bir tıraş oluyordu fakat saçlarını kesmiyordu. Uzun saçları sürekli dağınıktı. O anda beresinin altından kimi kalın teller dışarı fırlamıştı. “Bu, yavru bir aylı Mutlaka yakınlarda annesi vardır. Fırtınada kaybolmuş olabilir. Onu vurduğumuz zaman daha çok tehlike oluştururuz. Ayrıca varlıklarıyla doğaya pek çok katkıda bulunan bir havayı öldürmeden savuşturmak varken neden vurayım ki?”

Levent, “Kendini de, bizi de tehlikeye atıyorsun!” diye çıkıştı.

Uğur’un gözleri anında Mavi’yi buldu. “Beni tehlikeye atacak bir şey yapmam! Siz sadece dikkatli olun ve Mavi’ye göz kulak olun. Geri geleceğim!”

“Ya gelemezsen? Bu yavru bile ayağa kalktığı anda iki metre! Annesini düşünemiyorum!”

“Geleceğim.” Ardından silahlarını kuşanıp dışarı çıktı.

Mavi onun başaracağına inanıyordu. Dışarıda şiddetli bir fırtına vardı. Ayılar yakınlarında geziniyordu. Kapılarını ne kadar sağlamlaştırsalar da bir ayı için asla engel sayılmazdı. Yine de iyi düşünmeye çalışıyordu. Eğer başaramazsa da onun anlattıklarıyla kendileri yola devam edebilirlerdi.

Genç kız taburelerden birine çöktü. Hem onu düşünmek istemiyor hem de kendini herhangi bir şeyle oyalayamayacak kadar uyuşuk hissediyordu. Kalbi sıkışıyordu. Nabızı hızlanmış, aldığı nefesler yetersiz gelmeye başlamıştı.

Eyüp ve Levent ise odanın içinde volta atıyordu. Arada bir Uğur’a küfrediyor, onun için duydukları endişeyi böyle gizliyorlardı. Dakikalar ağır ağır ilerlerken onlar da Mavi kadar sessizleşmişti. Bir ara kapıya destek olsun diye bir kalas

dayanmışlar, masanın da yerini değiştirmişlerdi. Kendileri de taburelere oturup sessiz ve endişeli bir bekleyişin içine girmişlerdi.

Mavi, onlar gibi Uğur adına endişe duymuyordu. O gelecekleri adına endişe duyuyordu. İçinden bir ses zayıf bir ıtırız nidası koyuverdi. Mavi kaşlarını çatı. Silahını belinden çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Ardından dışarıdan gelen gürültüyü dinlemeye başladı. Gök canavarı daha çok sinirlenmiş gibi haykırışlarını arttırmıştı. Yağmur çatıyı resmen dövüyordu.

Dışarıda bir adam vardı. Fırtınanın ortasında ayları alandan uzaklaştırmaya çabalıyordu. Mavi'ye göre delinin biriydi. İkisini de daha yakınlarına gelmeden öldürebilir ve bu sorundan kolaylıkla kurtulabilirlerdi. O anda ne yapıyordu? Belki de annesi yavrusuna ulaşmış, Uğur'u fark etmiş ve ona saldırmıştı. İki metreden fazla mı? Uğur ona karşı ne derece başarılı olabilirdi? Ya yara alırsa? Tamam, silahları vardı fakat ya önce yara alıp sonra bunu kullandıysa? Ya fırtınada eve gelmekte zorluk çekerse?

Mavi'nin bedeni kilitlenirken dehşet içinde onun için endişelendiğini fark etti. Ona bir şey olacak olmasından endişe duyuyordu. Bunun gelecekleriyle bir ilgisi yoktu. Anlık bir düşünceyle yokluğunun tadını dilinde duyumsamıştı. Tadını almış ve canı yanmıştı. O kadar sert bir soluk almıştı ki iki adam da dönüp ona baktı.

"Sorun ne?"

Genç kız Eyüp'ün sorusunu çok uzaklardan duyuyordu. Güçlkle başını iki yana sallamayı başardı. İçi kavruluyordu. Yanıyordu. Gözleri sızlamaya başlamıştı. Ödö kopuyordu. O anda adama bir şey olacak olması ihtimaliyle göğsü daralıyordu.

Mavi ona âşık olmuştu. Bu gerçek onu kırıp döküyor, ar-
dında hiçbir şey bırakmıyordu. Elleri, dizleri titremeye baş-
ladı. Aslında tüm bedeni elektrik akımına tutulmuş gibi içten
içe titriyordu. Buna izin veremezdi. Eğer verirse bağlanır-
dı. Eğer izin verirse hiçbir şeyi kalmazdı. Kendisine saygısı
kalmazdı. Ailesine, babasına saygısı kalmazdı. Gururu bunu
kaldıramazdı. İçten içe çökerdi. Biterdi. Buna dur demek
zorundaydı. Yapmak zorundaydı. Eğer geriye dönmeyi ba-
şarırsa... Derinlemesine düşünmeden, gözlerine bakmadan
yapmak zorundaydı.

Buna mecburdu. O an acısını çekeceğini de biliyordu.
Fakat daha ileri giderse... Ki âşık olduğunu kabul ettikten
sonra artık ipin ucunu yakalayamazdı. Her şeyi daha da zor-
laştırmış olurdu.

Hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı. Meyve bıçağını alıp
elma dilimlemeye başladı. Bacakları onu güçlkle taşıyordu.
Sanki bedeni çatırdamaya başlamıştı. Şuursuz gibi hissed-
yordu. Zihninde tek bir düşünce dolanıyordu.

Dakikalar ileriye sararken ağır ağır elmaları soyup dilim-
lemeye devam ediyordu. Bunu neden yaptığı hakkında hiç-
bir fikri yoktu. Belki de sadece kendini meşgul ediyordu.
Bilmiyordu. Kapı resmen yumruklandığında olduğu yerde
sıçradı.

Eyüp hemen kalası çekip kapıyı açtığında Mavi omzunun
üzerinden bakıyordu. Onu gördü. Sırılsıklamdı. İki farklı
duyguyu aynı anda yaşıyordu. İki zıt kutbu, iki karşıt hissi...
Kalbi yüzünü gördüğü anda coşkuyla atmaya başladı. Bede-
ninden bir el kayıp gitmiş gibi hissetti. Bir tarafı ise onu bu
duruma soktuğu için nefret ve öfkeyle kaynıyordu.

Diğerlerinin sorularını çok uzaklardan duyuyordu.

“Ne yaptın?”

“Uzaklaştırabildin mi?”

“Güvende miyiz?”

Adam sadece başını salladı. Mavi'deki garipliği fark etmiş gibiydi. Kaşlarını çatarken parkasını çıkarmaya başladı. Gözleri gözlerinden hiç ayrılmıyordu. Siyahların içinde bir ışık parlayıp söndü. Sanki biliyordu. Sanki anlamıştı. Genç kız ağır adımlarla ona doğru ilerliyordu. Havada yürüyormuş gibi hissediyordu. Tamamen kilitlenmişti. Gözleri mananın üzerindeki silaha takıldı. Fakat tabanca aniden bir el tarafından kavranıp ortadan yok oldu. Hayır. Uğur değildi. O Mavi'nin kendisine doğru ilerleyişini izliyordu.

Mavi'nin elinde meyve bıçağı vardı. Küçüktü ama keskinli. Bir eliyle bacağına arkasında tutuyordu. Onun bedeninin önünde durdu. Yandaki hareketlenmeyi fark etti fakat Uğur kolunu uzatıp onları durdurdu. Mavi bıçağı havaya kaldırdı. Ardından tüm gücüyle aşağıya, adamın bedenine indirdi. Omzuna saplamıştı. Uğur ona izin veriyordu. Kıpırdamıyor, acıyla yüzünü buruşturmanın dışında hiçbir şey yapmıyordu. Gözleri o kadar yumuşak bakıyordu ki! Mavi gözlerine bakmaması gerektiğini unutmıştı. Çığlıklar, haykırımlar, küfürler duyuyordu. Fakat bir kayboluş anı yaşıyordu. Sözcükleri duyuyordu ancak kelimelerin anlamlarını kavrayamıyordu.

“Ne yapıyorsun? Durdursana onu! Seni öldürecek!”

“Kendinize gelin!”

Mavi bıçağı bir kez daha sapladı. Sonra elleri titrerken bir kez daha... Bu adam babasını öldürmüştü. Sonra da tutup Mavi'yi kendine âşık etmişti. Yaptığı her şey yanlıştı. Her hareketi, her sözü, her bakışı, her şeyi... Dudaklarından çıkan sözcüklerin farkında bile değildi. Hatta konuştuğunu bile bilmiyordu. “Buna izin veremem!” diyordu. “Yapamam!”

Adam sessizce onu izliyordu. Hâlâ bir kaya kadar sağlam görünüyordu. İçinde bulundukları doğa kadar sağlam. Mavi dizlerinin üzerine çöktü. Onun yarısından akan kan zaten ıslak olan kazağının üzerinde belli olmuyordu fakat kendi eli, bıçağı tutan eli kana bulanmıştı. Ama onu öldürememişti. “Böyle devam edemem!” diyordu. “Edemem!”

Gözyaşları yanaklarından aşağıya sicim gibi akıyordu. Hıçkırıkları fırtınanın sesiyle yarışlıyordu. Zangır zangır titriyordu. Bedeni sanki dağılıyordu. Saniyeler sonra adamın karşısında durduğunu fark etti. Onun gibi yere çökmüş, saçlarını yüzünden kenara çekiyordu.

Adam boşa kalan eline uzandı. Mavi’nin kasılmış parmaklarını açtı. Avucuna tabancasını yerleştirdi. “Sana gözlemime bakma demiştim. Bakarsan yapamazsın!” Silahı kavramasını sağladı. Elleri o kadar nazikti ki Mavi daha çok ağladı. Ardından adam namlunun ucunu kendi kalbinin üzerine koydu. “Eğer için soğuyacaksa, mutlu edecekse seni, şimdi al! Al canımı ve mutlu ol. Eğer bu seni gülümsetecekse...” Mavi’nin zangır zangır titreyen ellerini sıkıca kavradı. “Hadi, Mercedes! Benim kızım bu kadar ödlele değil!”

Tetiğin hassaslığını biliyordu. Kurşun her an çıkıp onun kalbini yarıp geçebilirdi çünkü hâlâ titriyordu. Mavi usul usul başını kaldırırken adam diğer eliyle başının tepesine baskı yaparak onu sabit tuttu. “Bakma!” diye fısıldadı. “Yap şunu!” Sanki emrediyordu.

Mavi elinden bıçağı bıraktı ve adamın göğsünü yumruklamaya başladı. “Allah seni kahretsin!” diye haykırdı. “Allah belanı versin!”

“Versin o zaman.”

Göğsünü yumruklamaya devam ederken, “Senden nefret ediyorum!” dedi. Ağzından, burnundan sıvılar akıyor; göz-

yaşlarına karışıyor; omuzları şiddetle sarsılıyordu. Evin taşları sanki bir bir üstüne yıkılıyordu. O anki sessizlik keskinli. Mavi yine de bekliyordu. O cesareti, o anın gelmesini boş bir umutla bekliyordu. Eğer elinden gelseydi kaçır giderdi. Rüzgârın ellerinde savruluyormuş gibiydi. O bıçağı kendisine de saplamıştı. Ruhunu yaralıyor, delik deşik ediyordu ve kendi çırpınısını uzaktan sessizce izliyordu. Öylece durup bakıyordu kendini paralayışını. Ondandır nefret ediyordu. Ona deli oluyordu ve ondan yine nefret ediyordu. İçindeki masum kız Uğur’a olan hislerini savunuyordu. Diğerisi ise onu lanet okuyor, onu küçümsüyordu.

“Hadi, Mavi!”

Allah’ım! Sesi o kadar yüreklendirici çıkıyordu ki Mavi’nin son yumruğu cılız bir dokunuştan öteye geçemedi. “Yapamıyorum, Allah’ın belası yapamıyorum!” Başını çaresizce iki yana salladı. “Hangi aptal, babasının katiline, kendine Yarasa diyen bir geri zekâlıya âşık olur ki?”

Mavi sonunda yenilgiyi kabul ederek silahı indirmeye kalktı. Fakat adam buna müsaade etmedi. “Bir karar vermen gerekiyor. Ya hislerine gerçekten boyun eğeceksin ya da başladığın işi bitireceksin.”

Mavi’nin başı hâlâ yerdeydi. Yine başını iki yana salladı. Çatlamış sesinin çıkabileceğini sanmıyordu ama denedi. “Ne buna elim varıyor ne de gururumu yenebiliyorum. Kendime olan saygımı kaybedeceğim. Tüm değerlerimi ezip geçmek zorunda kalacağım. Babama olan saygımı, sevgimi ezip geçmek zorunda kalacağım ve bunu hayatım boyunca sırtımda bir kambur gibi taşıyacağım. Suçluluk duyacağım.”

Adamın bir eli yanağına dokundu. Başparmağı hafifçe hareket ederek genç kızın gözyaşlarını temizledi. Bu küçük dokunuş bile onu yakıyordu. Ruhuyla, kalbiyle alay ediyor;

oyun oynuyordu. Böylesi savurucu bir kasırganın içine düşmesi için çok büyük bir günah işlemiş olması gerekiyordu. Bir hata yapmış olmalıydı. Affedilemez bir şey! Ve Mavi cezalandırılıyordu. Kader, birini öyle çok seveceksin ki her şeyi yıkıp yok edeceksin demişti. Kendini yok edeceksin! Öyle büyük seveceksin ki başka kimseye, hiçbir şeye yer kalmayacak demişti. Ve cayır cayır yanacaksın demişti. Mavi yanıyordu.

“Ben kendimi ezip geçtim, Mavi! Arkama bakmadım. Sana teslim oldum. Bazı şeyler bedelsiz olmuyor işte! Herkes bu güçlü duyguları yaşayacak kadar şanslı değil. Bize bu şans verildi. Karşılığında da bir şeyler istiyor. Ben bedelini ödedim. Şimdi sıra sende!”

Mavi gözlerini kapadı. “Bir yanımda hep senden nefret edecek. Ama sana teslim olduğum için kendimden daha çok nefret edeceğim.”

“Ben bununla yaşayabilirim. Sen yaşayamam diyorsan... Bitirmek zorundasın! Daha sonra pişmanlıkla çöküşünü izleyemem.”

Adamın sesinden kararlılık akıyordu. Mavi’ye yumuşatabileceği hiçbir şey sunmuyordu. Aksine daha sonra çekeceği ıstırap için onu yüreklendiriyordu. O zaman her şey daha kolay olurdu. O zaman tetiği çekerken eli titremez ve mutlu olurdu. Sonunda başını kaldırıp kararmış gözlerinin içine baktı. Elini aşağıya indirdi ve uzanıp alnını adamın göğsüne dayadı. Alnına ıslak, sıcak bir şey bulaşmıştı.

“Hep güçlü olduğumu düşünürdüm.”

Adam bir elini saçlarının arasından geçirip onu kendisine daha çok bastırdı. Dudaklarını saçlarında hissetti. Dokunuşuyla yaşadığı etkileşime omuzlarını düşürerek karşılık verdi. Artık o kapıları itirmeyi bırakmıştı. Kendini yormaktan

başka bir faydası olmuyordu. Karşı koymaktan vazgeçerek hissin tüm bedenine yayılmasına izin verdi.

Uğur dudaklarını geriye çekti. Ardından kızın başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Güçlüsün. Sadece birbirimize olan hislerimiz çok daha güçlü. Bizim yarışamayacağımız kadar! Sana daha önce de söyledim. Karşı koymaya çalışma! Yorucu oluyor.” Dudağının bir kenarı yana kaydı.

Mavi onun sözlerine değil de gözlerine takılmıştı. Sanki içeride bir şeyler patlıyordu. Bir curcuna vardı. Bir volkan! Genç kız başını iki yana sallarken, “Sen nasıl bir adamsın böyle?” diye fısıldadı.

Adamın tek kaşı havaya kalktı. “Bence yaşa ve gör!” Ardından dudaklarını alnına bastırdı. “İzin ver yaşayalım!”

Ona bakarken içindeki her şeyi kazımaya başlamıştı. Evet. Bir tarafı ondan hep nefret edecekti. Bunun için canını da yakacaktı. Belki elleriyle değil ama diliyle yaralayacaktı. İkisi de bundan kaçamazdı. İçi kanaya kanaya başını salladı. Sonunda ona da, hislerine de teslim olmuştu ve adam bunun için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Mavi kendi kendini yakmıştı.

“Bölmek istemezdim ama Yarasa ölürse bir bok yaşayamazsınız! Herif kan kaybediyor!” Mavi’nin gözleri dehşetle açıldı. O kadar kaybolmuştu ki! “Hani diyorum! Biraz önce adamı kesmiştin ya, deli Mavi!”

“Derin değil.” Uğur’un sözleri sıktığı dişlerinin arasından çıkmıştı. Derin değildi ama kanıyordu.

Mavi hızla geriye çekildi. Ona yardımcı olacak kadar kendinde değildi, zaten yardım da etmeyecekti. Fyüp ve Levent hızla evin içinde koşuştururken adam ayağa kalkan ve güçlükle ayakta duran Mavi’nin önünde durdu. Genç kıza yumuşak bir gülümseme yollarken bir elini uzatıp ensesi-

ni kavradı ve onu göğsüne yasladı. Sıkıca sarıldı. “Of, be kızım!” Başının tepesini öptü. “O kadar savaş verdim kıl Hiçbiri beni senin gibi ezip geçemedi. Eğer yenik düşmüş hissediyorsan, bil ki ben senden çok önce beyaz bayrağı çekmiştim!”

Mavi elini onun göğsüne koydu. Kazağını avucunda sıkıca kavrayıp derin hıçkırıklarla ağlamaya başladı. O anda içindeki kız dizlerinin üzerine çökmüş babasından af diliyor, ona yalvarıyordu.

Eyüp yarayı temizlemiş, dikişi ise Uğur’un kendisi atmıştı. Onun söylediği kadar küçük bir yara değildi. İki adam etrafta koştururken Uğur yatakta uzanıyor Mavi de kapının ağzında durmuş onları izliyordu. Buz gibi suyla eline, alınına bulaşan kan lekelerini temizlerken o kadar sakindi ki kendine şaşırmıştı. Hatta hastalıklı bir düşünceyle kanını akıtarak ona bedel ödetmekten memnun olmuştu.

Yarayı sarma işlemi bittiğinde iki adam odadan ayrıldı. Genç kızı da iteleyerek odanın içine sokup kapıyı üzerlerine kapattılar.

Adam başıyla gelmesini işaret ederken alçak sesle, “Gel,” dedi.

Mavi kısa süre olduğu yerde durdu. Hâlâ ona kendi isteğiyle gitmekte zorlanıyordu. İlk külçe gibi adımı attıktan sonra teslimiyetini ifade eden adımları yatağın yanında son buldu. Uğur bileğinden tutup onu kendisine çekti. Mavi hâlâ sarsılıyordu. Aynı anda uyuşmuş gibi de hissediyordu. Kalçasını onun bedeninin yanına ilâştirerek oturdu. Gözleri göğsünü saran sargı bezlerine takılmıştı. “Çok acıyor mu?”

Adam hafifçe gülümsedi. “Hadi seni mutlu edeyim! Deli gibi sızlıyor.” Genç kızın bileğindeki eli kayarak parmaklarına uzandı. Parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. Mavi’nin keyfini yerine getirme çabası, genç kadının dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Adam bu kıvrılmaya kilitlenmişti. “Gülümsüyorsun!”

Genç kız başını salladı. İçten içe onun kendisine gülümsemesini beklediğini hep biliyordu. Ona gülümserken Mavi’nin içi acıyordu. Adam derin bir nefes alırken yüzünü buruşturdu. “O gülümsemenin ardında çektiğin acı var ya! Bıçak yarasından daha çok canımı yakıyor. Sanma ki tek acı çeken sensin.”

Genç kız sarsak hareketlerle botunu çıkardı. Eliyle çıkarmadığı için biraz zorlanmıştı. Ardından yatağa, onun yanına tırmandı. Madem acı çekiyorlardı, en azından şimdilik acılarını paylaşabilirlerdi. Onun için hazır olan, açılmış kolunun üzerine uzandı. Sanki ona ait olan yer orasıymış, kolunun hemen altıymış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Adamın kolu sırtından aşağı kayarak beline dolandı ve sıkıca onu kendi bedenine yasladı. O kadar sıcaktı ki fırın gibiydi.

İkisi de sessizlik içinde uzanmaya devam etti. Odanın içinde yanan mum söndüğünde karanlığı öylece, olduğu yerde bıraktılar. Arada bir adamın dudakları saçlarını süpürüyordu. Parmakları genç kızın belinde belli belirsiz dolanıyordu. Parmaklarının çizdiği her bir daire genç kızın içine dalga dalga yayılıyor, ne var ne yoksa alıp götürüyordu. Sakinleşiyordu. Gerilmiş kasları sırf bu dokunuşların etkisiyle gevşiyordu. Adamın saçlarını havalandıran nefesinde baharı yaşıyordu. Birini gerçekten yaşamak böyle bir şey miydi? Her hareketi, her bakışı, her şeyi sonuna kadar, dibinde yaşamak! En ufak bir dokunuşun bile yarattığı tesir bu kadar büyükken içine düştüğünde ne olurdu? Herhalde buhar olur, ha-

vaya karıştırdı. Gevşedikçe yerini sağlamlaştırmak ister gibi hafifçe kıpırdandı.

“Kıpırdama, kızım!” Adam kalçasını tutup hafifçe sıktı. “Rahat dur! Yoksa biraz önce yapamadığını sürtüne sürtüne yapacaksın!” Hem bu kadar kaba hem de bu kadar derin olmayı nasıl başarıyordu?

Mavi farkında olmadan kaşlarını çatı. “Sürtünmüyordum!” diye itiraz etti.

“Bal gibi de sürtünüyorsun! Her şekilde beni öldürmeye niyetlisin!” Sıktığı kalçasını serbest bıraktı. Farkındalık en az Mavi’yi yaktığı kadar onu da ele geçiriyordu. Gerçi adam bunu saklamaya gerek duymamıştı.

Genç kızın oynak sinirleri aniden alevlendi. Kalkmak için doğrulurken, “En iyisi ben kalkayım,” dedi.

“Bu blöfü görüyorum. Yine de açıklayayım. Bu kucığı kabul ettin, kızım!” Başını hafifçe çevirip burnunu genç kızın alına sürttü. “Bugüne kadar hiçbir şeye benim demedim. Otuz altı yaşında ilk defa, şu anda benim diyorum. Var gerisini kendin düşün!”

Aslında Mavi blöf yapmıyordu. Ya da yapıyor muydu? Daha kendi karmaşasının içinden çıkamadan adamın sözlerine geçiş yaptı. Genellikle sır dolu bir adamın böylesine açıkça düşündüklerini söylemesi ona tuhaf geliyordu. Dışarıdan bakıldığında birine hisler besleyemeyecek kadar soğuk ve duygusuz görünüyordu. Fakat Mavi’ye karşı süslü kelimeler kullanmıyor olsa da hisleri, isteği ve düşünceleri konusunda hep açık davranmıştı.

Genç kız başını tekrar omzuna koydu. Ardından gelen ve onu saran güven duygusuna şaşıırıyordu. Evet, adam onu hep korumuştı. Hatta bazen fazlasıyla korumacı davranabiliyordu. Bu konuda boğucu da olabiliyordu. Ancak bu ta-

manen başka bir şeydi. Bu aitlik gibiydi. Oraya ait olmak pibi! Kokusu sanki hayatında hep vardı. Sıcaklığı sanki onu her zaman sarmıştı. Sanki genç kızın yeri orasıydı ve uzun yılladır onu bekliyordu.

Adam düşüncelerini okuyormuş gibi kolunu hareket ettirerek onu daha sıkı kavrıdı. Devamında da başını genç kızın başına yasladı. Ve sonrası derin bir sessizlik...

Genç kız gözlerini açtığında yalnızdı. Tepedeki küçük camdan güneş ışınları odanın içine doluyor, Mavi'nin sinirini bozan toz zerrecikleri ortaya çıkarıyordu. Gerindikten sonra iyice battaniye ve yorganların arasına gömüldü. Uğur neden kalkmıştı ki? Tuvalet ihtiyacını karşılamak için çıkmış olabilir miydi? Yaraları henüz tazeyken başka bir iş için kalktığını sanmıyordu. Bir süre daha bekledikten sonra kaşlarını çattı.

Onun yatakta olması gerekmiyor muydu? Neden kendini böylesine zorluyordu ki? Dışarıdan gelen sesler kulaklarına dolduğunda doğrudu ve anında soğuk havayla bedeni ürperdi. Bu artık alıştığı bir durumdu. Odadaki sobayı neredeyse hiç söndürmüyorlardı. Muhtemelen Uğur da, diğerleri de sobalar için geceleri uyanıyor ve odun atıyorlardı. Yine de sobalara, tepedeki güneşe rağmen doğru düzgün ısınamıyorlardı. Gün içinde hareket halinde oldukları için bu problem olmuyordu. Ancak sabahları kemiklerine kadar titriyordu.

Üzerine kalın kıyafetler giydikten sonra dışarıdan gelen sesleri takip etti. Önce yüzünü yıkamaya niyetlenmişti ama aslında Uğur'u görmek istiyordu. İyi olup olmadığını görmek istiyordu. Uyandığından beri içine çöreklenmiş olan

endişeyi artık görmezden gelemiyor ya da başka tarafa savuramıyordu. İyice dinlenmeden kalkmış olduğu için ona kızıyordu. Artık o, umurunda değilmiş gibi yapamıyordu. Zaten bu ikiyüzlülükten başka bir şey olmazdı.

Sonunda onları evin arka tarafında tamamen yıkılmış olan duş kabinin etrafında dolanırken buldu. Muhtemelen fırtınaya karşı direnemeyen kalaslar yüzünden yıkılmıştı. Uğur'un gözleri anında onu buldu. Üzerinde siyah parkası, kulağının arkasında bir kurşun kalem, elinde koca bir kalasla diğerlerine bir şeyler anlatıyordu.

Mavi kaşlarının çatıldığıнын farkında değildi. "Neden yataкта değilsin?"

Adamın gözlerinden anında muzip ışıltılar geçti. Elindeki kalası Eyüp'ün eline tutuşturdu ve ona doğru seri adımlar attı. Aynı anda diğer ikisi Mavi'ye sırta sırta günaydın diyordu. Genç kız da başını eğerek onlara karşılık verdi. Uğur'u çalışırken gördüğü için canı sıkılmıştı.

"Neden?" diye sordu adam yanına geldiğinde. "Yoksa bana verecek bir şeylerin mi var?" Genç kız sözlerinin üzerine ağzını bir karış açarken o devam etti. "Eğer öyleyse bütün bir gün ve gece yataкта kalabilirim. Tabiatıma ters düşmesine rağmen!" Gözlerini hafifçe kısarak keyifle Mavi'nin yüzünün aldığı ifadeyi izlemeye başladı.

"Sen ne sapık herifsin! Seni düşünende kabahat!" Arkasını döndüğünde adam hızla kolunu kavradı. Mavi'yi kendisine çevirdi. O kadar sağlıklı ve zinde görünüyordu ki onun yaralandığını kimse düşünmezdi.

"Daha önce çay, çorbayla bir şeyler karıştırdın mı bilmiyorum fakat ben o tür şeylere genelde ısınmak ve karnımı doyurmak için ihtiyaç duyuyorum!"

Mavi önce kelime oyunlarıyla onu ters köşe yapmasına kızdı. Tam elini kaldırıp göğsüne vuracakken kendisine engel oldu ve gülmeye başladı.

Adamın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Sonra da dişle-ri alt dudağının üzerine geçti. "Aklın fikrin fesatlıkta!" diye Mavi'ye takıldı.

Genç kız sakın bir gülümsemeyle onun keyifle gevşeyen yüz hatlarına bakıyordu. "İyi misin?"

Adam başını salladı. "Ağrı kesici ilaçlar iyi geliyor." Arkadan paldır küldür kalasların devrilme sesi, Eyüp ve Levent'in de küfürlerinin sesi geldiğinde ikisi de o yöne döndü. "Hadi, sen kahvaltını yap! Biz de şu kabini sağlamlaştıralım." Uğur kendisine dönmüş başıyla içeri geçmesini işaret ediyordu.

Mavi dikkatle kabinin durduğu alana baktı. "Fırtına, değil mi?"

"Hayır. Dün gece misafirimiz olan yavru ayının marifeti!"

Genç kız eve gidecekken onunla birlikte diğerlerinin yanına doğru ilerledi. Gözlerini irice açmıştı. Şaşkındı çünkü adam kızmış gibi değil, bu olaydan keyif almış gibi konuşuyordu. "Böyle bir durum nasıl oluyor da hoşuna gidebiliyor?"

Eyüp sigarasını dudağının kenarına sıkıştırdı. Bir eliyle destek yaptığı kalasın üzerine çivi çakarken, "Çünküüüü... O bir manyak! O bir rahatsız! O bir..."

"Vahşil!" diye onun sözlerini tamamlayan Levent kınarcasına Uğur'a bakıyordu. "Çünkü o hayvanla arasında bir bağ var! Aynı doğayı paylaşıyorlar!"

Uğur eline aldığı kalası diğerinin yanına sabitlerken, "Kahvaltını yap, Mavi!" diye mırıldandı. Genç kıza çabucak bir bakış atıp, "Sonra da istersen saçlarını boyayalım," diye öneride bulundu.

Genç kız inanamayarak başını iki yana salladı. Bir gün önce saç diplerinin açıldığından şikâyet etmişti ve tabi adam, Mavi ile ilgili her şeyi kendi sorumluluğunda gördüğünden bunu kafasına not etmişti. Kaşlarını kaldırarak biraz önce ona ayı göndermesi yapan iki adama baktı.

Levent ellerini havaya kaldırdı. “İstisnalar kaideyi bozamaz sözünü biz çıkarmadık ama kesinlikle onaylıyoruz!”

Genç kız yüzünü yıkayıp kahvaltısını yapmak için içeriye geçti. Yarım saat sonra onlar da işlerini bitirip gelmişti. O kadar üşümüşlerdi ki iki şamatacı hemen sobanın önündeki yerlerini alıp söve söve ellerini ısıtmaya başladı. Mavi onlar için çay doldurdu. En son da yatak odasından çıkan Uğur’un yanına gidip kupayı ona uzattı.

Adamın tek kaşı anında havaya kalktı. Şüpheli bakışları kupa ve Mavi’nin gözleri arasında gidip geliyordu. “İçine bir şey katmadın, değil mi?” diye sordu.

Mavi ona ilk defa kendi rızasıyla bir şey sunuyordu. Bir gece önce onu yaraladığı için yaptığı gönderme anında moralini bozmuştu. “Keyfin bilir,” dedi. Arkasını döndü.

Adam bir koluyla onu belinden yakalayıp havaya kaldırdı. Mavi kupadaki çayı dökmemek için uğraşır, onu bıraksın diye kıvranırken sövmeye başlamıştı.

Uğur’un fısıltılı sesi kulağının hemen dibinden geldiğinde debelenmeyi bıraktı. “Takılıyorum. Ayrıca öyle bile olsa içerdim. Ciddiyim.” Kulağının arkasına yumuşak bir öpücük kondurup onu yere indirdi. Kupayı elinden aldıktan sonra sobanın arkasına serdikleri minderlerin üzerine oturdu.

Mavi ani tepkisinden utanmıştı. Eğer diğer iki adamdan biri ona böyle bir şey söylemiş olsaydı alayla karşılık verir, alınmayı bir saniye olsun düşünmezdi. Mizah duygusu yok olduğu gibi adamı da hemen çarmıha germişti. Fakat ona

karşı bir şekilde hâlâ tepkiliydi. Sonunda kendisi de kupasını alıp onun yanındaki yerini aldığında Uğur bir süre duraksayıp kolunu omzuna doladı. Ardından dördü bolca ayılar ve vahşi hayvanları içeren bir sohbetin içine daldı.

Birlikte sohbet ediyor olmaları tuhaftı. Üçü sohbet edip sakalaşırken Uğur her zaman dışarıda kalan ve sessizliğini koruyan taraf olurdu. Aslında Mavi onun diğer ikisiyle de sohbet ettiğine tanık olmamıştı. Gerekli olmadığı sürece konuşmuyordu. Soruları cevaplıyor, onlara talimatlar veriyor ya da içinde bulundukları durum hakkında görüşlerini ya da ileriye dönük planlarını bildiriyordu. Fakat daha fazlası yoktu. Sanki susmak onun için olağan bir durumdu. Sadece Mavi ile yalnız kaldığında konuşuyordu. Aslında Yarasa yalnız bir adamdı.

Adamın eldivenli parmaklarının masaj yapar gibi saç diplerinde gezinmesi önce ürpermesine neden olmuştu. Çok tuhaftı. Saçını hiç kendi boyamamıştı, her zaman düzenli olarak kuaföre giderdi ve hiçbir zaman saçları boyanırken böyle mayışmış gibi hissetmemişti. Tüm bedeni gevşerken sebepsiz gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Lisedeyken hayali sevgilileri ona çok nazik davranışlarda bulunurdu. Mavi de düşlerinde kendini prensesler gibi hissederdi.

Ancak ne çocukluğunda ne de olgun bir kadın olduğunda böylesine bir şey aklına gelmişti. Aşık olduğu adam saçlarını boyuyordu. Her ne kadar gerektiği için yapmış olsa da ona makyaj bile yapmıştı. Zuzu olsaydı kesinlikle ona anlatmak için fırsat kollardı. Genç kızın aklından geçenler anında bir dizi farklı düşüncüyü zihnine düşürdü. Zuzu, babasını ondan

alan adama âşık olduğu için belki de Mavi'yi arkadaşlıktan reddederdi. Düşünceleriyle birlikte bedeni anında kasıldı. Kalbinin üzerine bir ağrı çörekledi. Anladı ki suçluluk duygusu hayatı boyunca yakasında bir el olacaktı ve genç kıızı arada sırada acımadan boğazlayacaktı.

“Ne oldu?”

Uğur'un sorusuyla gözlerini hızla açtı. Bedenindeki en ufak hareketlenmeyi görmek zorunda mıydı? “Daha önce hiç saç boyamış mıydın?”

Daha Uğur konuşmadan Levent söze atıldı. “Biz onu tanıdığımızda saçlarının önünde meç vardı, hayvan gibi sakalı vardı! Gözleri de sarıydı. Ayrıca habire sakız çiğniyordu.”

İkisi de başka işleri yokmuş gibi karşılıklı oturmışlar; Uğur'un, Mavi'nin saçını boyamasını izliyorlardı. Bunun için genç kız Levent'in yüzünü tiksintiyle buruşturduğunu rahatça görebildi. Adamın o halini bir türlü gözünde canlandıramadığı için kaşlarını çatıp zihnini yormaktan vazgeçti.

Uğur sanki diğer adam hiç konuşmamış gibi Mavi'nin sorusunu yanıtladı. “Zaman zaman boyadığım oldu. Fakat bu konuda uzmanım diyemem.” Saçlarının alt kısımlardan bir tutamı daha kenara ayırarak boya fırçasını saç diplerine değdirdi. Soğuk boya tenine değince genç kız ürperdi. Acaba adamın anlamadığı bir iş var mıydı? Ya da başa çıkamayacağını düşündüğü bir durum?

“Saçların çok sarı, tenin çok beyaz, çok zayıf olmana rağmen aslında iri bir yapıya sahipsin... Aslen nerelisiniz?”

Genç kız Uğur'un sorusuyla hafifçe gülümsedi. Annesi Alman olduğu için ve o da annesinin tüm özelliklerini aldığı için bu soruyla sıklıkla karşılaşılıyordu. “Annem Alman'dı.” Annesi aklına geldiğinde her zaman olduğu gibi bir özlem hissiyle doldu. İçinden gelen ani dürtüyle konuşmaya başla-

dı. “Babamın ailesi onu hiç istememiş. Bu yüzden babam da annemi alıp onları terk etmiş. Annem bu nedenle hep suçluluk duyuyordu. Gerçi bunu büyüdüğüm zaman anlamıştım. Onun bana hep ‘Neden azıcık babana benzemiyorsun ki!’ sözlerinin sevgiden ileri geldiğini sanıyordum.” Genç kız annesinin bozuk Türkçesini taklit ettiği için adamlar hafifçe güldü.

“İsmi neydi?” Eyüp’ün sorusuyla hafifçe gülümsedi.

Uğur’un parmaklarının izin verdiği kadartıyla başını yana yatırıp işaret parmağını havaya kaldırdı. “Gülmeyeceksiniz!” Uyarısı üzerine anında başlarını iki yana sallayıp dudaklarını sımsıkı kapadılar.

Mavi tatmin olmuş gibi başını eğdi. “Helga.” Ve elbette güldüler!

Daha sonra Uğur, Eyüp saçlarına sıcak su dökerken saçlarını boyadan arındırdı ve hiç üşenmeden de sobanın yanında kuruladı. Her şeyiyle bu kadar ilgilenilen başka bir kadın var mıydı bilmiyordu. Ancak iyi hissettirdiğini biliyordu. Gözleri kapalıydı ve düşünceleriyle yüzüne ister istemez keyifli bir gülümseme yayılmıştı.

“Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Genç kız onun derin sesiyle gözlerini araladı ve doğru-
dan siyah gözleriyle karşılaştı. Saçlarını kurulamayı bırakmış,
karşısına geçmişti. Diz çökerek onun hizasına gelmiş, du-
dağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. O gözlerinde öyle şeyler
barındırıyor, öyle çok şey anlatıyordu ki Mavi’nin zihni kısa
süre için tutulmuştu. Bedeni de tutulmuştu. Fakat dışarıdan
ne kadar hareketsiz görünürse görünsün kalp, mide, nabız
üçlüsü beklenti ve coşku içindeydi. İçinde resmen deli bir
curcuna vardı. Kemiklerine kadar ürperiyordu. Adam göz-
leriyle ona fısıldıyordu.

Tutkuyu, yoğun özlemi, çılgın ateşi... Nefes almak sonradan aklına geldiği için içine çektiği hava kesik kesikti. Adam usul usul yüzüne eğilirken o yutkunarak başını yere eğdi. Buna hazır değildi. Hiç değildi. Parmaklarını çenesinde hissettiğinde o tenden yayılan ısı doğrudan midesine, midesinin altına ve oradan bacaklarına elektrik akımı gönderdi.

Adamın elinin hareketiyle başını kaldırdı. O kadar güzel gülümsüyordu, gözlerinde o kadar anlayış vardı ki dudakları titredi. Uğur tekrar yüzüne eğildi. Dudakları alnına değdiğinde genç kızın gözleri kapandı. Bu küçük dokunuşla bile dağılıyorsa... İç çekip gözlerini açtığında adam ona tek kaşını kaldırmış bakıyordu. Aslında Mavi'ye göre dudakları hâlâ alnının üzerindeydi. Ya da bıraktığı his öyle dağılayıcıydı ki hâlâ hissediyordu.

"Of, Mercedes, of!" Başparmağı çenesinin üzerinde hafifçe dolandı. "Öyle böyle bir yangın değil bu! Seni de alırsam bu yangının içine, dünyayı tutuşturacağız!" Parmakları genç kızın başını sabit tutarken burunlarını birbirine sürttü. "Seni gördüğümde aklıma ilk ne gelmişti, biliyor musun?"

Genç kızın bakışlarına meraklı bir ifade yerleşirken kaşları havaya kalktı. "Ne?" Sesi çatladığı için utanarak hafifçe öksürdü. Kulakları o yumuşak, hisli sözcükleri duyabilmek için resmen sızıyordu. Kalbi son şiddetle göğsünü dövüyordu.

"Tepişmek!"

Mavi kelimenin anlamını bir an için kavrayamamıştı. Hisli sözler? Yumuşaklık? Hani kitaplarda okuduğu o ağdalı laflar? Tepişmek? Gözlerini kırıştıtırırken suratının aldığı ifadeyi tahmin ediyordu. Adamın dudakları yanlarından kenarlara doğru kıvrılırken beyaz dişleri gümüş gibi parladı.

Mavi artık nasıl yumruk atılacağını biliyordu. Üzerine öyle bir saldırdı ki! Adam geriye çekilip dengesini kaybettiğinde bile durmadı. Sırtı hızla zemine çarpan adamın üzerine çıktı ve tüm hıncını almak ister gibi yüzünü hedef aldı. Fakat bilekleri sıkıca kavranmıştı.

Adam gülmekten ölüyordu. İyi! En azından mutlu ölecekti! Fakat ifadesinde acı çekiyormuş gibi bir hâl de vardı. Mavi o anda Uğur'un yaralı olduğunu hatırlayıp çırpınmaktan vazgeçse de ona bir pislîğe bakar gibi bakmaktan vazgeçemedi. Onun kahkahaları durulduğunda genç kız kesik kesik soluklar alıyordu.

"Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış! Kötü bir şey demedim ki!" Tamamen sahte bir masumlukla gözleri irileşti.

"Tepişmek dedin!" Mavi'nin yüzü abartılı bir hülyalı ifadeye büründü. "Ne kadar da harika bir kelime seçimi!"

Uğur'un gözleri hızla evin içinde dolandı. Ardından dik-katle giriş kapısına yoğunlaştı. Tekrar genç kızın gözleriyle buluştuğunda o muzipliğin yanında yoğun, başka bir duygu yer almıştı. Adam hafifçe kalçasını oynatırken kızın bileklerini çekip onu bedeninin üzerine yatırdı ve fısıldadı. "O kelime aklımdan geçenler için biçilmiş kaftan!" Kalçasını tekrar oynattığında genç kız resmen zıpladı. "Hem ben pratik adamım. Otuz kelimede değil, bir kelimede anlatırım!"

Mavi onun yüzünün bir santim ötesindeyken haince fısıldadı. "Pislik!" Sonra sevimli sevimli gülümsedi. "Bak! Ben de tek kelimede anlatabiliyorum."

Tabi tüm bu haylazlığı, adam burnunu genç kızın çenesinden şakağına kadar sürtüp derin bir nefes alırken yok olmuştu. Mavi yutkundu. Beyni yine erimiş peynire döndü. Uğur'un sesi ise durumu daha beter yaptı. "Bu koku canıma okuyor! Tam bir buçuk aydır."

Selvi Altı

Mavi ne söyleyeceğini bilemiyordu. Zaten dili de her zamanki gibi tutulmuştu. Genç kızın sert nefes alışları yüzünden yapışık göğüsleri birbirini eziyordu. Tam başını kaldırmak üzereydi ki Uğur onu kalçasının iki yanından tutarak karşısına oturttu. Mavi yine şaşkın bir halde ona bakıyordu. Adam göz kırparken diğer iki adam giriş kapısından içeri daldı. Gözleri yerde oturan Mavi ve Uğur'u buldu. Bir an dönüp birbirlerine baktıktan sonra tekrar onlara baktılar.

Levent sonunda tek kaşını kaldırarak konuştu. "Bir şey mi kaçırdık?"

20. Bölüm

Mavi, kapanmak için çılgık atan göz kapaklarını kırıştırdı. Etkileyici soğuk hava bile uykusunu açmaya yetmemişti. En fazla iki derece olduğunu tahmin ettiği hava daha kapıdan çıktığında suratına tokat gibi çarpmıştı fakat anlık bir sersemlikten fazlası olmadı. O hâlâ ayakta uyuyordu. Yüzünü yıkadığında ise ayak parmaklarına kadar titredi. Başını kaldırdığında çam ağaçlarının üzerinde öbek öbek, sanki parça parça pamukları gelişigüzel serpiştirmişler gibi duran yoğun sise baktı. Ormanın içinde kaybolsa bu siste yolunu bulamazdı. Yine de o anki öfkesine rağmen görüntünün güzelliği karşısında bir an için büyüledi.

Yarasa da -ona çok kızdığı için böyle seslenecekti- kendisi kadar etkilenmiş olmalıydı ki bu pamuk helva gibi yenilesi görünen sis bulutlarının fotoğraflarını çekiyordu. Fakat ifadesi o kadar donuktu ki insanın tüylerini ürpertiyordu. Mavi

uyandığından beri bilmem kaçınıcı kez yaptığı gibi homurdandı. Şişme montunun yakasının fermuarını çekip isteksizce ona doğru adımlar attı. Bu sabah da koşmak zorundalar mıydı? Adam sadece bir gün dinlenmişti ki dinlenmek bile denemezdi. Odun kesmek ve Mavi'nin saçını boyamak dâhil, kendine bir sürü iş bulmuştu.

Yanına vardığında her zamanki gibi arazi geçidinden çıkana kadar yürüdüler. Islak otlar eşofmanının paçalarına işliyor, ağırlık yapıyordu. Genç kız yine homurdandı. Sıcak yatakta kalmak istiyordu. Hatta daha da ileri giderek, kendine de itiraf etmekte zorlansa da sıcak güçlü kolların arasına dönmek istiyordu.

Ancak tüm gece uyuyamamasının nedeni de bu kollardı. Karanlık gece o kadar ağır, o kadar dolu ve o kadar çok vınlamayla geçmişti ki gözünü bile kırpmamıştı. Onun da uyumadığını biliyordu. Genç kız sırtını onun göğsüne dayamış, adam da onu tamamen sarmalamıştı. Kokular, nefes sesleri, kalp atışları birbirine geçmişken, isyan ve arzu dolu sessizlik kulaklarında zonklarken ve adamın koca uzantısı beline tırmanmışken nasıl uyuyabilirdi ki? Cinsel farkındalık ikisinin de üzerine karabasan gibi çökmüşken!

Sonunda Uğur boğuk, arzu dolu bir tınıyla, "Eridim, Mavi! Uyu artık," demişti. Ardından da kalçasını hafifçe oynatıp, "Ya da beni kabul et!" diye bir uyarıda bulunmuştu. Mavi donup kalmıştı.

Sesini çıkarmadan, kıpırdamadan yatmaya devam ederken tam uyumuştı ki Yarasa onu tekrar uyandırmıştı. Genç kız ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylese de işte yine yanında, hızlı bir ritimle yürüyordu.

Bir: Neden sabahın köründe koşuyorlardı?

İki: Neden bu adam bir türlü durmuyordu?

Üç: Aralarındaki cinsel farkındalıkla o gece ölürler miydi?

Yanındaki figür aniden durduğunda onun da adımları yavaşladı. Omzunun üzerinden ellerini beline koymuş olan adama baktı.

“Artık susacak mısın, Mavi?”

Genç kız kaşlarını çatmadan önce homurdandı. Ardından tamamen huysuz, aksi bir sesle, “Konuşmuyordum kil” dedi.

Adam gülerken genç kıza yaklaştı. “Evet. Konuşmuyordun. Homur homur homurdanıyorsun. Çok sinir bozucu!”

O anda her şeyden şikâyetçi olan Mavi ellerini beline koydu. “O zaman ya kulaklarına pamuk tıka ya da yalnız koş!”

Bedenleri neredeyse birbirine değecek kadar yakın duran adamın bir eli genç kızın yüzünü buldu. Yanağından kulaklarına hafif bir dokunuşla yol aldıktan sonra saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. “Koşmak zorundayım!” diye fısıldadı. “Seni de yalnız bırakamam.” Yapabileceğim bir şey yok der gibi omuz silkti.

Mavi iç geçirirken ve az da olsa adama hak verirken Uğur’un arkasında duran şeye gözleri takıldı. Daha o dehşetle fısıldarken adam omzunun üzerinden arkaya bakmaya başlamıştı bile! “Arkanda bir at var! Ama köpeğe benziyor.”

Genç adamın hoş kıkırtısı soğuk havanın içine dağıldı. “Onun ismi Kar!” Sesi keyifli, yüz ifadesi kayıtsızdı.

Genç kız usulca adamın bedenine sokuldu. “At mı? Köpek mi?”

Uğur bu defa kakhaha attı. Bu, o nadir anlardan biriydi. Keyifli olduğunda o kadar tatlı oluyordu ki Mavi bir an için kocaman köpeği unuttu. Ama bir an için!

“Bana öyle hayran hayran bakma!” Uğur’un tok sesiyle anında kızarak kendine geldi.

Boğazını temizledi. “Eve dönelim. Hâlâ orada duruyor.”

“Geçen gün sen banyo yaparken onunla tanıştık. Arkadaş olduk ve inan bana çok uysal bir köpek.”

Sesinin tınısı ne kadar güven verici olursa olsun, kimse genç kızı bu boyutta bir köpeğin uysallığına inandıramazdı. Uğur onun ikna olmadığını fark ettiğinde arkasını dönüp ilerledi ve kocaman atın yanında durdu. Aynı anda Mavi solugunu tuttu.

Kafası Uğur’un göğsüne geliyordu ve adam kesinlikle kısa boylu değildi! Uğur uzanıp hayvanın kulağının arkasını kaşırken usulca bir şeyler mırıldanıyordu. Köpek anında kendini yere atıp karnını kaşımaya için sırtüstü uzandı. Hareketi Uğur’un keyifle gülmesine neden oldu. Hayvanları çok sevdiği belliydi! Cinsleri ve türleri önemli değildi. O aylara bile sempati besleyebiliyordu.

Sis o kadar yoğundu ki onların görüntüleri sanki resimli masal kitaplarından bir kareyi andırıyordu. Yine de kimse Mavi’yi o köpeğin yanına, çevresine veya bulunduğu alanın yakınlarına yaklaştıramazdı. Köpek uysal gibiydi fakat iriydi. Tıpkı Uğur gibi!

Uğur başını kaldırıp gözlerini Mavi’ye dikti. “İkna oldun mu?”

“Hayır.”

“İnatçı!”

Genç kız omuz silkti. Adam doğrulup kendisine doğru gelirken arkasında kalan köpek hüzünlü sesler çıkarıyordu. Mavi oradan ayrılmak için acele ederek tekrar yürümeye başladı ve aniden çılgık attı. Çünkü adam başını bacaklarının arasına sokmuş, onu omuzlarına alarak havaya kaldırmıştı. İlk düşündüğü şey köpeğin sestten etkilenip etkilenmemesi olduğu için omzunun üzerinden arkaya baktı. Köpek gitmişti!

“Aklımı aldın! Ne yapıyorsun?” Mavi, beresinin üzerinden adamın başına hafifçe vurdu. Omuzlarda taşınacak yaşı çoktan geçmişti.

“Seni güvende hissedeceğin bir mesafede tutuyorum.” Uğur elleriyle genç kızın dizlerini kavrarken gülüyordu. “Oralarda havalar nasıl?”

“Soğuk. Ya oralarda?” Genç kız gülmeye başladı. Adam onu daha önce de omzuna almıştı. Ancak o zaman örümcek ağlarıyla o kadar ilgili ve adamla o kadar ilgisiz, öfke doluydu ki o anda hissettiği çocuksu neşeyi hissetmemişti.

Uğur’un dudaklarından tuhaf bir ses döküldü. “Sıcak!” Mavi’nin bedeni de, yanakları da hızla ısındı. Adam normal bir sohbetin seyrini bile istediği noktaya anında çekiyordu. Hem de tek kelimeyle! “Peki, manzara nasıl?”

Mavi gülümsedi. Aslında değişen çok bir şey yoktu. Ancak koşarken bazen nefesine ve gideceği yola dikkat etmeye odaklandığı için etrafı seyredecek durumu olmuyordu. Başını çevirip etrafı inceledi. Düzlük arazilerden geçerken yüksek çam ağaçlarının, kayalıkların sislerin üzerini aşmış tepelerini görüyordu. Ormanın içinden geçerken tuhaf sesli kuşların seslerini duyuyor, uzaklarda coşkun akan derenin sesini belli belirsiz duyuyordu. “Harika,” diye mırıldandı.

Uğur yabani otların arasındaki patika yola girdi. “Güzel, o zaman geri dönerken ben de senin omuzlarına binerim!” Sözleriyle anında zihnine görüntüler dolan genç kız kahkaha attı. “Şaka yaptığımı sanmıyorsun, değil mi?”

Adamın tamamen ciddiyetle dolu sesinde zorlandığına dair tek bir iz yoktu. Mavi, Zuzu’nun yeğenini bir kere omuzlarında taşıdığında -ki çok kısa bir mesafeydi- bile oldukça güçlük çekmişti. Şaka yapıyor olmalıydı! “Şaka yaptığımı

ğını düşünüyorum.” Sesi afallamış gibi çıkmıştı. “Hâlâ!” diye de uyarmayı ihmal etmedi.

Uğur’un dudaklarından yumuşak bir gülüş döküldü. O kadar az gülen bir insandı ki bu sıklık Mavi’de tuhaf bir hoşnutluk hissi uyandırdı. Kısa bir mesafe daha yürüdükten sonra adam fotoğraf makinesini ters çevirip kendilerine tutarken adımları durdu.

“Çeneni başımın üzerine daya ve saçlarını iki yanından sall” diye buyurdu. İsteği Mavi’ye tuhaf gelse de söylediğini yaptı. Çenesi adamın bereli başının tepesinde, saçları da iki yandan salınmış bir haldeydi. Uğur, “Bakalım mavi saç bana yakışıyor mu?” diye kendi kendine fısıldarken genç kız kıkırdadı. Adam makineyi ayarlarken genç kıza talimatlar yağdırmaya devam ediyordu. “Bacaklarını arkaya doğru kaydır ve sırtımda sabitle!”

Mavi onun isteklerini yerine getirirken bir kolunu boynuna doladı. Altta kalan saçlarını da diğer eliyle tekrar dışarı saldı. O bunları yaparken adamın hareketleri tutuklaştı. Mavi’yi taşırken aksamayan nefesi hızlanmış, genç kızın kulaklarına dolmuştu. Ardından Uğur fısıldadı. “Şu dünya üzerinde dikkatimi dağıtıp beni dünyadan şutlayabilen tek insansın!” Kendi kendiyile alay eder gibi gülüşünün ardından, “Madalyayı hak ediyorsun!” diye homurdandı.

Mavi kahkaha attı. “Homurdanıyorsun!”

“Benimle birlikte gülebildiğini fark ettiğim her seferde tökezlemekten son anda kurtuluyorum.” Mavi’nin zihni de, dili de tutulmuştu. Adamın sözlerinin anlamı aslında öylesine büyüktü ki bunu fark etmek genç kızın kalbine bir ok sapladı. O, dikkati dağılmayan bir adamdı. Bu, onun resmen hayat tarzıydı ve Mavi’nin kahkahasıyla sarsıldığını itiraf et-

mekten hiç çekinmiyordu. Adam, genç kızın sessizliğini fark ettiğinde hafifçe bacağını sıktı. "Konumunu koru!"

Genç kız tekrar çenesini onun başının tepesine koyunca adam fotoğraflarını çekmeye başladı. Sonunda bitirdiğinde Uğur, "Mavi Yarasa!" dedi. "Fotoğrafların ismi bu olsun!"

Genç kızın endişeli bakışları çıkmayı planladıkları kayalıklara takıldı. Çok dik değildi fakat yine de ürkütücüydü. Uğur onu omzundan indirdikten sonra bir süre koşmuşlardı. Yine de o gün antrenman yapmamışlardı. Onun yerine adamın aklında tamamen başka şeyler dolanıyordu.

"Biraz güven be, kızım!"

Başını çevirip hemen yanında duran Uğur'un cesaretlendirici bakışlarıyla karşılaştı. Mavi elini kaldırıp yamacı gösterdi. "Gerçekten burayı tırmanmak istediğine emin misin?"

Uğur hafifçe gülümsedi. "Sadece bir kısmını!" O da eliyle belirli bir noktayı işaret etti. "Tam oraya!"

Genç kız derin bir nefes aldıktan sonra tırmanmaya başladı. Adam da hemen arkasından geliyordu. Tıpkı daha önce söylediği gibi! Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Bunu birçok kez kanıtlamıştı. Yine de ilk defa böylesine deli bir cesarete soyunuyordu. Tırmandıkça aslında çok da zor olmadığını fark etti. Yamaç dik değil de hafif eğikti. Bunun için tırmanmak hiç sorun teşkil etmiyordu. Bir süre sonra Uğur öne doğru çıkıntı yapmış bir kayalığın üzerinde onu durdurup kendisi devam etti. O da genç kızın görebileceği bir yerde durup fotoğraf makinesini ayarlıyordu.

İşini bitirdikten sonra, "Kollarını iki yana aç!" diye bağırdı.

Genç kız söylediğini yaptı. “Başka?”

Adam güldü. “Başka bir şey yapmana gerek yok. Kalantı-
nı ben ayarlayacağım.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Seni bulutların üzerinde uçurmaya!”

“Zaten bir yerlerinden sihirli değnek çıkarsa şaşırmaya
cağım!”

Adamın kahkahasının ardından kayalar da onunla birlikte
güldüler. “Demek o kadar hayransın banal!”

“Kendini beğenmiş insanlardan nefret ettiğimi söylemiş
miydin?” Genç kız yüzünü buruşturdu. “Ayrıca kollarım ağ-
rıdı!”

“Sen benden her zaman nefret ediyorsun! Ayrıca acayip
dirdirci bir kadınsın!”

Mavi kendilerine inanamıyordu. Neredeyse bin sekiz yüz
rakımda, kayaların üzerinde fotoğraflarını çeken adamla ağız
dalaşı yapıyordu. Sonunda adam bitirdiğini anlatan bir ham-
leyle makineyi indirdi. Kısa süre genç kıızı öylece seyre daldı.
Ardından yanına inmek için harekete geçti.

Genç kız da bu fırsatı manzarayı izlemek için değerlen-
dirmeye karar verdi. Her ne kadar yükseklikten dolayı ne-
fesinin kesildiğini düşünse de arkasını döndüğünde soluğu
gerçekten içinde hapsolmuştu. Böylesine güzel, büyüleyici
bir manzara daha başka nerede vardı bilmiyordu. İnsanlar
neden tatillerini yurt dışında, Alp Dağları’nda filan değer-
lendiriyordu ki?

Sonsuzluk kadar uzun bir boşluğun içinde hareket eden
bulutlar elini uzatsa tutabilecek kadar yakındaydı. Öylesi-
ne güzel, öylesine içine çeken bir görüntüydü ki yıllarca ka-
lıp burayı izleyebilirdi. Güneş yüzünü henüz göstermişken

çınları kimi bulutların üzerinde dans ediyor, ışık oyunları gösterisi yapıyordu. Büyüleyiciydi!

“Büyüleyici, değil mi?”

Adamın kulağının dibinden gelen sesiyle yerinde sıçrayıp bakışlarını onun derin kuyularına dikti. “Nereden biliyorsun?”,

Uğur’un elleri belini kavradı. “Neyi?”

“Ne düşündüğümü?”

“Yüzündeki ifadeyi okumak zor değil!” Bir elini kaldırıp burnunun ucuna parmak ucuyla vurdu.

Mavi omuz silkerken bir dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Burası nefes kesici!”

Aniden dudaklarının üzerine değen dudaklarla dünya durdu. Hayır. Öpmüyordu. Sadece dudaklarını dudaklarının üzerinde tutuyordu. Fakat bu bile yetmişti. Nefes almak artık önemli değildi. Kayalıklar, büyüleyici bulut kümeleri ya da dışarıda kalan her şey! Oysaki sadece dudakları dokunmuştu. Nasıl oluyordu da böylesine başının tepesinden ayak tırnaklarına kadar hissedebildiği, titreten bir his bırakıyordu.

Genç kız farkında olmadan ona sokulduğunda Uğur’un dudakları hareketlendi. Elleri belini sımsıkı kavırıyor, bedenleri birbirini tamamlıyor, dudakları artık yaşanmış ne varsa onu ardında bırakmaya zorluyordu. Dişleri de hafif ısırıklarla devreye girdiğinde Mavi’den geriye hiçbir şey kalmamıştı. Aklı tıpkı bulutlar gibi bembeyaz, dumanlı olmuştu. İster istemez adamın hırçın dudaklarının çağrısına cevap verip dudaklarını araladığında Uğur hızla geri çekilip alnını alnına dayadı. Nefes nefeseydi. Mavi de nefes nefeseydi.

Konuştuğunda Uğur’un boğuk sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Genç kızın başı hâlâ döndüğü için sorduğu soruda bir anlam bulamadı. “Neyi?”

“Bana kendimi bile unutturmayı başarmayı?” Adam onu biraz daha bedenine bastırdı. Başını hafifçe geriye çekerek genç kızın bir yangının kıvılcımını hatırlatan bakışlarıyla buluştu. “Olduğumuz yere bir bak!” Başını iki yana salladıktan sonra parmaklarını genç kızın parmakları arasından geçirdi. “Dayanılmazsın, kızım!”

Mavi onun sıkı tutuşundan destek alarak kayalıklardan kolayca inmeyi başardı. Daha sonra Uğur çektiği fotoğrafları makinenin minik ekranından ona gösterdi. Genç kız heyecanlanmıştı. Adam resmen profesyonel bir fotoğrafçıydı. Genç kız kayalıkların ucunda duruyor, kendini boşluğa bırakıp arkasındaki bulutların üzerine düşüyormuş gibi görünüyordu. Sonra Mavi, hiç yer değiştirmedeği halde onun doğru açısıyla sanki bulutların içindeymiş gibiydi. Kimi fotoğraflarda ise sadece yüzü vardı. Berenin altındaki mavi saçları yüzüne savrulmuş, yüzünde heyecanlı bir ifade... Çok güzel ve başarılı fotoğraflardı.

Uğur makineyi indirip tekrar elini kavradı. Ardından tembel adımlarla eve doğru yürümeye başladılar. Sonbahar güneşi tepeye doğru yükseliyor, çamların arasından göz kırpyordu. Isıtmıyordu fakat görmek bile sıcak hissetmeye yetiyordu.

“Yeteneğin beni hep şaşırtıyor!”

“Neden?” Adamın sesi şaşkıncı.

“Bilemiyorum. Senin gibi biri...” Doğru kelimeleri bulabilmek için biraz duraksadı. “Yani dışarıdan bakıldığında soğuk ve duygusuz görünüyorsun.” Adamın yüzüne dikkatle baktığında gözlerindeki kindarlığı saklamaya gerek duymadı. “Ki soğuk ve duygusuz olabildiğin anları biliyorum. Hatta

bu, şu anda elini tuttuğum için suçluluk duygusuyla savaşmama neden oluyor.” Adamın parmakları destek verircesine elini daha da sıkarken içine çektiği soluk hüznüydü. Onunla yaşadığı her saniyede bu duyguyu beraberinde taşıyacaktı. Ne görmezden gelecek ne de bunun, onu içine almasına izin verecekti. Fakat hep o suçluluk yanında olacaktı. “Yine de fotoğraf çekerken ya da çekeceğin kareye odaklandığında gözlerindeki o parıltı... Tuhaf geliyor,”

Adamın gülümsediğini göremese de hissetmişti. “Belki de ailemden bana kalan ender şeylerden biridir. Babam bir ressamdı.” Hafifçe güldü. “Aslında resim öğretmeniydi fakat çalışmaları benim için mükemmelin ötesindeydi. Çalışmalarını çok küçük yaşlarda görmüştüm. Ancak her çizgisi beynime kazınmış durumda ve hâlâ mükemmel bir ressam olduğunu düşünüyorum. Sanata olan düşkünlüğüm belki de ondan ileri geliyordur. Ayrıca tarihe de ayrı bir düşkünlüğüm var. Sanırım bu da annem tarih öğretmeni olduğu içindi.”

Çalılıkların ortasındaki patika yola geldiklerinde onu bedeninin önüne geçirdi ve iki eliyle belini kavradı. O anda Mavi’nin aklında tamamen başka sorular dolanıyordu. Eyüp’ün ona anlattıkları kafasının içinde kocaman bir çan gibi çınlayıp duruyordu. Mavi’nin babasını öldürmek isteyenler bu adamın ailesini de öldürmüşlerdi. Ve adam onlarla çalışmaya devam etmişti. Kendisi onunla olmakta zorlanmıştı. Daha birbirlerinin isimlerini bilmedikleri anda bile hisleri yoğun ve güçlüydü. Bakışı, dokunuşu, bedenleri arasındaki mesafe ne kadar azalırsa o etki alanının çarpışması... Ve ona olan kızgınlığı, öfkesi, nefreti ve en çok da kırgınlığı! Tüm bunlar bir savaş alanında gibi kıran kırana çarpışma içindeydi. Kazanan aşk olmuştu. Yine de diğer duygular ağır yaralı da olsa onunla birlikteydi.

Ama o nasıl başarmıştı? Hislerini derinlere gömüp nasıl yoluna devam edebilmişti?

“Nasıl devam edebildin?”

Adam her zamanki gibi onu kelimelerle uğraştırmadan ne sormak istediğini anında anladı. “Ne kadar gevezeler, öyle değil mi?”

Genç kız gülümsedi. “Senin aksine! Ayrıca inkâr etseler de sana hem saygı, hem de sevgi duyuyorlar! Seni arkadan vurmaları için onları kıskırttığım halde senin yanında olma-ya devam ettiler.”

“Şimdi beni ağlatacaksın! O, ikisinin de bana ihtiyacı olduğu içindi. Eğer çıkış yolu sende olsaydı mutlaka senin yanında yer alırlardı.”

“Sorumdan mı kaçyorsun?”

Uğur iç çekti. “Kısmen! Bu, konuşmak için hevesli olduğum bir konu sayılmaz.” Onun bu konuda konuşmayacağını düşündürecek kadar uzun bir süre geçti. Bu sırada patikadan çıkmış, yan yana ilerleyerek tekrar geniş düzlüklerden geçiyorlardı.

“İlkokul ikinci sınıftayken, Milli Eğitim Bakanlığı kapsamında, öğrencilerin gelişimini izlemek adına tüm ilkokullarda öğrencileri çeşitli testlere tabi tutmuşlardı. Belirli aralıklarla buna hâlâ devam ediyorlar. Çok fazla kâğıt, üzerlerinde çok fazla soru vardı. Şekillerden ve resimlerden ibaretti. Yedi, sekiz yaşındaki çocuklar için oldukça zorlu ve can sıkıcı bir işti. Aslında hafıza, pratik zekâ, kavrama ve dikkat yeteneklerini ölçüyorlardı. Okul idareleri ve öğretmenlerin de beklediği gibi öğrenciler bu testlerde başarısız olmuştu.”

Uğur her sabah âdet edindikleri gibi dağlardan kıvrıla kıvrıla akarak gelen ve doğal bir tasın içine dökülen kaynak suyunun yanında durdu. Elleri suya daldırıp dudaklarına

götürdü ve birkaç yudum içti. Mavi daha önce kendine itiraf edememişti fakat o anda kabullendiği gibi adamın su içerkenki hareketlerinde bile bir farklılık vardı. Ademelması yu-karı kalkıp inerken genç kıızı resmen sıcak bastıyordu. Bunun için o da oyalanmadan buz gibi, tadını başka hiçbir şeyden alamayacağı sudan birkaç yudum içti.

Başını kaldırdığında adam tuhaf bir ifade ile kendisine bakıyordu. Genç kız bakışlarının anlamını okuyamıyordu. Ama içgüdüleri çoktan bedeninin hızla ısınmasına neden olmuştu. Uğur, başparmağı ile dudağının kıyısında kalan nemi hafifçe sildi. Ardından Mavi'nin kalbini hoplatarak dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "Dayanılmazsın!" Fısıltısının ardından genç kızın kendinden geçmiş ifadesine hafifçe güldü.

Mavi daha kendine gelememişken tekrar elini tutup onu yönlendirdi. Daha önce konuştukları konuyu unuttuğu için adam konuşmaya başladığında bir an için kafa karışıklığı yaşadı.

"Ben testleri geçtiğime emindim. O kadar kolay gelmişti ki verilen süreden çok daha önce bitirmiştım. Fakat öğretmenime sorduğumda kimsenin geçemediğini söyledi. Hatta aptal testlerle öğrencilerin kafalarını karıştırdıklarını söyledi. Aylar sonra bir akşam anne ve babama iyi geceler dileyip odamdaki yatağıma yattım. Uyudum. Gözlerimi açtığımda tamamen başka yerdeydim.

Benim gibi sekiz çocuğun daha bulunduğu, yatakhane gibi bir yerde! Kısa bir an için tutulup kalmıştım çünkü korkuyordum. Sessizdik. Kimse ağlamıyordu, dikkat çekmekten korktuğumuz için kıpırdamıyorduk da! Onların gözlerinde kendi yansımamı görüyordum. Ürkeklik, bize ne olacak korkusu ve annemi istiyorum haykırışı! Bize göre dev olan

adamlar gelip bize zarar vermeyeceklerini, uslu durursak her şeyin daha kolay olacağını söyledi. Yemek verdiler. Doktorlar gelip bizi muayene ediyordu.

Daha gözlerimi orada açtığım ilk dakika kaçmayı zaten kafaya koymuştum. Sonrasında da bu kararımdan dönmedim. İkinci gece yatakhaneinin tuvaletine girip bekledim. Kaldığımız alanın kapıları kilitliydi. Pencereilerin ardında demirler vardı. Kaçabileceğimiz tek bir açık nokta yoktu. Bunun için sabah kahvaltısının zamanını bekledim. Kahvaltı için uykudan uyandırılıyorduk. Kapıyı açtıkları anda ben dar tuvaletin fayanslarına tırmanıp kendimi yukarıya, kapının hemen tepesine sabitledim. Yani tamamen içeri girip arandıktan sonra beni fark edemeyeceklerdi.”

Taş evin arazisinin girişinde durdular. Adam, Mavi’yi belinden kaldırıp kalın kalasların üzerine oturtuttuktan sonra kendisi de yanına oturdu. Genç kız, bu anlattıklarını diğerlerinin duymasını istemediği için orada durduklarını düşünüyordu.

Onun konuşmasını beklemesi gerektiğini biliyordu fakat dayanamadı. “Kaçabildin mi?”

Uğur dirseklerini dizlerine koymuş, ellerini de birleştirmişti. Başını onaylarcasına salladı. “Fakat kaçmamış olmayı dilerdim! Kahvaltıyı getiren elemanlar beni bulamadıkları için paniklemiş, kapıyı da kilitlememişlerdi. Bir iki çocuk da böylelikle kaçmaya çalıştı. Ama ben bu riske giremezdim. Tamamen odanın tasnif edilmesini bekledim. Ayaklarım ağrıdan kopmuş, aç olduğum için de güçsüz düşmüştüm. Herkesin odadan çıkmasını bekledikten sonra yere inip beklemeye devam ettim.

Gece yarısı sessizce çıktım. Kaldığımız yer koru içinde, villa tipi bir evdi. Mutfak penceresinden kaçtım. Gecenin

ıçine daldım. Çok sessiz hareket ederek ve sürekli gölgelerle kalarak etrafta dolaşan insanların çevresinden dolanarak koruya daldım. Uzun yürüyüşümün ardından bir otoyola çıktım. Daha çok otuz dört plakalı araçlar olduğu için İstanbul'da olduğumu düşünüyordum ama emin de olamıyordum.

Bariyerlerin arkasından yol boyunca yürümeye devam ettim. O an ne yapacağımı bilmiyordum. Ancak bir dinlenme tesisine girdiğimde gerisi kolaylıkla gelmişti. Sivas otobüslerinden birine kendimi aldırmaı başariş ailemin yanına geri döndüm.”

Uğur yine duraksadı. Ellerini iki yanına koyup üzerine oturdukları kalasları sıkıca kavradı. Başını gökyüzüne çevirdiğinde yüzündeki gülümseme öylesine acıydı ki genç kız yutkunmak zorunda kaldı. Adamın bakışları tekrar onu buldu. “Onlar yıkılmış görünüyorlardı. Annem de, babam da iki günde sanki yaşlanmıştı. Ancak beni gördüklerinde o kadar mutlu olmuşlardı ki! Annem bütün gece yüzümü öptüğü için suratımda kızarmayan tek nokta kalmamıştı.” Sessizce güldü. “O gece yanımda yattı. Bana aramıza yeni katılacak olan kardeşimden bahsetti. Ertesi gün ise babama her şeyi anlattım. Gördüğüm yüzleri dikkatle tarif etmemi istedi. Hafızam çok kuvvetlidir! Gördüğüm bir şeyi kolay kolay unutmam ve dikkat yeteneğim de onunla yarışır. Babam da kendi yeteneğini kullanarak robot resimlerini çizecekti ve çizmişti del

Babam daha polise gidemeden sivil yetkililer evimizi ziyaret etti. Hiç şüphelenmedik! Her şeyi olduğu gibi anlattık. Resimleri gösterdik. O gece evimizde yangın çıktı. Her nasılsa ben kurtulmuştum. İtfaiyeciler prizden kaynaklanan bir sorun olduğunu rapor ettiler. O zaman inanmışım. Bu

kadar tesadüfün bir araya geleceğini ummamıştım ki daha çocuktum ve ölümlerinin şoku yüzünden aklımı kullanamıyordum.

Amcam beni yanına almak istedi. Ancak buna müsaade edilmedi. Doğrudan çocuk yetiştirme yurduna verildim. Orada dört ay kadar kaldıktan sonra adamlar tekrar beni almışlardı. Bu defa yasal yollardan! Öyle ya da böyle sonunda onlarla iddim ve ne kadar çabuk kabullenirsem o kadar iyi olacağını düşündüm. Geceyi bekleyip kaçtığım için de bana Yarasa adını vermişlerdi. Üfleyle üfleyle onları uyuttuğumu düşünüyorlardı. Sanırım hiçbir şey yapmadan basit bir planla onlardan kaçtığım için uyutulduklarını düşünüyorlardı. Yarasalar da öyle yaparmış! Kanı emmeden önce ısıracakları bölgeyi uyuşturmak için üflerlermiş! Kısa süre içinde de eğitimler başladı. Özel öğretmenlerle derslerimi öğreniyordum, kalan zamanda da çoğunlukla fiziksel eğitim yapıyorduk. Sonra fiziksel eğitimler ağırlaştırıldı, bazen yemek bile yemeden uykuya dalıyordum.”

Kalasin üzerinden atlayıp genç kızı da belinden kavrayarak indirdi. Ardından geçidi kaldırıp Mavi'nin geçmesini bekledi. Mavi'nin boğazında bir yumru vardı. Ne kadar iterse itsin bir türlü gitmiyordu. Kalbinin üzerini sanki bir hüznün zarı sarmıştı ve giderek katılaşıyordu. İçten içe onun da kendisiyle aynı acıyı paylaşmış olmasından haz alacağını düşünmüştü. Fakat hiç de öyle olmamıştı. Mavi merhametli ve vicdan sahibi bir insandı. Her ne olmuş olursa olsun kimse'nin ailesinin cayır cayır yanmasından zevk alamazdı!

“Ne zaman anladın?”

Uğur hafifçe güldü. “Unuttuğunu sanmıştım!”

“Hayır. Merak ediyorum. Ne zaman anladın ve bunu bilerek yola nasıl devam edebildin?”

“İçten içe hep biliyordum. Askere gidip bir süre komando timinin başına geçecek ve operasyonlara katılacaktım. Ama ondan önce bilmek istiyordum. Liderlerimizden Hürmet’in adresini bulup bir gece kapıdaki korumaları dâhil uyutup sıcak yatağında boğazına çöktüm. Çok korkmuştu. Artık küçük bir çocuk değildim. Eğitilmiş bir makineydim! Robot resimler yüzünden ailemi ortadan kaldırmak zorunda olduklarını itiraf etti. Ben de o gece onu ve yaşadığı evin içindeki herkesi yakmaktan mutluluk duyacağımı itiraf ettim. Tüm ailesini!”

Adımları durduğunda Uğur bedenini Mavi’ye çevirdi. Bir elini genç kızın ensesine koyup onu usulca kendisine çekti ve sıkıca sarıldı. Sanki o anda tüm ihtiyacı olan buymuş gibi! Genç kızın kolları da kararsızlıkla onun beline dolandı. Kararsızdı çünkü ona bu durumda destek olmak istemiyordu. Bir tarafı onu itmek isterken, diğer tarafı adamı göğsüne yaslayıp sevmek istiyordu. Adam aniden bir adım geri çekildiğinde genç kız elini kolunu nereye koyacağını bilemeyerek sarsakça onunla birlikte yürümeye başladı. Sarsılmıştı! Yaşadıkları bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazlasıydı. Yine de işte sapasağlam yanında duruyordu. O, güçlü bir adamdı.

“Bana söylediği tek şey ‘mecburduk’ olmuştu. O anda bir karar vermem gerekiyordu. Çünkü biliyordum. Ben de o ana kadar mecbur olduğum birçok şey yapmışım. Bunu isteyerek yapmazsın! Sadece olması gereken o olduğu için yaparsın. Ya yoluma devam edecektim ya da herkesi ve her şeyi yok edecektim. İkisinin de bir amacı vardı ve karar vermek zordu. Teşkilatın amaçları, nitelikleri ve görevleri belki şahsi olarak bana bir fayda getiriyor olabilir ama ülkeme çok faydası vardı. Benim şahsi intikamımla vereceğim zarar birçok kişinin yıkımı olacaktı. Ben, üstün yeteneklerim için

seçilmiştim. Fakat kaçtığım için de ailemin sonunu getirmiştim. Benim dışımda kimsenin ailesine zarar gelmemişti. Bunun için de kabullenmeyi seçtim. O günden beri de Hürmet benden nefret ediyor.”

Duş kabinin yanında tekrar durdular. Adam sanki soru sormasını istemiyor gibi uzak davranıyordu. “Sen gir, ben de sıcak su getireyim.” Sözlerinin ardından arkasını dönüp ilerledi.

Mavi’nin göğsü sıkışıyordu. Yüreğinin ortasına kocaman bir ağrı çökmüştü. Bunu istemiyordu. Kendi ağırlıkları, sırtındaki kamburu ona yeterken adamın acısını da taşımayı istemiyordu. Ancak o sancının da göğsünün içinde kendine usul usul yer bulduğunu biliyordu. Ona olan hisleri öylesine kuvvetliydi ki korkuyordu. Tamamen kapılıp gitmekten, kendini unutmaktan korkuyordu. O, yüzünü astığında çaresiz kalacağından korkuyordu. Bunun yaklaştığının farkındaydı. Anlattıklarının onu böylesine darmaduman edişinin sadece vicdanı ve merhametiyle bir ilgisi yoktu. Uğur’la ilgisi vardı.

Daha onu kabullenmeden bile yalnızlığı Mavi’nin içinde sızlıyor, güldüğü zaman genç kızın kalbinin dudakları kıvrılıyordu. Mavi onda kaybolmaktan korkuyordu.

21. Bölüm

Tamamen elektronik cihazlarla dolu odanın içindeki oval masanın etrafını çevrelemiş olan, hepsi iri yarı ifadesiz suratlı ve gelecek emirleri bekleyen adamlar; karşılarındaki ekranın önündeki iki kişinin tartışmasını izliyordu.

Hürmet'in amansız bakışları, biraz daha ileri giderse Orhan'a gerçekten zarar verecekmiş gibi karanlık bir öfke yayıyordu.

Ancak Orhan hâlâ konuşuyor, hâlâ Yarasa'nın tarafını tutuyordu. Bunun için masanın etrafını çevrelemiş adamlar da ona içten içe kızılıyordu. "Olası tüm kaçış noktalarını haftalardır tutuyorsun! Bir değişiklik yok. Sana daha kaçınıcı kez söyleyeceğim. O gitti. Çoktan yurt dışına kaçtı. Artık rahat bırak onu! Kızın da konuşmayacağı belli oldu. Tüm imkânlarımızı seferber ediyor, bizi güçten düşürüyorsun. Daha önemli meselelere odaklanman gerekiyor!"

Hürmet onun burnunun dibine kadar girdi. Sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak, “Sen öyle san!” dedi. “O herif burnumuzun dibinde geniş geniş takılıyor. İstanbul’da bile olabilir. İki adım ötemizde olabilir ve bizi uzaktan izleyip halimize gülüyor olabilir. Onu bulacağım!”

Orhan’ın dudaklarından alaylı ve küçümser bir gülüş fırladı. “Tek derdin onun, seni iki kere -ki bu da üçüncü oluyor- alt etmiş olması! Sadece gururuna yediremiyor ve imkânlarımızı, kaynaklarımızı şahsi meselen için kullanıyorsun. Bu bir suçtur!” İşaret parmağı delercesine Hürmet’in göğsünü buldu. “Konu burada kapanmıştır! Yoksa hakkında soruşturma başlatmak zorunda kalacağım!”

Hürmet’in bakışları kararırken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. “Sen ne dediğinin farkında mısın? Ona olan sempatin de senin gözlerini kör etmiş! Yarasa hepimizi ifşa edecek, operasyonu çökertebilecek bir kızla beraber! Sırf aklını kıza taktığı için her şeyini hiçe saydı. Bir kelimesine bakmadığını nereden biliyorsun? Kız onu parmağında oynatabilir! Sonuçta Yarasa, onun babasını öldürdü. Asla güvenemeyiz ve bunu sen de biliyorsun!” Yumruklarını sıkıp bıraktı. “Ve Yarasa bize ihanet etti. Hiçbir şey için değilse bile bunun için cezasını çekmek zorunda! Ayrıca o iki tedarikçiye de kendisinin seçip, bize haklarında hiç bilgi vermemesi de ayrı bir sorun! Bu sana hiç şüpheli gelmiyor mu? Elimizde sadece alt tabakanın anlattıkları var. Ama onlar bizim hakkımızda çok şey biliyorlar. Yarasa belki de bunu bizden intikam almak için tasarladı!”

Orhan başını iki yana salladı. “Konu kapanmıştır. Daha fazla Yarasa’nın peşine adam takmak yok. Bu işi aklından tamamen çıkar ve aramıza dön!” Daha fazla bir şey söylemeye gerek duymadan kritik odasını terk etti.

Hürmet bir süre sessizce arkasından baktı. Ardından masanın çevresindeki adamlara tek tek baktı. "Benimle olmayan şimdi çıkıp gitsin!"

Sekiz kişiden üçü anında ayaklandı ve sessizce odayı terk etti. Hürmet onların arkasından küçümser bir bakış attuktan sonra diğerlerine yönelik konuşmaya başladı. "Kızın, arkadaşını aldırın. Zihninde hiçbir şey kalmayana kadar onu iliklerine kadar korkutun. Sonra da birkaç program ayarlayın ve ağlayarak arkadaşını aradığını, onu merak ettiğini, hayatından endişe duyduğunu söylemesini isteyin. Sonra da bekleyin. Eğer Türkiye'de kalmışlarsa -ki ben buna eminim- Mavi bu çağrıyı yanıtsız bırakmayacaktır. Siz sadece Zuhâl'i takip edin. Telefonlarını, sanal hesaplarını, e-posta adreslerini! Annesine dahi ulaşılabilircek tüm numaraları ve elektronik adresleri! Hepsini!" Bir baş hareketiyle çıkmalarını emretti.

Son adamın da çıkışının ardından kapı kapandı. Hürmet kendini masanın çevresindeki sandalyelerden birine bıraktı. Parmakları hafifçe şakaklarını ovmaya başladı. Yarasa ekibe katıldığı günden beri resmen kâbusu olmuştu. Evet, o gerçekten en iyisiydi. Bir daha onun gibi bir eleman bulamayacaklarını kendisi de biliyordu. Ancak evine girdiği o geceyi asla unutmamıştı. Hürmet yatağında otururken o, karanlığın içinde odanın ortasında bir şeytan gibi bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu. Hürmet'in hayatı onun karar vermesine bağlıydı. O saniyeleri hatırladıkça hâlâ içinde bir nokta titriyordu. Kızları o hafta sonu kendisini ziyarete gelmişlerdi. Yarasa önce onu -tabi Yarasa da o anı zevkle izleyecekti- sonra evi yakmaktan bahsedip duruyordu. Kendisi için çok korkmamıştı. Ama kızlarına bir şey olacak olması aklını kaçıracak gibi olmasına neden olmuştu. O anda çaresizliğin

ne demek olduğunu öğrenmişti. Sırf bunu öğrettiği için Yara'sa'nın hakkından gelmek istiyordu. Ve gelecekti del!

Taş evin içinde gergin bir hava hâkimdi. Uğur şiddetle yağın yağmurun altında odun kırmaya çıkmıştı. Kullanacakları odun azalmıştı. En azından gece boyu yetecek olanın kırılıp sobaların arkasında kurutulması gerekiyordu. Mavi özellikle çıkıp adama bakmıyordu. Fakat diğerleri içeri girip çıkarken aralanan kapıdan görebildiği kadar görmeye çalışıyordu. O kadar seri hareket ediyor, o kadar kolay kesiyordu ki insan bu işi kendisinin bile yapacağını düşünebilirdi. Ancak öyle değildi. Bir keresinde denemiş ve ağır baltayı yukarı kaldırdığında neredeyse bacaklarının arka kısmını kesecek gibi arkaya devrilmişti.

Elbette Uğur onu hemen yakalamıştı. Sonra da uzun süre gülmüştü. "Demek ki neymiş? Odun kesme işi biz erkeklerin işiymiş!" demeyi de ihmal etmemişti. Mavi o anda baltayı onun kafasına geçirmeyi ciddi ciddi düşünmüştü.

O andaki gerginlik ise tamamen başka bir konuydu. İç çekerken ayağa kalktı. Hareketsiz kaldıkça daha çok üşüyeceğini bildiği için oyalanacak bir şeyler bulmaya karar verdi. Kek yapabiliirdi. Hem zihninin başka tarafa -onu huzursuz eden düşüncelerine- kaymasını engellemiş olur, hem de biraz kemiklerinin ısınmasını sağlardı. Sürekli sobanın yanında oturdukça uyuşukluk halinden kurtulamıyordu. İçindeki huzursuzluk devam ederken de bu uyuşukluk hali hiç hoş değildi.

Tek sıkıntısı ne zaman kek yapmaya kalksa kuzine sobasının ısını bir türlü ayarlayamıyor oluşuydu. Ya hiç ka-

barıyor ya da kekin üzeri kömür gibi olsa da içi pişmemiş oluyordu. Malzemelerini kontrol ettiğinde alışveriş yapılmasının gerektiğini fark etti. Yine de kek için yeterli malzemesi vardı. Un paketini eline aldığı anda arkasından bir inleme duyuldu.

Levent, “Kek mi yapacaksın?” diye sordu. Sesi ağlamaklı çıkmıştı.

Mavi ona omzunun üzerinden uyaran bir bakış attı. “En azından deneyeceğim!” diye sinirli bir sesle cevap verdi.

“Başka bir şey denesene! Yine aç kalacağız!”

“Kalk kendi yemeğini kendin yap.”

“Burada iş bölümü yapıyoruz ve artık yemeklerin sana düştüğünü biliyor olmalısın!”

Genç kız ona cevap vermedi. Levent sözlerine rağmen yine de ayağa kalkmış, yanına gelmiş ve neler yapabileceğine bakmak için homurdanarak malzemeleri karıştırıyordu. Yemek yapmak bazen gerçekten büyük sorun oluyordu. Çok fazla dikkat çekmemek için Çambaşı’na her zaman gitmiyorlardı ki Mavi zaten hiç gitmemişti. Ancak anlattıklarına bakılırsa orası tam bir kasabaydı. Turist sezonu ne kadar kalabalık geçerse kış mevsimi de bir o kadar ıssız oluyordu. Fakat artık kayak tesisi çalışmaları yapılmaya başlanmıştı. Bazı turistler hâlâ gelmeye devam ettiği için en azından alabalık çiftliği gibi yerler kar yolları kapayana kadar sezonu kapatmıyorlardı.

Buzdolabı olmadığı için koruyamayacakları hiçbir şeyi fazla almıyorlardı. Ancak o gün içinde tüketebilecekleri kadar alıyorlardı. Dışarı ne kadar soğuk olursa olsun etler ya bozuluyor ya da gece hayvanlarının yemeği oluyordu. Bunun için beyaz et ihtiyacını balık tutarak karşılıyorlardı. Fakat koşuya bile çıkamadıkları bu havada balık tutmak akıl kârı değildi.

“Eğer güzel olursa sana tek bir lokma bile vermeyeceğim!” Mavi, Levent’e takılmayı seviyordu çünkü çok çabuk oltaya geliyordu.

Adam, genç kıza yandan bir bakış attı. “Benimki zaten güzel olacağı için şimdiden senin yiyemeyeceğini söyleyebilirim.”

“Göreceğiz!”

Genç kız keki daha bir hevesle yapmaya başladı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın gerginlik ensesine yapışmış bir böcek gibiydi. Gece yine gergin, huzursuz ve farkındalıkla geçmişti. En ufak bir ses bile sessizliğin içinde bomba gibi patlıyor, en ufak hareket uyarılmalarına yetiyordu. Mavi kendisine bunu sorup duruyordu. Daha önceden de birlikte yatıyorlardı. Fakat artık ona karşı koymak zordu. Özellikle de Uğur onu öptükten sonra!

Tamamen savuran, yok eden ve bedenlerini ateşe salan bir öpücüktü. Güya adı iyi geceler öpücügüydü! Adamın onu tutuşunda hem şefkat, hem tutku, hem de sahiplenme vardı. Dudaklarını dudaklarından zorlukla ayırdığında daha ileri gitmek için hamlede bulunmamıştı. Mavi’nin henüz hazır olmadığını biliyordu. İkisi de çok gergindi, ikisi de tüm duyuları açık haldeydi ve ikisi de gerçekten bitik durumdaydı. İradeleri dışında onlara dair her şey birbirinin içine geçmiş, karmakarışık olmuş durumdaydı. Bu gerginliğe, yoğun isteğine, bedenleri yan yana geldiğinde aklının başından uçup gitmesine rağmen genç kız ne zaman hazır olacağını da bilmiyordu.

Her ne kadar Uğur onu asla ama asla zorlamasa da, ona saygı duysa da yanından bir süre sonra kalkmıştı. Gaz lambasını yakmış, silahını temizlemeye başlamıştı. Mavi yattığı yerden onu izlemiş, o ise genç kıza dönüp bir kere bile bak-

mamıştı. Tamamen odaklanmış bir şekilde silahını parçalara ayırmış, onları temizlemeye kendini vermişti. Ya da sadece öyle görünüyordu.

Mavi'nin uzun süre sonra hâlâ uyumadığını fark ettiğinde yine ona bakmadan, "Uyu, kızım! Sakinleştiğim zaman dönüp seni ısıtacağım!" demişti.

Genç kız onun sözlerine uyacaktı. Ama ondan önce bir soru sordu. "Neden böyle oluyor? Yani daha önce..." Sözlerinin devamını getiremedi.

"Elde edemeyeceğini düşündüğün bir şey için uğraş vermezsin. Zaten senin olmayacaktır, bunun için karşı koymak kolaydır. Fakat umut doğarsa... Tüm barikatların yıkılır ve hedefe kilitlenirsin." Derin bir iç çekti. "Uyu, kızım!"

Zordu. Ancak Mavi düşüncelerinin içinde boğulurken uykuya dalabilmişti. Ona iki sebepten karşı koyuyordu. Birincisi: Uğur'un da tahmin ettiği gibi tamamen onun olursa ona karşı savunmasız kalacaktı. Ardından suçluluk duygusu onu yiyip bitirecekti.

İkincisi: Daha önce yaşadığı kötü deneyimdi. Bora ile yaşadıkları o kadar da güzel değildi. Hatta hiç hoşuna gitmemişti. Öpüşme faslı iyiydi fakat geri kalan her şey Mavi'nin bitmesi için yalvarmasına neden olmuştu.

Bora ile bir şeyler yapmaktan hoşlanmıştı fakat cinsel birleşmeden hiç hoşlanmamıştı. Hatta nefret etmişti. Daha sonra adam kendisini sahiplendiği için de bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağını düşünmüştü. Ancak Bora ve Ersin'e karşı hissettikleri, Uğur'a hissettiklerinin yanında cılız bir titreşimin dışında bir şey değildi. Yeni yeni fark ediyordu ki onlarla arkadaş olabilirdi. Onlar arkadaşken iyilerdi. Fakat sevgili olmak bir hataydı. Her ikisiyle de!

Çünkü biliyordun. O kişiyi gördüğünde sen ne söylersen söyle bedenini, ruhun ve onu bulduğunu fark eden tüm sistemin sana uyarı veriyordu. Sadece kabullenmek uzun sürüyordu. Ne olduğunu anlamıyordun ki! Sadece seni bu hale getirebilen birinden ürküyordun.

Uğur ona bir kere dokunmaya kalksa Mavi tepeden tırnağa titriyor, midesinden başlayan o yoğun sarsıntı anında tüm bedenini kaplıyordu. Ilık bir şey bedenini yıkar geçerken sonrasında bir ateş topu onu kavuruyordu. İşte tam olarak bunları hissediyordu. Ve biraz da bu yüzden korkuyor olabiliirdi. Ama bundan tam emin değildi.

Kapı açıldığında önden Uğur, arkasından Eyüp içeriye girdi. Eyüp, Elmalılı bir kadının yaptığı ev yağurdunu almak için gitmişti. İkisi de sıtılsıklamdı. Uğur'un bakışları Mavi'nin önündeki kek harcıyla dolu kaba kayınca dudagının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Kek mi yapıyorsun?"

Genç kızın yüzü asıldı. "Sen de mi dalga geçeceksin?"

Genç adam üzerindeki ıslak yağmurluğu çıkarıp yanına geldi. Yüzüne bulaşmış un lekelerini parmaklarıyla temizledi. "Evet." Ardından dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle, "Ancak istersen daha önce dalga geçeni senin için pataklayabilirim!" diye fısıldadı.

Arkalarından Levent hemen lafa karıştı. "Ve Levent'i kalp krizinden kaybettik."

Genç kız onun sözlerine gülerken Uğur pek umursamış gibi görünmedi. Tek kaşını kaldırmış Mavi'nin yüz hatlarını inceliyordu. "Peki, öğle yemeğini dışarıda yemeyi teklif etsem bizi kabarmayan kek işkencesinden kurtarır mıydın?"

Mavi yüzüne yansıyan gülümsemenin ve heyecanla gözlerinin parlamasının farkında bile değildi. Fakat karşısında

duran adam öyle farkındaydı ki dudaklarını esir almamak için dişlerini sıkarak zorunda kalmıştı.

“Gerçekten dışarıda yiyebiliyor muyuz?”

“En azından bugün için! Alabalık Çiftliği’ne gideceğiz!”

Genç kız yumruğunu havaya kaldırdı. “Yaşasın!” Ardından omzunun üzerinden Levent’e bakıp tek kaşını havalı havalı kaldırdı.

Levent suratını ekşitmişti. “Bu haksızlık! Biz neden hep kendi yemeğimizi kendimiz pişirmek zorunda kalıyoruz?”

O an Eyüp’ten bir dirsek yedi. “Bizim zaten yapılacak işlerimiz vardı.”

“İşimiz filan yok. Resmen arkada bırakıyoruz.”

“Mal ya, tam mal!” Eyüp bu kez de Levent’in alınına şap-lak attı. “Bırak biraz yalnız kalsınlar!” diye fısıldadı.

Fakat herkes duymuştu. Mavi’nin umurunda değildi. Daha odaya gireli iki dakika olmuştu ki tamamen hazır bir şekilde dışarı çıkmıştı. Evet, bulundukları yeri seviyordu fakat dışarı çıkmak, farklı yerler görmek iyi gelecekti.

Uğur onun tamamen giyindiğini fark ettiğinde güldü. “Bu ne hız?”

“Ya kararından dönersen?”

“Eğer bir karar verirsem asla dönmem!” Genç kızın burnunun ucuna hafif bir fiske vurup o da giyinmek için odaya girdi.

Dakikalar sonra dışarı çıktı. Mavi’ye bakmamış, eğilip botlarının bağcıklarına düğüm atmaya girişmişti. Genç kız ise yutkunduktan sonra gözlerini bir saniye kırpmadan ona bakıyordu. Üzerine kalçasının dibinde biten bir kaban giymiş, içine siyah boğazlı bir kazak geçirmişti. Boynundan sarkan siyah atkısı, kalın kumaştan pantolonu ve botlarıyla baştan aşağıya her zamanki gibi siyahtı.

Çünkü biliyordun. O kişiyi gördüğünde sen ne söylersen söyle bednin, ruhun ve onu bulduğunu fark eden tüm sistemin sana uyarı veriyordu. Sadece kabullenmek uzun sürüyordu. Ne olduğunu anlamıyordun ki! Sadece seni bu hale getirebilen birinden ürküyordun.

Uğur ona bir kere dokunmaya kalksa Mavi tepeden tırnağa titriyor, midesinden başlayan o yoğun sarsıntı anında tüm bedenini kaplıyordu. İlk bir şey bedenini yıkar geçerken sonrasında bir ateş topu onu kavuruyordu. İşte tam olarak bunları hissediyordu. Ve biraz da bu yüzden korkuyor olabiliyordu. Ama bundan tam emin değildi.

Kapı açıldığında önden Uğur, arkasından Eyüp içeriye girdi. Eyüp, Elmalılı bir kadının yaptığı ev yoğurdunu almak için gitmişti. İkisi de sırlıslıklamdı. Uğur'un bakışları Mavi'nin önündeki kek harcıyla dolu kaba kayınca dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

“Kek mi yapıyorsun?”

Genç kızın yüzü asıldı. “Sen de mi dalga geçeceksin?”

Genç adam üzerindeki ıslak yağmurluğu çıkarıp yanına geldi. Yüzüne bulaşmış un lekelerini parmaklarıyla temizledi. “Evet.” Ardından dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle, “Ancak istersen daha önce dalga geçeni senin için pataklayabilirim!” diye fısıldadı.

Arkalarından Levent hemen lafa karıştı. “Ve Levent'i kalp krizinden kaybettik.”

Genç kız onun sözlerine gülerken Uğur pek umursamış gibi görünmedi. Tek kaşını kaldırmış Mavi'nin yüz hatlarını inceliyordu. “Peki, öğle yemeğini dışarıda yemeyi teklif etsem bizi kabarmayan kek işkencesinden kurtarır mıydın?”

Mavi yüzüne yansıyan gülümsemenin ve heyecanla gözlerinin parlamasının farkında bile değildi. Fakat karşısında

duran adam öyle farkındaydı ki dudaklarını esir almamak için dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı.

“Gerçekten dışarıda yiyebiliyor muyuz?”

“En azından bugün için! Alabalık Çiftliği’ne gideceğiz!”

Genç kız yumruğunu havaya kaldırdı. “Yaşasın!” Ardından omzunun üzerinden Levent’e bakıp tek kaşını havalı havalı kaldırdı.

Levent suratını ekşitmişti. “Bu haksızlık! Biz neden hep kendi yemeğimizi kendimiz pişirmek zorunda kalıyoruz?”

O an Eyüp’ten bir dirsek yedi. “Bizim zaten yapılacak işlerimiz vardı.”

“İşimiz filan yok. Resmen arkada bırakılıyoruz.”

“Mal ya, tam mal!” Eyüp bu kez de Levent’in alnına şaplak attı. “Bırak biraz yalnız kalsınlar!” diye fısıldadı.

Fakat herkes duymuştu. Mavi’nin umurunda değildi. Daha odaya girerli iki dakika olmuştu ki tamamen hazır bir şekilde dışarı çıkmıştı. Evet, bulundukları yeri seviyordu fakat dışarı çıkmak, farklı yerler görmek iyi gelecekti.

Uğur onun tamamen giyindiğini fark ettiğinde güldü. “Bu ne hız?”

“Ya kararından dönersen?”

“Eğer bir karar verirsem asla dönmem!” Genç kızın burnunun ucuna hafif bir fiske vurup o da giyinmek için odaya girdi.

Dakikalar sonra dışarı çıktı. Mavi’ye bakmamış, eğilip botlarının bağcıklarına düğüm atmaya girişmişti. Genç kız ise yutkunduktan sonra gözlerini bir saniye kırpmadan ona bakıyordu. Üzerine kalçasının dibinde biten bir kaban giymiş, içine siyah boğazlı bir kazak geçirmişti. Boynundan sarkan siyah atkısı, kalın kumaştan pantolonu ve botlarıyla baştan aşağıya her zamanki gibi siyahtı.

Saçları ve birkaç gündür kesmediği sakalı uzamıştı. Taktığı pırlanta küpe ve kemik gözlüklerle fena halde yakışıklı ve seksi görünüyordu. Onu daha önce bol cepli kargo pantolonlar, deri ceketler ve sıradan bir giyim tarzıyla görmüştü. Bunun için de o anki görüntüsü oldukça hoşuna gitmişti. Elbette, onun tanınmak istemediği için böyle giyindiğini biliyordu. Ancak küpe bile onda harika bir görünüm kazanıyordu.

Mavi ise tamamen eşofmanlar ve şişme kıyafetler içindeydi! Bu biraz canını sıkırsa da tekrar üzerini değiştirmeyi düşünmüyordu. Hâlâ adama baktığı için diğer ikisinin birini dürtüp kendisiyle alay ettiklerini de fark etmemişti.

Fakat Levent'in mırıldandığı şarkıyı duymuştu. "Yavrum, baban nereli? Nereden bu kaşın gözün temeli? Sana neler demeli! Ay, seni çıtır çıtır yemeli!"

Genç kız yanakları son hızla ısınırken arkasını dönüp Levent'e uyarar bir bakış attı. "Biri daha önce sana pislğin teki olduğunu söyledi mi?"

Genç adam sırtıttı. "Evet. Fakat sen niye şimdi birden sinirlendin ki?" Kaşları masumca havaya kalktı. "Yaptığım tek şey şarkı söylemek!"

Genç kızın göğsü öfkeyle şişerken tekrar Uğur'a döndü. Adam bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle Mavi'nin başına bir bere geçirdi. Ardından saçlarını görünmeyecek şekilde tamamen berenin altına sokuşturdu.

Genç kız yanağını kemiriyordu. Sonunda hiçbir şeyi içinde tutamayan tabiatı onu konuşmaya zorladı. "Neden sen Oscar ödüllü bir aktör gibi görünürken ben şişme bir bota benziyorum!"

Adam sorusuna ciddiyetle cevap verdi. "Hım... Kıyafetlerin yüzünden olabilir."

Genç kız dudaklarını büzüştürüp ona bir yumruk attı. Ardından arkasını dönüp ayaklarını yere vura vura arabaya ilerledi.

Yağmur damlaları aracın tavanında çınliyordu. Genç kızın gözleri ise sürekli dışarıdaki manzaradaydı. Sis hali artık alıştığı bir durumdu. Kimi zaman çok yoğun oluyor, göz gözü görmeyecek hale geliyordu. Fakat kimi zaman da -o gün olduğu gibi- sadece puslu oluyordu. Mavi o gün için şanslı olduğunu düşündü.

Kenarından geçtikleri dereleri, tepeleri sisle süslenmiş dağları, çamları, yol kenarlarındaki kaynak su çeşmelerini, yayla evlerinin insanı gülümseten sıcak görüntülerini yeni bir heyecanla izliyordu. Kimi evler eski, kalın tuğladan; bazıları ahşaptan; bazıları ise kendi kaldıkları ev gibi taştan yapılmıştı.

Çambaşı'na yaklaştıkça bazı evlerin bacalarından duman çıkmaya başlamıştı. Kasabaya gitmeyeceklerini biliyordu. Ancak nispeten hareketli olan Çambaşı'nı da görmeyi arzuluyordu. Belki bir gün o da gerçekleşirdi. Bir süre sonra yağmur da durduğunda genç kıza daha iyi bir görüş açısı sunulmuş oldu.

Tesise uzanan yan yola saptıklarında Uğur, "Bu yolun sonunda, "diye mırıldandı. Genç kız başını sallamıştı fakat gözleri yol kenarındaki ağaçların dallarından kopup gelen ve yola bir yorgan gibi serilen yaprakların büyüüne kapılmıştı. Sarı, kahverengi, yavruağzı tonundaki renkler birbirine karışmış; sanki gelen misafirlerin göz zevki için özel olarak tasarlanmıştı. Aslında sadece doğanın bir armağanıydı.

Birbirine yapışık, tamamen taştan olan üç binanın park kısmında durduklarında tesisin içindeki meraklı iki çift göz onları şöyle bir süzdü. Ardından müşterilerini karşılamak için oyalanmadan dışarı çıktılar. Öyle üzerlerinde garson giysileri falan yoktu. Tamamen soğuk havadan korunmak için kalın ve normal giysili insanlardı. Onları, üstlerinde çardak bulunan dışarıdaki masalardan birine yönlendirdiler.

Biraz ötelerinde balıkların bulunduğu havuz vardı. He- men arkasında, aslında tesisin dışında kalan dağ eteğinde de muhtemelen barikatlarla sakinleştirilmiş dere yatağı vardı. Uğur neredeyse hiç konuşmuyor, Mavi'nin gözlemleri sırasında onu rahatsız etmiyordu. Sonunda genç kız ısıldadığını fark etmediği bakışlarını ona çevirdi. O, Mavi'yi izliyordu.

“Beğendin sanırım?” Genç adamın dudaklarında yine her zaman ortaya çıkarmadığı sıcak gülümsemesi vardı.

“Bayıldım. İzlemesi çok zevkli, insan gözünü alamıyor!”

“Sen onları izlerken seni izlemesi de zevkli!”

Genç kız anında kızardı. Siparişlerini almak için eleman- lardan biri masalarına geldiğinde Mavi atkısını yanaklarını gizleyecek şekilde örtmeye çalışıyordu. Uğur ise elemanı şa- şırtarak bir kahkaha atmıştı. Ardından siparişlerini verdiler. Levent ve Eyüp için de temizlenmiş alabalık sipariş etti.

Masanın üzerinden elini Mavi'ye uzattı. Genç kız o eli tereddütsüz tuttuğunda Uğur'un kaşları şaşırmış gibi hava- landı. Mavi'yi kendisiyle birlikte ayağa kaldırırken, “Belki de küpe yüzündendir!” diye boşluğa mırıldandı.

Genç kız elini geriye çekmeye çalışırken Uğur daha sıkı kavrayarak parmaklarını parmakları arasından geçirdi. “Bı- rak da biraz egomu şımartayım!”

“Egonun şımartılmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Zira tavan yapmış durumda.”

Adamın yumuşak gülüşü soğuk hava filan dinlemiyordu. Doğrudan genç kızın kemiklerine kadar ısı yayıyordu. Bir de sesi vardı. Her ne söylerse söylesin fark etmiyordu. Tınısı hep midesinde titreyordu.

Havuzun başında dakikalarca oyalandılar. Uğur yine sık sık fotoğraf çekti. Hatta Mavi'nin şişme bota benzeyen halini bile birçok kez çekti. Uzun saplı bir süzgeçle balıkları yakalayıp yakalayıp tekrar havuza bıraktılar. Tam onlar dönüp masalarına oturmuşlardı ki siparişleri geldi. Tesisin eleman sayısı belki çok azdı fakat çok ilgili ve güler yüzlüydüler.

Mavi'nin karnının guruldamasına neden olan ızgara balık resmen 'Beni Yel' diye yalvarıyordu. Balığa öyle bir özlemle baktı ki! Çok büyüktü. Hepsini yerse huzursuz olacağını biliyordu. Yemezse de resmen aklında kalacaktı. Bir de kendi siparişlerinin yanında masa, tesisin ikramlarıyla donatılmıştı. En azından gözlerini doyurabileceğini düşünüyordu. Mavi'nin yiyeceklerle arasındaki duygusal bağı Uğur'un sesi bozdu.

"Bana bak, kızım!"

Genç kız gözlerini masanın üzerindeki ziyafetten kaldırdı. "Ne oldu?"

"En azından bugün için şu saçma diyetini bir kenara at ve tuka basa yel!" Mavi'nin itiraz etmek için açılan dudaklarını fark ettiğinde elini kaldırdı. "Söz veriyorum seni Arap atı gibi koşturacağım! Sonra da antrenmanda canına okuyacağım." Mavi ister istemez gülmeye başladığında adam hayıflanır gibi iç çekti. "Eğer tepişiyor olsaydık tüm bunlara gerek kalmazdı tabii!"

Mavi'nin gülüşü boğazında tıkanıp aniden öksürük krizine tutulunca adam yerinden fırlayıp yanına geldi. Masada duran şişe suyu hızla açtı ve sırtına vururken -ciddi ciddi

sertçe vuruyordu- şişeyi dudaklarına götürdü. Hızla birkaç yudum su içen genç kız hafif hafif öksürürken adama 'iyiyim' der gibi elini sallayıp duruyordu.

Elbette adam onun baştan savma hareketini umursamadı. Sedirin koluna oturup sırtını ovmaya devam etti. Sonra da eğilip dikkatle yüzüne baktı. "Cidden, iyi misin?" Gözlerinde gerçek bir endişe gölgesi dolanıyordu.

"Evet." Mavi yutkundu. Yine hafifçe öksürdü. "İyiyim." Ardından kızgın bakışlarını ona yönlendirdi.

O ise gülmeye başladı. Başını arkaya atarak kahkahalarıyla ortalığı inletti ve Mavi'yi eriyen bir muma çevirerek kollarını bednine doladı. "Bir gün gelecek bu şakalarımı gülmeyi öğreneceksin!" Alnına bir öpücük bırakıp tekrar yerine geçti. Fakat hâlâ hafifçe omuzları sarsılıyordu.

"Şaka mıydı?" Mavi'nin tek kaş yukarı kalktı.

"Biraz önceki, evet!" Uğur çatalını ve bıçağını eline alıp çenesiyle genç kızın tabağını işaret etti. "Soğutma!"

"Üzerindeki kıyafetlerine acımasaydım salata tabağını b aşından aşağıya dökebilirdim!"

"Ve ben biraz daha oyalanırsan salata tabağında ne varsa sana tek tek, kendi ellerimle yedireceğim!"

Yemekleri daha çok sessizlik içinde, arada sırada balıklar hakkında yorumlarda bulunarak geçti. Mavi onun sözünü dinleyip gerçekten tıka basa yemişti. Midesini ovarken ve çok fazla yediği için inleyip dururken alışkın olduğu rahatsızlık hissinin daha sonra tepesine çörekleneceğini biliyordu.

Karşısındaki adam ise gözlerini ona dikmiş, paltosunun cebinden çıkardığı paketinden bir sigara yakmıştı. Duman kıvrıla kıvrıla havaya karışırken Mavi onu izliyordu. Dumanı üflerken dudaklarının hafifçe öne doğru uzamasını, diliyle

dudaklarını ıslatışını, sigarayı parmaklarının arasında tutuşunu ve kendisinden on adım dışındaki havaya bile hâkim oturuşunu... Bazen böyle takılıp kalıyordu işte! Ne kadar isterse istesin başka bir tarafa bakamıyordu. Sanki adam onu hipnotize ediyor gibiydi. Bu, normal değildi. Uyarıcı başka herhangi bir şey olmadığında gözlerini bir türlü ondan çekip alamıyordu.

Uğur aniden öne doğru eğilip dirseklerini masanın üzerine koydu. O da hâlâ Mavi'ye bakıyordu. "Bu, sabaha kadar böyle devam eder! Biliyorsun, değil mi?" Sesinde belli belirsiz bir memnuniyet tınısı vardı.

Daha önce olsa genç kız itiraz eder, başka bir şey düşündüğünü söylerdi. Ancak o anda yapamadı. Dürüstçe, "Sanırım," diye itiraf etti.

Genç adam yine kendisini daha genç gösteren gülümsemesinin dudaklarına yayılmasına izin verdi. "Hâlâ küpe yüzünden olduğunu düşünüyorum!"

Genç kız adamın kulağındaki küpeye baktı. Masumca gözlerini kırptırdı. "Aa! Küpe takmışsın. Şimdi fark ediyorum."

Uğur tekrar arkasına yaslanırken hafifçe kıkırdıyordu. "Hayat, seninle yaşanmaya değer gerçekten."

Mavi'nin bilmediği bir nedenden göğsü hafifçe sıkıştı. Zorlama olduğu belli olan bir gülümseme dudaklarını kıvrırken, "Göreceğiz," diye mırıldandı. Hiçbir zaman bir kaba çabucak uyum sağlayan biri olmamıştı. Sadece içinde bulunduğu durumun gerekliliklerini yerine getirir, alışması da uzun zaman alırdı. Adamın sözleri o anı ve geleceği içeri-yordu. Ancak genç kız içinde bulundukları durumu unutmamıştı. Her şey bittiğinde, eğer gerçekten bir düzen kurabilirse ancak o zaman alışmak için kendine izin verebilirdi.

Anlık yaşayacaktı. Ama arkasından getirdiği yükleri tek tek sırtından indirene kadar uzun bir zaman geçecekti.

Servislerini yapan eleman masalarına geldiğinde düşüncelerinden sıyrıldı. Uğur iki kahve sipariş ederken genç kız hemen karşılarındaki kayalıklardan aşağıya sakın sakın süzülen dere sularını izliyordu. Şehrin gürültüsüne ve karmaşasına alışmış biri için bu harikulade manzaralar gerçek dışı gibi geliyordu. İnsan kolaylıkla kendini masal kitaplarının içinde hissediyor ve gerçeklikten bir an için sıyrılmayı başarabiliyordu.

“Hey!” Genç kızın gözleri adamın gözleriyle buluştu. Siyahların içinde bir merak parıltısı titreyordu. “Bana şu işi anlatsana!”

Mavi’nin kaşları sorarcasına havaya kalktı. “Hangi işi?”

“Anoreksiya!”

Bu tek sözcük genç kızın sırtını dikleştirmesine ve huzursuzca yerinde kıpırdanmasına yetmişti. Daha küçük yaşlarda geliştirdiği o görünmez kalkanlarının bedeninin etrafını sardığını hissediyordu. İster istemez yüzü asılırken adamın ciddi bakışlarının altında resmen ezildi. Bu da onun konuşmak istediği bir konu değildi. Biliyordu. Eğer anlatmak istemeseydi ona saygı duyardı. Ancak Mavi ondan anlatmasını istediğinde Uğur kendi hikâyesini anlatmıştı. Hem en azından bu konuda neden bir deli gibi davrandığını anlayabilirdi. Saçma da gelebilirdi. Belki de onu güçsüz bulurdu.

En yakın arkadaşı Zuhâl, babası ve doktoruyla bu konuyu o kadar sık konuşmuştu ki onlar olmasa üstesinden asla gelemezdi. Ama o zamanlar geride kalmıştı. Çok çok gerilerde...

Önce ellerini şişme montunun ceplerine soktu. Ardından çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturdu. En sonunda da kuca-

ğında birleştirdi. Böylelikle anlatırken kendini tırmalayabilir-
di. Derin bir nefes aldı.

“Kendimi bildim bileli aşırı kiloluydum. Gerçekten aşırı
kilodan bahsediyorum! Ailemin içindeyken bu bana sorun
olacak bir durummuş gibi gelmiyordu. Fakat daha okula
başladığım ilk zamanlarda insanların alaylı sözlerine hedef
olmuştum. Küçük yaşlarda çok umursamıyordum ama orta-
okul ve lise zamanlarımda bu alaylarla çok daha zor zaman-
lar geçirdim. Herhalde Türkiye tarihinde en çok alaya alınan
şişmanların arasında yer alıyordum. Sadece çocuklar da de-
ğil! Onların ebeveynlerinin ‘Bak, o hamburgerleri yersen ay-
nen böyle duba olursun!’ gibi sözlerine maruz kalıyordum.”

Genç kız bilinçsizce ellerini masanın üzerinde birleştirdi
ve ovuşturmaya başladı. “O kadar çok lakabım vardı ki! Ço-
ğunu hatırlamıyorum bile. Şişman, duba, balina, kasa... Çe-
kilin yoldan ağır vasıta geliyor! Merdivenleri boşaltın, yuvar-
lanırsa alimallah hepimizi devirir geçer! Eve gittiğimde ağla-
maktan ders çalışamaz duruma gelmiştim. Babam ve annem
de arada sırada benim yüzümden tartışırđı. Annem hatalıydı
aslında. Çünkü beni diyetisyenden çıkarıp hamburgerci-
ye götürüyordu. Ancak o zamanlarda bana kendimi güzel
hissettiren tek kişi olan annemi de kaybettim. Babam kendi
acısına gömülmüştü fakat bana yardımcı olmak için yetmese
de elinden geleni yapıyordu. Lisedeki kızların çoğunun çık-
tığı erkek arkadaşları olurdu. İster istemez özenirdim. Bir
de çok kitap okurdum. O romanlardaki karakterleri düşle-
diğim akşamlarım olurdu. Arkadaşlarıma -hoş beni hiçbir
zaman kabullenemediler ya- gelen mesajları, onların hülyalı
hallerini gördükçe bana da mesaj atan birilerinin olmasını
istardım. Ben aralarından hoşlandığım çocuğun mesajlarına
geri dönecektim tabi! Bana çocukça aşkını haykırsın. Beni
sinemaya götürsün. Bunun gibi şeyler işte!”

Derin bir nefes alarak sözlerine ara verdi. O anları düşündükçe hâlâ içinde bir yerlerin sızlamasını anlamsız bulsa da buna engel olamıyordu. Bazen çocukluğun getirmiş olduğu patavatsızlık başka bir çocuğu öylesine yaralıyordu ki üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin insan unutamıyordu. Ve... Konuşmak gerçekten iyi geliyordu. "Sonra okula yeni bir çocuk geldi. Benim önümdeki sırada oturuyordu. Çok yakışıklıydı, çok güzel gülüyordu ve ben de akşam onun bana aşkını ilan etmesinin hayallerini kurup duruyordum. Aslında bakıyorum da gerçekten romantik biriyim! O zamanlarda en yakın arkadaşım olan Zuhâl ile de yeni tanışmıştık. Birilerine hislerimi açma ihtiyacı içinde olduğum için de ona her şeyimi anlatıyordum. Sınıfımdaki kızlardan biri konuşmalarımızı duymuş. Sınıfa gidip sırama oturmuş, öğretmen gelmesini bekliyordum. Aşık olduğum çocuk gelip yerine oturduğunda da hayran hayran sırtına bakıyordum. Bizi duyan arkadaşım da yanımıza gelip, 'Selim, Mavi sana âşık olmuş!' diye tüm sınıfın duyacağı şekilde bağırdı. O da arkasını dönüp tiksindircesine bana baktı. 'Bu şişman mı? Yanlışlıkla üzerime düşse ölürüm, lan!' dedi. Yüzünü buruşturduğu anı hiç unutmuyorum. O kadar canım yanıyordu ki ölmek istiyordum."

O ana tekrar döndüğü için istemsizce irkildi ve aynı şoku, aynı acıyı tekrar yaşadı. Ardından başını iki yana sallayıp anlatmaya devam etti. "Utandığım için bir hafta okula gide-medim. Durumu babama anlattığımda olay daha beter bir hâl aldı. Babam okula gidip şikâyet etti. Ardından şişman ispiyoncu oldum. Çok zor zamanlardı. O bakışlar, ben bir yerden geçerken herkesin bir mikropmuşum gibi benden uzaklaşması... Bir diyetisyene başvurmştuk. Yine! Zayıf olmak bende öyle bir takıntı olmuştu ki yemiyor, uyumuyor ve düzgün düşünemiyordum. Her yediğim lokmanın arka-

sından pişmanlık başladı. Sonunda çareyi yediklerimi kusmakta buldum. Buna uzun zaman devam ettim. Kaburga kemiklerimi görebildiğim zaman ancak rahatlayabiliyordum. Giderek çöktüğümü gören babam da beni bir psikiyatra götürdü. Uzun zaman tedavi gördüm. Üniversitede her şey daha kolay oldu. Fakat insanlar benim için hep güvenilmez olarak kaldı. Hâlâ ara ara çok yediğimde ya da çok stres altında olduğumda içimdeki her şeyi atmak istiyorum ve her zaman diyet yapıyorum.” İşte bu kadar der gibi omuz silkti.

Uğur’un ürkütücü bakışlarını da tam o anda fark etti. Yüzünde öylesine karanlık bir ifade vardı ki Mavi yutkundu. Ne düşündüğü belli olmuyordu. Adam bir sigara daha yakıtığında genç kız omuzlarını dikleştirdi. Dalga mı geçecekti? Yoksa onu küçümsüyor muydu?

“Pekâlâ.” Uğur içine çektiği dumanı usulca havaya bıraktı. “Bundan sonra karşımıza çıkan Selim adındaki herkesi seninle birlikte eşek sudan gelinceye kadar dövüyoruz!”

Mavi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Adamın sözlerini idrak ettiğinde ise başını arkaya atarak bir kahkaha attı. “İnanılmaz bir adamsın!” diyordu gülüşünün arasında.

“Seni gözümde canlandırıyorum. Kılolu halini yani!”

Genç kız yüzünü buruşturdu. “Yapma! Gerçekten çok sağlıksızdı. Ve... İnan bana kat kat göbeğim vardı.”

“Yanakların ise tam mıncırmalık! Bayılırım!”

Mavi gözlerini devirdi. Gülüyordu fakat adamın gözlerindeki ciddiyeti fark ettiğinde dudaklarının hareketi dondu. O anda biliyordu. Adam eğlensin diye espri yapmıyordu. Ciddi ciddi onun halini gözünde canlandırıp genç kızı orada seviyordu. O küçük kızın saçlarını okşuyor, yanaklarını sıkıyor ve gözyaşlarını siliyordu. Nasıl bir adamdı böyle? Yine, “İnanılmazsın!” diye mırıldandı.

Uğur'un bakışları daha yoğun bir hâl aldı. Sigarasını masadaki kül tablasına söndürürken bile gözlerini bir saniye olsun Mavi'den ayırmıyordu. Öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. "Sense dayanılmazsın, kızım!" Güzel, kalın dudaklara sahip ağzı hafifçe aralandı. Bakışları genç kızın yüzünün her bir miliminde usul usul dolandı. Sonunda dudaklarında takılıp kaldı. "Onları yemek istiyorum!" Mavi'nin gözleri irice açılırken, "Bu defa şaka yapmıyorum!" diye fısıldadı.

Sözleri Mavi'nin aklına geceleri çektiği ısrabı getirdi. Yine elini kolunu nereye koyacağını bilemeyerek bir an bo-calama yaşadı ve bu anlarında adam hiç kıpırdamadı. Onu şapşal halinden kurtaracak tek bir kelime söylemedi. Bedeni sancıyordu. Ona söylemesi gerektiğini, bu konuda dürüst davranması gerektiğini de biliyordu. Ancak sözlere dökmek düşünmek kadar kolay değildi.

"Be... Benim sana... Yani o konuda! Şey konusunda! Gece... Hani geceleri... Sen... Ben de tabi!"

Normalde kekeleyen ya da söyleyecekleri konusunda sıkıntı çeken bir insan değildi. O anda kendi beceriksizliğine şaşırıırken adam aniden gülmeye başladı. Hızla oturduğu yerden kalkıp Mavi'nin yanındaki yerini aldı. Ona dokunmuyordu. Zaten dokunması da gerekmiyordu. Onca kalın kıyafete rağmen teninin sıcaklığını kendi teninde tadıyordu. Kokusunu duyuyordu. İnsan buna alışabileceğini sanırdı. Öyle değildi! Alışmıyordun. Her seferinde daha da şiddetle tadıyor, hissediyordun. Ve tanıyordun. Gözlerin kapalıyken bile yüzlerce hatta binlerce insanın arasında onu bulabileceğini biliyordun.

"Hey! Hey!" Uğur sonunda kolunu genç kızın omzuna attı. Kocaman eli genç kızın başını kavrayıp onu göğsüne

yasladı. “Sakin ol! Nasıl oluyor da her konuda dırdırcı olup bu konuda kekeme olabiliyorsun, gerçekten anlamıyorum.” Berenin üzerinden başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Seni istiyorum. Bunu hiç saklamadım. Hatta kimi zaman ortadan ikiye ayrılacakmış gibi oluyorum. Ayrıca sen de beni istiyorsun. Fakat bu demek değil ki, illa ki olmak zorunda! Ben beklerim. Ne zaman hazır hissedersen o zamana kadar beklerim. Yok, eğer hiç hazır olmazsan...” Hayıflanır gibi iç çekti. “Ne yapalım. O zaman da kanka kanka takılırız!”

Genç kız başını geriye çekerek onun ciddi bakışlarıyla buluştu. Sözlerindeki doğruluğu hissediyordu. Gözlerindeki bakışta da aynı dürüstlük vardı. Yine de inandırıcı gelmiyordu! “Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun?”

Adamın eli yanağını bulurken başparmağı çenesinde ve dudaklarında hafif bir dokunuşla gezindi. “İnanmadığım bir şeyi asla söylemem. Şu masada oturup seninle konuşabilmek, sana dair senin isteğinle bir şeyler öğrenmek, her ne kadar gözlerinin arkasında bir acı da olsa bana gülümseyebildiğini görmek... Seninle, senin rızanla uykunu paylaşmak... Bunlar umutlanmak için vazgeçtiğim şeylerdi.” Alnına bir öpücük bıraktı. “Sen benim için ya da belki kendi duyguların için gururunu ezdin geçtin! Sana yaşattığım acının üzerine toprak attın. Senin parçalandığın o anı kendi gözlerimle görmek zorunda kaldım. Gözlerindeki acıya bakmak zorunda kaldım. Bu acı verdi. Aynı zamanda mutluluk ve umut getirdi.” Genç kız yaşaran gözlerini kaçırdığında adamın elinin engeliyle karşılaştı. Tekrar bakışlarını ona çevirdi. “Yanında kalmaya razı gelmiştim. Fakat senin buna katlanamayacağını düşündüğümde de kendi hayatımdan vazgeçtim. Sana söylüyorum. Bana bir şey yaptın. Elimi kolumu bağladın. Tutulmuş durumdayım. Bana vereceğin her şeye razıyım. Ama daha fazlası... Sen istemedikçe zaten istemem!”

Mavi gözyaşlarını tutamıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Her kelimesi, sesinin tınısı, bakışları ve yüzünde dürüstlüğünün yansımaları görüyordu. Bunu gerçekten yapabiliyordu. Adam sadece yanında durmaya bile razıydı.

Uğur yüzünü buruşturdu. Masadaki peçeteliğe uzanıp bir peçete aldı ve genç kızın akan burnunu sildi. Genç kız kendine hayretler ederek onun bunu yapmasına izin verdi. “Ağlamak sana hiç yakışmıyor. Ciddiyim bak! Salya sümük birbirine karışıyor.” Uğur’un sesi alaylı geliyordu.

Mavi gülmeye başladı. Adamın boşluğuna bir dirsek attı. “Sen hiç ağladın mı?” diye çatlak bir sesle sordu.

“Hayır.”

“İyi. Aklında bulunsun. Ağlamanın temiz bir tarafı yok. Kimse beni, ağlarken burnunun uslu uslu durduğuna inandıramaz!”

“Bak buna katılabilirim!”

Genç kızın yüzü asıldı. Aslında konuşmaya tamamen başka bir niyetle başlamıştı. Hatta cesaretini topladığını da düşünmüştü. Fakat adam yine ters köşe yapıp onu darıduman etmişti. Yine de söylemeye kararlıydı. Buna mecbur hissediyordu.

Onun düşüncelere daldığını fark eden adam, “Sanırım ciddi bir şey geliyor!” diye mırıldandı.

Mavi yutkundu. Bu defa kekelememeye kararlıydı. Kendisinin bile yakalayamadığı bir hızla, “Bende bir sorun var!” diye kestirip attı.

Adam boynunu kaşırken kaşlarını havaya kaldırmıştı. Çoğunlukla ne söylemeye çalıştığını hemen anlardı. Bu defa tamamen konudan uzak kalmış görünüyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

Anlatmak neden bu kadar zordu? Belki de en mahrem anları olduğu içindi. Belki de adamın kıskanç yapısından kaynaklanıyordu çünkü öfkeleneneğini biliyordu. Bazen İlyüp ve Levent ile şakalaşırken onlara attığı bakışlar içini titretecek kadar ürkütücü oluyordu.

Cesaretini toplamak için tekrar yutkundu. Derin bir iç çekti ve gözlerinin içine baktı. “Bora ile üniversitede tanıştım. Uzun bir beraberliğimiz oldu. O zamanlar onu sevdiğimi düşünüyordum. Bi... Biraz ısrarcıydı ve ben de kabul ettim.” Adamın aniden kararan bakışlarına karşı yanağının içini kemirdi. “Çok kötüydü. Yani... Sanırım ben sorunluyum. Nefret ettim çünkü...”

“Orospu çocuğu!” Uğur’un karanlıktan gelen sesiyle birlikte irkildi. Yüzünde öylesine bir hiddet vardı ki kendisini geriye çekmek istedi. Fakat adam omzunu sıkıca kavrayıp onu sabit tuttu. Gözlerini kapatırken dişlerinin arasından, “Özür dilerim, Mavi!” dedi. Fısıltıyla konuşmuştu ve o fısıltıda her harfin üzerinde yakıcı bir öfke vardı. “Diğer elini de kırmalıydım. Hatta dudaklarını parmaklarımla koparmalıydım. Onu azar azar parçalara ayırmalıydım. Bunu o akşam yapmalıydım.”

“Bana dokunduğu için mi?”

Mavi onun bedeninin kasıldığını fark ediyordu. Boynundaki damarların kabardığını... Hatta ağzı aralandı ve dişleri sanki birini ağzının içinde çiğnemek ister gibi gıcırıyordu. Sonunda gözlerini açtı. O karanlık, bakışlarındaki yerini koruyordu. Fakat bedenindeki gerginlik azalmış gibiydi. Adam aniden onu çekip kucığına oturttu ve dikkatle gözlerinin içine baktı.

“O da var! Fakat daha çok sana kötü davrandığı için! Sana kendinde bir sorun olduğunu düşündürttüğü için ve bencil, aşâğılık davrandığı için!”

Mavi'nin kafası karışmıştı. O güne geri dönmek istemese de Bora'nın öncesindeki hallerini ve söylediklerini düşünüyordu. Güzel şeyler söylemişti. Genç kızın da gururu okşanmıştı. Onun tarafından ilgi görmek ve beğenilmek hoşuna gitmişti. Sonunun Mavi açısından kötü gitmesinin neden onun suçu olduğunu idrak edemiyordu.

Adam sanki kafasının içinden geçenleri okumuş gibi, "Öyle değil!" diye fısıldadı. "Sözler yeterli değildir!" Sanki nasıl anlatması, hangi kelimeleri kullanması gerektiğini düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı. "Seni öptüğümde güzel şeyler hissediyor musun?"

Mavi çok fazla kızaran biri değildi. Fakat bu adam her zaman yanaklarının ısınmasını sağlıyordu ve aslında Uğur cevabı çok iyi biliyordu. "Evet," diye fısıldadı.

"Hissettiklerinin kat kat daha yoğununu düşün! Daha içine çeken!" Genç kızın dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. "Canını bağışladığım için şu anda tamamen pişmanlık hissettiğim herifte sorun! Sende değil! Bencilce davranıp sana zarar vermiş! Yanlış düşüncelere kapılmana neden olmuş. Ve inan bana bunun farkında! Farkında olmayan sensin!" Bedeni tekrar kasılırken sanki sakinleşmek ister gibi derin derin nefes aldı.

İşaret parmağının tersi hafif bir temasla genç kızın boynundan yukarı tırmandı. Dokunuşunun etkisi öyle yakıcıydı ki elinde olmadan gözleri kapandı. "İşte bundan bahsediyorum. Her dokunuşun tadını çıkarmak! Derinde hissetmek..." Mavi'nin gözleri tekrar açıldığında onun derin kuyularıyla buluştu. Orada her zaman gördüğü fakat zaman zaman geriye itilmiş olan yangın alevlenmişti. "Sevişmek güzeldir. Eğer her iki taraf da zevk alıyorsa! Ki bir kızın ilkiysen..." Adam yutkunmak için duraksadı. Boynunu yan

tarafa çevirdiğinde o kadar ürkütücü bir ses çıktı ki genç kız yine irkildi. “İlkiysen daha şefkatli, özenli, sabırlı ve nazik olursun! Kendini ona alıştıırırsın!” Elleri usul usul genç kızın ensesini okşuyordu. Saniyeler sonra Mavi ona doğru usulca çekildi. Elinin baskısı o kadar hafıftı ki! Dudaklarını şakağında hissetti. Minik öpücüklerle alına tırmandı. Burundan aşağı indi ve usulca dudaklarında son buldu. Mavi bırakılan her küçük öpücükte titremiş, bıraktığı hissin tadını çıkarmıştı. Bilinçsizce adamın göğsüne sokulmuştu. Sonunda başını omzuna yasladı. “Fakat duyguların esareti altında nasıl olur...” diye fısıldadıktan sonra derin bir iç çekti. “Onu ben de bilmiyorum.”

Mavi o anda Uğur’u anladı. Kıskançlığın ona ne yaptığı-nı, nasıl yaktığını, içini nasıl kemirdiğini! Belki adamın amacı bu değildi. O, sadece genç kıızı yanlış düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ancak içi, onun daha önce bir şeyler yaşayıp bundan keyif almış olmasıyla aniden kavrulmuştu. Allah’tan başını göğsüne yaslamıştı. Yoksa gözlerine baktığında her şeyi fark edecekti.

“Sorun ne?”

Mavi gülmeye başladı. Yüzünü saklamış olması bir şeyi değiştirmiyordu. Onlar birbirlerinin en ufak beden hareketlerini, içinde kopan fırtınaları ve diğer tüm duyguları hissedebiliyorlardı. Bu her zamanki gibi o anda da tuhaf geldi. Başını kaldırıp şaşkınca gözlerinin içine baktı. “Nasıl oluyor bu?”

Adamın yüzüne yamuk bir gülümseme yerleşti. “Hissetmek mi?”

“Evet!”

“Artık çözmeye çalışmıyorum. Bana da çok tuhaf geliyordu. Kulüpte, karanlığın içine gizlendiğim her seferinde

beni arıyordun. Görmüyordun fakat biliyordun.” Omuz silkti. “Üzgünüm, bu çözümleyemediğim bir durum!”

Daha sonra sohbetleri çok daha basit konularla devam etti. Yağmur tekrar yağmaya başlayıp şiddetlendiğinde kalkmaya karar verdiler. Aslında Mavi orada, onunla oturmak-tan keyif almıştı. Masaları tesisin arka tarafında kalmış, tüm gözlerden ıraktı.

Geriye dönerken yolda da oldukça gevezelik etmişlerdi. Evin yakınlarına yaklaştıklarında Uğur ona merak ettiği bir soruyu sordu. “İsmi kim vermiş?”

Genç kız özlemle gülümsedi. “Annem. Beni kucağına verdiklerinde henüz bir isim koymamışlar. Bana bakmış, gözlerim çok parlak ve mavi olduğu için de ‘Blau!’ demiş. Babam da Mavi mi? diye sormuş. O da başını sallamış. Aslında tam adım Mavi Blau Engin!”

Uğur ona yandan bir bakış attı. “Sen o isimlerin sonuna eklenecek olan Karaca’ya da alışsan iyi olur!”

Genç kız gözlerini devirdi. “Evlenme teklifi mi ediyorsun?”

“Hayır. Şu an için yerine getiremeyeceğim bir durum hakkında sana ne söz verebilirim ne senden söz alabilirim!”

“Her şeyi bu kadar doğru yapmak zorunda mısın?”

Uğur taş evin arazisine giren geçidi açmak için aracı durdurdu. Ona bakmadı. “Ben doğru insan değilim, kızım! Kötü biriyim demiyorum. Ancak doğru da değilim! Eğer tehdit edilen sen olmasaydın karşına çıkmazdım. Zaman zaman uzaktan izlerdim ama seni korumak için bana bulaşma-na izin vermezdim. Benim doğrularım sadece işin içinde sen olduğun zaman devreye giriyor!”

Bir güvercin, Mavi’nin kalbinin içinden kanat çırparak uçu ve yağmurun içinde kaybolup kararmış göğe yüksel-

di. Uğur geri döndüğünde o hâlâ kanat seslerini duyuyordu. Diğer araç evin önünde değildi. Mavi şaşırarak ona bakınca adam omuz silkti.

“Belki sıkılmışlardır,” diye bir yorumda bulundu.

Uğur önce kendisi inip genç kızın kapısını açmak için ilerlerken bir elinde de telefonunu tutuyordu. Mavi zaten kapıyı açmıştı. Fakat adam o daha yere ayak basamadan tek koluyla belinden kavrayıp genç kızın itirazları karşısında onu eve kadar taşıdı.

“Cevap vermiyorlar!”

Uğur’un kaşları huzursuzca çatılmıştı. Fakat evin içine girdiklerinde ikisi de gülmeye başladı.

İki şamatacının onlara bir sürprizi vardı. Ortaya çekilmiş masanın üzerinde muhtemelen Mavi’nin henüz yapım aşamasında kalan kekinden elde edilen şekilsiz bir pasta duruyordu. Taş duvarların kenarlarında yanan mumlar vardı. Duş kabinini boyadıkları spreyci boyayla taşlara kalpler çizilmişti.

Uğur, Mavi’yi yere bırakırken gülümsüyordu. Kolunu genç kızın boynuna dolayıp kulağına fısıldadı. “Bizimkiler baya romantik çıktı. Ne dersin?”

Genç kız elini dudaklarına götürüp gülüşünü saklamaya çalıştı. Ardından kahkahalarını tutamadı. “Deli bunlar!” diye mırıldandı.

Uğur usulca ona döndü. Mavi’nin üzerindeki montu, içine giydiği şişme yeleği çıkardı. Onların altında kalan uzun kollu tişörtün eteklerine asıldığında genç kız elleriyle adamın ellerine baskı uyguladı. “Ne yapıyorsun?”

Adam başını kaldırıp gözlerine masumca baktı. “Üzgünüm. Hızımı alamadım.” Ardından güldü ve ona sıkıca sarıldı. Mavi’ye takılacağı hiçbir fırsatı kaçırmamak konusunda ustaydı.

Pastayı kesip onlar için hazırlanmış olan servis tabaklarına birer dilim pasta servis ettiler. Ağzlarına attıkları anda ikisinin de yüzü buruştu. Yine de zorlukla yutkunup çatallarını yerine bıraktılar.

Uğur'un dudağının bir kenarı yana kaydı. "Bu şey..."

Mavi ise anında elini kaldırarak sözünü kesti. "Lütfen! Emeğe saygı."

Adamın yüzüne öylesine haylaz ve sevimli bir ifade yerleşti ki genç kızın ağzı şaşkınlıkla aralandı. Uğur konuşurken genç kız kendisini ifadesini izlemeye kaptırmıştı. "Öylesine saygı duyuyorum ki! Pastayı olduğu gibi kaldıracağım ve ömrüm boyunca hatırlayacağım!" Abartılı hareketlerle ürperdi. Mavi'nin bakışlarını fark ettiğinde ise kaşlarını düşürdü. "Bakma öyle," diye fısıldadı.

Bakışları kilitlendi. *Bakma* demişti. Mavi'nin elinde değildi ki! Kıpırdayamadığı o anlardan biri gelip yine çatmıştı. Gözlerini bile kırpmıyordu. Hava ağırlaşmıştı. Nefes alış sesleri sobanın içinde çatırdayan odunların sesleriyle karışıyordu. Bir de gümbürdeyen bir şeyler vardı. Belki kalp atışları, belki yutkunuşlar... Arada beyaz bir melek duruyordu. Ve sonra çevrelerinde dolanıyor; elindeki şeffaf bağla onları birbirine sıkıca, düğüm ata ata bağlıyordu.

Bir de adamın sözlere hiç ihtiyacı olmuyordu. O kadar açık sözlü olduğu halde! İstediginde gözleriyle her şeyi anlatıyordu. O anda tamamen kararmış iki çift göz ona çok şey söylüyor, ondan çok şey istiyordu. Fakat dudaklarından dökülen tamamen başka bir şeydi.

"Papaz Kimde oynayalım mı?"

Mavi güldü. Gözleri sulanana kadar katıla katıla güldü. Adamı seviyordu. İstese de seviyordu, istemese de! Elinde olan bir şey değildi. Karşı koyabileceği bir şey hiç değildi.

Deprem gibiydi. Ne ne zaman olacağını kestirebiliyordunuz, ne de şiddetini ölçebiliyordunuz! Sarstı mı öyle bir sarsıyordu ki taş taş üstünde kalmıyordu. Sadece uzaktan izleyebiliyordun. Kendini, kendi yıkılışını seyretmekten başka bir şey yapamıyordun.

Mavi'nin tek kaşı havaya kalktı. "Cezalı!" diye bir uyarıda bulundu.

"Elbette!"

İlk eli Uğur kazandı. Cezası ise oturduğu yerden kalkıp adamı öpmek olmuştu. Önce yanağından, sonraki kaybettiği elde alından, sonra şakağından ve sonunda da dudağından! Her elde arka arkaya yenilince genç kızın tepesi attı.

Tehditkâr bakışlarını adamın üzerine salarak, "Hile yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hiç öyle birine benziyor muyum?"

Genç kız adamın alınmış ifadesine güldü. "Kesinlikle benziyorsun."

Uğur ciddiyetle, "O zaman kesinlikle yapmışımdır!" dedi.

Saatler sonra kapıdan içeri girip de onları kâğıt oynarken gören Eyüp ve Levent mutsuz görünüyorlardı. Bir süre bakışlarını ikisinin üzerinden ayırmadılar. Ardından sobanın arkasına geçip yan yana, asılmış yüzlerle oturdular.

Sonunda Levent dayanamadı. "Allah aşkına! Lütfen bana geldiğinizden beri kâğıt oynadığınızı söylemeyin!"

Mavi bıyık altından gülümsedi. "Evet. Kâğıt oynuyoruz." Şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacaktık ki?"

"Ne bileyim, Mavi! Hiç sevgilim olmadı ki! Ama en azından bir hatunu yemeğe çıkarmanın ardından kâğıt oynama-

yacağımı biliyorum.” Son sözlerini, gözlerini Uğur’a dikip kınayarak söyledi.

Uğur tam bir ciddiyetle, “Gayet keyifliydi. Hele de her eli ben alınca!” dedi.

Sonunda dayanamayıp araya giren Eyüp gözlerini devirdi. “Yok artık! Yok artık! Sen hangi çamın yarmasıydın? En azından centilmenlik icabı kızın yenmesine izin verseydin!”

Genç kız gülmeye başladı. Başka bir ortamda karşılaşmış olsalar tedirgin olup mesafeli duracağı adamlarla aynı ortamda deli gibi gülüyordu. Bir de bu adamlar ellerinden geleni yaparak onlara romantik bir ortam hazırlamaya çalışmışlardı. Şimdi de kalkmış Uğur’u eleştiriyorlardı. Mavi, “Cezalar öpücük almak olunca...” diye mırıldandı.

Levent sırtıttı. “Eh! O zaman iş değişir!”

22. Bölüm

O gece geç saatlere kadar dördü birlikte Pis Yedili oynadılar. Bu durum, Uğur ilk defa aralarına katıldığı için diğer iki adamı hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı. Uğur ne derse desin o ikisi adama karşı hem saygı hem de hayranlık duyuyordu.

Adam her şeyde olduğu gibi oyuna da kendini asla kaptırmıyordu. Dışarıya kurdukları ilkel güvenlik sisteminin çanı evin içinde ne zaman çınlasa adam her ne yapıyorsa bırakıp direkt dışarı çıkıp kontrol ediyordu. Çanın sesine asla kayıtsız kalmıyordu. Fırtınada bile!

O gece diğer ikisi de onun ardından dışarı çıkmıştı. Mavi yalnız kaldığında artık oynamayacaklarını düşündüğü için kartları toplamaya başladı. Ardından da bulaşıkları yıkamayı düşünüyordu. Kartları toplamayı neredeyse bitirmişti ki masanın üzerinde duran telefonlardan biri mesaj sesiyle çınladı.

Genç kız önemsemedi. Ancak telefon tam onun önünde duruyordu. Daha önce onların elinde görmediği bir telefonda. Hem de akıllı telefonlardandı.

Normalde kullandıkları telefonların bir tanesi hariç diğerleri oldukça eski telefonda. O akıllı telefonu da Eyüp kullanıyordu. Uğur'un telefonu bile tabiri yerindeyse takoz diye nitelendirilen telefonlardandı. Eğer internetle ilgili bir işi olursa adam jeneratörü çalıştırdıklarında bu işlerini diz üstü bilgisayarından hallediyordu.

Cihaza bir sürü kablolar bağlayıp uydu üzerinden bağlantı kurarak yurt dışından birileriyle görüşüyordu. Sonra da kendi kurduğu bir programla net üzerinden insanlara kumar oynatıyor, kazandığı paraları da İsviçre'de bir banka hesabında topluyordu. Banka hesaplarını da sürekli kontrol altında tutuyor, kimi zaman onları küçük miktarlarda başka bankalara havale ediyordu.

Mavi bilgisayar kullanmaktan o kadar çok anlamazdı. Zaten o zamanlar adamın ne yaptığı ile ilgilenmiyordu. Fakat diğer ikisine anlatırken duymuştu. Çünkü kazanılan tüm parayı aralarında bölüşeceklerdi. Yarasa teşkilatın ona ödeme yaptığı banka hesaplarına hiç dokunmuyordu. Önlem için bir kısmını gizli bir hesaba yatırmıştı fakat yine de her ihtimale karşı bu hesabı da kullanmayı riskli buluyordu. Kendi parasını kullanamadığı için de ancak bu programla kısa zamanda onları yurt dışında idare edebilecek kadar para kazanabileceklerini anlatmıştı.

Ayrıca Sivas'ta yerlerini belli ettikleri için o gün başka birinin üzerinde olan ama Uğur'un ailesine ait olan arsaların da satışını yapamamışlardı. Artık bu zaten mümkün değildi. Diğer ikisi de bu işe balıklama atlamışlardı çünkü artık ikisi de meteliksizdi. Ayrıca Mavi de kendi hesabındaki ufak mik-

tarda biriktirdiği paraya elini süremiyordu. O anda Uğur'un elindeki nakit paradan başka paraları yoktu. O da bir kısmını yurt dışına çıkacakları zaman kullanmak için kenara ayırmıştı. Allah'tan bulundukları yerde fazla giderleri olmuyordu.

Telefon tekrar çaldı. Genç kız merakına yenik düşerek başını hafifçe ekrana eğdi.

U'dan bir yeni mesaj.

Uğur olabilir miydi? Genç kız gülümsedi. Başını çevirip kapalı kapıya baktı. Normalde kontrol edip gelmeleri bu kadar uzun sürmezdi. İçinden bir his bu durumun altında başka bir şey yattığını söylüyordu. Telefonu eline alıp tuhaf bir heyecan hissiyle mesajı açtı.

*Bu ilk mesaj uyarı mesajıdır. 1) Meraklı köşlecinin tekisin!
2) Diğer mesajlara cevap verirsen o ikisinin kafasını birbirine yapıştırırım! U.*

Genç kız kıkırdadı. Adamın yaptığına inanamıyordu. Ona ergenlik hayallerini anlatmıştı. O da hayalinde avutamadığı kızı şimdi avutmaya çalışıyordu. Heyecanı daha da yükselirken alt dudaklarını ısırarak diğer mesajı açtı.

Dışarıda hava soğuk sanırım. Yanımdaki iki dallama titriyor. Fakat ben acayip sıcak hissediyorum. Belki de aklımda seksi bir şey takılıp kaldığı içindir. Ne dersin? U.

Genç kız vereceği cevabı düşünürken aniden buldu ve sırtmaya başladı.

Adriana Lima mı? B.

O da diğer isminin baş harfini kullanmıştı. Çünkü artık bu konularda az da olsa bilgi sahibi sayılırdı. Yarasa, Mavi gibi kelimeler anında onları bulmak için kıvranan adamların süzgeçlerine düşerdi. Yanakları heyecanla ısınır ve adamın vereceği cevabı beklerken telefon tekrar çaldığında gelenin adına bakmadan hızla mesajı açtı.

Selam, güzelim. Bak! Biliyorum o berif hanalı diye sana çekici geliyor ve sen de kendini ona âşık sanıyorsun ama inan bana yakışıklı bile değil! Yakışıklı adam dediğin yeşil gözlü olur! Bilmem, anlatabildim mi? L.

Mavi kahkaha attı. Zaten Lcvent'ten de başka türlü bir mesaj beklemiyordu. İstese de ona esprili bir cevap veremedi. Çünkü Uğur'un gerçekten öfkeleneneğinden emindi. Telefon tekrar çaldı.

Hey! Sen o yeşil gözlü berife biç aldırma çünkü görüntü var ama maalesef beyin namına kimseler yok! Hem güzel göz dediğin ela renginde olur! Bilmem, ben anlatabildim mi? E.

Eyüp'ün mesajını geniş bir gülümsemeyle okurken yeni mesaj geldi.

Lamalarla pek ilgilenmiyorum. Aslında artık senden başka bir şeyle alakam kalmadı. Bu arada dallamaların ikisi de sırita sırita mesaj yazıyorlar. Hatta içlerinden biri sanırım sana güzelim dedi. Mesajını biraz geç gönderebilir, şu anda kafasını ovuşturmakla meşgul. Ama hatırlatmam gereken bir şey var! Sen güzel değilsin ki! Eşsizsin! U.

Mavi önce esprili sözlerle güldü. Sonra kalbi son şiddetle atmaya başladı. Adamın onu eşsiz olarak düşündüğünü bir şekilde biliyordu. Hâlbuki Mavi aslında özelliksiz bir kızdı. Bir kere çok zayıftı, bu görüntünün sağlıklı ve hoş olmadığını biliyordu. Son zamanlarda biraz daha kilo almış olması da görüntüsünde bir şey fark ettirmiyordu. Fakat adam onu eşsiz buluyordu. Ondan başkası da Mavi'yi eşsiz olarak tanımlamazdı. En azından bu kadarını biliyordu.

Daha da önemlisi kendi kendini yemesine rağmen o ikisinin de Mavi'ye mesaj yazmasına izin veriyordu çünkü Mavi ona birilerinin ona mesaj çekmesini istediğini anlatmış, içlerinden de hoşlandığı çocuğa karşılık vermek istediğini söylemişti. Mavi için daha ne kadar ileri gidebileceğini genç kız bilmiyordu. Bunu suçluluk duygusuyla yapmadığını da biliyordu. Her şey farklı olsaydı adam yine aynı şekilde hareket ederdi. Yeni mesaj göndermek için mesaj kutusunu açtı.

Daha ne yapabilirsin, merak ediyorum. B.

Cevap için çok fazla beklemesine gerek kalmadı.

Yaşayıp birlikte göreceğiz! Fakat senin için bende sınır diye bir şey yok. Her şey ölümüne... U.

O zaman her şey ölümüne... B.

Sen de mi? Bana ne yaptın be, kızım! Alışık değilim ben böyle titremelere, kalp uyuşmalarına filan... U.

Yaşayıp birlikte alışırsız o zaman! B.

Hop! Hop! Olmuyor ki böyle! Biz mesaj gelecek de karşılık vereceğiz diye bekliyoruz. Yandaki herifin telefonu zart zurt ötüyor. Hakkımı istiyorum. Mesajıma cevap hakkı talep ediyorum! Yoksa bu işi yargıya taşıyım. Şu anda çok öfkeli, L.

Bu aklıma gelmezdi fakat tamamen L'ye katılıyorum. Ayıp yani! Aaaa! En uzatmalısından! E.

Mavi katıla katıla gülmeye başladı. Hatta gözleri bile sulanmıştı. Dayanamadı ve o ikisine de aynı mesajı attı.

Çok eğlenelisiniz ama üzgünüm, tipim değilsiniz! B.

Ve ikisi de aynı karşılığı verdi.

Iyy! Ne kadar zevksizsin! L. ve E.

Bir çift siyah göz karanlığın içinde bir noktaya kilitlenmişti. Zihni ona eziyet çektiren görüntülerle doluydu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu geri itemiyordu. İçinde bir şeyler fokurduyordu. Teninin altında müthiş bir enerji birikmişti ve bu olumlu anlamda bir enerji değildi. İsteyerek kimseye zarar vermemişti. Gücünü sırf yapabiliyor diye kimsenin üzerinde denememişti. O, böyle biri değildi.

Ancak o anda tamamen katılmış bir bedenle kıpırdamadan duruyor olsa da zihninin içinde resmen bir pitonla ölümüne boğuşuyordu. Boynunu önce sağa, sonra sola çevirdi. Çıkan ses havayı yarıp geçti. O herifi öldürmeliydi. Çok nadir pişmanlık duyan biriydi. O anda ise pişmanlıktan yanıyordu. Yapabilirdi. Kendini açık etmeyi göze alabilseydi, Mavi'nin tehlikeye girmeyeceğine emin olabilseydi... Bir telefonla bu işi halledebilirdi.

Gözlerini kapayıp başını arkaya attıktan sonra omuzlarını hafifçe oynattı. Ense köküne bir ağrı saplanmıştı. Kızın yanında kendisini açık etmemek için çok kasmıştı. Kasılmalar

hâlâ devam ediyordu. Fakat tamamen farklı nedenlerden! İçindeki tüm kara öfkeyi serbest bırakmıştı. Ona dokunmuş olması bir şeydi! Ona zarar vermiş olması başka bir şey!

Ve Mavi bunun farkında bile olmamıştı. Zaten geçmişinden gelen sorunlarıyla birlikte bilinçaltında kendisinin sorunlu olduğuna inanmıştı. Orospu çocuğu da buna inanmasına izin vermişti. Bu tür heriflere meydan dayağı çekmek gerekiyordu. Ölümüne dövülmesi gerekiyordu. Belki o zaman aynı düşünce yapısına sahip olan diğer herifler kadınlara nasıl davranılması gerektiği konusunda bir şeyler öğrenebilirdi.

Aniden kızın zarif eli göğsünde usulca gezindi. Uğur'un bir kolu ona dolanmış, eli de sırtını ovuyordu. Belki Mavi bilmiyordu fakat gece boyunca sırtı buz gibi oluyor, kendisi de sürekli ovarak ısıtmaya çalışıyordu. Bu küçük, nazik dokunuş bile karanlığını anında kenara itti.

Fakat sonra bir şeyler değişti. Uğur sessizce gülmeye başladı. Mavi uykusunda Uğur'u resmen taciz ediyordu ve genç adam ölüyordu. Evet. Belki onu öldürme fikrinden vazgeçmiş olabilirdi. Yine de onu bir şekilde öldürmeye niyetliydi!

Elleri göbeğinin altına doğru inip daha da aşağılara kayarken genç adam inlemeye başladı. Kahretsin! Ona karşı savunmasız ve korunmasızdı. Tüm kapıları kız için ardına kadar açtı ve tek dokunuş onu yerle bir etmeye yetiyordu. Kızın elini sıkıca kavrayıp tekrar göğsüne yerleştirdi. Orada hiç değilse adamın duygularını yumuşatmaya yardımcı oluyordu.

Mavi çok derin uyuyordu. Huzursuz olmadığı gecelerin dışında gerçekten top atılsa uyanmazdı. Hatta başını yastığa koyduğu anda uyuduğunu bile görmüştü. Düşünceleri kızın yeniden hareketlenmesiyle dağıldı. Elini sıkıca kavradığı

için bu defa bacağına genç adamın bedeninin üzerine atmıştı. Uğur zaten onunla yatarken neredeyse sürekli ereksiyon halindeydi. Kız bacağına sertliğinin üzerine doğru attığında daha da sertleşti. Soğuk terler dökmeye başlamıştı. Bu defa kızın bacağına tutup kendisinden uzaklaştırdı. Tekrar hareket etmeyeceğine emin oluncaya kadar da öylece tuttu.

“Of, Mercedes, of!”

Ve Mavi inledi. Ardından kesik kesik soluk almaya başlarken narin bedeni hafifçe kıpırdanmaya, kalçasını Uğur’un bacağına sürtmeye başladı. Uğur gülsün mü, yanından kalksın mı karar veremiyordu. Kız rüya görüyordu. Tekrar inlediğinde işkencesine rağmen gülmeye başladı. Eğer neler yaptığını bilseydi, utancından yerin dibine girerdi. Yine yüzü kulaklarına kadar kızarır, gözlerini pörtletirdi. Eh! Uğur da bunu ona yaşatacaktı. Kendisi her gece eziyet çekerken kız mışıl mışıl uyuyabiliyordu.

Aklına gelen anı bir düşünceyle kaşları çatıldı. Rüyasında kiminle birlikteydi? Kendisiyle birlikteyse sorun yoktu. Fakat başka biriyle birlikteyse... Bu canını oldukça sıkır, yakar, onu öldürürdü. Kızı bilinçsizce gördüğü görüntüler için suçlayamazdı fakat en azından uyandırabilir, rüyasına son verebilirdi.

Mavi tekrar genç adamın içini hoplatan bir sesle inledi. Dudaklarından çıkan o küçük sesler adamın sonu olacaktı. Sırtında duran elini hafifçe aşağıya kaydırıp kalçasını sıktı.

“Uyan, kızım!”

Kızın ayakları kıpır kıpırdı. Sonunda bir hamlede onu çevirip bedeninin altına hapsedti ve kıpırdamadan durmasını sağladı. Ya da aklını yiyecekti. “Uyan, kızım!”

Oda karanlıktı, gözlerini net olarak göremiyordu. Ama Mavi’nin uyandığını biliyordu. Sonra da zaten kız homur-

danmaya başladı. Genç adam genişçe gülümserken dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bedenini yukarı kaldırarak en azından araya güvenli bir mesafe koydu.

“Uyanık mısın?” diye sordu.

Kız yine homurdandı. “Evet! Ne oldu? Ve neden üzerimde yatıyorsun?”

Uğur sırtıttı. “Beni taciz ediyordun!”

Mavi’nin dudaklarından keskin bir soluk alış duyuldu. “Ne yaptım? Ne yaptım?”

“Oramı buramı elleyip beni mahvediyorsun! Artık rüyanda her ne görüyorsan...” Altındaki beden kasıldı. Mavi muhtemelen soluğunu tutuyordu. Uğur onun yanaklarının kızardığını biliyordu. Keşke karanlık olmasaydı ve o tatlı pembeliğin yüzüne yayılışını izleyebilseydi. “Nefes al!”

Kız sözünü dinlerken her nefes alışta göğsü yukarı kalkıyor, Uğur’un göğsüne değiyordu. Bir hamlede bulunmayacaktı. Ancak dayanamadı. Kıza karşı o kadar dayanıksızdı ki! Bunun utanmasına neden olması gerektiğini bir şekilde biliyordu. Ama utanmıyordu. Onun kendi üzerindeki gücünden bile hoşlanıyordu. Ellerini saçlarının arasına daldırdı. Burnunu hafifçe burnuna sürttü. Yine de kızın ve daha da çok kendi iyiliği açısından ileriye gitmedi.

Mavi sonunda konuşmaya karar vermişti. “Bir şey söyledim mi?”

Şimdi Uğur bu soruya nasıl direnebilirdi ki? Mavi kendi elleriyle ona zemin hazırlıyordu. “Evet.”

“Ne söyledim?”

Sesi öyle cılız çıkmıştı ki neredeyse ona acıyacaktı! Neredeyse! “Bana hayran olduğunu söyledin. Bana ölüp bittiğini!”

“Hayır! Öyle söylemiş olamam!”

Kız o kadar ürkekçe fısıldıyordu ki Uğur sonunda dayanamadı. “Söyledin! Hatta ayaklarımı sıcak su ve sabunla yıkamak istediğini söyledin! Bak, buna ben de şaşırdım!”

Genç kız gülmeye başladı. Sessizce sarsıla sarsıla gülüyordu. “Pisliksin!”

Uğur’un içinde tuhaf bir akım dolanıyordu. Kızın biraz önceki cevabıyla rüyasında kendisini gördüğünü anlamıştı. Yine de bencilce dudaklarından dökülmesini istiyordu. “Rüyanın içinde ben var mıydım, Mercedes?”

Mavi başını salladı. Uğur’un göremediğini düşünmüş olmalı ki ardından da, “Evet!” diye utangaç bir tınıyla fısıldadı.

Uğur’un resmen ağzı kurumuştur. Diliyle dudaklarını ısılattı. Sesinin boğuk çıkmaması için boğazını temizledi. Fakat başarılı olmadı. “Yani o küçük sesleri çıkarmanı sağlayan bendim!”

“Bu... Bu defa doğru söylüyorsun, değil mi?”

“Hı hı...” Onu öpmek istiyordu. Sanki mecburi bir şeymiş gibi tüm kasları bunun için hazırlanmıştı. Ancak yutkunarak kendini olduğu yerde tutmayı başardı. O anda kıza dokunursa kontrolünü kaybedebilirdi.

“Bana beni istediğini söyledin.”

Mavi’nin fısıltılı sözlerinin ardından hafifçe gülümsedi. Rüyasından bahsediyordu. Uğur ona bunu her gün hatırlatıyordu zaten! Başparmağı kızın şakağında usulca dolanmaya başladı. Hatlarını parmak uçlarında hissetmenin tadı bile başkaydı. Onu ezberlemek, çözmek, ona dokunmak...

“Bunu hiç saklamadım ki!” diye dudaklarına doğru fısıldadı. “Hayatım boyunca hiçbir şey istemedim, Mavi. Hiçbir şey! Bir kıyafet, bir araba, bir ev, bir bardak su bile isteme-

dim. Bana ne verildiyse onunla yetindim. Hayatım böyleydi. İsteklere yer yoktu. İstedğim tek şey oldun. Seni ölümüne istedim. Ölümüne...”

Mavi’nin bildiği tüm o duvarlar, kalıplaşmış inşalar, sözler, hayatlar... Hepsi bir anda dağılıp genç kızın ayaklarının altına serildi. İnsanlar isterdi. Mavi de bir zamanlar çok fazla şey istemişti. Bir çanta, ayakkabı, zayıflamak... Çoğu şeyi!

Adamın sözlerinin doğruluğuna kalben inanıyordu. Hayattan hiçbir şey beklememiş, hiçbir şeyi almak için çabalamaya değer görmemiş bir adamın tek isteği olmak... Adamın ona biçtiği değer Mavi’nin aklının sınırlarını zorluyordu. Eğer kendisi hayatta tek bir şeyi istiyor olsaydı çoğu insanın yapacağı gibi saldırganlaşırdı. Almak için tüm kozlarını oynardı. Uğur ise gözünü kırpmadan kendisinden vazgeçmişti. Kendi ölümünün üzerine onunla anlaşma bile yapmıştı.

Konuşamıyordu. Zihninin bile dili tutulmuştu. Göğsünün ortasına yerleşen ağırlığın altında pestili çıkmıştı. Adamın ona beslediği hislerin boyutu dehşete kapılmasına neden oldu. Bu kadar yoğun olabilir miydi? Bu kadar ağır? Bu kadar devleşmiş?

Dudakları aralandı fakat kelimeleri kördüğüm olmuştu. Tamamen bilinçsizce başını iki yana salladı. Adamın duyguları sanki teninden tenine geçiş yapıyordu. Gerçek üstü bir şey gibiydi! Sanki onun duygularının varlığı somut bir şekilde her yanını sarmıştı.

Beyni kendi hızlı soluklarının uğultusuyla doldu. Bir güç onu, başını kaldırmaya zorladı. Öyle ki başının arkasındaki o baskıyı zonklama olarak hissetti. Ne kadar direnirse dirensin, aşklarına rağmen aralarındaki manevi mesafe -suçluluk duygusu, vicdan ve hâlâ onda kalan nefreti- yerini ne kadar korursa korusun arada kalan her şey buharlaşıyordu. Tüm

varlığıyla kendini ona ait hissediyordu. Her şekilde... Onun tarafına geçişi iki adım bile değildi.

Dudakları ilk kez Mavi'nin isteğiyle birbiriyle buluştu. Adamın göğsünden yükselen inilti kendi göğsünden girip sanki sırtından çıkmıştı. Ağırlığını biraz daha genç kızın bedenine bastırdı. Dudakları çılgın danslarına devam ederken onun nazik ve güçlü eli Mavi'nin kıyafetlerinin altından çıplak sırtını buldu.

Zamanların içinden geçiyorlarmış gibi ne kadar süre geçtiğini bilmediği bir süreç kaybolmuştu. Adam başını kaldırdığında hâlâ kaybolmuş, o boyutun içindeydi.

Uğur'un gürültüyle yutkunduğunu duydu. Sonra şaşkın, kendinden geçmiş fısıltısını. "Bunu nasıl yapıyorsun? Nasıl?" Burnu derin bir iç çekişle genç kızın köprücük kemiğinden yukarı tırmandı. Tekrar fısıldadı. "Nasıl?"

Mavi artık onun ne demek istediğini biliyordu. Adama karşı barikatlarının tümünü yıktığı o anda yoğunluk onu hızla içine çekmişti. Zevkli bir bilinçsizlik, kendinden geçiş anı...

Mavi de fısıldadı. "Sen nasıl yapıyorsan!"

Adamın sıcak alnı alnına dayandı. Karanlıktı fakat her nasılsa gözlerinin içine baktığını biliyordu. Tam içine!

"Emin misin, Mavi?"

Mavi emindi. O anda araya hangi barikatı koymaya çalışsa da boşa bir çaba olacağını biliyordu. Bu bilmediği, tanımadığı, karşı koymaktan aciz kaldığı bir güçtü. "Evet." Fısıldamaya çalışmıştı fakat kendi sesini kulaklarındaki uğuldamanın arasında duyamamıştı.

Adamın duymuş olduğu belliydi. Göğsünden gelen gürültünün ardından sert nefes alışını duydu. Dudakları birbirine değmek için vakit kaybetmedi. Aynı anda genç kızın

sırtındaki eli de hareketlenmeye başladı. Uğur o kadar yavaş hareket ediyordu ki sanki tadını çıkara çıkara, özlem gidere gidere öpüyordu. Tüm zaman onlarındı. Saniyeleri, dakikaları sahiplenmişlerdi.

Sonsuzluğa uzanacağını düşündüğü öpüşmelerinin ardından adamın dudakları alt dudağını ısırp çenesine doğru yol aldı. Sivri çenesinin ucuna da bir ısırık bıraktı. Aynı anda elleri de hareket halindeydi. Ve ayakları da... Neden sonra Mavi, onu daha yoğun hissettiğini fark etti. Teni, teninin üzerini sarmıştı.

Belki manyetik alan, belki aura... Varlıklarını birbirlerine haber veren o etki alanı resmen birbirinin içine geçmişti. Mavi onu teninin üzerinde değil, gövdesinin ortasında hissediyordu.

Uğur'un kıyafetlerini çıkardığının farkına bile ancak adam tekrar üzerine eğildiğinde anlamıştı. Bir kez daha dudakları buluştu. Bir eli genç kızın saçlarının arkasına yol alırken diğeri kalçasını kavradı. Bedeni genç kızın bacaklarının arasındaki yerini çoktan almıştı. Mavi soluk almiyordu, soluk almaya ihtiyaç da duymuyordu. Uğur'un eli tenini parçalara bölen dokunuşlarla kalçasından aşağılara yol aldı. Dizinin arkasında hafifçe oyalandıktan sonra Mavi'nin bacağına kalçasının üzerine attı. Bu arada onu öpmeye devam ediyordu.

Genç kızın aklını bilincsizliğe sevk eden o dudaklar yüzünün etrafında hareket etmeye, dans etmeye başladı. Sanki keşfetmediği tek nokta kalmamaya yeminli gibiydi. Adam tamamıyla canlı bir çelik doku gibi etrafını sarmıştı. Genç kızın incecik kolları da onun sert bedenine dolanmış, parmakları çeliğin üzerine serilen kadife teninin her bir karesini keşfediyordu.

Adam aniden durdu. Nefes alışları genç kızın kulağının hemen dibindeydi. "Of, Mercedes!" diye fısıldadı.

Mavi'nin sesi ancak nefesini biraz olsun düzene sokabildikten sonra çıkabildi. "Ne oldu?"

Adamın parmakları sanki oldukları yerde sabit duramıyormuş gibi teninin üzerinde süzülüyordu. "Aklımı dumanlıyorsun! Sanki tenime değil... Ta içime dokunuyorsun!"

Uğur aniden doğrulduğunda Mavi bittiğini düşündüğü için şaşkın bir ses çıkardı. Adam boğukça gülerken yüzlerinde artık fazlalık olan yorgan ve battaniyeyi bir kenara fırlattı. Elleri genç kızın bedeninin iki yanında sabitlenirken Uğur yüzüne eğildi. Dudakları burnunun ucuna tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

"Daha keşfe çıkacağım, kızım! Bedeninin her bir noktasını tanıyacağım. Her noktaya saygı duyacak, özel ilgi göstereceğim."

Aniden aşağıya kaydığında Mavi keskin bir soluk aldı. Uğur'un burnu hafifçe göbek deliğine süründü. Ardından dudakları ve dili kısa süre üzerinde oyalandı. Daha sonra göğsüne doğru minik öpücüklerle tırmandı. Parmakları da kendi keşiflerine çıkmışlardı.

Adam kıvraktı. Esnekti. Önce genç kızın duyarlı noktalarını tek tek bulmuş -ki en duyarlı noktasının boynu olduğunu Mavi de yeni öğrenmişti- hepsiyle ilgilenmiş, genç kızı kendinden geçirmişti. Sanki hiç acelesi yoktu. Fakat aslında bedeni çelik gibiydi. Sıcak çelik gibi! Genç kızın parmaklarının değdiği her nokta alev almıştı. Bedenleri terlemiş, tenleri birbirlerinin üzerinden kayıyordu.

Mavi ölüyordu. Bir nehrin akıntısına kapılmış, kimse onu kurtarmasın istiyordu. Adam sözünün arkasında durarak tüm bedenini, ayak parmakları da dâhil olmak üzere keşfederken genç kız dudaklarından kaçan anlamsız kelimelere ve seslere engel olamıyordu. Ya da göğsünün yukarı tırmanma-

sına, sırtının gerilmesine... Bedeni tamamen aklından bağımsız hareket ediyordu. Zaten akli da o anda çalışmıyordu.

Uğur'un dudakları en mahrem bölgesine dokunduğunda ise Mavi'den geriye bir şey kalmamıştı. Adam genç kız zirveye çıkıp oradan aşağıya atlayana ve yere çakılana kadar hiç durmadı. Mavi'nin tamamen kopma noktasına gelmiş olan bedeni arka arkaya kasılmalar yaşarken kemikleri bile erimişti. Gürültülü solukları tüm odanın içini sarmış, ne kadar nefes alırsa alsın yetmeyecekmiş gibiydi. Bittiğinde bile hâlâ içinde bir şeyler dalga dalga süzülüyordu.

Uğur doğrulup tekrar üzerine uzandı. Yanağına masum bir öpücük bıraktıktan sonra bedeni tamamen pelte haline gelmiş olan Mavi'ye, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Mavi düşündü. İyi miydi? Bu çok daha farklı bir şeydi. Olgun bir kadındı. Bazı şeyleri görmüş, bazı şeyleri de okumuştı. Fakat ilk defa yaşıyordu. Neden o zaman duyduklarının tamamen yalan olduğunu düşündüğünü o anda anlıyordu. Çünkü bilmiyordu. O anda uyuşmuş bir haldeyken adamın artık daha net görebildiği gözlerinin içine baktı. "Fazla iyi," diye fısıldadı.

Adam boğukça güldü. Genç kızın terden yüzüne yapışan saçlarını usulca geriye itti. "Bana hazır mısın?" diye fısıldadı.

Mavi başını sallamakla yetindi. Hazır mıydı, değil miydi bilmiyordu fakat hâlâ bir şekilde eksik hissediyordu ve nedenini de biliyordu. Uğur bacaklarının arasına yerleşirken hafifçe kasıldı. Bunun hoş olmayacağını biliyordu. Yine de bile bile istiyordu. Fakat adam duraksamıştı.

Omuz kıvrımına tatlı öpücükler kondurduktan sonra dudaklarının yolu kulağının hemen arkasında son buldu. "Kendini bana bırak," fısıltısında bir gerginlik vardı.

Genç kız kendini serbest bırakmadığı sürece Uğur'un hareket etmeyeceğini anladığında derin bir nefes alıp gevşemeye yoğunlaştı. Bunun için de adamın biraz önce ona yaptıklarını aklından geçirmeye başladı. Ancak buna da gerek kalmadı. Uğur tekrar dudaklarına asıldığında her şey zaten arkalara bir yerlere savrulmuştu. Sonra onun kalçasının hareketiyle mahremiyetindeki baskıyı hissetti. Tamamen içgüdüsel olarak bacaklarını adamın beline dolarken kalçasını ona doğru itti.

Adamın dudaklarından bir inilti kopup karanlığa karıştı. Sonra tek bir hamlede genç kızın içine daldı. Mavi acı duymuyordu. Saniyenin onda birinde bu gerçeğe şaşırıken ardından gelen his tamamlanmış olmasıydı. Uğur kısa süre duraksarken alnını Mavi'nin alnına dayadı. Sert nefes alışları genç kızın dudaklarında bir esinti gibiydi. "Mahvoldum, kızım!"

Fısıltısının ardından kalçasıyla dudakları aynı anda hareket etmeye başladı. Önce yavaş bir ritim tutturmuştu, sanki kalçası bir şarkının ağır ritmiyle hareket ediyordu. Fakat sonra ritmini artırarak hızlanmıştı. O anlar Mavi, yaptıklarının gerçekten nasıl bir şey olduğunu anladı. Tenlerden akan terde bile bir duygu kıvrıntısı vardı. Her şeyiyle bir bütün olmak, tamamen kenetlenmek ve ait olmaktı. Mavi ait olduğu yeri bulmuştu.

Uğur kontrolünü yitirmek üzereydi. Belki de yitirmişti. Öz denetimi üzerinde kontrol sahibi biri için dışarıdan gelecek her şeye kapalı olmak tehlikeli ve ürkütücüydü. Ancak o anda kendine hâkim olamıyordu. Bu kız, onu her zaman yaptığı gibi yerle bir ediyordu. Kalbi göğsünde patlıyor, genç kızın aynı şiddetle çarpan kalbiyle buluşuyordu. Bu bile, zihninin bir parçasını daha dışarı bırakmasına yetiyordu. Uğur'un damarlarındaki kan bile mavi akmaya başlamıştı.

Kızı o kadar çok istemişti ki! Kafasının içinde dönen o görüntüler gerçeklik bulduğunda hayal gücünün ne kadar aciz olduğunu fark etmişti. Evet, yoğun olacağını biliyordu. Ancak böylesini de beklemiyordu. Neredeyse onu öperken boşalacaktı, kendini rezil etmemek için sancı çeken bedeniy-le resmen savaş vermişti.

Onu o kadar çok istemişti ki! Bir an için ne yapacağını şaşırmıştı. Bedenini keşfetmek ayrı bir zevkti, içinde olmak ayrı! Hele de o boynundaki narin kıvrımla ilgilendiğinde, Mavi ellerinin altında dağılıyormuş gibi bir ses çıkarmıştı. O ses Uğur'un başını döndürmüş, sonra da aklını uzaya göndermişti.

Ardık dayanamıyordu. Bu kadar kısa olmaması gereki-yordu. Daha da uzatmak, onun zevkini artırmak istiyordu. Ama kendine engel olamıyordu. Onun da kendisiyle birlik-te gelmesi için dudaklarını dudaklarından usulca kaydırarak boynundaki duyarlı noktayı öptü. Daha dili tenine değer değmez Mavi dudaklarından yine o kıvrandıran sesi çıkardı. Ardından da bedeni ikinci kez sarsıldı.

Uğur'un işini işte o ses bitirmişti. Ona öyle bir çarpı ki tüm bedeni anında kasıldı. Damarlarının genişleyerek teninden dışarı fırlayacağını hissediyordu. Kendi sarsıntısı da Mavi'nin titremelerine karıştı. Tuttuğu soluğunu koyuvererek başını genç kızın nemli boynuna yaslar-ken bile titremeye devam ediyordu.

Kızın hızlı solukları teninin üzerinden geçerken ayrı bir sarhoşluk yaşıyordu. İnce parmaklarının tenine saplanma-sından ayrı bir sarhoşluk... O anda tamamen iç içe geçmiş, bir araya gelmeleri gerekli olan bir bütünü oluşturun-lardı. Uğur'un sarhoşluktan başı dönüyordu. Daha önce hiç sarhoş olmamıştı. Bundan sonra bağımlısı olabilirdi. Belki de çoktan olmuştu bile!

Onlar işte buydu. İsteseler de, istemeseler de birbirlerine aitlerdi. Ayrı ayrı bir şeye yaramıyorlardı. Sanki birbirlerine işlenmeden, bir araya gelmeden çalışmayacak bir makinenin parçaları gibiydiler. Mavi olmazsa Uğur işlemeyecekti. Uğur olmazsa da Mavi işlemeyecekti. Onlar bir araya geldiklerinde çalışıyorlardı. Bir bütünün iki anlamlı parçalarıydılar. Onlar ayrıken anlamsızlardı.

Konuşabilecek kadar kendine geldiğini düşündüğünde kızdan dilemesi gereken özür için dudaklarını araladı. “Özür dilerim, Mercedes!” Uğur şaşırarak fisiltısının bile titrediğini duydu. “Konu sen olunca bende ne disiplin, ne kontrol, ne de akla dair bir şey kalıyor!”

Kız derin bir nefes altsın ardından şaşkın bir fisiltıyla, “Ne için?” diye sordu.

Adam kızın burnunun ucuna bir öpücük bıraktı. Dudakları onun masumluğuyla iki yandan yukarı kıvrıldı. “Bu fazla kısaydı. Dört dakika var mıdır, emin değilim.”

“Bana daha uzunmuş gibi geldi.”

Kızın kuşkulu tonuna bu defa yüksek sesle güldü. Parmakları saçlarının arasında kendilerine yer bulurken, “Hayır. Şimdi uzun olanı öğreteceğim!” diye fısıldadı.

Onun afallamayla aralanan dudaklarına uzandı. Kızın içinde tekrar hareketlenmeye başladı. Bu defa ona öğretmişti. Uzun uzun, yavaş yavaş Mavi’yi de, kendini de öldürmüştü.

Sabaha karşıydı. Gevşemiş iki beden birbirine dolanmış, artık normale dönmüş soluk alışları birbirine karışıyordu. Erkeğin eli kadının teni üzerinde hafif dokunuşlarla gezintiye

çıkmişti. Dudakları ise şakağının üzerinde kendine yer bulmuş, uzun süredir de ayrılmamıştı.

İlk damla adamın göğsüne düştüğünde gözleri kapandı. Kızın neden ağladığını bilmek durumu daha iyi yapmıyordu. Gözyaşlarının, içine düştüğü karanlık sancıların sebebi olmak ise... İçinde, tekrar inşasını yapamayacağı bir yıkımdı.

O, hak etmediğini düşündüğü bir mutluluğu böylesine bir yoğunlukla yaşadığı için hemen yanı başında parçalanırken çaresizlik Uğur'un elini kolunu bağlıyordu. Daha önce hiç çaresiz kalmamıştı. Bunun için tadını sevmemişti. Hiçbir şey yapamamak, öylece durup sessizce o hıçkırıkları dinlemek belki de azar azar ölmekten beterd. O anlarda kızın kendisini vurmuş olmasını diliyordu. Gözünü karartıp o tetiği çekmiş olsaydı şimdi böylesine bir bocalama yaşamayacaktı.

Konuşarak onu daha da acıtmak istemiyordu. Ancak dayanamıyordu. "Bizim yolumuzu da böyle yazmışlar be, kızım! Eğer kader, somut bir varlık olsaydı sana acıyı ve mutluluğu aynı anda yaşattığı için inan bana onu bulup her şeyi baştan yazdırırdım."

Mavi daha çok ağladı. Bedeni hıçkırıklarıyla sarsılırken Uğur hafifçe yan dönerek onu yine bir koza gibi sardı. Sıkıca tuttu. Elinden başka bir şey gelmiyordu. Ona ağlama bile diyemiyordu. Bu, kızın ihtiyacıydı. Öyle ya da böyle ilerledikleri yolda onun gözyaşları mutluluklarının üzerine yağmur gibi yağacaktı. Bu; kendine öfkelenmesine, kendi kendinin canını yakmak istemesine neden oluyordu. Mavi biraz önce yaşadığı mutlulukla havada süzülüyormuş gibi hissetmeyi hak ediyordu.

Dakikalar sonra kız çatlak bir sesle fısıldadı. "Şey... Ben bu soğukta banyo yapmak zorunda kalacağız diye ağlıyorum." Sertçe burnunu çekti.

Uğur acı acı gülerken onu daha sıkı sardı. Başının tepesine dudaklarını koydu ve orada bıraktı. Pek normal bir çift oldukları söylenemezdi. Hoş zaten onları bir araya getiren de ölümün soğuk yüzü olmuştu. Ancak birbirlerine hiçbir şekilde dayanamıyorlardı. Biliyordu ki Uğur'un canı yansa Mavi kendi içinde amansız sancılarla kıvranırdı. Tıpkı biraz önce onun canı yandığı için kendinin kıvrandığı gibi...

"Dayanılmazsın, kızım!" diye fısıldadı. "Güneş doğarken seni bir yere götüreceğim! Banyo için endişelenmemen gerektiğini anlayacaksın!"

"Sahi mi?"

"Sahi!"

Eyüp ve Uğur dünyadan bir haber, horlayarak uyurlarken iki genç evden sessizce ayrılmıştı. Henüz alacakaranlıktı. Bu defa koşmak için çıkmıyorlardı. Hatta yanlarına yedek kıyafetler ve iç çamaşırları almışlardı. Mavi meraklı ve heyecanlıydı. Yeni uyanan doğanın içinden geçerken adam elini sıkıca kavramıştı.

Genç kız o kadar canlı hissediyordu ki ayakları resmen havada yürüyordu. Sanki içindeki ve üzerindeki ağırlıkların tümünü atmıştı. Ne kadar ağladığını bilmiyordu fakat onu yorgun düşüren hıçkırıklar bile bedenindeki hafifliğe engel olamıyordu.

Her zamanki yol üzerinden gidiyorlardı. Yabani otların içinden geçerken genç kız yüzünü buruşturdu. Zaten hava soğuktu. Bir de göğsüne gelen sık otların tüm nemi üzerine yapışlıyordu. Uzun bir süre yol aldıktan sonra hava ay-

dınlanmaya başladı. Ancak doğacağına emin olduğu güneş henüz yüzünü göstermemişti. Sesli Kaya'ya geldiklerinde adam duraksayıp onu bedeninin önüne çekti. Genç kızın sırtını kendi göğsüne yasladıktan sonra kollarını sıkıca ona doladı.

“Sağ taraftaki tekinsiz patikanın ilerisinde bir mağara var. Buradan görünmüyor fakat gerçekten etkileyici, sanki hayvanlar kendilerine uyumak için yer yapmış gibi taşların içinde oyuklar var. Seni bir gün de oraya götüreceğim.”

Mavi ne kadar bakarsa baksın patika yolun sonunda dik kayalıklardan başka bir şey göremiyordu. Mağaranın nerede olduğunu görmesi imkânsızdı. “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu. Sesi oldukça heyecanlı çıktığı için yanakları ısındı.

Uğur kolunu kaldırıp sol taraflarında kalan ve tamamen dik kayalıkların en yüksek tepesindeki bir boşluğu işaret etti. “Oraya!”

Mavi keskin bir soluk alırken gözleri irice açıldı. “Sen deli misin? Oraya nasıl tırmanacağız?” İmkânsızdı! Kayaların içine gömülmüş gibi duran iki metre boylarındaki açıklık, tepeye daha yakındı. Fakat aşağıya sarkmaları kesinlikle olur şey değildi. Kendileri o anda yüksekte bulundukları için uçurumun sonunun nerede bittiğini göremiyordu bile. Bunun için aşağıdan tırmanmaları daha da kabul edilemez bir şeydi. Zaten tırmanmak için gerekli malzemeleri yoktu.

“Sence seni tehlikeye atacak delice bir şey yapar mıyım?”

Genç kızın cevabı hızlıydı. “Hayır!”

“O zaman biraz güven!”

İlerlemeye başladılar. Kayalıkların sırtında kalan ormanın içine girdiler ve sürekli yukarı doğru hareket ettiler. Sonunda zirveye ulaştıklarında düzlüğe çıktılar. Mavi biraz önce baktıkları o oyukun aşağıda olduğunu biliyordu. Birkaç adım

atarak uçurumun kenarına ilerlerken adam belini sıkıca kavradığında durmak zorunda kaldı.

“Çok yüksek! Başın dönebilir!”

Mavi omzunun üzerinden ona hınzır bir bakış attı. “Sen beni korursun!”

Adamın kaşları havaya kalktı. “Doğru! Yine de aşağıya bakman pek akıllıca değil!”

“Peki, nasıl o oyuğa ulaşacağız?”

“Bir delikten aşağıya ineceğiz.”

Söylediği Mavi’nin aklına yatmadığı için kaşlarını çatı. Daha sonra merakına yenik düşüp uçurumun kenarına doğru birkaç adım attı. Adam hayıflanır gibi iç çekerken, kolu belini daha sıkı kavradı. Genç kız aşağıya baktığında keskin bir soluk aldı. O kadar yüksekti ki dibi görünmüyordu. Aşağıdan döne döne yukarı tırmanan rüzgâr ise genç kızın yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Gerçekten de başı dönmeye başladı ve hemen kendini geriye çekti.

“Ürkütücü!” diye fısıldadı.

“Katılıyorum!”

“Sen de mi?”

Adam genişçe gülümsedi. “Hayır. Ben senin açından baktığımda katılıyorum.”

“Kendini beğenmiş, ukala, yüksek egolu ve biraz da şımarıksın!” Adam sessizce gülmeye başladığında, “Hatırlatmak amacıyla söylemiştim!” diye mırıldandı.

Adamın yüzüne ciddi ciddi kendini beğenmiş bir ifade yerleşti. “Elbette kendimi beğeniyorum çünkü ben mükemmelim!”

Mavi gözlerini devirdi ve onu arkasında bırakarak ilerlemeye başladı. Adam kolunu kavrayıp onu ters yöne çevirdi-

ğinde bozuntuya vermeden ilerlemeye devam etti. Uğur da hızla yanındaki yerini aldı. Bir süre daha yürüdükten sonra kocaman bir taşın önünde durdular. Mavi neden orada durduklarını anlayamazken adam sırındaki çantayı genç kıza uzattı. Sonra da ellerini taşa dayayarak yerinden oynatmak için itmeye başladı.

Taş yerinden oynayıp hareket etti ve genç kızın ağzı, altında kalan yarığı gördüğünde açık kaldı. Adam taşı itmeyi bıraktığında aşağıya baktı. Elbette Mavi de hemen yanında yerini alıp onun baktığı noktaya baktı. İki metreye yakın, Mavi'nin bedeninin iki katı genişliğinde tünel gibi bir giriş vardı. "Buradan mı ineceğiz?"

"Evet. Önce ben ineceğim. Ardından seni alacağım." Mavi gerildi. Aşağısı aslında biraz karanlık görünüyordu. Orada bir hayvanın yaşayabileceği ihtimali içine bir korku salmıştı. "Hey! Önce ben ineceğim dedim, değil mi? Korkma!"

Mavi onun güven veren bakışlarıyla buluştu. Bunu yapmak zorunda değillerdi. Yine de isteksizce başını salladı. Uğur gülerken kendini delikten aşağıya bıraktı. Oradan aşağıya atlayıp nasıl yumuşak bir iniş yapabilmişti, genç kızın aklı almıyordu.

Adam başını kaldırıp yukarıya baktı. "Çantayı at! Sen de oyalanmadan at! Orada fazla yalnız kalma!"

Mavi çantayı attı. Adamın tutup yere koymasını bekledi. Ardından dualar etmeye başlayarak kendini boşluğa bıraktı. Kalbi resmen göğsünü parçalayıp geçecek gibi gümbürderken ve süratle aşağıya inerken istemsizce bir çığlık attı. Oldukça kısa süren yolculuğu adamın kollarında son buldu. Uğur onu zemine bırakıp çevreyi incelesin diye geri çekildiğinde Mavi'nin ağzı açık kaldı.

Dışarıdan baktıkları yarıktan içeriye dolan gün ışığı mağaranın içini aydınlatıyordu. Yukarıdan aşağıya sarkıtlar uzamış, nemlenmiş yüzeylerinden sular damlıyordu. Mağaranın tam ortasında bir su birikintisi vardı. Küçük bir gölet gibiydi ve içinden dumanlar yükseliyordu. “Yok artık!” diye fısıldadı. Bir sıcak su kaynağı!

Şaşkın adımları onu göletin yanına kadar götürdü. Sıcaklık resmen yüzüne çarpıyordu. Mavi’nin göğsü heyecanla yükseliyordu. Başını hızla çevirip arkada, kendisini izlemeye dalmış adama bir bakış attı. “Olağanüstü!” Sesi heyecandan kısık çıkmıştı.

“Bir de içine girdiğinde gör!”

Genç kız tekrar kaynağa baktı. Tedirgin olmuştu. İçine girmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Çok karanlık görünüyordu. Arkasında duyduğu hissettirilerle hemen omzunun üzerinden adama baktı. Uğur soyunmaya başlamıştı. Mavi de onu izliyordu. Birkaç saat önce çok karanlık olduğu için adamın bedenini sadece parmakları ve dudaklarıyla tanımıştı. Uğur tamamen çıplak kaldığı o an ise soluğunu tuttu. Bu adam gerçekten ona tüm gece boyunca o kadar nazık mı davranmıştı? O anda güçlü, kaslarla bezenmiş bedenine bakarken bunun imkânsızlığına şaşıyordu. Adam başlı başına bir güçtü! Etki alanı ondan adımlarca uzak olan genç kıza resmen çarpıyordu. Bacakları uzun ve kaslıydı. Göğsü geniş ve kaya kadar sert görünüyordu.

Uğur ona doğru adım atmaya başladı. Elinde sadece yanından ayırmadığı silahı vardı. Bedeninin iriliğine rağmen asla kaba bir adam değildi. Yürüyüşü zarifti. Mavi oturup hiç sıkılmadan onu saatlerce izleyebilirdi ve onu izlemeye o kadar dalmıştı ki adamın silahını kenara koyup kendi üzerindeki kileri çıkarmaya başladığını neden sonra fark etti.

Tedirgin olarak bir adım geri çekildi. Hem suya girmekten çekiniyordu hem de... Mavi'nin çıplak bedeni pek güzel değildi. O kadar deforme olmuştu ki her yerinde geniş yarıklar ve çatlaklar vardı.

Ne düşündüğü yüzünden okunuyormuş gibi Uğur derin bir iç çekişle birlikte ellerini genç kızın yüzünün iki yanına sabitledi. "Korkuyor musun?"

Mavi başını salladı. "Evet. Bir de... Öyle... Yani beni öyle görmeni istemiyorum."

Adam hafifçe gülümsedi. "Ama daha önce gördüm! Seni ya da beni rahatsız edecek hiçbir şey yok! Eğer ben bednimdeki yaraların görüntüsünden çekinmeyebiliyorsam, sen de yapabilirsin!"

Mavi gözlerini kırptırdı. Evet, kollarında ve sırtında, dövmesinin hemen altında bazı izler olduğunu biliyordu. Fakat bunlar onu rahatsız etmiyordu. Görmüyordu bile! Adam şaşkınlığına hafifçe güldü. "Bak! İşte bundan bahsediyorum. Senin gözünde ben kusursuz olabiliyorsam, o zaman sen de benim gözümde kusursuz görünüyorsun, değil mi?" İşaret parmağı genç kızın burnunun ucuna bir fiske vurdu. "Ben yakışıklı bir adam değilim. Hatta çoğu zaman kızları etrafımdan kaçırıyorum." Burada muzırca sırıttı. "Ama sen, bana baktığında dünyanın en güzel adamı gibi hissediyorum çünkü öyle bakıyorsun. Benim sana baktığım gibi..."

Mavi geriye çekilip dikkatle adamın bedenine baktı ve tüm bedeninde büyük ya da küçük birçok yara iziyle karşılaştı. Kiminin boyutu oldukça uzun ve derindi. Böyle bir şey olması için adamın nasıl yaralandığını düşünmekten kaçındı. Daha o anda, yaralarına bakarken bile canı yanmıştı. Düşünürse... Yutkundu. Düşünürse işin içinden çıkamazdı. Ama

adamin ne demek istediğini de anlamıştı. Ona bakarken sadece güzelliği görüyordu. Sanki diğer şeyler için gözlerinin önüne bir perde iniyordu.

Başını sallayıp adamın onu tamamen soymasına izin verdi. Çıplak kaldığında soğuk hava genç kızın tenini anında ısırmaya başladı. Ürperirken gözleri kapanıp açıldı. Kararmış, yoğun bakışları onu bir süre izledikten sonra adam Mavi'yi kucığına aldı ve usulca suyun içine girmeye başladı.

Su çok sıcaktı. Arada yüzeyinde kabarcıklar belirliyordu. Soğuk havaya karışan buhar ise kıvrıla kıvrıla mağaranın tavanına süzülüyordu. Uğur, onu kucığından indirdiğinde ayakları sert zemine bastı. Adam genç kızın heyecanlı nefes alışlarına, irice açılmış gözlerine keyifle gülümserken Mavi dudağını ısırdı. Üşümüş teni sıcakla buluştuğu için kısa bir süre sancıdı. Sonra usul usul gevşemeye başladı. Eğer gözlerini uzun süre kapalı tutsaydı teninin aldığı keyifle muhtemelen uyuyakalırdı.

"Nasıl?" Uğur dikkatle genç kıza bakıyordu.

"İnanılır gibi değil!"

Adam aniden suyun içine dalarak gözden kayboldu. Su berraktı fakat karanlık olduğu için yüzeyin altını görmek zordu. Yarıktan içeriye dolan gün ışığı sadece belirli noktaları aydınlatıyordu. Bacaklarına değen ellerini hissettiğinde sert bir soluk aldı. O eller yukarılara tırmanırken dudakları ve dişleri genç kızın önce göbeğine, ardından daha aşağılarına kaydı. Adamın dudakları kadınlığının üzerinde oyalandığında Mavi'nin dudaklarından çıkan küçük inilti mağaranın içinde yankılandı. Arkasından da sert nefes alış sesleri yükseldi. Adam tekrar karşısında belirdiğinde saçlarından, sakalından sular damlıyordu. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı. İfadesi taş gibi sertti. O da sert soluklar alıyordu.

“Peki, bu nasıl?” diye sordu. Kocaman elleri yavaş hareket ederek genç kızın dışarıda kalan ve üşüyen omuzlarına su taşıyor, ısıtıyor ve okşuyordu.

Genç kız yutkundu. “Sanırım istesem de tarif edemem,”

Adam güldü. “Hadi seni yıkayalım.” Fısıltısı boğuktu. Kendine gelmek ister gibi başını iki yana salladıktan sonra Mavi’yi ciddi ciddi yıkadı. Elleri her yerdeydi. Sonunda genç kızın kafasını hafifçe aşağıya bastırıp tüm bedeninin bir süre suyun içinde kalmasını sağladı. Tekrar suyun yüzüne çıktığındaysa ilk sert nefes alışının ardından adamın dudakları dudaklarını örttü. Elleri de aynı anda kalçasını bulup onu yukarı çekti. Genç kızın bacakları beline dolandıktan sonra adam onu öpmeye devam etti ve hiç vakit kaybetmeden içine girdi. Uzun dakikalar boyunca Mavi’yi kendilerine ait olan o haz boyutunda tuttu.

Sonunda nefes nefese kalmış bir halde, alınları birbirine dayanmışken kendilerini toparlamaya çalışıyorlardı. Adam dudaklarına usul bir öpücük bıraktıktan sonra fısıldadı. “Ne zaman sana dokunsam şuurumu kaybediyorum.” Alınları hâlâ birbirine değmeye devam ederken inanamazmış gibi başını iki yana salladı.

Mavi başını adamın boyun ve omzu arasındaki o kıvrıma yatırdı. Bunun sadece kendisine olmamasından garip bir mutluluk duymuştu. “Yalnız değilsin,” diye fısıldadığında adamın tenine yapışmış olan bedeninden bir ürperti dalgası geçti.

Uzun bir süre sonra Uğur onu kucğından indirdi, ayaklarının üzerinde durmasını sağladı ve sonra sudan çıktı. Çantasının içinden fotoğraf makinesini alıp geriye döndü. Mavi onun her şeyi resmetme merakına hafifçe gülümsedi. Yanındaki yerini alıp kızın dudaklarına derin bir öpücük kondur-

duktan sonra fotoğraf makinesini kaldırıp ikisini çekmeye başladı. Bitirdiğinde makineyi de elinin uzanacağı bir yerde duran silahının yanına koydu.

“Bunların adı da ‘öz çekimin kralı’ olsun.”

Genç kız sözlerine kıkırdadı. Uğur tekrar dudaklarına dokunduğunda gülüşünün yerini heyecanlı nefes alışları doldurmuştu. Sudan çıktıktan sonra adam onu ikisinin kullanacağı bir havluyla iyice kuruladıktan sonra giydirdi. Sonra kendisi de kurulanıp giyindi. Çantayı da toparladıktan sonra içinden çıkardığı yedek tabancayı genç kızın eline tutuşturdu.

“Şimdi omuzlarıma basacaksın. Tabancaya dikkat et. Emniyetini kapadım. Önce başını hafifçe çıkar, etrafı kontrol et. Ardından tamamen emin olduktan sonra silahı zemine bırak ve kendini yukarı çek!”

Mavi hızla başını salladı. O böyle tedirgin olduğunda kendisinin de uyarı sistemi hemen devreye giriyor, onu içine düş-tüğü masalsı dünyadan anında çekip alıyordu. Bu anlarda onu gerçekliğe döndürdüğü için ona ciddi ciddi öfkeleniyordu.

Söylediklerine harfiyen uyararak kendini yukarı çektikten sonra onun yukarı fırlattığı çantayı aldı. Gözleri temkinli bakışlarla etrafı incelerken adam çoktan yanında bitmişti bile. Kayayı tekrar çıktıkları deliğin üzerine yerleştirdikten sonra eve doğru yürümeye başladılar.

Genç kız başında bir hafiflik hissediyordu. Bu, dereye düştükten sonra da olmuştu. Saçları ve teni o kadar yumuşamıştı ki en iyi şampuanı kullansa bile böyle hissetmeyeceğini biliyordu. Ya da masaja gitse böyle gevşeyemeyeceğini biliyordu.

“Ne oldu?”

Adamın yumuşak ve ilgili sesiyle birlikte başını ona çevirdi. “Neye, ne oldu?” Kendi sesi şaşkın çıkmıştı.

“Kendi kendine gülümsüyorsun!”

“Saçlarımı düşünüyordum.” Adamın kafası karışmış ifadesinin üzerine güldü. “Dereye düştüğümde de böyle olmuştu. O kadar hafif, yumuşak ve hacimli ki! Şampuana ihtiyaç duymamak tuhaf!”

Uğur kolunu Mavi’nin omzuna dolayıp onu kendisine çekti. “Aslında doğa insanlara ihtiyaçları olan her şeyi cömertçe sunuyor. Fakat bizler çok nankör, çok benciliz ve onu katletmekten hiç çekinmiyoruz! Ona saygı duymuyoruz. Fakat gücünü de küçümsüyoruz. Ben bir gün bize verdiklerine karşı onu katlettiğimiz için insanlığa sırtını döneceğini düşünüyorum.”

Bazen her şey gerçek dışı geliyordu. Zamanın dışında bir yolculuk yapıyor gibi... Dünyanın kalanından ayrılmışlar ve onlara verilen artık zamanı yaşıyorlardı. Başlangıç noktası ve o anda durduğu nokta tamamen birbirine yabancıydı. Kısa zamanda çok fazla şey değişmiş, çok fazla adım atılmıştı. Geçmiş yaşamı kendinden çok uzakta kalmış, sanki başka birinin hayatıymış gibiydi.

Bir masalın içinde takılıp kalmıştı. Nefes alma aralığı gibi... Daha sonra karşısına çıkacak tüm gerçekliğe bir omuz atıp kenara itmişti. Belki de daha şiddetle geri gelebileceğini bildiği halde kendini bu yalancı dünyanın içinde mutlu hissediyordu. Derinlerde bir yerde ürkütücü karanlığın bir gün üzerlerine kapaklanacağını biliyordu. Onları içine çekeceğini, iliklerine kadar titreteceğini biliyordu. Adam için arkasında bıraktığı, ezip geçtiği ve görmezden geldiği her şey de üzerine yıkılacaktı. Fakat Mavi gün geçtikçe kendi

içine dönmekte güçlük çekmeye başlamıştı çünkü orada her şey keskin, net ve acımasızdı. Benliği bile!

Eğer her şeyin toz pembe geldiği umursamazlık şemsiyesinin altından çıkarsa, önce kendi özü genç kızı katledecekti. Hiç acımadan, açık yaralarının üzerinden bir daha ve bir daha geçecek; ruhunu kan revan içinde bırakacaktı. Bir şey ona engel oluyordu. Bir his, önsezi ya da adına her ne denirse... Genç kızı durduruyordu. Yarasa'ya bakarken, onu gözleriyle bile severken duyduğu suçluluğun giderek azalan sarsıntısı belki de bundan kaynaklanıyordu.

Bak diyordu o ses, biraz daha fazla bak. Biraz daha fazla sev, daha fazla dokun ve daha çok hisset... Azrail'in yanı başında durduğunu hissediyordu. Eline orağını almış, onların bu sarhoşluk balonunun içinden çıkacakları anı bekliyordu. Belki de uzaktan uzağa onlarla eğleniyordu. Biliyordu. Adam onu korurdu. Mavi'ye bir şey olmasına izin vermezdi. Fakat en nihayetinde o da bir insandı. Mavi bir gün o orağın aralarına gireceğini biliyordu.

Mavi çocukluğundan beri karamsar bir yapıya sahipti. İyi tarafından değil, hep kötü tarafından bakardı çünkü sonrasında çok üzülmektense baştan kabullenmeyi seçerdi. Kendini pembe yalanlarla kandırmazdı. Ayrıca soğuk bir ruha da sahipti. Kimse ona sıcakkanlı biri diyemezdi. Eğer soğuk olursan kimse o buz tabakasının altına ulaşıp sana zarar veremezdi. Herkes masum doğardı. Mutlu doğardı fakat hayat insanlara yaşadıklarıyla tecrübe ve değişmiş karakter verir, o çocuksu masumluktan geriye bir şey bırakmazdı.

Adam ne zaman kollarıyla onu sarsa, dokunmasına gerek kalmadan bile yanında durarak ısınısını Mavi ile paylaşırsa, etraflarını saran saydam tabakanın arkasında kalan her şey silikleşiyordu. Mavi'de ne soğukluk ne de karamsarlık

birakıyordu. Genç kız işte bu yüzden korkuyordu çünkü normal değildi. Onlar engellenemez bir şekilde fazla yoğun yaşıyorlardı. Bunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu fakat kalan zamanlarından çalabilecekleri ne varsa çalmak zorunda gibi hissediyordu. Zamana yayıp usul usul yaşanması gereken her şeyi böylesine derinden yaşamak gerçek üstüydü. Tenlerinin ufacık teması bile ikisini hayattan koparıyordu. Bu ürkütücüydü çünkü Mavi, insanlar görmüştü. Yaşamlar, gerçek aşklar... Hiçbiri böyle değildi. Onların yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı. Sanki ayrı iki bedene bölünmüş tek ruh gibiydiler ve Mavi'nin yarım ruhu sebepsiz bir telaşın içinde çırpınıyordu. Bilmediği, onu tedirgin eden his göğsünün ortasına çörekleniyor, yutkunmasını bile engelliyordu.

“Söyler misin? Dakikalardır orada hangi saçma düşüncelerin içine daldın, Mercedes?”

Uğur'un boğuk ve derin sesiyle Mavi yükseklerden aşağıya düşmüş gibi oldu. Bir ürpertiyle gerçek yaşama döndü. Kendisi yatağın dışında, sobanın arkasında duruyor; adamın yarasa dövmeli geniş sırtına bakıyordu. Parmaklarının ucuyla o dövmenin üzerinde ne kadar gezindiğini artık hatırlamıyordu bile! Adam ise her dokunduğunda resmen kıvranıyordu, bu Mavi'nin hoşuna gidiyordu.

Uğur ise o anda yüzükoyun yatıyordu. Üzerindeki örtüler beline kadar çekilmiş, başı yastığın üzerinde yan durmuş, gözleri genç kıza kilitlenmişti.

“Zaten uyuduğunu hiç düşünmemiştim!”

Adam genç kızın şikâyet eden tonuna hafifçe gülümsedi. “Biliyorum, cezbeden seksi bir sırtım var. Fakat eğer biraz yüzüme bakmış olsaydın seni izlediğimi görebilirdin.”

Genç kız gözlerini devirdi. Aslında bilmeliydi. Daha yorganı üzerinden attığında o muhtemelen uyanmıştı. Fakat ba-

zen Mavi'yi böyle sinsice izlemek adamın hoşuna gidiyordu. Genç kız işaret parmağını havaya kaldırdı. "Kıpırdama!"

Uğur, genç kızın heyecanlı tonuna güldü. "Emrindeyim, kızım!" Mavi, adamın neredeyse hiç yanından ayırmadığı fotoğraf makinesini yatağın hemen yanındaki çantadan almadan önce Uğur'un sırtına dudaklarını değdirdi. Adamın bedeni dokunuşuyla ürperdi. "Eski hayatında işkenceci miydin? Bir de tutmuş, bana kıpırdama diyorsun!"

Genç kız sözlerine aldırmadı. Biraz önce durduğu yere, sobanın arkasına geçti. Çünkü orası gerçekten sıcaktı. Çünkü üzerinde sadece kalın bir hırka vardı ve içinde hiçbir şey yoktu! Ya da ısınmak için adamın koynuna girecekti. Orası her yerden daha sıcaktı. Makineyi havaya kaldırdı ve Uğur'un fotoğraflarını çekmeye başladı. Adam şaşırmış görünüyordu. Gözlerini kapayıp genç kızın istediğini yapmasına izin verdi. Sonra sırtüstü döndü ve yarı aralık gözlerinin arasından Mavi'yi izlemeye başladı.

Mavi yatağa doğru usul adımlarla ilerler ve fotoğraflarını çekmeye devam ederken adam mırıltıyla konuştu. "Sanırım bu fotoğraflara bakmayacağım!"

"Neden?" Genç kız makineyi indirip şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Çünkü sana bakarken kendimden çok şey kaybediyordum. O ekranda bir zavallı görmekten hoşlanmayabilirim."

Genç kız başını iki yana sallarken tekrar makineyi kaldırdı. "Sen hiçbir zaman bir zavallı olmazsın!"

"Konu sen olunca hep çaresiz kalıyorum be, kızım!" Adamın sözlerinin ardından dudaklarından derin bir inleme yükseldi çünkü Mavi bacaklarını aralayıp onun üzerine oturmuştu. Tam o anda adamın kendinden geçmiş, baygın ifadesini yakalayabilmişti. Sonra hırkanın içine bir şey giy-

mediğini anladığında irice açılan gözleriyle şaşkın ifadesini! Eli hırkanın kuşağına gidip düğümü çözdükten sonra karşısında gördüğü manzara ile aniden vahşileşen ifadesini...

"Of be kızım, of!" Hırkanın iki yana açılmış yakalarından tutup genç kıızı kendine çekti. Mavi küçük bir çılgılla birlikte adamın çıplak teniyle buluşurken makineyi tutan eli aşağıya kaydı. Uğur'un dudaklarını kulağında hissettiğinde anında ürperdi. "O içerideki iki dangalak muhtemelen uyanmış, sinsi sinsi bizi dinliyor olmasaydı başın beladaydı!" Fısıltısının ardından kalçasını kaldırırken bir eli genç kızın çıplak sırtına dolandı.

Mavi başını hafifçe kaldırıp gözlerinin içine baktığındaysa adamın bir eli başının arkasından baskı yaparak genç kıızı kendisine çekti. Dudaklarını derin bir öpücük için buluşturduğunda Mavi daha birkaç saniye önce ne yapıyor olduğunu unuttu. Dudakları güçlükle birbirinden ayrıldığında adam fısıldadı. "Günaydın, Mercedes!"

Mavi alnını onun alnına dayarken hafifçe güldü. "Hiç yumuşak tabirin, kelimen yok, değil mi?"

Genç kız bir anda kendini onun şaşkın gözlerinin içine bakarken buldu. Adam omuzlarından tutup onu hafifçe yukarı kaldırmıştı. Kaşlarını derince çatarken, "Ne gibi?" diye sordu.

Genç kız omuz silkti. "Ne bileyim! Bebeğim, güzelim, aşkım!"

Uğur'un yüzüne yamuk bir ifade yerleşti. Şaşırılmış ya da ekşi bir şey yemiş gibi görünüyordu. "O ilk kelime pek hoşuma gitmez! Ben bebeğim demem!" diye mırıldandı.

Gen kız adamın huzursuz haline kıkırdarken, "Ne dersin?" diye sordu.

Adam yine, "Ben bebeğim demem!" diye fısıldadı. Başparmağı genç kızın dudaklarının üzerinde usulca dolanırken, "Ben kadının derim!" dedi. "Hem sen güzel değilsin ki!" Mavi kaşlarını çatmak üzereydi ki genç adam hemen açıklık getirdi. "Eşsizsin!"

Mavi gözlerini devirdi. "Bunu da ancak sen düşünürsün!"

Fakat adam onun sözlerinin üzerinde durmadan kendi sözlerine devam etti. "Ve eğer bizim yaşadığımız aşk ise..." Kısa süre duraksadı. Bu anda yüzüne sert ifade yerleşmişti. "Ya insanlar dillerine sakız gibi dolanmış aşkın ne olduğunu bilmiyor ya da bizimkisi aşk değil!"

"Ne o zaman?"

Adam zaten bir parmak uzaklıktaki dudaklarını tekrar birleştirdi. "Bilmem. Kapkara bir şey! İnsanın elini kolunu bağlayan, dünyayı nokta kadar bırakan bir şey... Avcuna alıp bir daha bırakmayan bir şey..."

Adamın bir eli genç kızın kalçasını buldu. Hafifçe yukarı kaldırdı ve sertliğini usulca genç kızın içine yerleştirdi. Genç kızın aralanan dudaklarına ise önce işaret parmağını yerleştirdi. Ardından çıkacak sesleri boğmak için dudaklarını birleştirdi. İçinde usul usul hareket ederken Mavi yine dünyadan kopmuştu. Adamın kulağının dibinde fısıldadığı sözcükleri ise çok zor duymuştu. "İşte böyle bir şey."

23. Bölüm

“Bu listedekiler bizi iki hafta idare eder.”

Üç çift göz Uğur’a kenetlenmişti. Adam yurt dışına çıkacakları zaman için hareket planını yaparken kimseden çıkmamıştı. Mavi aslında söylediği hiçbir şeyi dinlemek istemiyordu. Oradan ayrılacak olmaları onu huzursuz ediyordu. Keşke hep yaylada kalabilselerdi. Keşke peşlerinde bir ordu dolusu insan olmasaydı. Ama artık gitmeleri gerekiyordu çünkü Uğur için de korkuyordu. O güne kadar hiç jandarma veya polis ile karşılaşmamışlardı. Fakat eğer adamı tanırlarsa hiçbir uyarı vermeden onu vurma hakları vardı. Düşünce Mavi’nin göğsüne sert ve canını derinden yakan bir bıçak sapladı. Bunun için aklındakileri arkalara itti. Son zamanlarda yaptığı şey aslında tam olarak buydu! Birkaç gün sonra oraya gelişlerinin üzerinden üç ay geçmiş olacaktı ve bu süre genç kıza bir asır gibi geliyordu. Orada sadece iki haftaları kalmıştı.

Eyüp ve Levent için ise durum bambaşkaydı. Artık o kadar sıkılmışlardı ki bir şeylere yarayacaklarından ve buradan kurtulacaklarından yerlerinde duramıyorlardı. Uğur için ise... O her zaman mantıkla hareket ediyordu. İçinde bulundukları duruma göre en doğru nasıl hareket etmeleri gerekiyorsa öyle yapıyordu. Mavi'yle birlikteyken her şeyi unuttuğunu söylüyor olabilirdi fakat adamın kafası hep meşguldü. Mavi onun zihninin birkaç bölümden oluştuğunu düşünmeye başlamıştı. Bir tarafta bir şeyler olurken diğer taraf asla durmuyor, tüm bölümler tıkr tıkr kendi hesapları üzerinde işliyordu.

“Unuttuğunuz bir şey olmadığına emin misiniz?”

Uğur, Levent'in sorusunu başını sallayarak onayladı. “Yarına kadar bir şeyler daha aklımıza gelirse ekleriz. Nasılsa bugün de buradasınız!”

Levent'in eli yumruk oldu ve havayı yarıp geçti. “Oh bel! Artık şuradan dışarıya çıkabileceğiz! Yemin ediyorum, ikini zi izlemekten başka bir heyecanımız kalmadı!”

Evet. O ikisi film izliyormuş gibi Mavi ve Uğur'u izliyorlardı. Her hareketlerine yorumlarda bulunup onlarla alay edecekleri hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı.

“Peki, Ordu'daki bu adamların gerçekten bize yardım edeceklerine emin misin?” Eyüp her zamanki gibi daha derin düşünüyor ve sorgulamaktan çekinmiyordu. “Koca bir tır ayarlayacağız! Eğer bir aksilik olur da o tırın içinde yakalanırsak onlar da bizimle birlikte suçlanacaklar!”

Uğur kaşlarını çatarken başını onaylarcasına salladı. “Bir sorun çıkacağını düşünmüyorum. Yardım etme konusunda zaten problem olmayacak fakat eğer yakalanma ihtimalimiz olursa planını çizdiğim tırın zeminine yapacağımız ek bölümden kaçabileceğiz! Arkada zaten bir araç bizi takip edi-

yor olacak. Bu tırlar zaten her zaman gümrüklerden rahatça geçiyorlar. Sürekli taşıma halinde oldukları için sorun çıkmayacağına neredeyse eminim. Oldu ki planımız tamamen bozguna uğradı. O zaman siz Mavi'yi alıp gideceksiniz. Ben arkada kalacağım...”

“Olmaz öyle şey!” Mavi sertçe araya giren kendi sesini duydu.

Uğur ona yumuşak bir gülümseme gönderdi. Ardından elini tutup genç kıızı çekerek kucığına oturttu. Bakışlarında dikkatini ona vermesini isteyen bir uyarı vardı. Bir eli hafifçe yüzünü okşarken, “Bu, tartışmaya açık bir durum değil, kı-zım!” diye mırıldandı. Sesinin tınısında bir uyarı vardı. Karşı çıkmamasını emreliyordu. “Tek başıma onları sizden uzak tutmayı da, görünmez olmayı da başarabilirim. Ama birlik-teyken bunu yapamam. Böyle bir durumda kesinlikle arkana bakmayacaksın. Eğer bakarsan beni de, kendinizi de yakmış olursun. Bu kabul edebileceğin tek seçeneğin! Yurt dışına çıktığınızda görüşeceğiniz kişilerin adresleri ve isimleri çantadaki dosyanın içinde. Orada nasıl hareket edeceğiniz ve ne kadar süre kalmanız gerektiği de planlarda yazıyor. Para konusunu da ayarladım. O konuda sıkıntı çekmeyeceksiniz. Yazılan her şeye harfiyen uymak zorundasınız ki ben arkamızdan geldiğimde sizi elimle koymuş gibi bulayım. Anlaştık mı?”

Mavi başını onun omzu ve boynu arasındaki kıvrıma gömerken onaylarcasına salladı ve böyle bir şey olmaması için daha o anda dua etmeye başladı.

“Korkma, Mavi! Biz eminiz ki yola çıktığımızda her şey yolunda gidecek. Ayrıca bu adama hiçbir şey olmaz!”

Genç kız başını kaldırıp Levant'e hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Adam ona göz kırptı. Mavi

bir şeyler daha söyleyecekti ki gözü tavandaki minik cama takıldı. Gözleri heyecanla irileşirken Uğur'un kucağından kalktı. "Kar yağıyor!"

Onların da başı hızla cama çevrilmiş, yüzlerinde sıkıntılı ifadeler belirmişti. Ancak Mavi sıkıntılarını fark etmemişti. Kafasına bercesini, ellerine eldivenlerini geçirip dışarı çıkmak için hazırlandı. Kapıyı açtığı anda soğuk hızla yüzüne çarptı fakat aldırmadı. Yeryüzüne inen ve kendilerine yer bulan beyaz, iri tanelerin arasına karışmak için adımlarını hızlandırdı. İçi yünle kaplı, lastik çizmelerin bastığı her yerde izi çıkıyordu. Kar daha birkaç dakikadır yağmasına rağmen silik, beyaz bir örtü gibi yüzeyi kaplamaya başlamıştı.

Uğur da elindeki fotoğraf makinesiyle onun peşinden dışarı çıkmıştı. Arkada kalan diğer iki adam başlarını iki yana sallayarak ikisine şaşırmaya devam ediyordu. Levent kaşlarını havaya kaldırarak, "Bu garip! Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Eyüp manidar bir şekilde gülümsedi. "Hangi tuhaflıktan bahsediyorsun? Son zamanlarda her şey tuhaf!"

"O ikisinden! Baksana! Şurada konuştuğumuz konu bizim geleceğimiz! Ama adam kıza dur demek yerine alıyor eline makinesini peşinden onu izlemeye çıkıyor. Yani o adam Yarasa değil!"

Eyüp gözlerini devirdi. "Sence aralarındaki o şey olmasa biz burada olabilir miydik? Her şey sırf bu yüzden değil mi zaten?"

Levent yüzünü buruşturdu. "Eh! Orası da öyle..." Arından hayıflanır gibi iç çekti. "Kalk madem! Gidelim de izleyelim. Başka eğlencemiz kalmadı anasını satayım!"

Eyüp başını sallarken sırtmaya başladı. "Yurt dışına çıktığımızda yeni bir oyun konsolu alacağım. Yanarım yanarım

da evdekini alamadığıma yanarım! Çok iyiydi be! Dünya kadar para saymıştım.”

“Yarısını ben öderim!”

Eyüp arkasından gelen adama şaşkın bir bakış attı. “İçine ne kaçtı senin? Cimri arkadaşına ne oldu?”

“Ne yapacağım? Paraları mezara mı götüreceğim? Bak-sana zaten yastığının altında ne varsa orada kaldı. Bir boka yaramıyorlar. Keşke harcasaydım!”

“Mal ya! Paraları yastığının altında mı saklıyordun?”

“Ya ne yapsaydım? Mis gibi döviz yapıp değerlendiriyordum.”

Eyüp kahkaha attı. “İyi, kuzu kuzu yatsınlar orada!”

İkilinin adımları Uğur’un yanında son buldu. Adam kollarını iki yana açıp kendi çevresinde dönüp duran ve mutlu görünen kızın fotoğraflarını çekiyordu.

Eyüp aklına gelen düşünceyle kaşlarını çatı. “Kıza söyleyecek misin?” diye mırıldandı.

Uğur kısa bir an duraksarken sırtını dikleştirdi. “Hayır. Bu onu huzursuz eder!” Mavi’nin deliksiz uyuduğu bir gün uydu bağlantısından Mavi’nin arkadaşı Zuhâl’in görüntülerini izlemişlerdi. Kız televizyonda ne kadar program varsa çıkmış, arkadaşını arıyordu. Sürekli ağlıyordu ve gerçekten çok üzgün görünüyordu. “Ayrıca bunun teşkilat tarafından da yapılmış olabileceğini düşünüyorum. Hem Mavi’yi tedirgin ederek yanlış bir hamlede bulunmasına neden olmak için hem de Mavi’yi bir şekilde insanların gözlerine aşına yapmak için gayet mantıklı bir hareket.”

Levent dişlerinin arasından tıslayarak araya girdi. “Neden kaybolmuyorlar ki? Onlara bir zararımız ya da zararınız yok! Kendi işlerine baksınlar!”

bir şeyler daha söyleyecekti ki gözü tavandaki minik cama takıldı. Gözleri heyecanla irileşirken Uğur'un kucağından kalktı. "Kar yağıyor!"

Onların da başı hızla cama çevrilmiş, yüzlerinde sıkıntılı ifadeler belirmişti. Ancak Mavi sıkıntılarını fark etmemişti. Kafasına beresini, ellerine eldivenlerini geçirip dışarı çıkmak için hazırlandı. Kapıyı açtığı anda soğuk hızla yüzüne çarptı fakat aldırmadı. Yeryüzüne inen ve kendilerine yer bulan beyaz, iri tanelerin arasına karışmak için adımlarını hızlandırdı. İçi yünle kaplı, lastik çizmelerin bastığı her yerde izi çıkıyordu. Kar daha birkaç dakikadır yağmasına rağmen silik, beyaz bir örtü gibi yüzeyi kaplamaya başlamıştı.

Uğur da elindeki fotoğraf makinesiyle onun peşinden dışarı çıkmıştı. Arkada kalan diğer iki adam başlarını iki yana sallayarak ikisine şaşırmaya devam ediyordu. Levent kaşlarını havaya kaldırarak, "Bu garip! Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Eyüp manidar bir şekilde gülümsedi. "Hangi tuhafıktan bahsediyorsun? Son zamanlarda her şey tuhaf!"

"O ikisinden! Baksana! Şurada konuştuğumuz konu bizim geleceğimiz! Ama adam kıza dur demek yerine alıyor eline makinesini peşinden onu izlemeye çıkıyor. Yani o adam Yarasa değil!"

Eyüp gözlerini devirdi. "Sence aralarındaki o şey olmasa biz burada olabilir miydik? Her şey sırf bu yüzden değil mi zaten?"

Levent yüzünü buruşturdu. "Eh! Orası da öyle..." Ardından hayıflanır gibi iç çekti. "Kalk madem! Gidelim de izleyelim. Başka eğlencemiz kalmadı anasını satayım!"

Eyüp başını sallarken sırtıtmaya başladı. "Yurt dışına çıktığımızda yeni bir oyun konsolu alacağım. Yanarım yanarım

da evdekini alamadığıma yanarım! Çok iyiydi be! Dünya kadar para saymıştım.”

“Yarısını ben öderim!”

Eyüp arkasından gelen adama şaşkın bir bakış attı. “İçine ne kaçtı senin? Cimri arkadaşına ne oldu?”

“Ne yapacağım? Paraları mezara mı götüreceğim? Bak-sana zaten yastığımın altında ne varsa orada kaldı. Bir boka yaramıyorlar. Keşke harcasaydım!”

“Mal ya! Paraları yastığının altında mı saklıyordun?”

“Ya ne yapsaydım? Mis gibi döviz yapıp değerlendiriyordum.”

Eyüp kakhaha attı. “İyi, kuzu kuzu yatsınlar orada!”

İkilinin adımları Uğur’un yanında son buldu. Adam kol-larını iki yana açıp kendi çevresinde dönüp duran ve mutlu görünen kızın fotoğraflarını çekiyordu.

Eyüp aklına gelen düşünceyle kaşlarını çatı. “Kıza söyle-yecek misin?” diye mırıldandı.

Uğur kısa bir an duraksarken sırtını dikleştirdi. “Hayır. Bu onu huzursuz eder!” Mavi’nin deliksiz uyuduğu bir gün uydu bağlantısından Mavi’nin arkadaşı Zuhâl’in görüntü-le-rini izlemişlerdi. Kız televizyonda ne kadar program varsa çıkmış, arkadaşını arıyordu. Sürekli ağlıyordu ve gerçekten çok üzgün görünüyordu. “Ayrıca bunun teşkilat tarafından da yapılmış olabileceğini düşünüyorum. Hem Mavi’yi tedir-gin ederek yanlış bir hamlede bulunmasına neden olmak için hem de Mavi’yi bir şekilde insanların gözlerine aşına yapmak için gayet mantıklı bir hareket.”

Levent dişlerinin arasından tıslayarak araya girdi. “Neden kaybolmuyorlar ki? Onlara bir zararımız ya da zararınız yok! Kendi işlerine baksınlar!”

Uğur makineyi indirip gözlerini ona dikti. “İhanet ettim. Bu hiçbir şekilde kabul edilemez bir suç.”

Ardından usul adımlarla Mavi’nin yanına ilerledi. Sanki arkalarında koca bir yığın sorun yokmuş gibi kızı belinden yakalayıp havaya kaldırdı ve kendi ekseni etrafında dönmeye başladı.

Levent’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken nadiren ciddi olduğu anlardan birini yaşıyordu. “Onların önünde kim durabilir ki?”

Eyüp bakışlarını çiftin üzerinden ayırmadı. “Ölümden başkası değil.”

Mavi, Uğur’a rağmen hayatına renk katan ve artık onları da kendinden sayan Eyüp ve Levent’e sıkıca sarıldı. İki de genç kız kollarını boyunlarına doladığı için tedirgin bakışlarını Uğur’dan ayırmamıştı. Genç kız geri çekilirken, “Kendinize dikkat edin!” dedi.

“Merak etme! Zaten her gün rapor verimiz!” Levent ona sevimli sevimli göz kırptı.

Uğur’la da tokalaştıktan sonra araçlarına binip korna çala çala araziden ayrıldılar, sonra da gözden kayboldular. Genç kız arkasını döndüğünde Uğur’un dikkatli bakışlarıyla karşılaştı.

Adamın tek kaşı yukarı kalktı. “Yalnız kaldık!” Dudakları da muzip bir şekilde kıvrıldı. “Artık seni kendi emellerime alet edebilirim!”

Genç kızın gözleri sahte bir endişeyle irileşti. Ardından gardını aldı ve sert bakışlarını genç adama dikti. “Hey! Ben

artık o güçsüz kız değilim! Çok pis dövüşürüm haberin olsun! Arkanı kolla, adamım!”

Uğur ellerini beline koydu. Yüzüne hoşnutsuz bir ifade yerleşirken burnundan verdiği nefes bir buhar yığını olarak havaya dağılıyordu. Beresinin üzeri ve omuzları çoktan kar taneleriyle kaplanmıştı. “Ne bu Avrupai havalar? Özüne dön, kızım!”

Sözlerinin ardından genç kızın üzerine atıldı. Ancak Mavi erken davranmıştı. Deli gibi arazinin içinde koşmaya başladı. Fakat ne kadar hızlı koşarsa koşsun adam onu saniyeler içine yakalamış ve yere devirmişti. Ellerini sıkıca kavrayıp başının tepesinde tutarken yüzüne eğildi. “Biraz önce ne diyordun? Sanki arkanı kolla gibi bir şeyler vızıldıyordun ama...”

Genç kız ona kınayan bakışlar fırlattı. “Centilmenliğin nerede kaldı? Resmen bana sinek dedin!”

Adam başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. “Yani şu anda tuş olmana değil de sana vızıldıyorsun dediğime mi alındın?”

“Evet!”

Adam, kızın yüzüne düşen kar tanelerini parmaklarının tersiyle alıp götürürken gülümsüyordu. “Kalk bakalım, geveze sinek! Üşüyeceksin.” Genç kızın kalkmasına yardım ederken Mavi homurdanıyordu. Yine de elini tutup taş eve yönlendirmesine izin verdi. “Hâlâ vızıldıyorsun!”

Mavi boşta kalan eliyle onun boşluğuna bir yumruk attı. Ardından elinden kurtulup eve doğru tek başına koşmaya başladı. Keskin soğuk her nefes alışında boğazını resmen yakıyordu. Fakat genç kız içeriye girip kapıyı kapatana kadar durmamıştı. Sonunda nefes nefese sırtını kapıya dayadı. Saniyeler sonra da kapı tıklandı.

Mavi kapıyı açmamaya niyetliydi. Adam tıklamaya devam ederken usul usul kapının önünden ayrıldı. “Eğer açarsan, biraz sonra oynayacağımız piştiye senin iki el almana izin vereceğim!”

Genç kız anında geriye döndü. Kapıyı ardına kadar açtı ve ellerini beline koyup adama suçlayan bakışlarla baktı. “Her seferinde hile yapıyorsun ve utanman bile yok!”

Uğur aniden onu kaldırıp kucığına aldı. “Evet. Tıpkı şu anda yaptığım gibi!”

Mavi gülmeye başladı. En azından iki dakika olsun onu dışarıda tutmaya niyetliydi. Fakat adam yine hile yapmıştı. Genç kız kucığından inmeden önce onu derince öptü. Daha sonra pişti oynamadılar. Pis Yedili oynadılar. İki kişi oynadıkları için her el daha uzun sürüyordu. Mavi bile neden onunla oyun oynamaya kalkışıyordu bilmiyordu. Adam kazandığı her elde üzerinden bir kıyafet çıkarmasını istemişti ve Mavi de onun bu edepsiz oyununa ayak uydurmuştu. Genç kız oyunun sonunda neredeyse çıplak kalmış, Uğur ise sadece botlarından ve beresinden olmuştu.

Ancak iş tamamen kıyafetsiz kalmaya geldiğinde Mavi çekinmeye başladı. Evet, hâlâ o hissi üzerinden atamamıştı. Adam ne derse desin bedenindeki çatlaklardan ve derin yarıklardan huzursuz oluyordu. Uğur her zamanki gibi onun neden çekindiğini anlamıştı. Kaşlarını kaldırarak, “Sana bir sürprizim var,” diye mırıldandı.

Genç kız şaşırmıştı. Yüzüne meraklı bir ifade yerleşirken, “Ne sürprizi?” diye sordu.

Adam oturduğu tabureden kalktı. Uğur bedeninin sıcaklığını taşıyan parkayı çıkarıp üşümesin diye genç kıza giydirdi. Daha sonra da Eyüp ve Levent’in yaptıkları alışverişi yerleştirdikleri kasalara ilerledi. Bir poşet çıkarıp tekrar masaya

döndü. “Sana söylemedim çünkü malzemeleri burada bulabileceğimizden emin olamadım. Ancak şansımıza varmış.”

Masanın üzerine poşetin içinden çıkardığı malzemeleri koymaya başladı. Bir kalem, bir torbanın içinde siyah bir toz, bir roll-on, yağlı kâğıt... “Bunlarla ne yapacaksın?”

Adam poşetin içindeki son malzemeyi de masanın üzerine bıraktı. “Bedenine resim çizeceğim. Gereksiz yere huzursuz olduğun çatlakların üzerini kapatacağım.”

Mavi’nin gözleri heyecanla irileşti. “Dövme mi?”

“Geçici!”

Genç kızı sobanın hemen yanına doğru çekti. Karışimleri hazırladıktan ve yağlı kâğıtlara irili ufaklı ‘yarasa’ şekilleri çizdikten sonra genç kızı soyup teninin üzerinde çalışmaya başladı. Tamamen masum bir bencillikle kızın tüm çatlaklarının üzerini uçuşan küçük yarasalarla doldurmuştu. İşlem uzun sürüyordu ve genç kız zaman zaman sıkılıp homurdanıyordu ancak adam hiç sıkılmadan işleme devam ediyordu. Genç kızın sıkıldığını anladığında ise onu ucu bucağı belli olmayan bir sohbetin içine çekmişti. Konu nasıl şarkılara gelmişti, Mavi bilmiyordu.

“Yani, şimdi kendimize bir şarkı seçemeyecek miyiz?”

Uğur güldü. “Sen de açtığım hiçbir şarkıyı beğenmiyorsun!”

“Hayır. Beğeniyorum! Ama tamamen bizi anlatmıyor!”

Genç adam, Mavi’nin bacaklarının üst kısmından başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “O zaman tüm şarkıları liste yapalım ve içlerinden birini seçelim.”

“Tamam. İlk şarkı... Cem Adrian! *Bana ne yaptın?*”

“Kabul.” Uğur iç çekerek telefonunu eline aldı. “Bir numara daha söyle!”

“Üç yüz yirmi beş!”

Adam telefonundaki şarkı dosyasının içinden söylediği numaraya denk gelen şarkıyı buldu. Bu dosyayı Mavi daha önce şarkı dinlemeyi özlediğini söylediği için indirmişti. İçinde hangi şarkıların olduğunu bilmiyordu fakat binlerce şarkı vardı. Şarkılar yabancı ve Türkçe olarak iki dosyadan oluşuyordu. O anda sadece Türkçe şarkıların bulunduğu dosyaya bakıyorlardı.

“Hazır ol!”

Genç kız iki parmağını başına götürüp selam çaktı. “Hazırım!”

Adam gülerken şarkıyı açtı. Yıldız Tilbe’nin *Aşk Laftan Anlamaz ki* şarkısının melodileri taş evin duvarlarında yankılandı. Şarkı güzeldi. Uğur tekrar teninin üzerinde çalışmaya başlamıştı. Genç kız, “Yaaani,” diye şarkıyı azımsayarak mırıldandığında adam başını tekrar kaldırdı.

“Bu iş sabaha kadar bitmeyecek! Yeni kural: Açtığımız her şarkıyı sonuna kadar dinleyeceğiz!” Mavi dudağını ısırarak başını onaylarcasına sallayınca Uğur gözlerini devirdi. “Öyle şeyler yaparsan yarına kadar da bitmez!”

Saatler süren uğraşlarının ardından Uğur, Mavi’nin teninde uçuşan yarasa kümeleri oluşturmuştu. Göbeğinin hemen altundan karın boşluklarına uzanıyor, bacaklarının üst kısmındakiler de sanki diğer kümelere doğru uçuyormuş gibi görünüyordu ve uzun bir de şarkı listesi yapmışlardı. Duman - *Her Şeyi Yak* şarkısını da favorilerine eklemişlerdi. Yine de henüz tam olarak kendilerine ait şarkıyı bulamamışlardı.

Uğur kalçasına bir öpücük bıraktıktan sonra doğruldu. Genç kızın bedenini dikkatle süzerken dudağında yamuk bir gülümseme belirdi. “Biraz bencilce olduğunun farkındayım.

Fakat geçici olduğu için daha sonra yapacağımız şekilleri sen seçebilirsin!”

Genç kız gözlerini devirdi. “Oldukça nazıksın. Teşekkür ederim!”

Adam genişçe sırtırken parkasını Mavi’nin bedeninin üzerine geçirdi. Genç kız gerçekten üşümüştü ve sıcaklığa kavuştuğunda hafifçe titredi. Uğur, eline üzerinde dumani tüten bir kahve kupası yerleştirip, kollarıyla bedenini sardıktan sonra sobanın arkasındaki minderlerin üzerine yerleşti. Beraber gevezelik etmeye başladılar. Konuşacakları şeyler hiç bitmiyordu ya da bazen tamamen susuyorlardı. Onunla yaptığı her şeyde olduğu gibi susmanın ya da konuşmanın bile farklı tatları vardı. Ondan bir şeyler öğrenmek hoşuna gidiyordu.

Adam kültürlü, bilgili ve tam anlamıyla zekiydi. Bu, önce biraz ürkütücü geliyordu. Birinin her konuda bir şeyler bilebiliyor olması insanı huzursuz ediyordu ve gerçekçiliği de sinir bozucuydu. Özellikle de Mavi’ye içinde bulundukları durumu hatırlatan şeyler söylediğinde ya da sorduğunda! O zaman Mavi’nin çocukça yok saydığı her şeyi önüne koyuyor ve onu kendi masalından uzaklaştırıyordu.

“Tamam. Diyelim ki kaçıyorsun! İleride Şahin ve Passat marka iki araç var. Şahin daha yakınında! Bunlardan birine binebilirsin. Hangisini seçersin?”

Genç kız adamın sorusu üzerine yüzünü buruşturdu. Yine de cevap verdi. “Elbette yakınımda olanına!”

“Yanlış cevap!”

Mavi şaşırarak başını çevirip Uğur’a baktı. “Neden?”

“Çünkü Şahin gibi eski tip araçların ateşleme sistemi manueeldir ve diğerlerine göre çalışma süresi daha uzundur. Diğer seçeneğin ise otomatiktir. Marşa basarsın, araç çalışır!

Her saniyenin önemi var. Bunlar hayat kurtaran küçük ayrıntılardır!”

Genç kız kaşlarını çatarak önüne döndü. “Böyle şeyler söylediğinde senden nefret ediyorum!”

“Bir tarafın benden nefret etmek için her zaman bahane yaratacak, kızım! Buna kendimi alıştırdım.”

“Elimde değil!”

“Biliyorum.”

Adam, genç kızın nefretinin sözde olmadığını biliyordu. Derin his her harfin üzerinde resmen hak talep ediyordu. Sesinin tınısındaki karanlık ve kararlılık zaten fark edilmeyecek gibi değildi. Adama olan sevdasında ufacık bir delik olsaydı eğer... Mavi her şeyin daha farklı olacağını biliyordu. Kalpleri birbirine kelepçelenirken Uğur hiç karşı çıkmamıştı belki! Fakat Mavi sonuna kadar direnmışti ve bu direnişi ona her zaman hatırlatacaktı.

“Bir şeyi merak ediyorum!”

Genç kız adamın sözleriyle birlikte düşüncelerinden sıyrıldı. Omuzlarını hafifçe oynatarak kucığına daha çok yerleşti. “Neyi?”

“O gece neden pistte dans ediyordun? Yani o kadar beceriksizsin ki! Dans ediyor gibi değil de işkence çekiyor gibiydin.”

Genç kız kızmak yerine kıkır kıkır güldü. “O gece sahne alacak şarkıcı için çok uğraş vermiştim. Patronumu gerçekten çok zorladım ve kabul ettirdim. Bol para döktü! Fakat kadın gelmediğinde elimiz ayağımız birbirine dolandı. Dans etmeyi seviyorum ama çok beceriksizim. Bazen kendi kendime dans ederim. Patronum bir gün beni yine kendi kendime dans ederken yakalamıştı. Bunun üzerine sahneye

çıkmanmı ve insanları biraz oyalamamı istedi. Sorumlu olduğumu düşündüğüm için kabul ettim fakat gerçekten işkence dolu dakikalardı!”

“Patronun dua etsin ki artık onunla karşılaşmam gibi bir durum kalmadı!”

“Dans edişimi izlerken gözlerine işkence çektirdiği için mi?”

Uğur sözlerine gülmedi. “Hayır. Sana istemediğin bir şeyi yaptırdığı için!” Ardından keyifsizce iç çekti. “Yine de söylemem gerekir ki bana işkence olmadı. Dans konusunda beceriksizliğini kabul etsem de o pistte hayatımda gördüğüm en harika şeydin! Seni izlemek benim için zevkliydi.”

Mavi her nasılsa yine kızarmayı başarmıştı. “Beni izlemekten zevk aldığın için sen de zevksizin önde gidenisin!” Genç kız özlemle iç çekti. “Ancak gerçekten dans edebiliyor olmayı dilerdim. Ne zaman bunun için uğraşsam müzik başka, ben başka bir âlemde oluyoruz.”

Adam aniden onu kucağına aldığında genç kızın dudaklarından küçük bir çığlık fırladı. Kısa yolculukları yatak odası olarak kullandıkları bölmede bittiğinde Uğur onu kucağından indirdi. Üzerindeki parkayı bedeninden sıyrırken Mavi’nin teninde ürpertiler dolandı. Midesi her zaman olduğu gibi aniden kasıldı.

“Belki bu konuda bir şeyler yapabiliriz.”

Adamın fısıltılı sözlerinin üzerine kaşlarını çattı. Hangi konudan bahsediyordu? Çünkü Mavi çoktan kaybolmuştu! Uğur elindeki telefonda yabancı bir şarkı açtığında kaşlarını havaya kaldırdı. Gerçekten onunla dans mı edecekti?

“Fytch – *In These Shadows*... Tamamen rastgele bir seçim fakat güzel gibi! Ne dersin?”

Mavi tamamen şaşkına halde adama bakıyordu. Uğur ise bir elini beline koymuş, ayağıyla genç kızın bacaklarını aralamış ve dizini arasına yerleştirmişti. Sonra... Şarkının ritmiyle birlikte hareket etmeye başladı. Boşta kalan eli genç kızın sırtından yukarı tırmanıp saçlarının arasına daldığında, Mavi'nin dudaklarından küçük bir inleme yükseldi. Ardından adamın dudakları dudaklarının üzerine kapandı.

Mavi ne zaman yatağa girdiklerini, ne zaman tek beden olarak hareket ettiklerini bilmiyordu. Fakat ikisi sürekli dönüp duran şarkının ritmiyle hareket ediyordu. Uzun dakikaların sonunda adam nefes nefese kalmış bir halde kulağına fısıldadı. "Geveze sinek! Bana dans edebiliyormuşsun gibi geliyor!"

Mavi ona alaylı bir cevap verecekti fakat onun kalçasının sert bir hareketiyle dilini yutmuştu. Zaten daha sonra da dünyada ne varsa buhar olup uçmuştu.

Dakikalar, saatler, günler... Yarış atı gibi koşturarak nefes nefese ilerlemişti. Yalnız kaldıkları günlerin böylesine süratle tükenip bitmiş olması şaşırtıcıydı. Gün doğuyor, sonra başını çevirip baktığında gün bitiyordu.

Kar yağıyordu. Belki onları kesin bir tedirginliğe sürükleyecek yoğunlukta değildi fakat artık gitmeleri gerekiyordu. Çok değil, birkaç gün daha kalırlarsa yollar kapanacaktı. Gerçi Mavi kalmak isterdi. Nedenini bilmiyordu ancak orada kalmak istiyordu. İnsanların içine çıkacak olma düşüncesi tuhaf, hatta ürkütücüydü. Gidecek olmalarının düşüncesi ise genç kıızı dışarıda yağın karın soğuşundan daha çok titretiyordu.

Bir de onunla yalnız kalmış olması durumu vardı. Uğur, diğer ikisinin yanında içine kapanık biri gibi görünürdü. Sanki sağır ve dilsiz olurdu. Geceleri birbirlerinin bedenlerinde kaybolurken bile dudaklarından çıkan her sözcük, gırtlğından gelen her hırlama kısık sesli olurdu. Çok fazla konuşmazdı. Ancak onlar ayrıldığından beri bu konuda değişmişti. Normalde Mavi'yi soğutacak, kendisini geri çekmek isteyeceğı emirler veriyordu. Fakat bu emirleri verirken sesi öylesine boğuluyordu ki bu sözler onu resmen titretiyordu.

Evet. Bacağıını böyle tut!

Başını yana yatır!

Dizlerini biraz daha aç. Aferin!

Mavi'nin tahminine göre de küçük bir aksilik vardı. Oduka küçük... Uğur henüz bu aksiliğın ne olduğunu bilmiyordu. Söylemeden önce emin olmak istiyordu. Adamın onu korumak konusunda daha da aşırıya kaçacağından emindi. Belki kendisi gibi o da bu durumdan huzursuz olurdu çünkü zamanı değildi. Henüz kendi gelecekleri konusunda ufuk çizgisini bile göremezken bir bebeğın varlığı... Her şeyi karıştırabilirdi. Yine de ikisi de içten içe olabileceğini bildikleri halde bunun olmaması için bir önlem almamışlardı. Mavi belki duygularının yoğunluğunun yağmuru altında serseme döndüğü için akıl edememiş olabilirdi. Ama adam... Onun böyle bir durumu düşünmeyeceğinin ihtimali bile yoktu!

Sabahları midesi bulanıyordu, kokulara karşı daha duyarlıydı ve en önemlisi regl takviminde üç gün gibi bir gecikme vardı. Bir şekilde hamile kaldığından emin olmasına rağmen nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Çok... Boş hissediyordu. Varlığı belki o anda içinde olabilirdi. Ancak manevi olarak Mavi onun varlığını hissetmiyordu.

O daha çok kendi bölünmüş duygularına odaklanmıştı. İçindeki Mavi'leri üçe ayırmıştı: Özüne, ailesine en büyük ihaneti yaptığı için kendi kanında boğulmak isteyen tarafı; duygularıyla giderek büyüyen kalbinin etrafındaki zincirleri parçalamasından mutluluk duyan budala âşık tarafı... Ve içinde yeni bir yaşama can vermesine rağmen tamamen uyuşmuş tarafı! O anda savaş halinde olan tüm Mavi'leri izlemekten başı dönmüştü. Bilinçsizce akıttığı damlalar yüzünün kıyısından, kestiği peynir diliminin üzerine düşüyordu. Karmakarışık hissediyordu. Üç Mavi de onu kendi tarafına çekebilmek için çırpınıyordu ve her biri parmaklarını sapladığı teninden bir parça koparıp götürüyordu.

Islak yüzünü bilinçsizce koluna sildi. Burnunu çekerken arkasındaki bedeni ona dokunmadığı halde yoğun bir şekilde hissediyordu. Onun zavallı kalbini avcu içine alan bu güç karşısında nasıl durabilirdi ki? Ne kadar savaşırsa savaşsın ancak yorulduğuyla kalırdı. Direnmesinin imkânı yoktu.

Başını, kestiği peynir dilimlerinden kaldırdı. Ancak arkaya bakmadı. Dışarıdaki soğuk ve içerideki sıcakla terleyen taşlara bakıyordu. Adamın dudaklarını saçlarında hissetti. Daha birkaç saniye önce onun yatakta uyuyor olduğuna emindi. Adam sanki yürümüyor, havada süzülüyordu.

Ağladığını görmemesi için arkasını dönmemişti ama onun çoktan anladığına emindi. Bir kolu kalın eşofmanlarının üzerinden belini sararken, dudakları hemen kulağının yakınında oyalanıyordu. Sonra fısıldadı. "Sana bir şey verebilir miyim?"

Genç kız tekrar koluyla yüzünü sildi. Burnunu setçe çektikten sonra boğazını temizledi. "Ne gibi?" Sesi içinde farklı yaratıklar yaşıyormuş gibi çatlak çıkmıştı.

"Bir hediye?"

Adam, genç kızı ağlatan düşüncelere kendi yöntemiyle müdahale etmeye çalışıyordu. Gözünden birer damla yaş arka arkaya düşerken güçlkle gülümsedi. “Ne için?”

Midesinin üzerindeki güçlü kolun baskısı daha çok arttı. “Bana kattığın ve katacağın her şey için.”

Anlamıştı. Mavi gözlerini kapatıp hıçkırıklara boğulurken adam bedenini kendisine çevirdi. Genç kızı sıkıca sarıp sanki acısını çekip almaya çalışır gibi dudaklarını saçlarında tutuyordu. Onun fark etmeyeceğini düşünmek zaten aptallıktı. Birbirlerinden on adımdan fazla uzaklaşmadıkları düşünülürse anlamaması anormal olurdu. Uğur’un göğsünde duran başını iki yana sallayıp duruyor ve sadece hıçkırıyor du. Aralarında en iyi anlaştıkları diğer bir dil olan sessizlik dakikalarca sürdü.

Adam onu sıkıca tutmaya devam ediyordu, sanki dağılacak olan parçalarını yerlerinde tutmaya çalışıyor gibiydi. Genç kız derin bir iç çekip başını göğsünden aldı ve doğrudan siyahlarının içine baktı. “Korkuyorum.” Fısıltısı boğuktu.

Uğur’un bir eli yanağında şekillendi. “Ben var olduğum sürece sana zarar verecek hiçbir şey yanına yaklaşamaz!”

Genç kız başını iki yana salladı. Ardından gürültüyle yutkundu. Bunu söylemek zordu. Her kelime göğsünü dağlayıp sırtından çıkacaktı. “Ölümden korkmuyorum. Sensiz kalmaktan korkuyorum ve böyle düşündüğüm için de kendimden korkuyorum.”

Adamın gözleri aniden kapandı. “Bana böyle şeyler söylüyorsun ya!” Tekrar gözlerini açıp bakışlarını buluşturdu. “İnan adımı unutuyorum!”

Mavi’nin muzipliği tam o anı yakalamıştı. “Hangisini? Uğur’u mu? Yarasa’yı mı?”

“İsmimin isteyerek dudaklarından ilk defa döküldüğünün farkında mısın?” Yine o yamuk gülümsemesi yüzünü neşelendirdi. “Her ikisinin de!”

Genç kız hafifçe gülümserken başını salladı. İsmi sesli söylemek iyi hissettirmişti. Her ikisini de! Aslında birine adıyla seslenmekten daha özel bir şey yoktu. Adam aniden arkasını dönüp yatak odasına gittiğinde genç kız gözlerini kırıştırdı.

Uğur tekrar geri döndüğünde elinde bir bileklik tutuyordu. Gökkuşağının renklerini kuşanmış, el örmesi, kenarlarında siyah deriler bulunan bir bileklikti. Adam uzanıp nazıkçe bileğini kavradı. Vakit kaybetmeden de bilekliği taktı. Konuşurken genç kıza değil, bilekliğe bakıyordu. “Gökkuşağı partisinde bunu takıyordum.” Başını kaldırdı. Siyah iki misketin içinde yoğun bir parıltı vardı. “Partiye gelmeyi düşünmüyordum bile! Fakat motoruma atlayıp gezinirken gözlerim dükkânların camcânlarına takılıyordu. Gökkuşağı renginde, üzerimde bulunduracağım bir şey arıyordum. Fakat hâlâ gelmeyi düşünmüyordum. Sonunda bu bilekliği yaptım ve sana çekildim.” Parmaklarını genç kızın saçlarının arasından geçirdi. “O gün için sana dair olan her şeyi net bir şekilde hatırlıyorum. Kaç adım attığını bile!”

Mavi de hatırlıyordu. Onun orada olduğunu bilmediği halde Bora silahını ona doğrulttuğunda içinden bir ses hep sakın olmasını, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Çünkü Yarasa oradaydı! Ve bu ses adamın uzattığı elini bir saniye düşünmeden tutmasına neden olmuştu. Mavi, insanlara güvensizliğiyle bilinirdi. O günün ardından içine başka bir ruh kaçmış olduğunu düşünmüştü çünkü tanımadığı bir adamın motoruna atlaması da çok fazla düşünmesini gerektirmemişti.

Başını eğip adamın göğsüne yaslandı. “Gidiyor olduğumuza inanamıyorum.” Ertesi günün ardından yola çıkacaklardı.

Uğur iç çekti. Sırtındaki eli hafifçe aşağı yukarı dolanırken, “Daha fazla kalamayız,” diye fısıldadı.

Genç kız kabullenerek başını salladı. Daha sonra birlikte kahvaltı hazırladılar. Sanki yine sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi hamilelik konusunu hiç açmamışlardı. Fakat adam hiç fark ettirmeden kutlama bilekliğini genç kızın bileğine takmıştı. Uğur cep telefonlarını şarj etmek için jeneratörle ilgilenirken, Mavi onun hassas zekâsına kendi kendine gü-lüyordu. Yarasa istediğini alan bir adamdı. Ama bunu öyle hissettirmeden yapıyordu ki ancak iş işten geçtikten sonra fark ediyordun!

“Bir sorun var!”

Genç kız kahvaltı masasını toplarken başını kaldırıp adamın huzursuz bakışlarıyla buluştu. “Ne oldu?” Elindeki zeytin tabağını tekrar masaya bıraktı.

“Jeneratör çalışmıyor! Üzerini kapamış da olsak gece donmuş. Tekrar çalıştırmam için bir kabloya ihtiyacım var.”

Mavi kaşlarını çatı. Bu demek oluyordu ki Çambaşı’na gitmeleri gerekiyordu. Cep telefonlarını şarj edemezlerse Eyüp ve Levent’ten haber alamazlardı. Çambaşı ise ister kış olsun, ister olmasın elektriğin bulunduğu, jandarmaların olduğu, kendine göre kalabalık nüfuslu bir kasabaydı. Yani Yarasa için tehlikeliydi!

“Kapatsak ve kalan şarjı ihtiyacın olduğunda kullansak?” Mavi aklında çok da sağlıklı bir öneri sunmadığını biliyordu ki adam da zaten başını iki yana sallamıştı.

“Bir aksilikle karşılaşabilirler ve bize haber vermeleri gereken acil bir durum olabilir. Çambaşı tek seçenek.”

Uğur'un sözlerinden sonra giyinmek için yatak odasına geçtiler. Uğur, Mavi'yi öyle sıkı giydirmişti ki genç kız nefes alamıyordu. "Gerçekten bu kadar kalın giyinmeye ihtiyacım var mı?"

"Yakıtımızı kullanmak konusunda idareli olmalıyız. Bunun için de klimayı çalıştıramam."

Kısa süre içinde yola koyuldular. Daha önce Alabalık Çiftliği'ne gittikleri yol, çevreyi seyre daldığı için ona oldukça eğlenceli gelmişti. Fakat o anda eğlenmiyordu. Toprak yol buzla kaplıydı ve sürekli ya yokuş iniyor ya da çıkıyorlardı. Genç kız Çambaşı'na gidene kadar diken üstünde durmuştu. Bu anlarda adama hiç seslenmemişti çünkü dikkatini dağıtmak istemiyordu. Ancak Uğur oldukça sakin ve kontrollü görünüyordu. Yine de Mavi o kadar endişeliydi ki bedeninin alışkın olmadığı soğuk bile onu rahatsız etmiyordu.

Nalbur gibi bir dükkânın önünde durduklarında Mavi onun söylemesine gerek kalmadan araçtan indi. Onu araçta yalnız bırakmayacağını biliyordu. İçeri girdiklerinde taburelerde oturan gençlerin başı onlara çevrildi. Nalburun sahibi olduğunu düşündüğü adam ise ayağa kalktı.

Uğur selam verdikten sonra istediği kablonun bulunup bulunmadığını sordu. Onlar kendi aralarında konuşurken genç kızın gözleri dükkânın içinde dolanıyordu. Mekânın tavanına monte edilmiş otuz yedi ekran bir televizyonda reklamlar dönüyordu. Mavi televizyonu gördüğünde kendi şaşkınlığına hafifçe gülerken gençlerin gözlerinin onun yüzüne odaklandığından bihaberdi. Uğur'un omzuna dolanmış kolu hafifçe sıkıldığında neredeyse gözlerini devirecekti.

Genç kız ilk defa televizyon görmüş gibi ekrana bakarken reklamlar bitti. Öğle haberleri başladığında genç kızın

kaşları hafifçe çatıldı. Sanki ifadesindeki huzursuzluğu fark etmişler gibi televizyonun sesini açmışlardı. Fakat Mavi, bunun farkına bile varamadı.

Donmuş bir beden, cıldırılmış gibi atan bir kalple arkadaşı Zuhâl'in ağlamaktan kızarmış gözlerine bakıyordu. Aniden bir el başının arkasına baskı yaparak yüzünü sert bir zemine gömdü. Genç kız Uğur'un sesini çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuyordu.

"Üşüdün, değil mi?"

Bir şekilde onun niyetinin Mavi'nin yüzünü içerideki adamlardan saklamaya çalışması olduğunu biliyordu. Çünkü genç kızın soğuk bir tebessüm ettiği bir fotoğrafı ekranın yarısını kaplamıştı. Görüşü engellenmiş olsa da genç kız arkadaşının ağlamaktan çatlamış sesini duyuyordu.

"Onu bulana kadar vazgeçmeyeceğim!" diyordu. "Gerekirse her gün çıkacağım fakat arkadaşımı bulacağım."

Göğsündeki ağrıyı gidermek için sertçe yutkundu ancak bir yararı olmadı. Sesler giderek boğuklaşıyor, Mavi'nin bedenini üzerindeki kontrolü sarsılıyordu. Aniden arkadaşını karşısında görmek ve acı içinde onu aradığını bilmek şok etkisi yaratmıştı. Uğur tamamen doğal bir hareketle yüzünü saklamaya devam ederken genç kız dükkânın çıkışına doğru bilinçsiz adımlar atıyordu.

Çıkmak üzerelerdi ki arkada kalan gençlerden biri ona seslendi. "Hanımefendi?"

Boşluğun içinde savrulurken dayandığı beden kaskatı ke-sildi. Genç kızın başını serbest bırakmıştı fakat hareketini kısıtlamaya devam ediyordu.

Uğur omzunun üzerinden arkaya baktı. Tamamen tehdit-kâr bir sesle, "Sorun mu var?" diye sordu.

Ortalığı ani, tehlikeli bir sessizlik sarmıştı. Genç kızın şoku devam etse de beyninin bir tarafı ortada dönen durumun tamamen farkındaydı. Eğer genç yanlış bir şey söylerse Uğur atılmaya hazırdı.

Uzun süren sessizliğin ardından genç çocuk mırıldandı. “Özür dilerim. Birine benzettim... Sanırım.” Gencin konuşma tarzının oranın yerlileriyle bir alakası yoktu. Gayet düzgün bir Türkçe ile konuşmuştu.

Uğur cevap vermedi. Genç kızla birlikte dışarı çıktı. Ardından sakın adımlarla araca ilerlediler. Mavi zorlukla tuttuğu hıçkırıklarını aracın içine saklamıştı. Binip yola çıktıktan hemen sonra da bedeni derin hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. “Beni arıyor! Ona haber vermeliydim!”

“Bunu kendi isteğiyle yapmıyor, Mavi!”

Genç kız dehşete kapılmıştı. Aklında beliren sayısız düşüncelerle, korkuyla titredi. Eğer kendi isteğiyle çıkmıyorsa muhtemelen bunu yapmaya teşkilatın adamları tarafından zorlanmıştı. Böylelikle Mavi’nin yüzü sürekli ekranda kalacak ve insanlar yüzüne aşına olacak, onu görür görmez tanıyacaktı. Bu düşünce o anda arkadaşının tehlikede olmasının yanında silikleşiyordu.

Sert bir nefes alışın ardından adamın taş gibi sert yüzüne dehşetle baktı. “Ona bir şey yaparlar mı?”

“Hayır.” Uğur aracın hızını gittikçe daha çok artırıyordu. “Muhtemelen senin iyiliğini öne sürüp bu işin üstünden tatlılıkla gelmişlerdir. Arkadaşın şu anda kendi çapında senin iyiliğin için savaşıyor.”

Genç kızın beyni anında bu tehlikeyi elediğinde kendi durumları için endişelenmeye başladı. “Sence beni tanıdılar mı?”

Uğur'un cevabı tereddütsüzdü. "Evet. Şu anda kanalı arayıp seni gördüklerini haber veriyor olduklarından eminim. Ancak orada açık edemediler çünkü benden çekindiler."

Mavi'nin dudakları titrerken korku kalbinin ortasına çoktan oturmuştu. "Ne yapacağız?"

"Eve gideceğiz ve ihtiyacımız olan şeyleri alıp evden ayrılacağız!"

24. Bölüm

Adamın sözlerini Mavi yanlış anlamıştı. Evden ayrılmaktan kastının araçlarına atlayıp Ordu'ya gitmek olduğunu düşünmüştü. Fakat o, genç kızın ayaklarına kat kat çorap giydirmiş, üzerlerine de kendi botlarını geçirmişti, en sonunda tamamen beyaz kıyafetlere büründüklerinde Mavi'nin aklında bir şeyler şekillenmeye başlamıştı. Uğur yatağın altına sakladıkları silahları çıkardı. Bir tanesi keskin nişancı tüfeklerinden biriydi. İskelet yapısı sayesinde beş buçuk kilogramdı. İki bin üç yüz metreye kadar da maksimum hedefi tutturma potansiyeline sahipti. CheyTac Intervention 408. Mavi tüm bunları Uğur, Eyüp ve Levent'e anlatırken duymuştu.

Adam o kadar hızlı hareket ediyordu ki genç kız onu yakalamakta güçlük çekiyordu. Tabancaları, yiyecekleri, içine kahve ve sıcak su koyduğu termos bardakları yanından ayırmadığı çantasının içine yerleştirdi. Mavi giderek daha çok

artan nefes alışlarıyla birlikte kulaklarının uğuldadığını hissediyordu. Masal âlemi çoktan parçalara ayrılmıştı. Gerçeklik o anda tam karşısında en çirkin haliyle ona sırtıyordu. Sanki damarlarında akan kanın içine cam kırıkları karışmış gibi içten içe teninin her noktasından yanmalar, sızlamalar yükseliyordu. Uğur, çantanın üzerine de beyaz bir çarşafı tıktırdıktan sonra donuk bakışları Mavi'yi buldu.

Artık genç kızın yüzünde hangi ifadeyi yakaladıysa gözleri yumuşadı. Çantayı hızla yere bırakarak yanına geldi. Bir kolu beline dolanırken eli Mavi'nin yanağında şekillendi. "Yardıma ihtiyacım var, Mavi!"

Mavi kesik kesik aldığı soluklarını düzene sokmaya çalıştı. Gözlerini kapadı. Kendini adamın yatıştıran dokunuşlarına bıraktı. O yapardı. Başlarına her ne gelirse gelsin üstesinden gelirdi. Adama her şekilde güveniyordu. Yine de içinde bir nokta sızım sızım sızılıyordu. Nefes alışları düzene girdiğinde gözlerini açıp başını salladı. "İyiymi!"

Adam da keskin bir baş sallamayla ona güven verircesine gülümsedi. "Aferin, kızım!" Dudaklarını yaladı. "Şimdi! Çok hafif tutmak şartıyla kendine bir çanta hazırlıyorsun. Sadece çorap, bere ve eldiven alacaksın. Çünkü ıslanacaklar ve değiştirmek zorunda kalacağız!"

"Geceyi dışarıda mı geçireceğiz?" Adam başını salladığında genç kız yutkundu. "Donarız!"

"Gerekirse seni nefesimle ısıtırım! Aracı alamayız, Mercedes! Burada da kalamayız. Yarına kadar beklemek zorundayız. Eyüp ve Levent'in işleri henüz bitmedi ve bu sorun onlara daha fazla iş çıkaracak. Mecburuz. Ne kadar erken hareket edersek kar ayak izlerimizi o kadar hızlı yok eder. Onun için olabildiğin kadar hızlı ol!"

Mavi içindeki korkuyu atamamıştı. Fakat o anda korkuyla donup kalmanın zamanı değildi. Başını sallayarak onun söylediklerini yerine getirdi. Eyüp'ün sırt çantasının içine hem kendisi için hem de Uğur için yedek çorap, bere ve eldivenler koymuştu. Daha sonra adam bir tabanca da genç kızın çantasının içine yerleştirdi. Ardından telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

“Bir aksilik oldu. Yarın her şeyi halledip burada olmanız gerekiyor. Evc gelmeyeceksiniz. İki araç olmalısınız. Aracın biri beyaz olsun ve sisli yolun girişinde saklayın. Daha sonra balık tuttuğumuz noktaya gelin ve araçtan çıkmadan bizi bekleyin. Eğer bir sorun olursa balık tutacağınızı söylersiniz. Telefonlarınızı sürekli kontrol edin, şarjım bitiyor. Tek telefona düşeceğim.”

Telefonu kapadıktan sonra sırt çantasını taktı. Bir eline keskin nişancı tüfeğini alıp, diğer eliyle de genç kızın elini sıkıca kavradı ve kalan her şeyi arkalarında bırakıp evi terk ettiler.

“Varacağımız yere kadar konuşma. Nefes alışlarını kontrol altında tut.”

Araziden çıktıktan sonra adamın söylediği son sözler bunlar olmuştu. Koşu yaptıkları güzergâhtan ilerliyorlardı. Daha iki kilometre ancak yürümüşlerdi ki soğuk, genç kızın tenini ısırmaya başladı. Parmak uçları çoktan sızlıyor, ayağındaki kendi ayak numarasından oldukça büyük botlar ağırlık yapıyordu. Artık attığı her adım daha güç olmaya başlamıştı. Ağzından aldığı her nefes ise boğazını kesip biçiyor gibiydi.

Açıklık alanlara hiç girmiyorlar, sadece ormanın içinden ilerliyorlardı. Hem burada kar yağışının yoğunluğu ağaçlar sayesinde daha az hissediliyordu hem de onları görebilecek

kişiler tarafından kısmen saklanmış oluyorlardı. Uğur üzerinde neredeyse on beş kilo yük taşıyordu. Yine de bir engelde Mavi'yi tutup kaldırıyor ve geçmesine yardım ediyordu. Genç kızın sırtındaki hafif çanta bile o anda kilolarca ağırlığı varmış gibi sırtını ağrıttıyordu.

Sonunda Sesli Kaya'ya vardıklarında Mavi'nin aklında gidecekleri yer hakkında bir tahmin belirdi fakat bu tahmini onu dehşete düşürdü. Uğur daha önce birlikte gittikleri mağaranın tarafına döndüğünde itiraz eder gibi adamın elini sıktı.

Uğur alçak sesle, "Biraz güven, kızım!" dedi.

Mavi ona güveniyordu fakat kendine güvenemiyordu. Mağaranın girişine ancak keçi patikası kadar bozuk bir hat üzerinden gidiliyordu. Evet, daha önce gelmişlerdi ancak o zaman ne yağmur ne de kar vardı. Sağ tarafı tamamen dik kayalıklar olarak bulutlara yükseliyor, sol tarafı ise kayalar-
dan kopup gelen taşlarla nispeten eğimli bir uçurumu oluşturuyordu. Kar yağmadığı sürece oradan inmek olasılıklar içinde vardı. Hatta bazen mandaların oradan aşağıya indiklerine bile tanık olmuştu. Ancak o anda... Her yer kardi ve ayakları takıldığı anda aşağıya yuvarlanmaları işten bile değildi. Patika yol görünmüyordu bile! Yine de onun neden o mağarayı seçtiğini biliyordu. Dışarıdan bakıldığında görünmüyordu. Kayalar dışarıya doğru bombe yaptığı için arka kısımda kalıyordu.

Uğur elini bıraktı. Yüzüne eğilerek gözlerini görmeye çalıştı. Yoğun kar yağışı görüşünü kısıtlasa da adamın buz parçalarını andıran gözlerini görebiliyordu. "Çantanın kayışlarından sıkıca tut ve sadece benim attığım adımların izlerinden yürü!" Bunları söyledikten sonra daha Mavi başını bile sallayamadan önüne dönüp genç kızın çantayı kavramasını bekledi.

Genç kız ürkek adımlarla onun ayak izlerinin üzerinden ilerliyordu. O kadar korkmuştu ki kalbinin atışı kulaklarında patlıyordu. Bir an için ayağı takıldığında ise çığlık atmamak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Adam elindeki silahı anında kara saplayıp onu da aşağıya çekmesini engelleyerek Mavi'nin eski pozisyonunu almasını bekledi.

Mağaranın içine kendilerini attıklarında derin bir soluk alıp serin duvarlardan birine yaslandı. Çok büyük bir mağara değildi. Neredeyse dört metre yüksekliğinde, beş metre genişliğindeydi. Duvarlarında hayvanların uyuklayacağı gibi doğal yataklar vardı. Ve dışarıdan çok çok daha iyiydi. En azından soğuk biraz olsun kırılıyor, durmadan üzerlerine kar yağmıyordu. Geceyi burada geçirirlerse hiç değilse donmak konusunda endişe etmeyecekti.

“Ne kadar ıslaksın?”

Adam elindekileri kuru bir zemine bırakıp hemen önünde belirdi. Kendi eldivenlerini çıkarıp genç kızın eldivenlerini, beresini ve bacaklarını saran kalın kıyafetleri inceledi. “İyi. İdare ederler! Ayakların ne durumda?”

“Soğuk fakat ıslak degiller!”

Uğur eğilip dudaklarına kısa bir öpücük kondurduğunda Mavi, içini ısıtan bu temasa gözlerini kapayarak karşılık verdi. “Çantanı kuru bir yere koy ve üzerine otur!”

Genç kız onun sözlerini yerine getirirken adam nişancı tüfeğini alıp mağaranın girişine ilerledi. Birikmiş karların içine kendisinin sığabileceği kadar bir oyuk açıp makineyi buraya yerleştirdi. Ardından çantanın içinden çıkardığı beyaz çarşafı üzerine sardı. Kendisi de çarşafın altına girerek konumunu kontrol etti. Dışarıdan bakıldığında tamamen kar yığınının başına bir şey görünmüyordu. O anda Uğur gitmiş, yerine Yarasa gelmişti. Tamamen kontrollü, kendin-

den emin ve soğukkanlı hareket ediyordu. Telaş yapmıyor, hızla beyinde şekillenen planlar listesini tamamen kurallarına uygun olarak yerine getiriyordu.

Çarşafın altından çıktıktan sonra gelip genç kızın karşısında diz çökerek durdu. “İyi misin?”

“Evet. Burası...” Gözleri mağaranın içinde dolandı. “İyi bir seçim!”

“Önümüzdeki birkaç saat içinde bir sorun yaşayacağımızı düşünüyorum. Aramaya Çambaşı’ından dağılarak başlayacakları için şimdilik güvendedeyiz. Fakat buraya geldiklerinde insanların kapısını çalıp sorarlarsa... O zaman biraz zorlanacağız. Mağaranın konumunu öğrenseler bile üç tarafımız tamamen kapalı olduğu için biz avantajlı konumda olacağız.”

Mavi işin bu tarafını hiç düşünmemişti. Adam savaşmaktan bahsediyordu. O kadar ilerideki adımları hesaplıyordu ki Mavi’nin onun düşünme ve strateji yapma hızına yetişmesi mümkün değildi. Ona hayranlık duyuyordu. Ona bakıp dururken içinde bulundukları durumu tamamen unutabiliyordu bile!

Adamın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Kaşları havaya kalktığında yüzüne yine o yamuk ifade yerleşti. “Bakma öyle!” diye fısıldadı.

Genç kız gülümsedi. “Nasıl?”

“Öyle... Kaybolmuş gibi!”

“Belki kaybolmuşumdur!”

“O zaman geri gel, yoksa ben de kaybolurum!” Adam eğilip soğuk dudaklarını alnına bastırdı. Geriye çekildiğinde ifadesinde de, bakışlarında da bir tuhaflık vardı. Daha derin bir şeyler... “Sana bir şey söylemek istiyorum.”

Genç kızın kaşları hafifçe çatıldı. O, Yarasa'ydı. Ne söylemek isterse söylerdi. Böyle izin alır gibi konuşmaz, kelimelerinden de düşüncelerinden de çekinmezdi. Mavi, "Söyle," diye fısıldadı.

"Senin bu konuda mutlu olmadığını biliyorum." Sanki sözlerine nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi eldivenli eliyle başını beresinin üzerinden kaşıdı. "Ben heyecanlıyım." Fısıltısı bile gergindi. Genç kız onu anlamak için başını yana eğdiğinde, "Yani baba olacağım için. Bunu biliyorum. Varlığını hissediyorum. Ve... Çok fazla heyecanlıyım," diye devam etti. Tamamen masum ve yüzünü gençleştiren bir gülümseme dudaklarını kıvrıdı. "Kafamın içinde bir nokta sürekli bunun üzerinde duruyor. Her saniye aklımda! Ancak seni mutsuz ettiğim için üzgünüm."

Mavi sulu göz biri değildi. Öyle her şeye ağlamazdı. Ama adam ne zaman ona, içini oyan kelimeler söylese gözleri yarmaya başlıyordu. Aniden kollarını adamın boynuna doladığında onun kolları da karşılık vermek için gecikmedi. "Ben mutsuz değilim kıl!" diye fısıldadı. "Sadece nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

"O zaman şimdilik benim heyecanımı paylaşalım."

Mavi sessizce gülerken bedeni sarsılıyordu. Adam başını çekip gözlerinin içine merakla baktı. Genç kız başını iki yana sallayarak, "Kurnaz herifin tekisin! Duyguların üzerinde bile strateji uygulamaya çalışıyorsun!" diye sitem etti.

Adam ciddiyetle başını iki yana salladı. "Hayır, Mercedes! Mantığın ve planlamanın duyguların üzerinde bir etkisi olmadığını öğreneli çok oldu." Eğilip alnını alnına dayadı. "Sadece bana fazla gelen heyecanımı seninle paylaşmak istiyorum." Genç kızın üşümüş burnunun ucuna öpücük konduktan sonra ayağa kalktı. "Fazla hareketsiz kalma. Ara-

da bir kalkıp dolaş ki bedeninin ısısı düşmesin!” Sözlerinin ardından tüfeğin başına, çarşafın altına geçti.

Aradan saatler geçmişti. Fakat hâlâ bir hareketlilik yoktu. Uğur zamanın çoğunu tüfeğin başında geçiriyordu ya da minik bir dürbünle karşı kayalıkların üzerine kadar etrafı kolaçan ediyordu. Mavi ise sürekli mağaranın içinde dolanmaya başlamıştı. Karanlığın çöküşünün ardından soğuk daha da artmıştı, artık dişleri takırdayacak noktaya gelmişti. Bunun için arada termosu açıp bir ya da iki yudum kahve içip hemen ardından kapatıyor ya da Uğur’a içiriyordu. Aslında adamın daha fazla üşüdüğünü düşünüyordu. O kadar hareketsiz kalıyordu ki üşümemesi mümkün değildi. Ancak karanlık çöktüğünden beri adamı bir gölge olarak gördüğü için ne kadar üşüdüğünü anlayamıyordu.

Sonunda gece yarısını geçtiğinde Uğur nöbet tutmaya bir son verdi. “Bilmedikleri bu bölgelerde tipi varken aramaya devam etmezler.” Yere koydukları ve duvara dayadıkları çantaların üzerine oturup genç kızı kucağına oturttu. Daha oturur oturmaz elleri bedenini ovmaya başladığı için Mavi’nin dudaklarından istemsiz mırıltılar dökülmeye başladı. “Biraz uyu, kızım. Yarın hareketli bir gün olacak!”

Daha sonra bir şeyler söylemiş miydi, emin değildi. Gözlerini kapar kapamaz adamın sıcaklığıyla sarmalanmış olduğu için derin bir uykuya daldı. Adamın ona seslenmesiyle ve hafifçe sarsmasıyla tekrar uyandı. Gözleri dışarıya çevrildiğinde günün neredeyse aydınlanmakta olduğunu fark etti. Aynı anda adam onu kucağından kaldırıp tekrar çantaların üzerine oturttu. Genç kızın yanağına kondurduğu masurn öpücüğün ardından tüfeğin başına geçti.

Mavi tamamen uyanmıştı. Az da olsa uyumak bedenine iyi gelmişti. Ayağa kalkıp kaslarını esnettikten sonra çanta-

nın içindeki paketleri kurcaladı. İki çikolata ve tuzlu kraker çıkardı. Çikolatanın birini genç adama verdi ve kendisi de biraz atıştırdı. Termostaki su biraz ılımtı fakat ağrıyan boğazına iyi gelmişti.

“Ne zaman gidebileceğiz?” diye sordu.

“Bizimkiler geldikleri anda!”

Genç kız oturamıyordu. Sürekli mağaranın içinde dola-
nıyordu çünkü sabah ayazı hiçbir şeye benzemiyordu. Eyüp
ve Levent’in bir an önce gelmesi için de dualar yakarıyordu.
Uğur’un sessizce bir şeyler söylediğini fark ettiğinde adımla-
rını ona doğru atmaya başladı.

“Orada kal! En dibe doğru geriye git!”

Mavi’nin yüreği ağzına geldi. Sırtını duvara dayayana ka-
dar durmadan geriye doğru adımlar atmaya başladı. Uğur ise
silahın tetiğini çekip duruyordu. Beş el ateş etmişti. Genç
kız soluğunu tutmuş, adamın artık her kimse birilerini ses-
sizce avlamasını izliyordu. Daha sonra adam dürbünle ateş
ettiği yönün tam aksi istikametini kontrol etti.

“Doğu kısmı tamamen boş!” Yine sessizce konuşuyordu.
Mavi ancak arkaya bir bakış attığında onun kendisiyle ko-
nuştüğünü fark etti.

“Ne yapacağız?”

“Bizimkileri arayacağım.” Çoktan çarşafın altına girmişti
bile. “Buradan çıkmak zorundayız. Tırmanmakta zorluk çı-
karacağı için doğu kısmını es geçmişler! Fakat yukarı çıkmak
ne kadar zor ise aşağıya kaymak o kadar kolaydı. Biraz yo-
lumuzu uzatacağız fakat onlar gelene kadar buluşacağımız
noktaya varmış oluruz.”

Eğer peşlerindeki adamlar genç kıızı daha çok korkutma-
saydı bu yol güzergâhına itiraz etmek isterdi. Uğur çarşafın al-

tından çıkıp telefonunu çıkardı. Kalan şarjı idareli kullanmak için kapadığı telefonu açtı ve ardından kulağına götürdü.

“Bana buluşma noktasına varmanız için tahmini bir süre verin!” Kısa süre karşdakini dinledi. “Güzell!” Telefonu kapadı. Tekrar dürbünüyle etrafı inceledi. “Gruplar halinde olduklarını tahmin ediyorum. Batı yakasında beş kişi tespit ettim.” Ve bu beş kişiyi çoktan indirmişti bile! “Diğerleri, onları bulmadan hareket etmemiz gerekiyor. Şu anda etraf temiz görünüyor.”

Hızla hareket ederek çantasını sırtına taktı. Mavi’nin elini tutup mağaranın çıkışına doğru ilerledi. “Bir saat sonra buradalar, biz de ancak buluşma noktasına varırız.”

Tüfeği ve Mavi’nin çantasını mağarada bıraktılar. Genç kız karla kaplı dik yamaçtan aşağıya inmeye çekiniyordu. Ancak adamın sıkı tutuşundan güç alarak bu korkusunu derinlerine gömdü. Hızlı ve büyük adımlar atarak sanki yamaçtan aşağıya koşmuyorlar, kayıyorlardı. Genç kız birkaç kez tökezlese de adam yere düşmesine izin vermiyordu. Sonsuzmuş gibi gelen yamaçtan aşağıya indiklerinde genç kızın kurtulabileceklerine olan güveni daha da arttı.

Tamamen ormanın içine dalmışlardı. Büyük bir çam ağacına sırtlarını dayayıp nefeslerini düzene sokmak için hiç konuşmadan bir süre durdular. Ardından daha Mavi, derin bir soluk bile alamadan adam doğruldu. Otomatik silahlarından birini kendi eline aldı ve birini de Mavi’nin eline tutuşturdu. “Haydi, kızım!”

Elini tuttu ve tekrar yürümeye başladılar. Karlara bata çıka ilerliyorlardı. Genç kızın bacakları titremeye başlamıştı. Ciğerleri yanıyor, her nefes alış ısırtap veriyordu. Sırf bunun için nefesini tutmayı bile denemiş, bu onu daha da kötü bir duruma sokmuştu. İnatla yürümeye devam etmesine rağmen

men dizlerinin bağı aniden çözüldü ve genç kız kendini karların içinde buldu.

Uğur anında onu omzuna attı. Hız kesmeden yürüyüşüne devam ederken alçak sesle, “Bir elini sırtıma dayayarak destek al ve başını dik tut. Sürekli ağaçların arasını kontrol et. Eğer hareket eden bir figür görürsen anında ateş et!” diye bildirdi.

Mavi nispeten daha rahat nefes aldığı için konuşmayı denedi. “Tamam.” Dakikalar sonra tanıdık bir bölgeye geldiği için heyecanlanmıştı. Mantar topladıkları ve balık tutmaya gittikleri noktalardan geçiyorlardı ve o hâlâ adamın sırtındaydı. O anlarda Uğur’un onu çalıştırmasının önemini kavırıyordu. Ya da konuşma aralarında ona tehlikeli anlarda neler yapabileceğini aşılmasının önemini... Bedeni daha dirençli, zihni daha berraktı. Kolu ağrıdıkça kısa süre dinlendirse de başını sürekli dik tutuyordu. Bu, adamın omzundan aşağıya salınmışken güçtü. Yine de Uğur’un çabasına karşılık hiçbir şeydi. Gıkı çıkmadan omzunun üzerindeki ağırlığıyla hız kesmeden ilerliyordu.

Mavi yüreği ağzına gelirken elli metre ötesinde bir ağacın arkasında kıpırdanma gördüğünü sandı. Uğur’a seslenmek yerine ve gördüğünün sanrı mı, yoksa gerçek mi olduğuna emin olmayı beklemek yerine ağacı hedef aldı ve ateş etti. Uğur anında bir ağacın arkasına sırtını dayarken genç kıızı da bedeninin önünde tutmuştu.

Arkalarındaki insanların silahlarının namlularından çıkan kurşunlar yanlarından vınlayarak geçiyordu. Mavi kısa bir an için gözlerini kapadı. Uğur geriye ateş açarken genç kızın başını göğsünde tutuyordu. Yere çömelmiş, Mavi’nin bedenini bacaklarının arasına almıştı. Genç kız yutkunarak telaşa kapılmamaya çalıştı. Eğer korkuyla hareket ederse Uğur’un

işini zorlaştıracığını biliyordu. Bunun için içindeki tüm duyguları bastırıp onun dudaklarından çıkacak olan talimatlara kendini hazırladı çünkü orada kalamayacaklarını biliyordu. Nitekim de adam arkaya açtığı ateşe devam ederken sertçe konuşmaya başladı.

“Ayağa kalktığım anda hemen sol çaprazımızda kalan ağaca koşacaksın! Çok hızlı olmalısın. Çok fazla. Ben yanına gelirken de sen ateş açacaksın. Belirli bir hedefe gerek yok. Sadece ateş et. Böyle devam edeceğiz! Çok geçmeden etrafımızı saracaklardır! Biz o anda buluşma noktasında olmalıyız.” Mavi’ye bakmadı fakat onun ruh durumunu analiz etmek için konuşmasına ihtiyacı olduğunu belirtmek ister gibi omzunu sıktı.

“Tamam.”

Uğur ayağa kalktı. Aynı anda Mavi koşmaya başladı. Ağacın arkasına geçtiğindeyse silahını kaldırıp ateş etmeye başladı. Saniyeler sonra Uğur da yanındaki yerini almıştı. Bünyesine yüklenen adrenalinle genç kız daha seri hareket ediyor ve soğuktan tutulmuş olan parmaklarını daha iyi kullanabiliyordu. Bir şekilde de daha soğukkanlı davranabiliyordu. Dakikalarca böyle devam ettiler. Üzerlerine açılan ateşe karşılık vererek bir ağaçtan diğerine geçtiler.

Her zamanki gibi adamın tahminleri doğrudu. Sesler daha da yoğunlaşmıştı, muhtemelen onlar buluşma noktasına ilerlerken onları adım adım takip eden gruplar birleşiyor, sayıları çoğalıyordu. Mavi bunun için endişelenerek aklını bulandıramazdı. Buluşma noktasına yaklaştıklarını fark ettikçe içindeki umuda engel olamıyordu. Ağaçların hemen bitiminde balık tuttıkları alan vardı. Neredeyse elli metre kadar bir mesafe sonra şansları daha da artacaktı. Sadece önlerinde geçmeleri gereken bir dere kalmıştı!

Uğur çantasının içinden çıkardığı makineliye yedek şarjörü takarken tamamen farklı düşüncelerin içine girmişti. Önünde kalan tek seçeneğini tartıyordu. Ağaçların arasından çıktuktan sonra tamamen korunmasız kalacaklardı. Böylesine bir ateş hattının altından kalkmak ise mucizeden başka bir şey değildi. Uğur kendisi için bir mucize beklemiyordu. Fakat kendisi Mavi'nin mucizesi olabilirdi. Ormanın çıkışına geldiklerinde hızla derenin karşı tarafını kontrol etti. Tanıdık yüzleri ve aracı gördüğünde derin bir nefes aldı. Mavi'nin ardından son ağaca ilerlerken neredeyse şarjörü boşaltmıştı. Bu, adamların geriye çekilip ateşi kısa süre kesmelerine neden oluyordu çünkü Uğur geniş bir alanı tarıyordu. Tekrar yedek şarjörü taktı.

Arkaya doğru ateş ederken dudaklarını kızın kulağına dayadı. "Son bir gayret, kızım!" dedi. Uğur onunla gurur duyuyordu. O kadar soğukkanlı ve doğru hareket etmişti ki genç adamın işini kolaylaştırmıştı. "Ben arkada kalacağım! Ve sen hızla ilerleyeceksin!" Göz ucuyla Levent ve Eyüp'ün araçtan inip konum aldıklarını ve silahlarını doğrulttuklarını fark etti. "Hiç durma! Arkana bakma. Kayalar çok ıslak, sağlam bastığına emin ol! Karşıya geçer geçmez de aracın içine bin! Tamam mı?" Sırtındaki çantayı bir çırpıda çıkardı. Kız ona cevap vermemişti. Bu hoşuna gitmedi. Çantayı Mavi'nin sırtına yerleştirirken onun onaylaması için dualar yakarıyordu.

Mavi sert soluklar alıyordu. Kısa süre duraksadı. Ancak kabul ettiğine dair bir şey söylemedi. Bunun yerine, "Sen?" diye ürkek bir fısıltıyla sordu.

Uğur ağacın arkasından başını çıkarıp hızla tekrar saklandı. Adamlar gittikçe yaklaşıyordu. "Beni de bizimkiler koruyacak. Çoktan aracın arkasında yerlerini aldılar."

"Tamam!"

“Hazır mısın?”

“Evet!”

“Koş, kızım!”

Mavi derin bir nefes alıp eğilerek koşmaya başladığında Uğur ağacın arkasından çıktı. İki elindeki silahın namlusundan çıkan kurşunlar adamların oluşturduğu geniş alanı tarıyordu. Bu, onları daha yakınlarına gelmekten uzak tutardı. Mavi için de güvenli bir alan sağlardı. Kendisi ortada olduğu için asıl hedef olarak onu seçeceklerdi. Ortaya çıkmak delilikti. Karşısındaki insanlar belki teşkilatın birebir üyeleri değildi fakat yine de eğitimli insanlardı. Ama ancak bu şekilde kızı koruyabilirdi. Kendisinin sonu ise Allah’a kalmıştı. Mucize beklemiyordu. Sadece onu güvenli olduğunu düşüneceği alana götürene kadar dayanmayı diliyordu.

Göz ucuyla Mavi’nin ayağının kaydığını gördüğünde yüreği ağzında attı ve taktik hatası yaptı. Başını çevirirken ateş etmeye sadece birkaç saniye ara verdi. Kız kendini çabuk toparlayıp diğer büyük taşın üzerine atladığında Uğur tekrar ateş etmeye başlamıştı. Kurşunları bitmek üzereydi. Mavi tamamen karşıya geçtiğinde derin bir nefes aldı.

Aynı anda bir kurşun sağ tarafından karın boşluğuna girdi. Bir yanma eşliğinde kurşunun diğer taraftan çıkıp gittiğini hissetti. İkinci kurşun sol yanına, üçüncü ve dördüncü kaburga kemiğinin arasına saplanmıştı. Bu onu iki adım kadar geriye savurdu. Uğur, Mavi’nin araca bindiğini gördü. Geriye doğru adımlar atmaya başladı.

Dere kenarına geldiğinde kurşunları bitmişti. Fakat karşıya geçmek zorundaydı. Eyüp ve Levent’in karşıya açtığı ateşin yardımıyla ve bir de bedenindeki adrenaline kendini ilk taşın üzerine fırlattı. Yaralarından akan sıcak kanı hissediyordu. Anında bünyesinde düşüş yaşamaya başladı. Yut-

Selvi Altıncı

kunarak ve bir kurşun daha yememeyi dileyerek ikinci taşa zıpladı. Dileği gerçekleşmedi. Bacağına saplanan kurşunla dengesini yitirdi ve gözleri araçtan ona bakan kızın gözleriyle buluştu.

25. Bölüm

Mavi araca biner binmez arkasını döndü. Elleri sanki adama ulaşabilecek manevi bir güçmüş gibi cama yapışmıştı. Gözleri derenin ortasındaki taşın üzerine zıplayan adamı bulduğunda dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşirken heyecanla göğsü şişti. Başarıyorlardı. Sonra biri göğsüne bıçak sapladı. Birkaç kez... Aldığı keskin soluk içine hapsolürken gözleri adamın kana bulanmış beyaz montunda gezindi. Hâlâ nefes almıyordu. Saniyeler ağırlaşmıştı. Dış dünya olanca hızıyla dönmeye devam ederken genç kızın dünyası durmuş, zalim bir yavaşlıkla başına yıkılıyordu. Uğur, diğer taşın üzerine atladığı anda sağ bacağı kendinden bağımsızca ileri doğru atıldı çünkü baldırına bir kurşun daha yemişti. Mavi kurşunu kendi kalbine yemiş gibi sıçrarken acıyla bir çığlık attı. Avuç içleri sancıyordu. Ama bunun farkında değildi. Tüm gücünü kullanarak elleriyle cama vuruyordu.

Gözleri buğulu görüyordu. Çaresizce başını iki yana sallarken adamın bir eliyle onlara gitmeleri için verdiği işareti fark etti. Genç kız gözleriyle, elleriyle, tüm bedeniyle ona itiraz etmeye devam ediyordu. Uğur derenin azgın sularına dalarken Mavi kendi çılgınlığının onlarca kere yankılanmasını zihninde duydu.

“Hayırl!”

O andan sonra olanlar tamamen Mavi’nin kontrolünün dışındaydı. Odaklandığı görüntü hızla ondan uzaklaşmaya başladı. Neye karşı geldiğini bilmeden adama bir şekilde ulaşabilmek için savaş veriyordu. Parmakları aracın kapısının mandalını zorluyor, diziyile de kapıya darbe üzerine darbe vuruyordu.

“Durdurun arabayı!” Boğazı yırtılırcasına bağırmış olsa da diğerlerince bir etki etmedi. Araç son sürat ilerlemeye devam ediyordu.

Mavi de ağlamaya, haykırmaya, adamlara bağırmaya devam ediyordu. Sonunda kapıyı açmaya uğraşmaktan vazgeçti. Hemen önündeki yolcu koltuğunda Levent ya da Eyüp oturuyordu. Bilmiyordu. Umursamıyordu da! Aklında sadece Uğur’un görüntüsü vardı. Öne atıldı. İki eli öndeki adamın omzunu kavradı ve sarsmaya başladı.

“Arabayı durdurun! Geri döneceğiz!”

“Çıldırma, Mavi! Yarasa öldü! Tamam mı? Bitti işi!” Levent’in telaşlı sesi son sözlerinde çatlamıştı.

“Ölmez! Ona bir şey olmaz. Geri döneceğiz!” Genç kızın sesi aciz bir yakarıştan öteye geçemedi.

“Adam çantayı sana verdi, Mavi! Bunun olacağını zaten biliyordu.”

Sözleri Mavi’nin kısa bir an duraksamasına, ellerini adamın bedeninden çekmesine neden oldu. Beyni onun sözleri-

nin mantığını kabul ediyordu. Fakat ruhu kabullenemiyordu. Ona bir şey olmazdı. O Yarasa'ydı! Adamın ona tembih ettiği tüm sözlere rağmen geriye dönmek, onu almak istiyordu. Yalnızlık ve acı çoktan kendinden taşarak etrafını sarmaya başlamıştı. Uğur olmadan olmazdı.

Dişleri öfkeyle birbirini ezerken eli belinin arkasına uzandı ve silahını sıkıca kavradı. Hızla çıkarıp namlusunu Levvent'in şakağına dayadı. "Aracı durdurun!" Emniyetini kapayıp horozu kaldırdı. Ciddiyetini sinamalarını istemiyordu. Çünkü eğer durmazlarsa ikisini de vurmaya kararlıydı.

"Yapma, Mavi! Onun bize söylediklerini hatırla, lütfen! Arkanıza bakmadan gidin, dedi! Gitmeliyiz. Adamın tek istediği seni hayatta tutmaktır. Bunu ona borçlusun. Hele de şimdi!"

Mavi onların kendisini oyaladıklarının farkında değildi. Araç çoktan sisin içine girmiş ve yavaşlamıştı. Biraz öteleğinde park ettikleri diğer araca varmak üzerelerdi.

"Eğer ölmüşse de... Ölüsünü almadan buradan gitmem!" Düşüncesi bile bedenini bir ateş topu gibi yakarken sözlerin dudaklarından kolaylıkla dökülmesiyle genç kız irkildi.

Saniyeler sonra araç durdu. Eyüp kızarmış gözlerini Mavi'nin gözlerine dikti. "Tamam. Diğer araca geçelim. En azından onları oyalamış oluruz, kabul mü?"

Genç kız başını hızla salladı. Silahını tekrar beline koyup aracın otomatik kilitlerinin açılmasının hemen ardından aşağıya atladı. Sirtında kocaman çantasıyla kendini sisin içine attı. Bakışları ileriye değil, geriye yönelmişti. Geç kalmak istemiyordu. Eğer hızlı hareket ederlerse belki de çok geç kalmış olmazlardı. Diğer ikisinin araçtan indiklerini ve kendisine doğru geldiklerini duydu. Fakat bir türlü başını çevirip onlara bakamıyordu. Ruhu da, aklı da Uğur'un yanında kalmıştı. Gözlerini kapayıp bir iki saniye öylece durdu.

Soğukkanlı olmak zorundaydı. Bir an önce kıpırdanıp diğer araca geçmek ve geriye dönmek zorundaydı.

Derin bir nefes alışla arkasını döndü. Aynı anda da gözlerini açtı. Levent hemen yanında durmuş, ona aracın durduğu yeri işaret ediyordu. Sis in içinde araç görünmüyordu bile. Hızlı adımlarla araca ilerlemeye başladı. Eyüp çoktan sürücü koltuğuna geçmişti. Mavi de arka tarafa geçmek için kapıyı açtı. Levent'in de kendi yanına bineceğini fark ettiğinde duraksadı. Yutkunurken araca binmeden tekrar ona döndü.

Dehşetle fısıldayarak, "Beni kandırdınız!" dedi.

Levent ağlıyordu. Başını iki yana sallayarak, "Özür dilerim. Gitmeliyiz," dedi.

Mavi yumruklarını sıktı. Sağ yumruğu aşağıdan yukarı hızla ileri atılıp Levent'in çenesinde patladı. Adam geriye doğru savrulurken genç kız onun gözlerindeki şaşkınlığı okudu. İkinci yumruğunu midesine indirdi. Ardından o kendini toparlayamadan omuzlarından kavrayıp bedenini aşağıya çekti ve diziyile hayalarına sert bir darbe indirdi.

Sonra biri Mavi'nin her şeyle bağlantısını kesti. Genç kız kendini aniden bilinçsiz bir karanlığın içinde buldu. Yere yığılırken Eyüp çoktan onun bedenini kavramış, aracın açık kapısından içeriye atmıştı.

"Allah belanı versin, Eyüp! Ona bir şey olursa yemin ediyorum gırtlığını deşerim."

Eyüp çoktan aracın sürücü tarafına gitmek için harekete geçmişti. Levent arka koltukta Mavi'nin bilinçsiz bedeninin yanında yerini alırken Eyüp aracı çalıştırdı ve süratle gaza bastı.

"Sadece bayılıttım, geri zekâlı! Biraz daha oyalansaydık enselenecektik. Çoktan peşimize takılmışlardır."

Levent gözyaşlarını çocukluğunda bırakmıştı. Hayatta o kadar fazla şey görmüştü ki artık onu hiçbir şeyin ağla-

tamayacağını düşünürdü. Ancak o anda gözleri yaşlardan görmüyordu. Yarasa'nın ölümü bir şeydi, kızın kendi sonu olacağını bile bile geriye dönmek için çırpınışlarını görmek başka bir şey! Avucuyla gözyaşlarını silip gözlerini dikkatle ve süratle ilerleyen Eyüp'e dikti.

"Ne yapacağız, lan? Bu kızı nasıl zapt edeceğiz?"

"Önce bir kışımızı kurtaralım da... Ona da sonra bakarız."

"Ölmüştür, değil mi?" İtiraf etmek istemese de Levent'in bir tarafı da geriye dönüp savaştırmak, Yarasa'yı kana susamış hayvanlardan geri almak istiyordu.

Eyüp direksiyona sert bir darbe ile vurdu. Dudakları acı bir kıvrılma ile şekillenirken dişleri yanağının içini kanatacak gibi kemirdi. "Biz ayrılırken ölmemiş olsa bile artık öldürmüşlerdir!"

"O kadar imkânsız geliyor ki!"

"Sana mı? Bana mı?"

Çalışır durumda onları bekleyen tıra varana kadar son sözleri bu olmuştu.

Mavi içini dışına çıkaran bir sarsıntıyla gözlerini açtı. Tekrar sarsıldığında midesi ağzına geldiği için yüzünü buruşturdu. Etrafını incelemek için başını hafifçe çevirdi ancak her yer karanlıktı. Nerede olduğunu, orada ne için bulunduğunu ya da daha önce neler olduğunu kavrayacak kadar algısı açılmamıştı. Kaşlarını çatıp zihnini zorladığı anda tüm görüntüler, düşünceler, acı, yoksunluk hissi aynı anda bünyesine çarptı.

Bir aracın içindeydi. Sarsıla sarsıla hareket ediyordu. Yatığı yer yumuşaktı ve gözleri karanlığa alıştığında karşısında duran iki kişinin gölgemsi silüetlerini görebiliyordu. Tırın

içinde olduğunu farkına vardığında bedeni içine düştüğü zalim acıyla bükülürken dudaklarından bir haykırış yükseldi. Top gibi büzüşerek cenin pozisyonunu alırken dili konuşmaktan acizdi. Sadece inleyebiliyordu. Kendisine işkence etmek ister gibi zihninde Uğur'un son görüntüleri dolanıp duruyordu ve Mavi daha çok ağlıyordu.

Levent genç kızın sessizce yaşadığı acısına katlanamayarak, "Mavi," diye fısıldadı. Yanına gitmek için dizlerinin üzerinde durdu ancak Eyüp kolunu sıkıca kavrayınca durmak zorunda kaldı.

"Rahat bırak." Eyüp'ün fısıldadığı sözlerle dişlerini sıktı. Kızı teselli etmek, sanki biri onu art arda bıçaklıyormuş gibi gırtlğından çıkan inlemelerine son vermek istiyordu. Fakat Eyüp haklıydı. Mavi o anda çok ulaşılmaz görünüyordu. Kendi acısının içinde kaybolmuş, dokunulmaz olmuştu. Kızın etrafını saran acı onlara da nüfuz etmişti. Tekrar yerine oturup sırtını arkaya yasladı. Kollarını dizlerinin etrafında dolayıp gözlerini sarsıla sarsıla ağlayan kıza dikti. Onu nasıl avutacaklardı? Bu acı bir gün diner miydi? Levent bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Şaşırtıcı derece sorunsuz geçen yolculuklarında Mavi derin bir suskunluğa gömülmüştü. Belki de şaşırtıcı değildi. Uğur her şeyi öylesine titizlikle ayarlamıştı ki tereyağından kıl çeker gibi ülkeden çıkabilmişlerdi. Genç kız 'eğer'ler ve 'keşke'lerin arasında sıkışıp kalmıştı. Kendini bir türlü bu iki kelimeyle başlayan cümlelerin dışına atamıyordu.

Eğer Çambaşı'na gitmeselerdi. Keşke jenaratörü umursamasalardı. Eğer Mavi onu arabada bekleseydi. Keşke televizyonda arkadaşını görmemiş olsaydı. Keşke... Eğer... Keşke... Keşke... Keşke...

Aklını oynatmak üzereydi. Acıya ve özleme dayanamıyordu. Sürekli geriye sarıyor, bir türlü ileriye göremiyordu.

Karnında bir can taşıyordu. Adamdan ona kalan son ve en değerli şey! Ancak bu bile onu ayakta tutmaya yetmiyordu. Mavi, Uğur'u istiyordu. Sanki geride, yaralarını sarmak için Mavi'yi bekliyormuş hissinden kurtulamıyordu. Aracın yol aldığı her metrede ondan uzağa düşerken paniğe kapılıyordu. Nasıl yaralandığını görmüştü. Silahlarını bıraktığını da görmüştü. O yaralarla dereye düşmüş olması bile sonunu kaçınılmaz kılmıştı. Yine de... Mavi, Yarasa'nın öldüğünü kabullenemiyordu.

Önce Bulgaristan, ardından da Romanya'ya olan yolculuklarında genç kızın dudaklarından tek harf dökülmemişti. Zorlukla bir iki lokma yiyebiliyor, sonra tekrar tırın zeminine onun için hazırlanmış olan yumuşak yatağa yatıyordu. Baş, bedeni, kolları hareket ettiremeyeceği kadar ağır geliyordu. Ruhu da ağırlaşmıştı. Can çekişiyordu. Zihninde adamı canlı tutarak kendine sürekli işkence ediyordu. Ama elinde değildi. Son bakışı, eliyle onlara gitmeleri için işaret verisi ve sonra tekrar yara aldığı anda dereye düşüşü... Mavi tahriş olmuş boğazından acı bir inleme kaçırdı. İki büküm olup ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Acının şiddetinin azalmasını, hissizleşmeyi boş yere bekledi. Azalmıyordu. Katlanarak artıyor, ondan geriye hiçbir şey bırakmıyordu. Sonra yorgun düşüp derin bir uykuya dalıyordu.

Romanya'da, Uğur'un internet üzerinden bağlantı kurduğu adamla bir araya geldiklerinde her şey onlar için daha da kolaylaşmıştı. Bir süre başlarını sokabilecekleri bir daireye ve onları uzun süre idare edecek paraya sahip olmuşlardı. Uğur'un planlarına göre burada grup ayrılacaktı. Onun bağlantı kurduğu herkesle görüşmüş, almaları gereken paraları ve sahte kimlikleri almışlardı. Kimse Uğur'un o dakikadan sonra ne yapmayı düşündüğünü bilmiyordu. Levent ve Eyüp, Eyüp'ün Avusturalya'da yaşayan bir arkadaşına gitme-

yi planlamışlardı. Ancak artık Uğur yoktu ve ikisi de Mavi'yi bu enkaza dönmüş haliyle geride bırakmak istemiyordu.

Eyüp kesme tahtasının üzerinde dilimlediği domateslerden başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Berk'le görüştüm. Avusturalya'da rahat bir düzen kurabileceğimizi söyledi. İş de bulabilirmişiz! Elimizdeki paradan ihtiyacımız olan kadarını harcar, daha sonra bu paraya dokunmayız. O güven cemiz olur. Çalışır, geçinir gideriz." Levent ilgisizce başını salladığında ona bir dirsek attı. "Bir şey demeyecek misin, lan?"

"Her şeyi ayarlamışsın, oğlum! Ne diyeyim?" Masayı kurmak için raflardan tabakları aldı.

"Suratın sirke satıyor! İstemiyorsan gitmeyiz, oğlum. Söylemen yeter." Tekrar domatesleri dilimlemeye devam etti.

"Benim derdim o değil ki! Mavi'yi ne yapacağız?"

"Onu da alacağız tabii ki! Kızı yalnız mı bırakacağız?"

Levent ona gözlerini devirdi. "Onu demiyorum ki! Tabii ki onu da alacağız. Ama... Bu hali ne olacak? Oraya gittiğimizde bir doktora filan mı götürsek? Arada kendi kendine konuştuğunu duymuyor musun?"

Eyüp mutfak kapısını kontrol edip Levent'in yanına ilerledi. Eliyle kolunu dürtüp onun kendisine bakmasını sağladı. Ardından fısıldadı. "Acısı daha yeni! Sen hiç kendi kendine konuşmuyor musun? Hepimiz yapıyoruz. Ona elimizden geldiğince destek olacağız, unutturacağız ya da en azından yaşamayı tekrar öğrenmesine yardımcı olacağız. Hemen ayağa kalkmasını bekleyemeyiz."

"Yaparız, değil mi? Onu tekrar güldürebiliriz?"

Eyüp, Levent'in gözlerinde çaresizlik gördüğünde sert bir soluk çekti. "Bana bak, lan! Sen bu kıza âşık filan olmadın, değil mi?"

Levent sabırsız bir iç çekerken tekrar gözlerini devirdi. “Ne aşkı bel! Ne aşkı!” Yüzü hüznle gölgelenirken aklına Yarasa’nın sözleri gelmişti. “Ona bir kere, seni kızla neden yalnız bıraktığını sormuştum. O da ‘Siz onu güldürebiliyorsunuz. Bu, benim yapamadığım bir şey!’ demişti. Hiç söylemedi ama o adam bize güveniyordu, oğlum! Biz onun sayesinde bir yere geldik. Onun sayesinde rahat etmek yedik. Şimdi biliyorum ki istediği şeyin kızın iyi olması olurdu. Bunu ona borçluyuz. Mavi böyle kalmaya devam ettikçe suçlu hissediyorum.”

Eyüp gözlerini kapayıp iç çekti. “Vcdansızın biri olduğumu düşünme sakın! Ama önce düzenimizi kurmak zorundayız. Sonra tüm vaktimizi Mavi’ye ayırınız. Oldu mu?”

Levent daha cevap veremeden Mavi’nin çığlığıyla birlikte ikisi de kendisini kızın odasında buldu. Eyüp ışıkları yakıp arkasını döndüğünde tıpkı Levent gibi donup kalmıştı. Mavi yatağın içinde oturmuş dehşet içinde sarı eşofmanına bulaan kan lekelerine bakıyordu.

“Siktir!” Eyüp’ün de, Levent’in de ilk düşüncesi kızın intihar etmeye çalışması olmuştu. Ancak kanın neden sadece bacaklarının üst bölgesinde olduğunu anlayamamışlardı.

Genç kız çaresizce ellerini havaya kaldırdı. Acıyla buğulanmış gözleri onlardan yardım diler gibi bakıyordu. “Onu kaybettim!” diye fısıldadı. “Koruyamadım. Bebeğimi kaybettim!” Bir eli sanki onu geri getirmek ister gibi karnının üzerine yerleşti. Ardından iki büklüm olup hıçkırmaya başladı.

“Ha... Hamile miydin?” Levent’in sesi soluk kadar alçak çıkmıştı.

“Kaybettim. Koruyamadım! Ona sahip çıkamadım.” Mavi ileri geri sallanmaya başladı.

“Belki de geç değildir!”

Levent yatağa ilerledi. Hızla Mavi’yi kollarının arasına aldı. Eyüp de yatak örtüsünü çekip dış kapıya doğru ilerleyen ikilinin peşinden gitti. Apartmanın merdivenlerinden inerken örtüyü Mavi’nin üzerine sardı. Kaldıkları şehri daha öğrenemedikleri ve dil bilmedikleri için Uğur’un bağlantı kurduğu adama telefon açtılar ve yardım istediler. Ellerindeki sahte kimliklerin patlayacağından da korkuyorlardı.

Uzun süre hastanede kaldıktan sonra geriye dönerken üçü de sessizdi. Mavi haklıydı. Bebeğini kaybetmişti. İkisi de onu teselli edebilecek tek bir söz bulamıyordu. Kız daha da ulaşılmaz olmuştu, sanki kendi fanusunun içinde tek başına kavruluyordu. Ne bir söz, ne bir el ona dokunabilir, yardım edebilirdi.

Mavi bir saniye olsun onu yalnız bırakmayan adamların çaresiz bakışları altında banyoya girip kapıyı kapadı. Ardından onların kapının arkasından ayrılıp ilerlediğini duydu. Hüzünle gülümsedi. Uğur olsa o kapının ardında durur, Mavi çıkana kadar da durmaya devam ederdi. Üzerindeki-leri çıkarıp duşa girdi. Daha sonra o kanlı kıyafetleri çöpe atacaktı.

Kendini suçlu hissediyordu. Aslında en başından beri bebeğini kabullenememişti. Uğur’un yokluğuyla kendini her şeye, ona bile kapatmıştı. Acımasızca kendini yargılarken berbat biri olduğunu düşündü. Sadece kendini düşünen, güçsüz ve aciz biri olduğunu... Eğer öyle olmasaydı bebeğine sahip çıkardı. Onun için ayakta kalır, gücünü toplar ve onu her şeyden, en çok da kendinden korurdu. Ama yapmamıştı.

Bacaklarının üst kısmını temizlerken dudakları titreşerek aralandı. Artık kalmadığını düşündüğü gözyaşları suyla birlikte teninden akıp gidiyordu. Bir eliyle, telaşla bacağındaki

yarasa şekillerinin üzerini kapadı. Silikleşiyorlardı. Onu terk ediyorlardı. Tıpkı Yarasa ve bebeğinin kendisini terk ettiği gibi! Ondandır hiçbir şey kalmayacak mıydı? Her şey aniden, tek tek elinden kayıp gidecek miydi? Tüm bunları yaşamak için kime ne yapmıştı? Paniği artarken hızla suyu kapadı. O hissizlik duvarını aşamayan bedeni ruhunun acısına katlanamayarak dizleri üzerine çöktü. Alnını dizlerine, ellerini de başının üzerine koydu. Sanki böyle yaparsa bedenindeki şekillerin orada kalmalarını sağlayacakmış gibi... Onları kendi elleriyle, sadece Mavi huzursuz oluyor diye yapmıştı. Ondandır kalan bir avuç şeyden biriydi ve silikleşmesi onun kaybını gerçek kılıyordu. Buna dayanamıyordu. Debelenip durduğu o çukurdan çıkamıyordu. Acının ufacak bir çatlağı bile yoktu ki arasından sızsin ve bir soluk alabilsin! Alamıyordu. Solukları yetersiz geliyordu.

“Yardım et bana!” diye fısıldadı. “Yardım et!”

Hiç kimseden değil, acısının öznesinden yardım diliyordu. Onu öldürmeyi düşünen gerçekten kendisi miydi? Günlerce yatıp kalkıp ölmesini dileyen gerçekten kendisi miydi? İsteğinde haklıydı. Ancak haklılığı o anda yarasına bir nebze olsun iyi gelmiyordu. Bu ateş topunun içinden çıkamıyordu. Her saniye cayır cayır yanıyordu.

Zihninin içindeki, onu dibe çeken görüntüleri çıkarıp atabilecekmiş gibi elleriyle kafasının üzerine vurmaya başladı. Uğur yanında olsaydı kendisine böylesine zarar verdiği için iyi bir azar yerd. Genç kız küvetin içinde doğruldu. Gözleri karşıya kenetlenmişti. Yüzüne usul usul hüznü bir gülümseme yerleşti. O, adamın ondan çalındığı anın hatıralarını canlı tutarak kendisine kaçacak küçücük bir ara bırakmamıştı.

Başka şeyler düşünmeye başladı. Kendi masallarının içinde yuvarlandıkları o anlar bir bir gözlerinin önüne serildi.

Adamın bakışları, dokunuşları, sözleri... Mavi ağır ağır doğruldu. Suyu tekrar açtı. Zihninde ve kapalı göz kapaklarının ardındaki en küçük alanda bile Uğur vardı. Kanlar içindeki değil... Tamamen canlı olan Uğur!

Kimse kimseye onun Mavi'ye baktığı gibi bakamazdı. Kimse gözleriyle öyle sevemezdi. Kimse seni seviyorumu bakışlara onun gibi işleyemezdi. Bir gün genç kız utanmazlığı tamamen ele aldığında ona saçma bir soru sorma cesaretini göstermişti.

"Bana hiç seni seviyorum demedin!"

Ve sonra sözlerince pişman olmuştu. Kulaklarına kadar kızarıp bakışlarını kaçırmıştı.

"Demedin mi? Bence sen hiç görmedin?"

Uğur'un sözleri üzerine dönüp adama bakmış, kafa karışıklığı ile de kaşları çatılmıştı. *"Görmedim değil, duymadım olmasın o?"*

Nadiren sergilediği yamuk gülümsemesi yüzüne yerleşirken adam başını iki yana sallamıştı. *"Gerçekten sözlere ihtiyaç mı duyuyorsun, kızım? Ben sana bunu her an söylüyorum. Sana bakarken seni bol bol seviyorum. Sana dokunduğum her an seni çokça seviyorum. Ben seni dibine dibine seviyorum be, kızım! Daba ne istiyorsun?"*

Mavi başını kaldırdı. Duş başlığından akan suyun altında hem gülümsüyor hem ağlıyordu. Bazen öyle şeyler söylüyordu ki genç kızın dimağı tutuluyordu.

Mavi bir kere ona en sevdiği rengi sormuştu.

"En sevdiğin renk ne?"

"Mavi!"

Mavi şaşırılmıştı. *"Ben hiç düşünmeden siyah diyeceğini sanmıştım."*

"Neden?"

Yarasa

"Hep siyah giyiyorsun."

"O bir zamanlar gereklilikti. Şimdi ise alışkanlık! Geceleri siyaha büründüğünde karanlık seni içine kabul eder. Kendine benziyordur... Bu yüzden fark edilmezsin. Ancak... Ormana girdiğimde soluk yeşil ya da kahverengiye tercih ederim. Karda ise beyaz!"

"Ama maviyi seviyorsun."

"Gözlerine baktığımdan beri... Saçlarını gördüğümünden beri... Adımı duyduğumdan beri!"

"Daha önce?"

"Sevdiğim bir renk yoktu."

Kimse onun gibi olamazdı... Bakışları bedeninde yok olmaya yüz tutan yarasa desenlerinde gezindi. Ardından bir eli bileğindeki gökkuşağı bilekliği dokundu. Uzanıp dudaklarını hafifçe üzerine bastırdı. Hayır. Her şey ondan alınmıyordu. Onun kendi elleriyle yaptığı bilekliği ve bol bol fotoğrafları vardı. Bir gün sergide boy gösterecek olan fotoğrafları... Şarkıları vardı. Anıları vardı.

Genç kız duşunu bitirdi. Hızla kurulanıp yeni kıyafetler giydi. Ardından mutfakta bulunan diğer iki adamın yanına gitti. Ona kaygılı bakışlar atıyorlardı. Sırf onların çabaları için gülümsemeyi denedi. Olmadı. Ardından derin bir nefes alıp, "Bana defter ve kalem verebilir misiniz?" diye sordu. Levent'in dehşetle sarmalanan bakışlarını fark ettiğinde başını iki yana salladı. "İntihar mektubu filan yazmayacağım!"

Adam sert bir soluk verdi. "Aklımı aldın, güzelim!" Hızlı adımlarla ona doğru ilerledi. Yanından geçip gidecekken duraksadı. Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Hemen geliyor!" diye fısıldadı.

Mavi'nin gözleri Eyüp'ü buldu. Adam hafifçe sanki ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi gülümsedi. "Sana bir şey olacak diye aklı çıkıyor!"

“Özür dilerim. Sizi de kendimle birlikte yoruyorum!”

Adam iki adım da yanında bitti. Kolları hızla Mavi’ye döndü. “İyi ol, Mavi! Sen iyi ol. Sonra hep beraber dinleniriz!”

Her ne kadar inanmasa da genç kız başını salladı. İyi olmak geride kalmıştı. Belki kırık dökük olabilirdi. Ama asla gerçekten iyi olamayacaktı. Eyüp onu bıraktıktan saniyeler sonra Levent elinde bir defter ve kalemle geriye döndü. Onları Mavi’ye uzatıp bir de üzerine göz kırptı.

“Teşekkür ederim.”

Genç kız başını hafifçe eğdikten sonra mutfağı terk etti. Odasına girip kapıyı sıkıca kapadı. Komodinin üzerindeki lambayı yaktıktan sonra yatağın içine girip bağdaş kurdu. Defteri bir dizinin üzerine dayayıp yazmaya başladı.

Bugün bebeğimizi kaybettim.

Haklıydın. Her zaman olduğu gibi haklıydın. Onu baştan beri kabullenememiştım. Tıpkı seni kabullenemediğim gibi... Ashnda onu benimseyememiştım ki koruyabileyim! Ona sahip çıkabileyim! Ancak kaybettikten sonra benim için, bizim için ne ifade ettiğini anladım. Bana nasıl katlanıyordun? Ben kendime katlanamıyorum. Bencil bir pislik gibi hissediyorum. Benden çok kötü bir anne olurdu, değil mi? Çok kötü hissediyorum, Yarasa! Çok suçlu...

Artık kendime itiraf etmenin vaktinin geldiğini biliyorum. Sana itiraf etmiyorum çünkü sen zaten beni, benden iyi anlıyordun. Bana bilekliği verdiğin an, gözlerindeki o çılgın isteği fark ettiğimde ondan kurtulmak istemiştım. Sadece canın yansın diye! Sadece... Benim kadar sen de acı çek diye! Bu çok acımasızca! Onun benim bir parçam olduğunu hiç hesaba katmamıştım. Bu çok canice! Ve sen bunu biliyordun! Sırf bu yüzden benimle o konuşmayı yapmıştın. Heyecanlı olduğunu ve

Yarasa

benim de bu beyecanı paylaşmamı istediğini söylemiştin! Buna nasıl dayandın? Ben kendime katlanamıyorum! Şimdi de tüm bu acımasızlığımın, bencilliğimin cezasını çekiyorum. Ben kendime katlanamıyorum, Yarasa! Katlanamıyorum.

Çok acı çekiyorum. Seni çok özliyorum. Buna dayanamıyorum. Keşke görevi aldığın o ilk gün yerine getirseydin. Beni... Bu hayata nasıl mahkûm edebildin? Ölmek çok daha kolay olurdu. Şu an aldığım her nefes bana işkence! Böyle yaşamak çok zor... Çok ağır...

Bu defa planın tutmadı, Yarasa! Bana yarım bir yaşam bahsettin. Sana teşekkür bile edemiyorum!

Bugün sana Cem Adıran'dan, sözlerini kendimize yakıştıramadığımız 'Elveda' şarkısını gönderiyorum.'

Avusturalya güzel bir yer. Yani çocuklar öyle söylüyorlar. Baktığın yeri göremedikten sonra güzelliğin de, çirkinliğin de farkında olamıyorsun. Bir gün bitecek diyorum. Bir gün alışacağım. Bir gün daha katlanılır olacak. Ama olmuyor! Yapamıyorum. Fotoğraflarımıza bakıyorum. Kendime her gün sadece bir tanesine bakma izni veriyorum. Bitecek diye ödüm kopuyor. Ama bitecek, değil mi? Sonsuza kadar süren hiçbir şey yok! Peki, bu acı neden dinmiyor? Olduğu yerde sayıyor. O neden gitmiyor? Neden beni bir dakika olsun yalnız bırakmıyor? Artık nefes almak istiyorum. Hep diyordun ya 'Bana ne yaptın?' diye... Şimdi de ben sana soruyorum. Bana ne yaptın be, Yarasa!

Bu arada bugün saçlarımı boyadım. Senin kadar becerikli olmasam da idare ediyor.

Bugün sana Yıldız Tilbe'nin 'Dayan Yüreğim' şarkısını

gönderiyorum. Sözlerini art arda dinliyorum. Gün gelir acılar ezberlenir. İyileşir zamanla yaran, diyor! İnanmak istiyorum.'

Geçen gün alışveriş yapmak için çıktığımızda o ikisi beni kandırdı. Asıl amaçlarının beni biraz gezdirmek olduğunu geç fark ettim. Bir kanguru gördüm. Aklıma sen geldin. Sanki aklımdan çıkıyormuşsun gibi! Muhtemelen gördüğün ilk anda fotoğrafını çekmeye başladın. Sonra gövdesinde ağlayan bir adamın ifadesi olan bir ağaç gördüm. Onun da fotoğrafını çektin.

Biliyorsun, bugün zorlu bir görevin altından kalkacağım. Bana güç ver. O ikisine kendimi açıklamanın ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyorsundur. Burada kendilerine iyi bir düzen kurdular. Beni bir gün olsun yalnız bırakmayıp bana gerçekten sahip çıktılar. Ne yapsam onlara minnetimi ödeyemem. Bazen öyle komik oluyorlar ki gülemediğim için vicdan azabı çekiyorum. Kararım onları ne kadar etkiler emin değilim. Ama karşı çıkacaklarını biliyorum. Senin karşı çıkacağın gibi... Yine de hepinize karşı bunu yapacağım! Yapmak zorundayım. Bana gönül koyma!

Dün çektiğin, çektiğimiz tüm fotoğrafları dördüncü kez bitirdim. Orada neler olup bitiyor bilmiyorum. Ancak sergiyi İstanbul'da açacağım. İstanbul'un o güzelim fotoğraflarını yerinde sergileyeceğim. Buna şu anda karar vermiş değilim. Daha fotoğraflara baktığım ilk anda karar vermiştim. Sen de biliyorsun. Başıma bir şey gelir mi, ondan da emin değilim. Ancak korkmuyorum. Ürpermiyorum bile, Yarasa! Bu sana ihanet olur mu, onu da bilmiyorum. Beni korumak için yaptığın her şeye rağmen oraya gitmenin düşüncesi bile gazapla sızlamama neden oluyor. Ama sadece senin için! Ben yaşamı-

yorum, Yarasa! Gün dolduruyorum. Üç yılın sonunda hâlâ benim peşimde olabilirler mi? Öyleyse bile ben oraya çekiliyorum. Nasıl sana karşı koyamadıysam, bu isteğe de karşı koyamıyorum.

Hafta sonu yola çıkmayı planlıyorum. Beni affet! Lütfen...

Bugün sana bizim şarkımızı gönderiyorum. Bu bizim şarkımız! Duman, 'Her Şeyi Yak'! Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk...

Mavi defteri kapadı. Kalemini kapağına sıkıştırıp defteri göğsüne bastırırken yutkundu. Bir eli saçlarının arasından geçerken adımları verandada ilerledi. Fazla uzatmaya gerek görmüyordu. Daha şimdiden itiraz ve öfke dolu sözlerini kulaklarında duyuyordu. Ancak kararı kesindi. İstanbul'a dönmek zorundaydı. Bu bir mecburiyetti. İhtiyaçtı. Kendine göre başka seçeneği yoktu.

Salondaki koltuklara yayılmış, belgesel seyreden iki adam da yorgun görünüyordu. Bir tamirhanede çalışıyorlardı. Gerçekten şartları ağırdı ancak ikisi de şikâyet etmiyordu. Mavi'nin adımları televizyonun önüne geldiğinde durdu. İkisinin şaşkın bakışları altında televizyonu kapadı.

"Bir sorun mu var?"

Levent onun yüzündeki ifadeyi çoktan okumuştı. Eyüp de kaşlarını kaldırmış, merakla Mavi'ye bakıyordu.

Mavi ikisinin yan yana oturduğu koltuğun karşısındaki sehpa oturdu. Defterini hemen yanına koyup kollarını göğsünde kavuşturdu. Söze nereden başlayacağını bilemediği için derin bir nefes alarak doğrudan konuya girmeye karar verdi.

"Hafta sonu İstanbul'a gidiyorum!"

Daha sözlerinin sonuna gelmeden Eyüp gözlerini kapatarak başını arkaya atmış, Levent ise aniden ayağa kalkarak bir elini saçlarının arasından geçirmişti.

“Kesinlikle olmaz! Aklını mı kaçırdın, Mavi?”

Mavi’nin kararlılıkla parlayan gözleri Levent’in gözleriyle buluştu. “İzin istemiyorum. Haber veriyorum.”

“Neden?” Eyüp neredeyse inlercesine sordu.

“Uğur’un fotoğraflarını orada sergileyeceğim ve ne söylerseniz söyleyin kararım değişmeyecek. Bunun için boşuna nefesinizi yormayın.”

Levent tekrar Eyüp’ün yanına oturdu. “Bu, senin için yapılan her şeyi çöpe atman demek! İntihar demek! Sonunda bir şekilde kendini yok etmeyi başaracaksın, değil mi? Bu kadar... Bu kadar bencil ve... Nankör olduğuna inanmak istemiyorum.”

Sözleri genç kızın bedenine resmen saplandı. Haklı olduğunu bilse de bu bir şeyi değiştirmeyecekti. Suçlu hissettiğini anlamamaları ve daha fazla üzerine gelmemeleri için kaşlarını çatarken ayağa fırladı. “Size söyledim. Ne derseniz deyin! Kararım değişmeyecek. Hafta sonu yola çıkıyorum.”

Suçlayıcı ve öfkeli bakışlarına daha fazla katlanamadığı için defterini sehpadan aldıktan sonra arkasını dönüp ilerledi. Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki Eyüp’ün ona seslenmesiyle omzunun üzerinden arkaya baktı.

“Gerçekten nankör ve bencilsin!”

Mavi’nin dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Yapmazsam... Her neyse! Anlamayacaksınız. Sizden bir şey beklemiyorum. Benimle gelmenizi de ummuyorum. Dahası bunu hiç istemiyorum. Sadece... Haber vermeden çekip gitmek istemedim. Rahat olun!” Odasına gidip yatağın üzerine devrildi.

Mavi onları anlıyordu fakat onlar genç kızı anlamıyorlardı. Gözlerini kapatıp sergiyi düşünmesi bile huzur bulması-

na yetiyordu. Sanki İstanbul onu çağırıyordu. Gel diyordu. Belki de bu ölümün bir çağrısıydı. Ölüm artık Mavi'yi korkutmuyordu. Yaşamak çok daha ürkütücüydü. Acı vericiydi. Her dakikaya katlanmak zorunda olduğu bir çileyken neden yaşamak için çabalaması gerektiğini anlamıyordu.

Uykusuz bir gecenin ardından huzursuz bir güne başladı. Levent ve Eyüp yüzüne bile bakmıyorlardı. O bir alana giriyorsa onlar alandan çıkıyorlardı. Gözlerindeki öfke ve suçlamanın ardında yatan endişeyi görmeseydi bakışları çok daha yaralayıcı olabilirdi. Düşünce, Mavi'nin dudaklarını hüzünlle kıvrırdı. Ne tuhaftı! Birbirilerine tamamen yabancı insanların kenetlenerek kan bağı olmadan aile olmaları mucize gibi bir şeydi. O iki adamı da gerçekten seviyordu. Onlar olmasaydı ne halde olurdu, bilmiyordu. Kelimenin tam anlamıyla ona sahip çıkmışlardı. Bunun için ağzını açıp karşı koyuşlarına bir şey diyemiyordu.

Sonunda yola çıkmadan bir gün önce artık bu uzaklığa dayanamadı. Onları mutfakta fısır fısır konuşurken yakaladı. Anında ayağa kalkıp onu yok sayarak çıkmaya niyetlendiklerinde kapıyı kapatıp arkasına yaslandı.

“Çıkabiliyorsanız çıkın!” diye bir tehdit savurdu. Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bile kırpmadan ikisine bakmaya başladı.

Levent onunla göz göze gelmemek için bakışlarını yere eğse de Eyüp doğrudan, tamamen öfkeyle gözlerini kıza dikmişti. “Çekil şuradan, Mavi!” diye resmen tısladı.

“Buradan giderken sizinle dargın olmak istemiyorum. Aklım arkada kalmasın istiyorum. Sizi çok seviyorum ve bu uzaklık beni yaralıyor. Sizden başka kimsem de yok. Tekrar söylüyorum. Beni anlamanızı da beklemiyorum. Fakat mecbur hissettiğimi de bilin!”

Levent bakışlarını kaldırdı. Mavi'nin gözlerinin içine neredeyse yalvarırcasına bakıyordu. "Çok şey yaşadık, güzelim! Çok ağır şartların altından birlikte kalktık. Bizim de senden başka kimsemiz yok. İşte tam da bu yüzden gitmeni istemiyoruz. Bu kez bize de ağır gelir. Kaldıramayız!"

Eyüp derin bir iç çekti. O daha insafsızdı. Daha yaralayıcı olan! Ancak o anda, o bile çökmüş görünüyordu. "Bir kız kardeşim vardı. Levent ona hep 'Büyüyünce seni alacağım, kız!' diye takılırdı. O zamanlar dört yaşlarındaydı. Bu sözleri duyar duymaz kıkır kıkır gülerdi. Biz de o zamanlar on iki yaşındaydık. Lastikçide çalışıyorduk. Bir gün işten döndüğümde kaybolduğunu öğrendim. Kendimizi sokaklara attık. Sabaha kadar ara tara, hiçbir yerde yoktu. Ertesi gün lağım-dan çıktı. Logar kapağı açık kalmış! O an cansız bedenini gördüğümde kendimi çok güçsüz, çok aciz hissetmiştim. Onu koruyamamış olmak, kaybetmek hayatımı tersine çevirmişti. Hep boktan hissettim. Uzun yıllar da öyle hissetmeye devam ettim. Boktan da bir hayat yaşadım." Bir eli usul usul havaya kalkıp genç kızın bedenini işaret etti. "Sen gideceğini söylediğin andan beri de aynen böyle hissediyorum. Aciz, boktan... Ne yapalım biz? İyi yapıyorsun, hadi git! Bakarsın ölmezsın mı diyelim?"

Mavi göğsünde bağladığı kollarını çözdü. Sonra da hızla genç adamın boynuna sarıldı. Gözyaşları Eyüp'ün gömleğini ıslatırken adamın bir kolu beline sıkıca dolandı. "Git de gör ebeninkini tersinden!"

Genç kız onun sözleri üzcrine gülümsedi. Ardından gözleri buğulanan Levent'e sarıldı. "Kaderinizdeki kızlar çok şanslı! Biliyorsunuz, değil mi?" diye fısıldadı.

Levent iki kolunu birden beline dolayıp Mavi'nin başının tepesini öptü. "Öyleler de... Henüz bu şanslarından haberleri yok!"

Daha sonra üçü birlikte sergilenecek olan fotoğrafları incelemeye koyuldular. İkisi de fotoğrafları ilk defa görüyordu. Tek tek hepsi hakkında yorum yapıyor, koymaması gerektiğini düşündüklerini kenara ayırıyorlardı. Mavi de alıp onları tekrar yığının içine koyuyordu.

“Oha, Mavi! Oha! Yuhl!” Levent, eliyle gözlerini kapamış, fotoğrafı genç kıza uzatıyordu. “Bunu koymayı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?”

Mavi uzanıp fotoğrafı aldı. Sıcak su kaynağında çektiklerinden bir tanesiydi. Onların yanında samimi karelerine bakmak yüzünü kızartmıştı. Ancak Mavi hepsini sergilemeye kararlıydı. Fotoğrafta Uğur, Mavi’nin bedeninin arkasında duruyordu. Bir kolunu Mavi’nin göğsünün üzerinden sarmış, dudakları genç kızın boynuna hafifçe dokunuyordu. Çıplaklardı. “Hepsini sergileyeceğim!” Genç kızın kararlı tı-nısıyla ağızları bir karış açık kaldı.

Eyüp yüzünü buruşturdu. “Porno filan mı çekiyordunuz?”

Mavi ona bir yumruk attı. “Pislik!”

Levent kahkaha atmaya başladı. “En azından konulu!”

Mavi ona da bir yumruk attı.

26. Bölüm

İnsanların gemileri yaktığı anlar böyle anlardı işte! Daha önce kaygı duyacağın her şey gözünde silikleşiyor, anlamsızlaşıyordu. Hatta kendini daha da güçlü hissediyordun. Hiç kim sen yokken bile arkanda koca bir ordu varmış gibi geliyordu. Çünkü kaybedecek bir şeyin kalmıyordu. Mavi uçak biletini kendi adıyla almıştı. Yanında sadece küçük bir valiz ve fotoğrafları vardı. Hayatı, o valizin içindekilerden ibaretti.

Levent ve Eyüp ile vedalaştıktan sonra bir taksiyle havaalanına gelmiş, daha bekleme koltuğuna oturduğu anda kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Üç yıldır ilk defa heyecanlanıyordu. İlk defa kalbi gerçekten atıyordu ve ilk defa yüzünde doğru düzgün bir gülümseme belirmişti. Evet. O fotoğrafları sergilemek için gidiyordu. Ancak kendini Uğur'a daha da yaklaşacakmış gibi hissediyordu. Sergiden sonra da Ordu'ya, Hamzabey yaylasına gitmeyi planlıyordu.

O gün Uğur'u arkasında bıraktığında yapamadığını yapmaya çalışıyordu. Ona geri dönüyordu. Saate bakmak için kolunu kaldırdı. Acele etmiş, evden erkenden ayrılmıştı. Şimdi de dakikalar geçmek bilmiyordu. Kafasını kaldırdığında ise gördüğü yüzler karşısında dudakları şaşkınlıkla aralandı.

“Sizin burada ne işiniz var?”

Eyüp bir yanındaki koltuğa, Levent diğer yanındakine oturdu.

“Çünkü biz geri zekâlıyız!” Eyüp’ün sözleri ne kadar aksiyse sesi bir o kadar yumuşak çıkmıştı.

Levent elindeki valizi hemen önüne bırakıp kolunu omzuna doladı. “Eğer Yarasa’nın emanetine sahip çıkmazsak, o herifin hayaleti gelir uykumuzda bizi boğar! Yani senin için geldiğimizi filan düşünme!”

Mavi onların yanaklarına birer öpücük bıraktı. Geriye dönmelerini istiyordu. Onları da kendisiyle birlikte ne olacağını bilmediği bir geleceğe sürüklemek istemiyordu. Ancak dönmeyeceklerini de adı gibi biliyordu. Bunun için denemedi bile! Zaten içinde bir yerlerde, yanında olmalarının sevincini yaşıyorken kendisine de ikiyüzlülük yapmak istemiyordu.

Yolculukları sorunsuz geçmişti. Hatta eğlenceliydi de! Mavi o kadar heyecanlıydı ki bu, diğer ikisine de sirayet ediyordu. Bir de onların da sıkça söylediği gibi uzun zamandır ilk defa gerçekten gülebiliyordu. İstanbul’a indiklerinde ilk önce bir otele yerleştiler. Hatta paraya kıyıp bir süit tutmuşlardı. Mavi ne kadar rahat ise onlar o kadar tedirgin ve endişeliydi. Sürekli gözleri etrafta geziniyor, tehlike olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Bunun için de beraber kalmayı uygun görmüşlerdi.

Mavi için sorun değildi. Sabah erkenden koşturmaya başlayacağı için odasına çekildi. Ancak heyecandan gözünü bile kırpmamıştı. Kalbi patlayacak gibi hissediyordu. San-ki... Ona daha yakın gibi hissediyordu. Onun için bir şey yapabiliyor olmak, sürekli onun acısını çekmekten daha iyi geliyordu. Aniden yataktan fırladı. Valizin içinden defterini alıp yazmaya koyuldu.

Ertesi gün üçü birlikte uzun ve yorucu bir güne başlamış-lardı. Önce sergi açabilmek için nelere ihtiyaç duyduklarını öğrenmişler, ardından da bunları tek tek yerine getirmeye başlamışlardı.

Sanat galerilerinin bazılarını dolaşmış, fotoğrafları yetki-li kişilerin onaylaması için sunmuşlardı. Onları geri çeviren olmamıştı. Hepsi de fotoğrafların kalitesini beğenmiş, satışa sunulup sunulmayacağını sormuş, Mavi sadece sergilemek istediğini söylediğinde yardımcı olmaktan mutluluk duya-caklarını dile getirmişlerdi. Mavi, Beyoğlu'ndaki bir galeride karar kılmıştı. Kokteyl, garsonlar ve açık büfede sunulacak yiyecekler için tek bir yerle anlaşmışlardı.

Fotoğrafların boyutunu kırk santimetre olarak belirleyip onlara göre kaliteli cam çerçeveler almışlardı. Bir matbaa ile de davetiyeler için anlaşmışlardı. Mavi vali, belediye başkanı, Ticaret Odası Başkanlığı gibi kimi protokole de davetiye gön-dermek istediğinde Eyüp ve Levent ile yine karşı karşıya gel-mişti. Ancak daha sonra yaptıkları tartışmanın yanında o hiç-bir şeydi! Birçok sanat dergisine ve bir televizyon kanalına da reklam verdiğinde o ikisi burunlarından solumaya başlamıştı. Yine de her şeye rağmen Mavi sonunda sergiyi açabilmişti.

Kurdelenin kesilişinin ardından ziyaretçi akını olmuştu. MAVİ YARASA fotoğraf sergisi beklenen ilgiden çok daha fazlasını almıştı. Mavi bir yanında Eyüp, diğer yanında Levent ile konukları karşılamasının ardından sergiyi dolaşmaya başladı. Garsonlar etrafta geziniyor, şampanya ve kanepe servisi yapıyor, insanlar fotoğraflara hayran kalıyordu. Arada kaçamak bakışlarla genç kızı süzüyorlar, fotoğraflardaki kişi olduğunu anladıklarında gözleri diğer kişiyi, Yarasa'yı aramaya koyuluyordu. Ne kadar arasalar da bulamayacakları kişiyi... Ama Mavi onu hissediyordu. Zaten en çok da sergiyi bunun için istemişti. Ufacık da olsa onu hissetmeyi, hayaliyle de olsa onu yaşamayı...

Şövalelerden birinde sergilenen fotoğrafın önünde durdu. Kendi kendine ağlamayacağına söz vermiş olsa da fotoğraftaki Uğur'un gözleriyle karşılaştığında damlalar bir bir yanaklarından aşağı yuvarlandı. Taş evde, yüzüstü uzanırken Mavi'nin çektiği fotoğraftı. Diğerleri kadar sanatsal değildi. Onun gibi güzel açılar yakalamıyordu. Ama adamın kendisi güzeldi. Bakışlarındaki yoğunluk bile insanı içine hapsetmeye yetiyordu. Eli kendinden bağımsızca ileriye uzandı. Parmakları soğuk camın üzerinde, adamın saçlarında dolandı. Omuzlarında, sırtındaki dövmesinde... O kadar çok özlemişti ki! Camın arkasına geçiş yapmak, yanına uzanmak istiyordu.

"Teşekkür ederim."

Mavi'nin bedeni kaskatı kesildi. Sözcükler zihninde onlarca kere çınladı. Bir heyecan dalgası donmuş bedenini yoklarken adamın sesi de teninin üzerinde titreşti. Nefesi ciğerlerinde hapis kalmıştı. Biri sanki başının tepesine ani bir baskı yaparak onu suyun altında tutuyordu. Aslında nefes almaya ihtiyacı da yoktu. Gözlerini kapadı. Avcu fotoğrafa

tamamen dayanırken içinden yakardı. *Bir kez daha duyayım! Sesini bir kez daha duyayım! Lütfen!* Onu hissediyordu. Ensesindeki tüyler havalanırken kalbi davul gibi atmaya başladı. *Sakın gitme, dedi. Ne olur bir kez daha konuş! Yanımda kal!*

Mavi gözlerini açtı. Anında ifadesi boşaldı. Kesik kesik nefesler alırken gözleri iki ayrı Uğur'un yüzünde gidip geliyordu. Zangır zangır titremeye başladı. Biri fotoğraftaki Uğur'du. Diğeri... Cama düşen yansımasıydı. Ani bir hareketle arkasını döndü. O anda gerçek ve hayal âlemi birbirine içine geçmişti. Kendi sert nefes alışlarını kulaklarında bir uğultu olarak duyuyordu. Uğur karşısında duruyordu. Sanki... Gerçek gibiydi. Karanlık gözleri Mavi'nin yüzünde dolanıyordu. Sanki o gözler yanıyordu.

Tuğrul eli ileriye, ona doğru uzandı. Çevresinde ne olup bittiğini bilmiyordu. İnsanlar tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydı ancak ne olduğunu çözemiyorlar, bunun içinde porcelan onları rın üzerinde yoğunlaşıyordu. Levent ve Eyyüp çocukları şoktan hâlâ çıkamamışken Mavi'nin avcu adamın kılı sakallı ya nağını buldu. O sadece Uğur'u görüyordu. Çocukları da, duyuları da, kulakları da diğer her şeye kapandı. Sakallığı gerçektir. Tenini gıcıklayan sakalları gerçektir. Her zamanki gibi kısacık kesimli saçları gerçektir. Ona değen her şey gerçektir.

Mavi gülmeeye başladı. Ardından ağlamaya... Konuşmıyordu. Dilsiz kalmıştı. Eğer Uğur gerçekten karşıındayken konuşma kaçır susmaya razıydı. Adam başını yana eğip dudaklarını avcuna değdirdiğinde tekrar soluğunu tuttu. O anlarda genç kız gözlerini kırpmaya cesaret edemiyordu. Ya hayal görüyor musun? Ya bu onu hissedebilmek için verdiği bu çabaların sonunda zihninin ona oynadığı bir oyunsa? Ya gözleri kırptığında görüntüsü kaybolursa?

Uzun saniyelerin sonunda sesini bulup bir yerlerden çıkardı. “Gerçek misin?” Kendi sesini duymuyordu. Sesli mi söylemişti yoksa bu da zihninin içinde bir çınlama mıydı, ondan da emin değildi.

Ancak o duymuştu. Gözleri, Mavi’nin gözlerinde, dudaklarının bir kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. “Hissettiğin kadar gerçek...”

Dünya çevrelerinde dönmeye başladı. Nereden geldiği belli olmayan canlı renkler Mavi’nin etrafını sarmıştı. Ancak o, bu renk bulanıklığının içinde sadece tek bir renk görüyordu. Siyah. Sımsiyah. İçlerinde yaşam olan, parlak iki misket... Ona başka kimsenin bakamayacağı gibi bakan bir çift siyah göz! Karşısında bir mucize duruyordu. İnanılması ne kadar güç olursa olsun adam canlı kanlı orada duruyordu. O, ellerini genç kızın beline doğru uzatırken Mavi ani bir hareketle öne doğru atıldı. Kolları adamın boynuna, bacakları beline dolanmıştı. Sanki onu böylesine sıkı sararsa bir daha gitmesini önleyebilecekmiş gibi... Kolları etrafında kalın zincirler olabilecekmiş gibi... Sanki onu içine hapsedebilecekmiş gibi...

Hamlesinin hızıyla adamın bir adım gerilediğini bile fark edememişti. Kollarıyla onu sımsıkı sarmış, başını boynuna gömmüştü; tüm bakışların onlara yoğunlaşmasına neden olacak şekilde gürültüyle ağlıyordu. Uğur bir elini saçlarının arasından geçirip diğer eliyle kızın kalçasını kavradı. Tıpkı kendisi gibi o da Mavi’yi, bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sımsıkı kavramıştı. Çelik bir koza gibi...

Mavi dakikalar sonra başını geriye çekti. Hâlâ titremekte olan elleri genç adamın yüzünün iki yanını buldu. Aynı anda hareket ettiler. Dudakları ani bir hamle ile birbirini bulurken gözleri bu anın gerçekliğinden uzaklaşmaktan korkar gibi kırılmıyordu.

Uğur zorlukla dudaklarını onunkilerden ayırdıktan sonra alnını Mavi'nin alnına dayadı. Ardından alçak bir tınıyla, "Yokluğunda bir şey öğrendim, kızım!" Dudaklarından çabuk bir öpücük çaldı. "Ağladığında kimsenin burnu uslu uslu durmuyormuş!"

Gözyaşları akmaya devam ederken Mavi gülmeye başladı. "Ordu'ya gidelim mi?"

Uğur usul usul başını salladı. "Emrindeyim, Mercedes!"

Mavi süitteki oturma gruplarından birinde, Uğur'un kucağında oturuyordu. Gerçek olduğuna, yaşıyor olduğuna inanabilmek için sürekli ona, sıcaklığına dokunuyordu. Uğur ona ve diğerlerine nasıl hayatta kaldığını anlatırken, kolunun üzerindeki elinin başparmağı sürekli daire çiziyordu. Mavi için nasıl hayatta kaldığı önemli değildi. Hayatta kalmış olması önemliydi. Hatta ona sadece acı getiren dakikaları dinlemek istediğinden bile emin değildi.

"Dereye düştükten saniyeler sonra bilincimi kaybetmiştim. Gözlerimi açtığımda yoğun bakımdaydım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun bir süre de kimse ziyaretime gelmediği için nasıl hayatta kaldığımı bilmiyordum. Sizin beni kurtardığınızı düşünüyordum ancak daha gözlerimi açtığım o dakika Mavi'yi de göreceğimden emindim. Günler geçtikçe de büyük korkular biriktirmeye başladım. Size ne olduğu hakkında bilgimin olmaması beni çileden çıkarıyordu. Daha sonra bir gün Orhan ziyaretime geldi. Sizin hayatta olduğunuzu ancak nerede olduğunuzu bilmediğini söyledi.

Ardından da nasıl hayatta kaldığımı! Hürmet'in bizim için attığı adımları uzaktan izliyormuş. Ona bizi rahat bırakması için uyarı vermiş fakat eğer hamlede bulunursa da karışmayacakmış. Sonra da bize dair iz bulduğunu fark ettikten sonra ani bir karar değişikliğiyle bizi -ya da beni- korumak için gelmiş. Çatışma olacağını bildiği için de her ihtimale karşı bir ambulans bulunduruyorlarmış. Aslında bizim aracımızın biraz gerisinde duruyormuş.” Uğur duraksayıp genç kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Yoğun bakımdan çıkmam ve daha sonra fizik tedavi görüp yürüyebilecek duruma gelmem bir buçuk senemi aldı. Zamanın diğer yarısında da sizi arıyordum. Onlar için artık sıkıntı teşkil etmiyoruz. Aramalarım kalktı. Hürmet'in iplerini de Orhan ele geçirdi. Ayrıca İğne Operasyonu da başarıyla tamamlandı.”

Sesinin tınısını o kadar çok özlemişti ki! Mavi gözlerini kapayıp onun sesine yoğunlaşmıştı. Uğur, Romanya'da izlerini kaybettikten sonra ne kadar sahte kimlik yapan yeraltı şebekesi varsa dolaşmış ama onlara dair en ufak bir iz bulamamıştı.

“Daha sonra benim bildiğim, son kullandığınız kimliklerin isimleriyle bir şekilde hastanelerin kayıtlarına ulaşım. Bir hastanede de Mavi'nin kayıtlarını buldum. Adresi çaldıktan sonra da daireye gittim. Ancak çoktan ortalıktan toz olmuş-tunuz.”

Mavi onun kucığında kaskatı kesilirken Eyüp ve Levent'in bakışları yerden kalkmıyordu. Uğur bebeklerini kaybettğini biliyordu. Zaten eli de destek verircesine kolunu daha sıkı kavramıştı. Genç kız doğrulmak için hareketlendiğinde de hafif bir baskı uygulayarak buna izin vermedi. Ani bir dürtüyle ona açıklama yapmak istemişti. Ancak Uğur bu konuyu ya orada konuşmayı istemiyordu ya da hiç açmamayı tercih etmişti.

“Bir yandan da tüm ülkelerde açılacak olan sergileri araştırıyordum. Bu gerçekten oldukça güçlü! Ama İstanbul... Hiç aklıma gelmemişti. Orhan arayıp haber verdiğinde İspanya'daydım.” Uğur bu kadar der gibi omuz silktilti.

Zaten gerisini anlatmasına da gerek yoktu. Mavi biliyordu ki bulabildiği ilk uçağa atlamıştı. Uğur önce doğrulup ardından hafifçe eğildiğinde genç kızın siyah, kısa kollu gömleğine sımsıkı yapışan eli adamı serbest bıraktı. Genç adam eğilip ayakkabısını çıkardı ve sağ ayağını sehpanın üzerine doğru uzattı.

Aynı anda Levent dışarı verdiği sert nefesinin ardından konuştu. “Karşımda duruyor olduğuna hâlâ inanamıyorum!”

“Al benden de o kadar!” Eyüp, Levent’in omzuna hafif bir yumruk attı. Ardından bir anda ayağa fırladı. “Bu şok beni iki gün idare eder! Bu iki günü de uyumak için değerlendireceğim!” Koltuğa yayılmış, istifini bozmayan Levent’in tişörtüne asıldı. “Eminim o da iki gün hiç uyanmayacak!”

Mavi hafifçe gülerken Levent, Eyüp’e kızgın bir bakış attı. “Sen git uyu! Benim hiç uykum yok!”

“Allah seni kahretsin, Levent! Tamam mı?” Eyüp’ün bakışları, keyifli bir ifadeyle onları izleyen Uğur’u buldu. “İşte, bizde de her şey bıraktığın gibi!” Eliyle Levent’i işaret etti. “Bu hâlâ mal!” Sonunda Levent’in kolunu sıkıca kavrayıp adamı ayağa kaldırdı.

“Oovv! Şimdi anladım!”

“Anlayışını si... seveyim, Levent!”

Mavi ikisinin ayrılışının ardından hâlâ gülüyordu. Gülüşü, Uğur elini yanağına yaslayıp avcu ile kızın çenesini kaldırdığında dudaklarında dondu. “Özlem denilen şey çok ağır be, kızım! Hasret, akbaba gibi leşinin üzerine çöküp seni didikleyip duruyor! Gözlerini oyuyor! Hem de gözyaşlarıyla!”

Genç kız daha ağzını açamadan adamın dudakları onun-
kilerin üzerine kapandı. Bu öpücüğün adı özlemdi. Tadında
da sadece özlem vardı. İkisi de aynı anda burunlarından de-
rin nefes aldı. Kendi aşklarının kokusunu ciğerlerine doldu-
ruyorlardı.

Uğur başını geriye çektiğinde Mavi şikâyet eder gibi inle-
di. Bu, adamın hafifçe gülmesine neden oldu. “Hâlâ seninle
birlikteler!”

Genç kız başını salladı. “Onlara çok şey borçluyum. Ger-
çekten zor zamanlar geçirdim ve beni hiç yalnız bırakmadılar.”

“Emanetime iyi bakmışlar! Daha sonra yaşadığın her da-
kikayı dinlemek istiyorum.” Adamın başparmağı alt duda-
ğının üzerinde gezindikten sonra hafifçe aşağıya çekti.

“Onlara her zaman güveniyordun, değil mi?”

Uğur başını iki yana salladığında genç kız şaşır-
dı. “Güvenmiyordum. Ben kimseye güvenmem, Mavi. Ama onlar...
Seni emanet edebileceğim en iyi seçimlerdi.”

Bu adam gerçekten Yarasa’ydı! Bir şey o anda Mavi’ye
çarptı. Belki gerçeklik, belki alabora olmuş duyguları, belki
de adamın bakışları... Ne olduğunu bilmiyordu. Ancak bir
saat öncesinden -adamı karşısında gördüğü andan- itiba-
ren girdiği uyuşturucu rüyanın etkisinden pat diye çıkmıştı.
Evet, adam karşısına çıkıp yaşadığını belli etmişti. Evet, o
ana kadar neler yaptığını anlatmıştı. Onu öpmüştü. Bede-
ninin sıcaklığını teninde duyuyordu. Yine de sanki yaşıyor
olduğuna gerçekten o anda emin oluyordu. Dudakları titre-
yerek aralanırken bir eli açık ağzının üzerine kapandı. Diğer
eli de adamın kirli sakallı yanağını buldu. “Gerçeksın, değil
mi?” diye fısıldadı. Buna inanmak zordu. Geçirdiği her sa-
niyeyi zehir yutar gibi yaşamıştı. Yokluğundan kendine bir
kafes yapmış, içinde debelenip durmuştu. Kendini onun yok

olan varlığına inandırmış, yaşıyor olabileceği aklının en ufak noktasından geçmemişti.

Şimdi de karşısında duruyordu. Başparmağıyla genç kızın gözlerinde tutunamayan yaşları siliyordu. Adamın bir eli usulca kayarak genç kızın ensesini kavrıdı. Başını kendisine çekerek dudaklarını birleştirdi. Her zaman olduğu gibi sözcüklere gerek duymuyordu. Ağzı kızın dudaklarının üzerinde hareket ederken dili usulca içeriye kaydı. Dudaklarından yaşam akıyordu. Sıcaklık, duygular ve gözyaşları akıyordu. Ve Mavi ona inandı. Orada olduğuna, gerçek olduğuna inandı. Uğur'un sıcaklığı etrafını sarıyordu. Tıpkı çelik kolları gibi...

Kopuk bir andan sonra genç kız kendini kancpeye uzanmış bir halde buldu. Adamın bedeni onu ezmeden üzerine serilmiş, zorlukla dudaklarından kopardığı dudaklarını altına dayamıştı. Geriye çekilip gözlerini Mavi'nin gözleriyle buluştururken alçak sesle gülüyordu. "Değişen bir şey yok!"

Almayı unuttuğu nefesi ciğerlerine çekerken Mavi fısıldadı. "Ne gibi?"

"Hâlâ kontrolümün içine ediyorsun!" Adam doğrulurken onu da kendisiyle birlikte kaldırdı.

Mavi gülüyordu. Dudağını ısırdıktan sonra, "Buralarda bir yerlerde bir odam olacaktı!" diye mırıldandı. Tamamen ayaklanıp adamın da kendisine katılmasını beklemeye başladı.

Uğur'un dudakları gerilmişti. Bir eliyle sağ baldırını ovuşturup gözlerini kıza dikti. "Sen fark edip şok olmadan önce açıklamam gerekiyor! Sağ ayağım fazla üzerinde durduğumda hafifçe aksıyor! Kurşun kemiği parçaladığı için platin bir eklenti var. Ayakkabılarım özel yapım. Bu yüzden normalde fark edilmiyor..." Genç adam kaşlarını kaldırdı. "Hey! Bunun için ağlamayacaksın, kızım!" Anında ayaklanıp avuçlarıyla

Mavi'nin yüzünü kavradı. "Bir daha hiç ayağa kalkamayacağımı düşündüğüm anlar oldu. Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm anlar oldu. Bu onların yanında hiçbir şey!"

Mavi'nin yüzü resmen çarpılmıştı. Adam hafif dokunuşlarla genç kızın titreyen çenesini ovuşturuyordu. Başını iki yana sallamaya başladı. "Ama..." Adam işaret parmağını du-dağının üzerine yerleştirdi.

"Tedavi görmeye başladığımda o paralel barların ucunda hep sen vardın! Ben sana yürüdüm, Mavi. Milim milim yol aldım. Seninle yaşayabileceğim bir günün bedeli ölümse ona da razı gelmiştim ki sen her günümde bana ömürler yaşattın. Eğer sonunda sen olacaksan ben bedeller ödemeye hazırım. Hazır olacağım. Bu hiçbir şey, kızım. Hiç bir şey!"

Mavi'nin omuzları sessiz hıçkırıklarıyla sarsılırken alnını adamın göğsüne dayadı. Ona söyleyebileceği tek bir kelimesi yoktu. Sözcükleri genzinde tıkanıp kalmıştı. Bu adamı nasıl sevmesindi ki? Nasıl kendini ona teslim etmesindi? Başını geriye çekti. Onun yaşanmışlıkla dolu gözlerinin içine bakarken gülümsedi. Bir eliyle gözyaşlarını silip diğeriyle adamın elini kavradı. Tek söz söylemeden ağır adımlarla onu odasına çekti.

Uzun ve yoğun saatlerin ardından ve yine uzun ve yoğun bir banyonun ardından Uğur, Mavi'nin sergilenmesi için seçtiği fotoğraflara bakıyordu. Onu aradığı için sergideki fotoğraflara dikkat bile etmediğini söyleyen adam, o anda elinde tuttuğu fotoğrafa gözlerini kırıştıtarak bakıyordu.

"Bunu gerçekten sergilemediğini, bana şaka yaptığını söylemeni beklemek boşuna bir umut mu acaba?"

Adamın kısılmış bakışları kendisine çevrildiğinde Mavi'nin yüzü yanmaya başladı. Yine de çenesini havada tutuyordu. "Gayet güzel bir fotoğraf! Neden sergilemeyecek-

Final

Genç adam elindeki defterin son sayfasını çevirdi. Mavi'nin, Uğur'un öldüğünü düşündüğü zamanlarda yazdığı her satır adamın kalbinde minik delikler bırakmıştı. Kızın kendisini sevdiğini biliyordu. Ancak acısını okumak, satırların arasından yükselip boğazında yumru haline gelen can çekişleri bilmek ıstırap veriyordu. Bunun için hepsini bir anda okuma cesaretini gösterememişti.

Yazmaya başladığı ilk anları okumak adam için dengesiz geçen birkaç güne mâl olmuştu. Kaybettikleri bebeklerinin konusunu hiç açmamışlardı. Uğur bunu özellikle konuşmak istemiyordu. Onu geri getirmenin bir çaresi olmadığını bilerek konuşarak kendisinin de, kızın da canını yakmaktan kaçınmıştı. Ancak Mavi'nin bebekle ilgili itirafları... Düşüncelerini bilmesine rağmen ruhunun sendelemesine neden olmuştu. Pişmanlığını, kendini suçlayışını okuduğunda ya-

nında olup desteğini verememiş olmakla da kendine öfke-
lenmişti.

Okuduğu her sayfanın sonunda ona gönderdiği şarkıları
dinliyordu. Bunlar da yaralı parçalardı. Uğur, artık ona hü-
zünlü şarkılar dinlemeye izin vermiyordu. Belki üzerinden
biraz daha zaman geçtiğinde bu yaşağını kaldırabilirdi. Onun
gözlerinde titreyen gölgeye bile tahammülü yoktu. Mavi,
Uğur'un bedeninin en kıymetli parçasıydı ve en ufak ağrısın-
da soluğu aksiyordu. Onun kızı her zaman gülmeliydi.

Yine de... Engel olamadığı bir şey vardı ki kızın kale-
me aldığı her yazıda, ona olan sevgisi bütünü oluştururken
öfkesi de satır aralarına gizlenmiş, göz kırpmıyordu. Bunu
kabullenmişti. En başından beri! Mavi, babasını öldürdüğü
için onu hiç affetmeyecekti. Bu, ne yaşarlarsa yaşasınlar, ar-
kalarında ne kadar yığın bırakırlarsa bıraksınlar asla kapan-
mayacak bir yaraydı. Ve olup olmadık zamanlarda bu yara-
nın üzerine tuz basacaklardı.

Sergiden sonra İstanbul'dan ayrılıp bir süre Ordu'da,
Hamzabey yaylasında kalmışlardı. Daha önce kaldıkları taş
evin yerine villa tipi bir evle karşılaştıklarında ise Mavi'nin
hayal kırıklığı elle tutulur türdendi. İki gün Çambaşı'ndaki
otelde konakladıktan sonra Uğur, Hamzabey yaylasından
neredeyse kelepir fiyatına, dere kenarında bir arsa satın al-
mıştı. Artık kendisinin de alıştığı ikili olan Eyüp ve Levent'le
birlikte de arsanın üzerine bir taş ev inşa etmişlerdi. Üç
odalı, küçük ve sıcak bir kulübe olmuştu. Tamamen orada
kalmaları mümkün olmasa da yazları orada geçirmeye karar
vermişlerdi.

Sonuçta bir işe ve gerçek bir düzene ihtiyaçları vardı. Önce
İstanbul, Üsküdar'da iki katlı bir ev satın almışlardı. Eyüp ve
Levent alt katı seçmişler, kendilerine de üst katı bırakmışlar-

di. Çok büyük olmamasına rağmen denize nazır olması evin tüm kusurlarını örtmeye yetiyordu. Zaten tüm eksiklerini de üç erkek bir araya gelip onardıktan sonra Mavi'nin de küçük ama etkili dokunuşlarıyla güzel bir yuva haline getirmişlerdi.

Kalan paralarını da ortaya koyup bir tamirhane açmışlardı. Uçuk paralar kazanmıyorlardı. Ancak her şekilde onları geçindirmeye yetiyordu. Uğur'un kenara ayırdığı yüksek bir meblağ da vardı. Fakat bunun bir kuruşuna bile dokunmuyordu. Hayata hep temkinli yaklaşmış, tedbirli adımlar atmıştı. Hem kokteyl tarzı düğünleri için de köşede birikimleri olması gerekliydi. Kimsenin olmayacak olması mühim değildi. Onlar kendilerine yeten insanlardı. Nikâhlarını yapmış olmalarına rağmen düğün için Mavi'nin arkadaşı Zuhal'in doğum yapmasını bekliyorlardı. Hamileliğinin son zamanlarında olduğu için seyahat engeli vardı. Mavi arkadaşını bulma düşüncesinde çok kararsız kalmıştı. Arkadaşının onu istemeyeceğinden çekiniyordu. Uğur ve diğerlerinin de desteğiyle sonunda onu bulmaya karar vermişti. Evlendiğini ve eşinin memleketine taşındığını öğrenmiş, ardından da ziyaretine gitmişlerdi. Zuhal, Mavi'yi sevinçle ve özlemle karşılamıştı. Mavi'nin en ince ayrıntısına kadar anlattığı her şeyi de önce sineye çekmiş, ardından da arkadaşının kararına saygı duyarak yanında olmuştu.

“Hâlâ okuyor musun?”

Uğur gözlerini satırlardan ayırıp Mavi'ye dikti. Kızın mavi saçları uzamış, beline kadar dalga dalga dökülüyordu. Onları en çok göğsüne dağılmış haliyle seviyordu. Hem de her telini! Onu kucığına çekerken başını iki yana salladı. “Henüz başlamadım.”

Mavi başını boynuna gömdüğünde genç adamın burnu saçlarının arasına gömülüp orada kaldı. Aynı anda kız mırıldandı. “Neden kendine bu işkenceyi çektiyorsun ki?”

“Paylaşmak için! O anları yaşadığında kendi yalnızlığının içinde kaybolduğuna tanık olmak canımı yakıyor ama sana da ancak bu şekilde ulaşabiliyorum. Yani... O anlardaki sana!”

“Ben okumamayı tercih ederdim.”

Uğur güldü. “O sensin. Ben de benim.” Gözleri kızın elindeki kreme takıldığında, “Canın mı yanıyor?” diye sordu.

“Hafifçe sızlıyor. Krem sürebilir misin, diye sormak için gelmiştim.”

Genç adam oturduğu hasır koltukta bacaklarını iki yana açıp kızı arasına oturttu. Üzerini tenteyle kapadıkları geniş terasta oturuyorlardı. Karşılarında karanlık deniz uzanıyordu. Karşı kıyının ışıkları, gemilerin ve daha küçük deniz araçlarının ışıkları ve ayın ışığı suyun üzerinde titreyiyor, daha çok dans ediyor gibi görünüyordu.

Uğur, Mavi’nin üzerindeki bluzu tutup çıkarmadan önce masa lambasını söndürerek onları karanlıkta bıraktı. Ardından sutyeninin kopçasını açtı. “Neden bu gereksiz şeyi takıyorsun ki? En azından sırtın biraz düzelene kadar kullanmamalısın!”

“Alışkanlık.” Mavi omuz silkti.

Genç adam onaylamayarak başını iki yana sallarken kremin kapağını açtı. Ardından onun sırtındaki yarasa dövmesinin üzerine bolca krem sürüp bastırmamaya özen göstererek tenin emmesini sağladı. Dövmeyi yaptırmadan önce ona itiraz etmiş olmasına rağmen o anda zarif sırtındaki desene bakmak hoşuna gidiyordu. Dokunmak da hoşuna gidiyordu. Kendi sırtındaki dövmenin birebir aynısıydı. Onun kendisini bu derece kabullendiğini bilmek ruhunu ısıltıyordu.

İşlemi bitirdikten sonra kızı göğsüne çekip arkasına yaslandı. Masanın üzerindeki polar battaniyeyle üzerini örttü ve

lambayı tekrar yaktı. “Sen gözlerini kapayabilirsin. Ben son yazını okuyacağım!”

Kız kısa süren sessizliğinin ardından kararsızlıkla, “Birlikte okuyalım!” diye mırıldandı.

“Hayır!”

“İnan bana son sayfada neler yazdığını biliyorum. Benim yazmış olduğumu unutmuş olabilirsin diye söylüyorum.”

Uğur bunu bir süre düşündü. Hâlâ okumaması gerektiğini düşünüyordu. Yine de hayıflanmayla birlikte başını onaylarcasına salladı. Defterin ortalarındaki sayfayı bulana kadar kısa süre karıştırdı. Bu, Uğur onu bulmaktan bir hafta önce yazılmıştı.

Gülümsüyorum, biliyor musun? Uçaktan inip yere ayak bastığımdan beri gülümsüyorum. İlk defa gerçekten heyecanlıyım, gerçekten kalbim çarpıyor ve gerçekten soluk alıyorum. Nedeni sana kendimi daha yakın hissediyor oluşum mu, emin değilim. Ya da belki birbirimizi gördüğümüz andan beri senin için ilk defa bir şey yapıyor olduğumdan... Daha önce her şeyi kendim için yapmıştım. Seni kabullenişim de kendim içindi. Sana kendimi sunuşum da...

Geriyeye dönüp baktığımda benim duvarlarımı yıkmak için hiçbir şey yapmadığını fark ediyorum. Ya da daha doğrusu beni hiçbir şeye zorlamadığını! Evet, sözlerin vardı. Ve evet, beni koruyordun. Ama sadece bu kadar! Kalbimin seninle dolup taşması için tek bir adım bile atmadın. Sadece olduğun adam oldun. Sana o adımları atan hep ben oldum. Bazen suçluluğumu hafifletmek için seni iki ayrı kişi olarak düşünmeye çalışıyordum: Yarasa ve Uğur...

Ancak her seferinde başarısız oluyordum çünkü baklıydın. Yine! Bu, sana yapacağım son itirafım olacak. Evet, senin söylediğin gibi daha kulüpte bana elini uzattığın o anda sana âşık olmuştum. Avcuna elimi değil, kalbimi bırakmıştım.

Ancak bunu kabullenmekten korkmuştum çünkü bana bu son demiştin. Ben güvensizliklerin gölgesinde büyümüş biriyim. Onun için arkamı dönmek her zaman daha kolayıma geldi.

Daha en başında seninle bir mücadele içine girmiştım. Savaşı kaybettiğim için de pişman değilim. Kısa da olsa seninle yaşayabildiğim her saniye için şükrediyorum. Yanımda olsaydın canımı yakardım. Bu konuda dürüst olmalıyım. Çünkü öfkem devleşen sevgimin içinde hâlâ debelenip duruyor. Ama seni çok sevdim, Yarasa! Çok. Çok fazla... Yaşadığımız, arkamızda bıraktığımız her şeye rağmen karanlığın içinde bile yolunu buldu bu sevgi... Elimden bir şey gelmezdi.

Özlemin artık tanımlayamayacağım boyutta. Beni affet... Belki de aklımın derinliklerinde gizlediğim düşüncelerimi yine benden iyi biliyor olabilirsin. Sergiyi senin için açıyorum. Ancak buraya kendim için geldim. Sergi bittikten sonra Ordu'ya, yaya gideceğim. Orada seni bulacağım! Geriye dönmeye çalışacağım ama kendimden emin olamıyorum. Şu an için belirsizliğin içinde savruluyorum. Özür dilerim. Benim için yaptığın onca şeyden sonra... Bu ihanet, acı, belki de zavallılık! Senin kızın sandığın kadar güçlü değil, Yarasa! Dağ gibi özlemin altında ezilip kaldı işte! Kör eden bu sevginin altında posası çıktı.

Dayanamıyorum artık! İlk defa gülümsüyorum. Ama enim ol, eğer olursa o anda da gülümseyeceğim. Sen mutlu olmamı istiyordun. Ben ancak seni bulduğumda mutlu olabileceğim! Beni affet...

Bu gece sana Cem Adrian'ın 'Sen Benim' şarkısını gönderiyorum...

Sen benim yarım kalan cümlelerimsin...

Hiç söyleyemediğim, söylemediğim o sözlerim...

Sen benim hiç ısınmayan ellerimsin...

Hiç unutamayan, unutmayan o kalbim...

Selvi Altın

Uğur sertçe yutkundu. Defteri kapadı. Tuhaf bir boşluğun içinde savruluyor gibi hissediyordu. Her zaman için kendi hislerinin Mavi'nin ona duyduğu hislerden daha yoğun olduğunu düşünmüştü. Ancak yanıldığını çok net ve acı bir biçimde anlıyordu. Sağlıksız bir duygu yumağının içinde kaybolmuşlardı.

“Bir şey demeyecek misin?”

Mavi'nin kaygılı sesi üzerine dudaklarını saçlarına gömdü. Ardından fısıldadı. “Ne diyeyim, kızım! Biz... Aşmışız! Biri-miz olmadan diğerimiz işlemiyor işte! Her şeye rağmen...”

“O zaman yaşamaya bak!”

“Sen de, kızım. Sen de!”

-SON-

Teşekkür Notu

Bu çıkan altıncı kitabım ve bu kitabın, en azından çocukluğum için yeri oldukça büyük... İnsanın başına neler geleceği belli olmayacağı için, çocukluğumun geçtiği yerleri bir kitaba dökme isteğimi tam da bana mükemmel bir zemin hazırlayan Yarasa kitabıyla başardım. En azından öyle düşünüyorum.

İçinde ufacık olsa da kendimden, rahmetli babamdan ve annemden de bahsettim. Ama en önemlisi, kendi yaşadığım kimi olayları kitapta karakterlere de yaşattım. Ordu Hamza-bey Yaylası benim çocukluğumun geçtiği yerler. Anlatılan taş ev, Sesli Kaya, mağara, buzlu kaya, balık tutulan dere-ler... Hepsi gerçek mekânlar. Taş ev de benim dedemin el-leriyle yaptığı ev.

Bunun için ayrı bir heyecan taşıyorum.

Elbette her zaman yanımda olan Bedevistan yerlileri Törs ekibine, Tuba Özkat, Özlem Tezer Dursun, Rukiye Bodur, Beyza Bozsu'ya teşekkürlerimin yetmeyeceğini bildiğim hal-
de çooooo teşekkür ediyorum. O görselleri ararken ben uyudum, siz uyumadınız! Siz insanın yanında olunca her şeye gözünü karartıp, adım atacak gibi hissettiriyorsunuz! Sizi çooooo seviyorum. Siz de beni sevdiğiniz için bu şans nasıl kazandım bilmiyorum, ama iyi ki böyle bir şansım olmuş. İyi varsınız!

Özge Şendeniz'e Çoook teşekkür ederim her zaman yanımda olduğu, yaratıcı araçlarıyla beni heyecanlandırdığı için.

Nahide Yazıcı'ya çoook teşekkür ederim desteklerini hiç esirgemediği ve meleşim olduğu için.

İlknur Yıldız'a çoook teşekkür ederim yardımları ve desteği için.

Merve Duman'a çoook teşekkür ederim biricik, manevi kızım hep yanımda olduğu için.

Hayal Perest (Selcan'a) Çoook teşekkür ediyorum, tüm uğraşları ve yanımda olduğu için.

Eşime, Çağdaş Atıcı'ya teşekkür ederim, sabırsız bir insan olsa da bana hep sabır gösterdiği ve bana saygı duyduğu için. Seni Seviyorum.

Kızlarıma teşekkür ediyorum beni anlayışla karşıladıkları ve kızlarım oldukları için.

Aileme teşekkür ediyorum her zaman arkamda oldukları ve bana destek oldukları için. Sizleri çok seviyorum. İyi ki varsınız.

Nemesis Kitap'a ve çalışanlarına çok teşekkür ediyorum, beni okuyucularıyla buluşturduğu, bana bu imkânı verdiği için.

Ve son olarak beni dünyaya getirdiği için, bana hayatın güzel yönlerini gösterdiği ve iyi bir insanın olmanın kıymetini öğrettiği için rahmetli babam Naşit Mızrak'a sonsuz teşekkürler. Keşke sana sarılabilsedim...

Selvi Atıcı

